

Miêu ái xuyên không

Contents

Miêu ái xuyên không	3
1. Chương 1: Xuyên Không	3
2. Chương 2: Phải Sống Dù Chỉ Là Tồn Tại	3
3. Chương 3: Nam Nhân Lạnh Lùng	5
4. Chương 4: Hiểm Nguy Không Báo Trước	6
5. Chương 5: Cầu Tình	8
6. Chương 6: Lãnh Nam Vương Phủ	9
7. Chương 7: Nụ Hôn Đầu Tiên	10
8. Chương 8: Tự Sát ???	12
9. Chương 9: Thoát Được Một Lần	13
10. Chương 10: Cuộc Chơi	16
11. Chương 11: Vì Sao Chúng Ta Hận Nhau (1)	18
12. Chương 12: Vì Sao Chúng Ta Hận Nhau (2)	20
13. Chương 13: Vì Sao Chúng Ta Hận Nhau (3)	21
14. Chương 14: Vì Sao Chúng Ta Hận Nhau (4)	23
15. Chương 15: Vì Sao Chúng Ta Hận Nhau (5)	25
16. Chương 16: Vì Sao Chúng Ta Hận Nhau (6)	27
17. Chương 17: Hận Phải Chăng Là Mãi Mãi? (1)	29
18. Chương 18: Hận Phải Chăng Là Mãi Mãi? (2)	31
19. Chương 19: Tình Cờ	33
20. Chương 20: Yến Tiệc Thời Hiện Đại	35
21. Chương 21: Đối Mặt (1)	37
22. Chương 22: Đối Mặt (2)	38
23. Chương 23: Mắc Kẹt	39
24. Chương 24: Dã Ngoại (1)	40
25. Chương 25: Dã Ngoại (2)	42
26. Chương 26: Đơn Độc	45
27. Chương 27: Ném Mùi Thất Bại	48
28. Chương 28: Hủy Dung (1)	50
29. Chương 29: Hủy Dung (2)	52
30. Chương 30: Thái Hậu	54
31. Chương 31: Mặt Nạ (1)	56
32. Chương 32: Mặt Nạ (2)	58
33. Chương 33: Phát Hiện	61
34. Chương 34: Tái Ngộ	61
35. Chương 35: For Your Entertainment	63
36. Chương 36: Hãm Hại	66
37. Chương 37: Truy Tìm Thủ Phạm (1)	68
38. Chương 38: Truy Tìm Thủ Phạm (2)	70
39. Chương 39: Cầu Hôn	73
40. Chương 40: Đám Cưới	75
41. Chương 41: Trở Về Với Hiện Tại	77

42. Chương 42: Hai Thế Giới	79
43. Chương 43: Cha Già Triệu Thế Hiền	81
44. Chương 44: Hy Vọng	84
45. Chương 45: Cơ Hội Trở Về	86
46. Chương 46: Mắc Kẹt.	88
47. Chương 47: Lựa Chọn.	90
48. Chương 48: Điều Không Tưởng.	92
49. Chương 49: Ngõ Ngang	94
50. Chương 50: Thế Giới Khác Lạ (1).	97
51. Chương 51: Thế Giới Khác Lạ (2).	99
52. Chương 52: Thế Giới Khác Lạ (3).	101
53. Chương 53: Thế Giới Khác Lạ (4).	103
54. Chương 54: Thế Giới Khác Lạ (5).	106
55. Chương 55: Thế Giới Khác Lạ (6).	108
56. Chương 56: Thế Giới Khác Lạ (7).	110
57. Chương 57: Thế Giới Khác Lạ (8).	112
58. Chương 58: O-o 8.	114
59. Chương 59: Không Nỡ Xuống Tay.	117
60. Chương 60: Hoài Thai???	118
61. Chương 61: Lời Giải Thích.	120
62. Chương 62: Đứa Bé Kỳ Lạ.	122
63. Chương 63: Cuộc Tái Ngộ Không Mong Đợi.	124
64. Chương 64: Trúng Độc.	125
65. Chương 65: Mẫu Đơn Cốc	127
66. Chương 66: Ký Ức	129
67. Chương 67: Phát Phi???	130
68. Chương 68: Trấn Tĩnh	132
69. Chương 69: Hiểu Lầm	134
70. Chương 70: Bé Con! Mẹ Chưa Sẵn Sàng	136
71. Chương 71: Con Là Một Quà Tặng	137
72. Chương 72: Chỉ Thuộc Về Anh	139
73. Chương 73: Chỉ Thuộc Về Anh (2)	140
74. Chương 74: Cái Kết	141
75. Chương 75: Nói Tạm Biệt	143
76. Chương 76: Loạn Nhịp	147
77. Chương 77: Quyết Định	149
78. Chương 78: Không Phải Chỉ Là Tình Cờ	151
79. Chương 79: Không Còn Lựa Chọn	153
80. Chương 80: Tại Sao Anh Phải Hoàn Hảo Đến Vậy	155
81. Chương 81: Quá Khứ Dội Về.	157
82. Chương 82: Năm Gặp Lại	160
83. Chương 83: Người Quen Gặp Lại	162
84. Chương 84: Quyết Định Bất Ngờ	164
85. Chương 85: Hiểu Lầm	167
86. Chương 86: Phương Hạ Dao	169
87. Chương 87: Tổn Thương Sâu Sắc	172
88. Chương 88: Điềm Báo	175
89. Chương 89: Tai Nạn	177
90. Chương 90: Sương Mù	179
91. Chương 91: Quyết Không Từ Bỏ	183
92. Chương 92: Nhật Thực	185
93. Chương 93: Trái Tim Hàn Tuấn Phong	188
94. Chương 94: Lời Giải Đáp Cuối Cùng	190
95. Chương 95: Vĩ Thanh	194

Miêu ái xuyên không



Giới thiệu

Đây là câu truyện viết về một nữ sinh VN yêu mèo học tại TQ Vì một lý do lãng xẹt cô đã xuyên Việt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mieu-ai-xuyen-khong>

1. Chương 1: Xuyên Không

Làm ơn, nếu là giấc mơ thì mèo của ta đâu....?

Vũ Hứa Thanh – sinh viên xuất sắc nhất trường Đại học hàng đầu Trung Quốc khoa ngoại giao. Ngoài hai thứ tiếng Anh – Trung, cô còn thể hiện tài năng ở những ngành học khác. Một cô gái có hoài bão, tốt nghiệp năm lớp 12 ở một trường học bình thường tại Việt Nam, du học sinh tại Trung Quốc và chuẩn bị là thực tập viên ột công ti lớn ở Trung Quốc và chi nhánh ở Mỹ.

Cô sinh ra đã mạnh mẽ, vâng, cô là một “đài các tiểu thư”, đúng. Năm thứ hai du học, cô mất đi cha mẹ khi họ bay sang thăm cô. Cú sốc tưởng như không thể phai nhòa... Nhưng cô đã sống lại qua thời gian. Cô ngỡ mình như một cây hoa đã chết để đến khi nhận ra họ vẫn chưa bao giờ xa cô mỗi khi cô nhớ về họ. Để rồi nỗi nhớ ấy, tình yêu ấy hồi sinh sự sống cô. Người thân duy nhất mà cô còn là người anh trai đang làm phó giám đốc của một công ty tại Việt Nam.

Soạn xong 3 cái vali to bự chẳng cô mệt muốn chết, lăn ra ngủ. Ngày mai cô sẽ qua Mỹ làm việc.

2 giờ sáng, có tiếng mèo kêu... Nếu có tin đồ shopping thì cũng có tin đồ mèo (>0

2. Chương 2: Phải Sống Dù Chỉ Là Tồn Tại

– Một thanh âm như gần như xa, truyền đến tai cô rồi tan trong tiếng gió. Cô cảm giác được đôi mắt đang thương cảm nhìn cô, vô cùng quen thuộc. Phải, không sai, là đôi mắt con mèo khi đó đã nhìn cô.... Cô có thể là tiểu thư nhưng cô cũng là một người thông minh, lý trí, với cương vị đó, cô đặt mình vào trong một chuỗi các giả thiết. Nếu cô nghĩ không nhầm thì khả năng duy nhất có thể để cô xuyên không là để ngăn cô khỏi cái chết. Đó là cách duy nhất con mèo – cô định cứu có thể làm. Không biết cô đã ngồi bất động đến bao lâu để rồi quyết ý “ Vũ Hứa Thanh, mày đang ở cổ đại, thế thì sao? Còn sống....thế là đủ.” Cô là vậy, khi biết mình an toàn cô sẽ lạc quan ngay, hô hô lo gì khi cô có thể trở lại... Đúng không nhỉ, con mèo đã nói thế và cô tin.... Nhớ lại vụ vừa nãy ông ta bảo gì mà dám bảo ta là xú nha đầu chứ. Tạ ơn trời đất là ba cái vali cũng xuyên theo cô, không thể tượng tượng khi một thân một mình sẽ phải xoay xở ra sao ở nơi này. Cô rút vội cái gương trong vali ra.

Hứa Thanh không hề xấu thực ra cô có thể xét vào dạng xinh đẹp – tuy không phải khuynh nước khuynh thành gì cho cam. Gương mặt trái xoan phù hợp với mái tóc tía dài. Mái tóc mềm mại và những đường nét trên gương mặt khiến cho ai cũng phải công nhận cô thực xinh đẹp. Cuối cấp 2 cô bị cận nên quyết tâm đeo quả kính bự chẳng cho đến năm 18 tuổi đi mổ mắt. Thật ra cô đeo kính vì để khẳng định mình không xinh từ đó sẽ không có ai để ý, có thể thì cô mới tập trung vào học được. Giờ tuy mắt đã khỏi nhưng cô vẫn đeo quả kính 0 số “khủng bố” ấy để tập trung vào công việc.

Với trí tưởng tượng phong phú của mình cái viễn cảnh “hồng nhan bạc mệnh hiện” ra trước mắt cô. Cô rung mình, thôi thì cứ đeo còn hơn. Ngồi nghĩ một lúc cô buộc nửa phần tóc, nửa còn lại xõa cho hợp thời, kẹp thêm một cái kẹp nơ phía sau, Ok. Bản thân cô đang mặc chiếc váy dài gần mắc cá chân, thêm với một cái áo khoác dài tay, vậy là ổn. Trông cũng mang chút đáng về “không hở hang” của thời cổ đại. Cô xỏ đôi chân trần vào hai chiếc giày búp bê mỏng. Kinh đô... 2 dặm...chẳng còn cách nào khác.

Kinh đô quả đúng là náo nhiệt, vừa bước qua cửa thành đã thấy người người nườm nượp. Nếu không phải đôi chân đã mất cảm giác sau 2 dặm đi bộ với 3 chiếc vali (may mà còn bánh xe) chắc cô đã chạy lăng xăng khắp nơi rồi.

Mùi màn thầu xực vào mũi, oa thiệt thơm...Giờ thì sao, dám cá là cô chẳng có cái mà người đời gọi tên ngân lượng. Thẻ tín dụng có đổi được đồ ăn được không? Đang loay hoay không biết thế nào thì cô mới chợt giật mình nhìn nơi mình đang đứng trước “Xuân Mộng viện”. Được cái tên kỹ viện mà nghe cũng kêu đó. Vừa xoay người bước đi thì đụng ngay phải một người, ôi cái số tôi, cứ như ngã từ tầng 10 xuống là chưa đủ ý:

“Oh sorry, sorry, tôi không có cố ý”. Nói xong mới thấy mình ngu, đây là thời gì mà biết tới sorry.

“Hả, cô nương vừa nói gì vậy”

Ngẩng mặt lên, Hứa Thanh như mất hồn, giờ cô mới biết cái gì gọi là khuynh nước khuynh thành. Mỹ nhân trước mắt cô mặc một chiếc áo hồng phớt mỏng manh không che được những đường cong hoàn hảo, thắt lưng bó sát càng tôn lên vẻ thướt tha. Dung nhan diễm lệ mà không tầm thường, lại mang khí chất thanh cao của một tiểu thư khuê các, có thể thấy rõ ở đôi mắt xinh đẹp quyến rũ. Chiếc giỏ nhỏ xinh cô cầm trên tay như tôn lên bàn tay búp măng trắng nõn.

“Cô nương..”

Giật mình như tỉnh khỏi giấc mộng, Hứa Thanh vội đáp lời “À không, ý ta chỉ muốn nói xin lỗi thôi. Còn lúc này ta đỡ người vì thấy cô nương xinh đẹp diễm lệ quá chừng” Hứa Thanh nói thẳng suy nghĩ, khen không kiếm lời.

Mỹ nhân kia khẽ mỉm cười quay đi về hướng kỹ viện, Hứa Thanh giật mình, người có khí sắc như vậy không thể là....Vị cô nương kia đi không đổi hướng, Hứa Thanh liền chạy lại gần “Không lẽ... cô... là người ở đây?”.

Vị cô nương kia dừng chân nhưng không có trả lời cúi mặt nhìn xuống, nét thoáng buồn.

“Cô ấy chính là hoa khôi của Di viện này, sao người thấy có vấn đề à”. Một giọng nói lạnh lạnh, đánh chua vang lên. Một cụ bà ăn mặc lòe loẹt, đậm mùi sơn phấn bước đến gần. Chẳng phải dùng cái nào thì Hứa Thanh cũng biết đây hẳn là ‘mama’ của cái viện này. Hứa Thanh không nói gì quay mặt tránh cái nhìn sắc bén của cụ bà. Đường như cũng chẳng bận tâm đến người lạ bà quay sang nói với cô nương kia:

“Mẫu Đơn, người đi mua sơn phấn gì hết cả nửa ngày thế. Mai nhi đến tuổi tiếp khách rồi, ta sẽ mau tìm cho người một nha đầu khác”.

Mẫu Đơn..tên cũng như người, đều đẹp.

“Ân” Mẫu Đơn nói giọng điệu mang chút buồn, chút cam chịu.

Nhận thấy cơ hội ngàn năm có một Hứa Thanh nhanh nhẩu “Ta, ta. Ta sẽ làm a hoàn cho Mẫu Đơn cô nương.”

Cả cụ bà và Mẫu Đơn cùng quay lại nhìn Hứa Thanh vẻ dò xét.

“Không..” Nhưng từ sau còn chưa kịp nói, Mẫu Đơn đã vội ngắt lời:

“ Ta thấy được, mama “. Biết vị cô nương kia cũng phải khổn đốn lăm mới chịu làm nha hoàn ở cái di viện này, Mẫu Đơn thấy cũng thật đáng thương.

Chiều lòng con gà đẻ trứng vàng của mình, mẹ ta không cách nào khác ngoài hăng giọng. “ Làm ăn cho cẩn thận, không thì ta cho người sống không yên đâu”

Dù gì thì cũng phải sống đã. Hứa Thanh vâng dạ kéo theo ba cái vali tiến vào. Rất tinh ý, Mẫu Đơn nhờ người khiêng giúp cô. Tiến vào kỹ viện Hứa Thanh thấy cũng khá vắng vẻ. À không chắc phải tối mới thấy chợ người. kiểu làm ăn này quang minh chính đại gì đâu.

Mẫu Đơn dọn cho cô một sái phòng nhỏ gần phòng mình rồi bảo cô nghỉ ngơi chút. Đến tối thì qua giúp nàng thay y phục. Thế cũng là được, Từ chấy túi giờ nàng đã có chỗ ngủ, ngày 2 bữa cơm. Không đến nỗi chết. Cô nằm vật ra giường rồi chìm vào vô thức lúc nào không hay.

3. Chương 3: Nam Nhân Lạnh Lùng

“ Cô nương, cô nương, mau tỉnh dậy”.

Dường như cũng đã ngủ đẫy giấc, Hứa Thanh mở mắt “ Mẫu Đơn cô nương.”

“ Mau dậy đi, đến giờ rồi, nếu mama mà thấy trễ sẽ đánh đòn cô đó”

Nghe vậy Hứa Thanh vội nhồm dậy: “Ta dậy rồi lập tức giúp cô thay y phục”. Kiểu gì cũng thể bị đánh.

Hai người đi vào phòng. Căn phòng này diêm lệ hơn phòng của Hứa Thanh rất nhiều, nhưng mang theo một không khí gì đó khiến cô cảm thấy khó chịu, bức bách.

“ Cô nương”

“ Gọi ta là Hứa Thanh hoặc Thanh nhi” Phải rồi người Trung Quốc có thói quen gọi chữ nhi cho thân mật....

“ Uhm, Thanh nhi, lại giúp ta thay y phục. Người bảo ta nên chọn bộ nào”

“ Hi Hi, mỹ nhân như nàng thì mặc bộ nào cũng đẹp. Theo ta thì nàng mặc màu cam nhạt sẽ rất tôn da. Lựa chiếc này đi”. Hứa Thanh lấy ra một chiếc váy màu cam rồi đưa lại gần Mẫu Đơn.

Cô gái này thật thú vị, cách ăn mặc rất lạ, không son phấn hay đeo trang sức gì cả. Đồ vật lạ đeo trên mặt trông thật ngộ, nói chuyện không xưng chủ tớ khiến nàng thấy thật thân thiết.

“ Oa cái thể loại quần áo gì mà lằng nhằng thế này.” Mất một lúc Hứa Thanh mới mặc cho chỉnh tề chiếc áo lên thân hình tuyệt mỹ của Mẫu Đơn.

“ Giờ giúp ta búi tóc nhé”.

“ À .. ờ...chuyện này....ừm...”

“ Sao vậy.?”

“ Ta không biết búi tóc cổ trang đâu. Mà có dạy cũng không biết, Cô có thể tự búi không, ta sẽ giúp cô trang điểm. Đúng, khoản đó ta rất tự tin”. Hứa Thanh nhìn Mẫu Đơn với ánh mắt “mèo đi hia”(mở to tròn ra về tội nghiệp) mong nhận được sự đồng ý.

Mẫu Đơn nhìn cô mà muốn bật cười rồi nói không sao, cô có thể tự búi tóc. Hứa Thanh trang điểm rất khác thường nhưng quả thực trông đẹp hơn hẳn bình thường. Hai người vừa xong thì có tiếng lanh lảnh của mama “ Mẫu Đơn, có khách nè”

Hứa Thanh quay lại nhìn Mẫu Đơn, dường như hiểu ý, Mẫu Đơn cười đáp “ Ta chỉ bán nghệ không bán thân”. Cô thở phào, Mẫu Đơn dù sao cũng rất tốt với cô. Nếu bắt cô nghĩ đến cảnh nàng bị xem như công cụ làm ấm giường cho nam nhân chắc cô không chịu nổi. Châu Anh tiến ra mở cửa, trước mặt là một gương

mặt nam nhân lạnh lùng, ngũ quan tuấn mỹ, phong thái hơn người, chiếc áo vàng kim lấp lóe như phần nào nói lên địa vị quyền quý.

“Tránh ra” Âm thanh từ đôi môi vang lên lạnh lùng khắc nghiệt. Nghe mà muốn sởn gai ốc. Hứa Thanh đứng đó ra vẻ biết điều nhường đường cho hắn vào rồi đi ra. Bước thẳng về sảnh phòng. Nhìn cũng đoán ra hắn là khách mà Mẫu Đơn phải tiếp. Lấy từ vali ra một ly mì ăn liền nàng tìm đường xuống bếp đun nước sôi. Nàng theo mùi thức ăn mà tìm quả nhiên tìm được gian bếp. Chưa kịp bước chân vào một người đàn ông nhể nhại mồ hôi, dáng vẻ hấp tấp đã đẩy một khay thức ăn vào tay nàng:

“Phòng Mẫu Đơn cô nương”

Chưa kịp nói gì người đàn ông đã biến mất. Chẳng cách nào khác Hứa Thanh đành làm tiểu nhị vậy. Mang thức ăn gần đến phòng Mẫu Đơn đã nghe thấy tiếng đàn tranh vang lên. Âm thanh như muốn mê hoặc lòng người, làm mờ thính giác vậy, so ra chắc cùng ngang phần với bản xô-nát Ánh trăng của Beethoven. Nàng đang ngẩn người thì nghe thanh âm đồ vật bị đập đổ rồi tiếng Mẫu Đơn thoảng thốt từ bên trong:

“Vương gia, Mẫu Đơn chỉ bán nghệ không bán thân, vương gia”

“Bỏn vương muốn ai thì sẽ có người đó” Âm thanh lạnh lùng ấy lại vang lên.

Nghe đến đây Hứa Thanh mới quay về thế giới thực, vội đập cửa xông vào, gào to “Mẫu Đơn cô nương, thức ăn tới rồi”. Bước vào trong, đập vào mắt nàng chính là chiếc đàn tranh đang tọa sấp dưới đất, người đàn ông được gọi là vương gia đang bế Mẫu Đơn trên tay tiến về phía giường. Nghe tiếng cả hai người quay lại nhìn Hứa Thanh. Mẫu Đơn ánh mắt mang phần mừng rỡ trong khi người đàn ông lại mang cái nhìn chết chóc trên gương mặt tuấn mỹ.

“Hứa Thanh...”

“Mau rút ra” Hắn lạnh lùng lên tiếng ngắt lời nàng.

“Mẫu Đơn cô nương lại ném thức ăn xem có vừa không” Dường như không để ý tới sự tồn tại của hắn Hứa Thanh lên tiếng.

Như bắt được vàng, Mẫu Đơn vùng ra khỏi nam nhân đang sững người vì tức giận, tiến đến bàn ăn trao cho Hứa Thanh một cái nhìn cảm ơn.

“Xoảng” Tiếng bát đĩa vỡ thật muốn xé lòng người. Người hất tung khay thức ăn chẳng phải ai khác chính là nam nhân lãnh khốc kia. Mẫu Đơn nhìn nam nhân kia với ánh mắt hốt hoảng. Nhiệm vụ mọi việc đến đây là dừng lại, hắn đâu ngờ Hứa Thanh không phải muốn dừng là dừng:

“Ầy, đổ rồi. Vốn dĩ còn vài món để ta mang lên cho nàng. Nhanh thôi. Ta cũng sẽ bảo họ nấu lại mấy món đồ nữa...” Hứa Thanh nháy mắt cười về phía Mẫu Đơn. Cô biết nam nhân kia đang nhìn mình với ánh mắt viên đạn. Chưa biết chừng ánh mắt cũng giết được người ý chứ, thà mù lòa coi như không thấy cho dễ sống.

Trận chiến kết thúc, Vương gia thua 0 – 1. Hắn chán ghét, một mạch bước ra khỏi phòng không ngoảnh lại. Dù biết đêm nay giữ gìn được trình tiết nhưng Mẫu Đơn linh cảm được sóng gió đang nổi lên.

“Hàn Tuấn Phong, vương gia của Lãnh Nam vương phủ. Lần này chúng ta đắc tội nhầm người rồi”.

Tiếng Mẫu Đơn dịu dàng mang sự lo lắng vang bên tai Hứa Thanh rồi dần biến thành hư vô.

4. Chương 4: Hiểm Nguy Không Báo Trước

Lãnh Nam vương phủ...

Xứ nha đầu kia là cái quái gì mà dám chông chọc với hắn, cho dù là ai cũng không dám thế. Hắn đường đường là vương gia chí tôn, nhất loạt chỉ đứng sau hoàng thượng. Không ngay cả hoàng thượng cũng nề hắn vài phần. Hắn cả đời chưa bao giờ bị khi dễ như vậy. Không những không có được Mẫu Đơn còn bị sỉ

nhục bởi một nha hoàn thấp kém. Hắn tức giận nom như một con sư tử điên, chắc chỉ thiếu mỗi nước gầm rú. Chợt trên khóe miệng hắn nhoen một nụ cười tà mị, tâm tư khó đoán:

“ Tử Lôi”

“ Có thuộc hạ, vương gia có gì sai bảo”

“ Điều tra cho ta nữ nhân tên Hứa Thanh của Xuân Mộng viện”

“ Vâng, vương gia”.

“ Tại why(tại sao), Tại why, tại why??? Sao lại là vương gia. Hứa Thanh như muốn hét to lên thành tiếng. Sau khi tâm sự với Mẫu Đơn một lúc, vì không có khách cô quay về phòng úp mì. Dường như nhân vật nữ chính nào xuyên không cũng đều gặp phải vị vương gia ngược ái. Biểu hiện của hắn như vậy không cần đoán cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra. Khó khăn lắm mới nuốt xong đồng mỳ thì đêm nằm lại gặp ác mộng. Oa thiên ý trêu người...

Trong mơ hắn – ngoài tên vương gia lãnh khốc ấy thì còn ai, đang cầm đinh ba đuổi giết nàng.(*Mèo* haha Trư bát giới * Tuấn Phong* lườm *M* chuẩn) Giật mình nàng choàng tỉnh giấc, trời đã sáng hẳn vậy mà sao nàng vẫn chưa thấy tí ánh sáng nào cho tương lai của nàng. Uể oải thức dậy, kéo từ vali ra bàn chải thuốc đánh răng. Mặc kệ cho những ánh nhìn soi mói của những người trong viện, có chết cũng phải đánh răng.(*M*Đúng là tiểu thư *Hứa Thanh* chứ sao, không lẽ để hôi mồm à *M* khắc khắc lúc hết thì * HT* xách dép đuổi)

...1 Tuần sau, 1 tuần đầy tĩnh lặng, yên bình.Cái yên bình như báo trước một điều gì đó sắp xảy ra. “Xuân Mộng viện” như thường lệ chính là nơi làm ăn phát đạt nhất kinh đô. Cứ đêm đến lại họp chợ người. Cảnh nam nhân ôm ấp nữ nhi, ánh mắt dâm dăng của mấy con dê không ít lần làm Hứa Thanh muốn mửa.

Sau lần tiếp vương gia, Hứa Thanh và Mẫu Đơn càng tâm đầu ý hợp, thân như tử muội. Mẫu Đơn dần quen với cách nói chuyện của Hứa Thanh, y phục quái lạ của cô không làm Mẫu Đơn để ý nhiều như trước nữa. Nàng không sai Hứa Thanh phải làm bất cứ việc nặng nhọc gì. Tuần qua dù có đến. Hàn Tuấn Phong cũng không tìm Mẫu Đơn nữa, hắn luôn cùng với nữ nhân khác trong viện. Hứa Thanh không hề để ý rằng có người luôn quan sát mình...

“ Hứa Thanh, mau mang cái này lên phòng Xuân Hoa.” Viện lúc đang đông khách, mama tiện tay đưa khay thức ăn cho Hứa Thanh rồi quay lại dọn dọn tên bưng bê kia.

“ Nhưng ... nhưng.... Fine (được rồi)....” Thiệt ảm ức nếu không phải vì nàng phải kiếm miếng ăn thì có chịu làm cái việc này không, dù sao nàng cũng là nha hoàn riêng của Mẫu Đơn mà. Ôi tương lai tươi sáng còn đang chờ nàng tới, nước Mỹ yêu dấu còn chưa kịp đặt chân đã xuyên không thể này mới đau chứ.(*M* Chị này ngộ tiếng anh ^^ *HT* Còn hơn ai đó kia * M* lẳng lặng lui đi)

Bước đến gần phòng Xuân Hoa, đập vào tai nàng là những âm thanh rên rỉ dâm dăng của người phụ nữ, tiếng thở dốc của người nam nhân.

“ Vương...thật sự không thể nữa rồi....Xuân hoa...”

“ Chỉ bấy nhiêu mà cũng không chịu nổi à...”

Âm thanh tiếp tục vang lên khiến cho Hứa Thanh đỏ mặt, nàng từng này tuổi không phải chưa coi qua phim 18+ chỉ là chứng kiến thực tế vẫn thấy rùng mình. Hứ thì sao, mặt ta cũng dày lắm. Đang đói, đưa đồ ăn rồi đi ăn. Nàng quả quyết đẩy cửa vào. Ấp vào mắt là hai người một nam một nữ đang dính lấy nhau thân thể trần truồng. Nam nhân kia không phải ai khác ngoài Hàn Tuấn Phong. Hứa Thanh quay mặt đi, đặt đĩa thức ăn lên bàn “ Mời dùng’ rồi quay bước. Hàn Tuấn Phong như nhận thức nàng, dừng lại, quay mặt ra:

“ Sao không mời cô ta ném thử món ăn, chỉ bấy nhiêu không thấy ít à”. Hắn mỉm mai, cái thanh âm như muốn xát muối vào lòng tự trọng của nàng. Nếu đầu hàng như thế thì không phải Hứa Thanh. Cô dừng chân nơi ngưỡng cửa, thư thái quay người lại.

“ Vương gia, Xuân Hoa đang bận mà, hơn nữa nếu nàng ăn nhiều, béo lên sao còn có thể phục vụ vương gia nữa. Nếu không có gì sai bảo, ta xin cáo lui” Hứa Thanh quay đầu.

“ Dám bước ra nửa bước thì đừng trách ta vô tình”

Ok. Có thể mặt nàng dày nhưng lá gan thì chưa lớn đến thế. Nàng quay đầu nhìn lại với vẻ thách thức: “ Mời vương gia tự nhiên”. Gan có thể mất chút ít ra phải còn chút sĩ diện của người con gái xuyên không.(*M* oạch, tự hào gớm. *TPhong* dám nói xấu vợ ta. == e hok dám)

Hắn nhếch môi cười, trong phòng lại vang lên những âm thanh khiến người ta nghe thấy mà ngượng ngịu. Hắn chỉ là đang dồn tức giận phát tiết lên người Xuân Hoa, một chút thương tình cũng không có. Cảm giác chỉ đứng không thì hơi trơ, nàng lên tiếng “ Hôm nay vương gia miễn phí cho ta bài học giáo dục giới tính, thật khiến ta vinh hạnh.” Nói xong Hứa Thanh lẳng lặng tới ngồi bàn, quay mặt về phía giường cắn hạt dưa. Sặc, tên này thân hình thật quá đẹp, không thua gì tình yêu Edward (nhân vật nam – được xem là hình mẫu hoàn hảo của các cô gái trong tiểu thuyết Chàng Vạng) của nàng, tiếc thật...

Dường như đến giới hạn chịu đựng, hắn đẩy Xuân Hoa ra không chút thương tiếc “Cút” . Xuân Hoa đương trong cơn mê giận mình tỉnh lại vội vàng thu nhặt quần áo, chỉ mặc vội nội y rồi phóng ra ngoài. Sát khí trong phòng, cho dù không nói nàng cũng không muốn ở lại lâu. Tuy trong lòng sợ đến chết khiếp, Hứa Thanh cũng không dám để lộ ra. Mất sự bình tĩnh chính là thua cuộc. Tiểu thư như nàng không có cách nhận thua.(Sợ chị này quá, chết đến nơi rồi còn >0

5. Chương 5: Cầu Tình

Cái gì.....mua....mua.... không...thể loại gì chứ chứ..... Thanh âm của hắn vang lên làm cho Hứa Thanh thất thần. Không thể như vậy được, nàng khó khăn lắm mới có thể tồn tại, không thể chỉ dựa vào một câu nói của hắn mà chấm dứt tất cả. Thôi thì đánh liều vậy, nếu nữ nhân cá tính thu hút được nam nhân cá tính vậy thì:

“ Hu...hu.... Vương gia, là tiện tì sai rồi. Vương gia xin đừng nổi giận bắt ta rời xa Mẫu Đơn cô nương. Không có ta cô ấy sẽ buồn chết mất. Xin vương gia niệm tình khai ân....Nô tì từ nay về sau có đánh chết cũng không dám nữa. Hu...hu xin vương gia, tiểu nữ còn có mẹ già....”. Hứa Thanh vừa dập đầu vừa khóc, cầu xin hắn. Thiệt tình về sau chắc nàng không thể ngẩng mặt mà sống nữa. Nàng biết hắn có tình ý với Mẫu Đơn mới đem nàng vào. Còn mẹ già, chắc hình như là một điều không thể thiếu....Mong rằng hắn sẽ chán ghét sự bất lực của nàng mà bỏ qua chuyện này. (*M* chị có cần phải chém. Thể không * HT* vợ vẫn ta than thể nào cũng là người viết mà....~.~)

Thiệt ngây thơ, dám dùng cách này khiến bỗn vương động lòng, nếu dễ mắc lừa như thế thì hắn không phải Hàn Tuấn Phong. Nàng có chết cũng ngờ rằng hắn đã điều tra nàng từ trước. Hắn biết nàng vốn dĩ không có người thân, không rõ lai lịch được Mẫu Đơn nhận vào làm nha hoàn. Được lắm, càng dám trốn tránh hắn càng muốn khuất phục nữ nhân này cho bằng được.

“ Ai da, vương gia có chuyện gì khiến ngài tâm trạng không tốt vậy” Giọng nói khó nghe cùng với dáng vẻ lả lơi của mama tiến lại gần Tuấn Phong. Với những vị khách hạng sang như vương gia, mẹ nào dám đắc tội.

“ Không nhiều lời, mama nói giá đi, ta muốn có nha hoàn này.”

“ Việc này....” Mama ngập ngừng. Tiểu Mẫu Đơn của mẹ rất yêu chiều nha đầu này, rủi may nàng không phật ý, từ chối tiếp khách thì cũng làm khó mẹ. Đúng lúc Mẫu Đơn đi tìm Hứa Thanh, thì bắt gặp cả mama và vương gia ở đây.

“ O...Thanh nhi..”Nhận thức được vương gia nàng cúi mình chào “ Vương gia.”

Thấy Mẫu Đơn, Hứa Thanh như người sắp chết đuối vớ được phao:

“ Hu hu... Mẫu Đơn, cầu xin nàng nói với vương gia, ngài định mua ta về vương phủ... Ta hội không thể xa nàng..”

Nghe lời Hứa Thanh nói trong tiếng khóc, Mẫu Đơn không khỏi xót xa. Hứa Thanh là tri kỷ duy nhất của nàng, là tể muội của nàng. Nghe đến việc phải xa Hứa Thanh, nàng không kìm được nổi xúc động, vội quỳ xuống.

“Vương gia, cầu xin ngài khai ân, xin người để cho Hứa Thanh ở lại với Mẫu Đơn. Mẫu Đơn hội không thể xa Hứa Thanh. Vương gia xin ngài bớt giận.”

Nước mắt mỹ nhân ít nhiều cũng làm cho hấn xao động, nhưng lập tức hấn tỏ thái độ khinh bỉ. Một Mẫu Đơn kiêu ngạo, một nữ tử thà chết còn hơn bị vũ nhục mà hấn muốn có được đâu rồi. Không, hấn với nàng chỉ có lòng chiếm hữu, muốn nàng phải khuất phục chứ chẳng có tình ý gì.

“Ta xưa nay không rút lại lời đã nói”

“Không vương gia, xin người dừng. Mẫu Đơn, Mẫu Đơn bằng lòng hiến thân cho ngài.. chỉ xin ngài...”

Hừm, được được lắm... Hấn nhiều lần tìm nàng ngon ngọt không được, uy hiếp không xong, cưỡng bức thì bị phá đám.

“Là người nói đó”. Hấn nói rồi kéo Mẫu Đơn lại, ngay trước mặt mọi người xé rách y phục của nàng.

“Không...”

Không nhận được cảnh trước mắt, Hứa Thanh vùng lên. Được đằng nào cũng phải liều, Mẫu Đơn còn có thể vì nàng cầu tình hiến thân, nàng quyết không để Mẫu Đơn chịu nhục. Hứa Thanh xông đến, dùng hết sức bình sinh kéo Mẫu Đơn ra, kéo y phục rách nát của nàng lên.

“Được, đi cùng người là được chứ gì. Người và nơi này cũng chẳng khác gì nhau đâu!”

Hấn nén cơn tức, cười mỉa “Biết sớm thì tốt”. Hấn lạnh lùng ném xuống ngân phiếu một ngàn lượng – đủ để mua hoa khôi ở đây chứ chẳng phải một nha hoàn, rồi kéo nàng đi thẳng.

“Không Hứa Tử...” Mẫu Đơn đau lòng chạy theo.

“Về đi, tự bảo trọng, đừng lo cho ta.” Hứa Thanh nói vọng lại.

6. Chương 6: Lãnh Nam Vương Phủ

Hàn Tuấn Phong lạnh lùng kéo tay của Hứa Thanh ra khỏi Xuân Mộng viện, tiêu sái về phía bạch mã hấn giữ ở ngoài.

“Á, đồ đạc của ta, không thể không mang theo”

Như đoán trước được sự việc, ba gia nhân trong Xuân Mộng viện vác mấy cái “hành lý” của nàng gia. Ba chiếc vali được quân sai của vương gia vác lên ngựa. Tên này không phải vì một lúc mất bình tĩnh mà mua nàng, hấn sớm đã có dự định. Nghĩ đến đây, Hứa Thanh không khỏi run người. Vất nàng lên ngựa, chẳng khác một bao tải, hấn nhảy lên rồi thúc ngựa đi.

“Người, hỗn đản, mau bỏ ta xuống, người coi ta là cái gì chứ hả, dám vất ta lên ngựa.”

“Câm mồm cho ta” Hàn Tuấn Phong lạnh lùng nghiêng răng. Nghe tiếng chửi, hấn phóng ngựa càng nhanh.

“Ta không câm, ta không phải chó con mà người nói là câm. Hỗn đản, biến thái, bỏ ta xuống.”

Trong giây lát Hứa Thanh không còn cảm giác được trọng lực của mình, hấn túm nàng đưa ra phía ngoài, giờ đây thì nàng song song với mặt đường. Trời ơi, tên này điên sao, con ngựa đang lao với vận tốc như vậy mà đem thả nàng xuống thì “hoa vùi liễu dập”:

“Á, không không... Là ta nhầm, ta câm miệng. Người ngàn vạn lần cũng đừng thả ta xuống...”

Hắn không trả lời đem nàng trở về tư thế cũ. Bạch mã phóng càng lúc càng nhanh rồi bất chợt hí lên một tiếng, dừng lại. Hàn Tuấn Phong đẩy nàng xuống, không thương tiếc kéo tay nàng tiến vào trong phủ.

“ Đóng cửa”. Hàn Tuấn Phong vừa dứt lời thì hai tên lính canh cửa vội vàng đóng cửa.

“ Sầm”. Tiếng cánh cửa đóng lại lạnh khốc khiến Hứa Thanh bỗng chốc cảm thấy đau nhói, cánh cửa đó đóng lại cũng như tương lai của nàng vậy. Nàng chọn sai sao, sẽ hối hận chứ. Vĩnh viễn không thể ra khỏi đây... nàng phải đối mặt với cuộc sống như thế nào.

Hắn đem nàng đến một sài phòng vô cùng tồi tàn. Nói đúng ra, nha hoàn trong phủ còn có chỗ ở khá hơn nàng. Căn phòng bé tí, phủ toàn rơm, may mắn là còn có một bộ chăn đệm cũ. Ngoài chiếc tủ áo bé tí với ngọn đèn cầy được đặt trên đó thì chẳng còn gì...Bủn xỉn.... Hàn Tuấn Phong ném nàng vào phòng cũng chẳng khác gì ba chiếc vali, xong hắn quay ngoắt người. Bên ngoài vang lên tiếng khóa cửa.

Shit (chết tiệt)... Dám nhốt nàng lại, hắn dám. Hứa Thanh lao vội đến mở cửa. Hắn thật sự khóa. Khóe mắt nàng cay cay, từ bé tới lớn nàng chưa bị đối xử như vậy bao giờ... Hứa Thanh ngồi xuống, dựa vào cửa, hai tay ôm gối “ Đây chính là xã hội nam quyền bất công, nữ giới như nàng luôn phải chịu thiệt. Hắn còn là vương gia, một người trên vạn người, không phải nghĩ cũng biết được những chuỗi ngày bị thương còn đang chờ đón nàng trước mắt... Hứa Thanh bỏ kính ra ôm mặt khóc không thành tiếng. Nàng khóc rồi ngủ lúc nào không hay biết.

“ Dậy, dậy mau, còn định nằm ườn đến bao giờ.” Một thanh âm hung hãn đánh thức nàng dậy.

Hứa Thanh cố dụ mắt, tưởng như vẫn đang trong cơn ngái ngủ. Tệ thật, chính ra hầu hạ Mẫu Đơn lại sung sướng, vì nàng không phải thức dậy vào sáng sớm.

“ Mở to mắt ra, đi hầu vương gia thay y phục. Hay phải một trận đòn người mới tỉnh được.”

Đòn...không thể. Nghe việc mình phải chịu ủy khuất, nàng mở to mắt, tự tát vào mặt mình mấy cái, lò mò tìm kính rồi đứng lên đi theo nam nhân nọ. Hắn cũng tầm tuổi trung niên, theo suy đoán chắc là quản gia ở đây. Vừa đi nàng vừa nhìn xung quanh: vương phủ này không tồi, với mê cung không khác nhau là mấy, thế mà đêm qua tất cả nàng cảm nhận được là lạnh ngắt. Cảnh vật xung quanh bố trí xinh đẹp từ những vườn hoa cho đến những hòn non bộ.... Tuy vậy nó vẫn làm cho người ta cảm nhận được uy thế của chủ nhân nơi này.

Đi một lúc quản gia dừng chân tại Lãnh Tử Lâu... Cái tên đầy sát khí chắc là nơi của hắn – sát nhân ở...

“ Mau vào hầu vương gia thay y phục, Vương phải vào triều sớm.” Quản gia nói xong thì quay bước đi, chính vương cũng đã dặn không cho hắn hay nô tì nào bước vào sáng nay.(*M* haha, không cho ai vào là ý đồ gì đây)

7. Chương 7: Nụ Hôn Đầu Tiên

Nếu nàng nghĩ không sai thì hắn sẽ chẳng bước qua nổi cái giường vào giờ này nếu không có cái vụ vào triều đâu. Như nàng đây, dù là sinh viên xuất sắc cũng không có dậy sớm nổi nếu không phải nàng mua một cái đồng hồ báo thức đặc biệt, một cái đồng hồ đặt dưới đất có hai bánh xe. Mỗi lần báo thức nó đều vừa kêu vừa chạy như tên lửa khiến mỗi lần nàng muốn tắt đều phải rượt theo, mà mỗi lần tắt được thì cũng tỉnh ngủ rồi. Nhưng cũng nhờ nó mà nàng mới trở thành “ người đúng giờ”. Nhớ lại ngày trước nàng đã từng đặt báo thức ba cái đồng hồ bình thường, kết quả vì bận mình không tắt kịp, trong lúc mơ màng nàng đã tiện tay phi thẳng ba cái đồng hồ vào tường...Chậc, nghĩ lại vẫn còn thấy xót.

Vừa mới đặt một chân vào, Hứa Thanh đã có cảm giác lạnh lạnh sau gáy, đúng hơn là cả người đều thấy lạnh toát. Tiến chân vào phòng, nàng không khỏi ngơ ngác. Căn phòng này bố trí rất bề thế khiến cho người ta một cái cảm giác phục tùng...Chết tiệt, cái nàng ghét nhất chính là cái cảm giác này. Nhìn tới nhìn lui cũng không thấy “kẻ thù” đâu, nàng còn tưởng đi nhầm phòng, đang định quay đầu bước đi thì nghe tiếng hắn:

“ Chưa làm việc đã đòi bỏ đi sao, đừng quên thân phận hiện giờ của người.”

Âm thanh phát ra từ phía sau bình phong, nàng cũng lơ mờ hiểu ra, nuốt ực một cái rồi tiến về phía đó.

Nói thật không khoa trương, phía thư phong bên ngoài đã rộng rồi phía trong cũng chẳng kém gì. Đây là nơi nghỉ của hần, bày biện thật xa hoa.... Cứ như một thế giới khác sau bức bình phong vậy.

“Kẻ thù” của nàng đang ngồi tựa trên tràng kỷ, trên người duy chỉ bộ đồ ngủ trắng mỏng, phong thái ung dung mang theo nụ cười nhạt, dáng vẻ như hần đang kiểm soát toàn cuộc chơi vậy. Không ai đoán được hần đang nghĩ gì trong ánh mắt lạnh lùng ấy. Hứa Thanh tiến lại gần, hần đứng dậy, theo bản năng nàng lùi lại vài bước tránh né.

“Người biết sợ à? Ta còn tưởng gan người to lắm mà”

“Không có, chỉ là mẹ ta bảo phải biết giữ khoảng cách với nam nhân”. Chịu thua ư, từ đó không có trong từ điển của nàng.

“ Vậy mẹ người có biết con gái bà ta làm việc tại kỹ viện, ngày ngày đều tiếp xúc với không biết bao nhiêu nam nhân không?”

“ ... ”

“ Hừ, người nên biết điều, mau lại đây hầu ta thay y phục”

Hầu... Cái tên đáng chết này... Hứa Thanh ngàn vạn lần không muốn nhưng cũng phải tiến về phía giá treo quần áo lấy y phục. Vì là lần đầu phải “ hầu” nam nhân mặc áo, nàng có chút ngượng ngùng thành ra tay chân lóng ngóng. Hần vốn muốn lên tiếng mắng nhưng không hiểu sao lại thích nhìn sự lóng ngóng của nàng. Hứa Thanh mặc y phục cho hần xong tự động đến vò khăn trong chậu đưa lên trước mặt hần.

Hần nhìn chiếc khăn rồi nghiêng rặng quay lên nhìn nàng như muốn bóp cổ tới nơi : Muốn hần tự lau mặt...

“ Gì chứ, người không tính rửa mặt à. Nếu không cần thì ta đi.”

“ Không lau mặt cho ta, chỉ trừ phi gãy tay. Xem ra người không cần đôi tay nữa thì phải”

“ Cái...” Nhận ra tình hình, nàng không khỏi run rẩy, chặt tay, tên này rốt cuộc có bao nhiêu phần độc ác chứ. Nàng gỡ khăn mặt ra rồi đưa lên lau mặt cho hần. Được, đã vậy ta chà nát mặt người. Tay nàng dứt khoát đưa chiếc khăn lên mặt hần với biểu cảm trên gương mặt có thể hiểu là “ ta muốn đập nát mặt người”. Như hiểu ý hần nghiêng rặng:

“ Nếu không biết lau mặt người có thể hầu hạ bồn vương theo cách khác”

Thanh âm tà mị của hần khiến Hứa Thanh hiểu được “ cách khác” mà hần nói, tay dừng lại 1 giây trước khi đập vào mặt hần, cố gắng nở nụ cười ngây thơ rồi nhẹ nhàng lau từng milimet trên mặt hần. Hơi thở nóng hổi của nàng phả vào mặt hần, bộ ngực sữa phập phồng dưới lớp áo nhanh chóng khơi dậy dục vọng trong hần. Hàn Tuấn phong kéo nàng lại, mạnh mẽ nắm lấy cằm nàng, hung hăng hôn lên môi nàng, khêu hai hàm răng đóng chặt của nàng, tiến vào trong miệng cuốn lấy cái miệng thơm mát của nàng.

“ Ngô...” Cái thể loại gì đây, nụ hôn đầu đời của nàng cư nhiên bị hần cướp đoạt, nàng càng đẩy hần ra thì hần càng giữ chặt, tàn phá đôi môi mềm mại của nàng. Không chịu được sự đả kích, nàng há miệng cắn sâu vào môi hần.

Đang trong cơn mê say bị cảm giác đau đơn kéo về hiện tại, hần tức giận đẩy nàng ra... Cái gì, nữ nhân này không biết sống chết, cư nhiên dám cắn hần.

“ Ba”. Hàn Tuấn Phong một tay tát vào miệng nàng.

“ Xem ra không trừng phạt thì người không biết sợ”. Hàn Tuấn Phong tiến lại gần nàng, Hứa Thanh hoảng hốt lùi về phía sau.

“ Vương gia, không thể nhập cung muộn.” Tiếng của quan gia vọng đến từ bên ngoài. Hần nghe tiếng quay lại nhìn Hứa Thanh rồi thẳng bước đi ra ngoài.

Hứa Thanh đưa tay lên má, dấm đánh vào mặt nàng, hẳn là người đầu tiên. Đánh vào mặt với nàng là sự sỉ nhục kinh tởm nhất, đã vậy còn cư nhiên cướp đi nụ hôn đầu đời của nàng...

Kiếp này nàng với hắn quyết không đội trời chung.

Hứa Thanh hướng sài phòng của mình lặng lẽ bước đi...

Không thể phủ nhận, hắn hôn rất chuyên nghiệp...

8. Chương 8: Tự Sát ???

Rằng thì là mà mấy chương trước Sầu post hơi ngắn nên chương này sẽ bù lại chút ít đồng thời giải thích lý do vì sao chương 7 không có cảnh mỹ nam lỏa thể (T.T)

Bước vào sài phòng, Hứa Thanh lục vali tìm lọ thuốc bôi. Cũng may mà anh nàng là con người cẩn trọng nên hôm nàng sắp vali đã gọi điện kêu nàng phải mang đủ thứ, bao gồm thuốc và ... đồ phụ nữ. Lắm lúc nàng cũng cảm thấy nghi ngờ giới tính của anh trai... Xem nào, thuốc ngủ, thuốc đau bụng, thuốc hạ sốt, thuốc giảm đau, thuốc tránh thai...é thuốc tránh thai???

Mãi mới tìm được lọ thuốc bôi vết sưng, thuốc vừa bôi xong sau 2, 3 giây đã làm cho vùng má nàng cảm thấy thật mát lạnh dễ chịu. Ác nhân... nàng đã làm gì hắn chứ... rõ ràng là hắn chiếm tiện nghi của nàng mà, oan ức gì nữa, đã thế nàng còn lãnh cái tát...

Ngẫm lại thì cũng còn chút may mắn, lúc đó mà quần gia không lên tiếng... eo ôi... nàng chẳng dám tưởng tượng nữa. Hứa Thanh ngồi chằm ngâm một lúc rồi giật mình đứng phắt dậy: “ Chết cha, sáng nay mình chưa có đánh răng”.

...

Hứa Thanh hậm hực lục tìm bàn chải và thuốc đánh răng, “ kẻ thù” đúng là gặp may rồi, đêm nào nàng cũng đánh răng rất sạch sẽ theo lời khuyên của các nha sĩ, nếu không sáng nay hẳn dấm chiếm tiện nghi của nàng, hắc hắc... Hứa Thanh cố đánh cẩn thận nhẹ nhàng vùng răng bên má vừa bị ăn một cú tát giáng trời. Ôi trời càng nghĩ càng thấy tức, nụ hôn đầu tiên của nàng không phải cho Edward thì thôi, chí ít cũng phải dành cho hoàng tử bạch mã trong lòng nàng, sao lại... Càng nghĩ Hứa Thanh càng chà bàn chải mạnh rồi để đến lúc nhận ra cảm giác đau đớn từ bên má truyền đến.

“Ah..ah” và tiếp theo đó là “ Khụ...Khụ...- một ít cái gì gì đó mà chúa biết khiến nàng sặc đến suýt không thở nổi.

“ Hả.... Mau dừng lại... người không thể tự sát”.

Cái gì tự sát... ai... đâu?... Ai tự sát vậy????

Lão quần gia không biết từ đâu chạy tới gần nàng, sắc mặt trắng bệch. Nếu không phải tình cờ lão đi ngang qua, thấy nàng đang định uống được tự sát, sùi cả bọt mép thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Nữ nhân này vương gia có sự chú ý đặc biệt...

“ Ba...”

Còn đang ngơ ngác nhìn ngó xung quanh hồng tìm ra người tự sát, Hứa Thanh đã bị đánh một chưởng từ phía sau, cảnh vật xung quanh mờ ảo rồi trở nên tối sẫm, ý thức mất đi. (*SB* oái, lần sau chắc cách không dám đánh răng khi xuyên qua nữa * HT* Hừ, có chết cũng phải đánh, quy tắc vàng của “tiểu thư” * SB* pó tay ==)

Lão quần gia nhanh tay đỡ lấy thân thể đang đổ xuống của nàng, dùng tay bế huyết để ngăn độc chạy vào tim.(*ST* hx độc đào đầu ra chứ ==) Còn việc đánh ngất là hắn sợ nàng sẽ chống cự, thời gian lâu e sẽ không cứu chữa được nữa. Lão nhanh tay cầm cốc nước gần đó liên tục đổ vào miệng nàng hy vọng loại trừ được phần nào độc tố, miệng không ngừng thét lên:

“Mau truyền thái y!!!”

Hắn... nhất định phải trừng phạt nàng...

Vì lý do gì mà cả đêm hôm qua, hình ảnh người con gái kỳ lạ ấy cứ quanh quẩn trong đầu óc hắn khiến hắn hôm đó không thiết nữ nhân nào, cả đêm trần trọc. Là khiến hắn nửa đêm bật tung chăn dậy, phải đi uống trà an thần mới ngủ được.

Đã thế sáng nay, mở mắt ra đã không coi hắn ra cái gì... Một đêm thôi là quên đi thân phận của mình à??? Còn muốn hắn tự cầm khăn lau mặt, dám dùng thái độ đó đối với hắn.... Là cái loại nữ nhân gì. Hắn cũng tự cười chính mình, dục vọng như bùng nổ trong hắn khi cảm nhận từng hơi thở ấm nóng của nàng. Tiêu chuẩn của hắn từ trước đến nay rất cao, vì cái gì mà một xú nha đầu...

Cắn hắn, nàng là nữ nhân đầu tiên.... Hôm nay hắn nhất định sẽ....

“ Tuấn Phong, về việc này ngươi nghĩ thế nào.” Một thanh âm đầy quyền lực vang lên.

“ Hả, việc này????...ừm... việc này...là việc...” Hắn chợt tỉnh, thoát ra khỏi dòng suy nghĩ.

“ Tuấn Phong, ngươi rốt cuộc là có chú ý vào buổi triều hôm nay không thế?”

Cả chính điện im ắng khác thường, mọi bá quan văn võ quay hướng nhìn về hắn. Phải rồi từ trước đến nay hắn luôn là người tập trung nhất trong các buổi triều mà... Nữ nhân kia,.. chết tiệt... Hàn Tuấn Phong nghiêng răng thâm rủa nữ nhân quái gở kia.

“ Là ta có chút không khỏe...”

“ Ta thấy rồi...” Hoàng Thượng nhìn hắn với cái nhìn có phần chế giễu, chỉ tay lên miệng, “ Vết thương trên miệng do đâu mà có vậy...?”

Mọi người tiếp tục nhìn hắn chờ đợi câu trả lời. Hàn Tuấn Phong, so với thiên hạ đệ nhất võ công không thua kém là bao, có thể bị thương bởi cái gì, mà vết thương không giống do dao kiếm gây ra.

“ Ta...” Thật muốn đào một cái lỗ để chui xuống.

“ ”

“ Bị...”

“ Là...bị mèo... cắn. Do không cẩn thận bị mèo cắn, ”. Hắn dứt khoát – một con mèo chết tiệt.

Trong điện vang lên tiếng xì xầm.

“ Con mèo thú vị thật, lúc nào rảnh trăm sẽ đến xem. Bãi triều”. Hoàng Thượng đứng lên dùng nét mặt “ Ta biết cả rồi” nhìn Hàn Tuấn phong rồi hồi cung.

“ Cung thỉnh hoàng thượng hồi cung”.

Tuyệt thật, giờ hắn phải đi mua một con mèo.

Các bá quan văn võ lặng lẽ ra về. Không cần đoán cũng biết chuyện Hàn Tuấn phong bị một con “ mèo nhép” cắn sẽ lập tức trở thành tiêu điểm của mọi cuộc nói chuyện thay cho việc hạn hán đang xảy ra ở nhiều quận. (>0

9. Chương 9: Thoát Được Một Lần

Đường Uyển Viên.

“ Nói, trúng độc gì?”

Lão thái y quay đầu nhìn về phía hắn ở gần cửa, cúi người thi lễ rồi vội đáp

“ Bẩm vương gia, lão phu đã kiểm tra rất kỹ, hoặc rằng... nàng vốn không trúng độc gì hoặc loại độc nàng dùng,..... lão phu tài hèn sức mọn không thể chuẩn đoán ra. Chỉ dựa vào những biểu hiện mà Lý quản gia miêu tả thì rất khó chuẩn đoán”

Được lắm, là thể loại được gì mà ngay cả thái y cũng tìm không ra. Hắn quay đầu lại phía Lý quản gia chất vấn: (PS: thuốc đánh răng =”=)

“Triệu chứng như thế nào”

Lý quản gia vội đáp, giọng điệu dồn dập, có ít nhiều lo sợ:

“ Bẩm vương gia, ngài đi không bao lâu, cô nương này cũng bỏ về phòng. Tình cờ khi nô tài đi quan gần đó thì thấy... nàng đang ôm miệng,... không ngừng run rẩy, gương mặt có phần trắng bệch, rồi sau đó thì thấy sùi bọt mép. Nô tài lo chậm trễ không cứu kịp nên đành đánh ngất nàng đi, phong bế huyệt đạo rồi lập tức tìm thái y”

Run rẩy, gương mặt trắng bệch, sùi bọt mép, những triệu chứng chung chung thể này thật không thể đưa ra được chuẩn đoán.

Hàn Tuấn tiến lại gần giường nhìn Hứa Thanh nằm đó. Tại sao hắn lại khẩn trương như vậy, tại sao lại có cảm giác lòng nóng như lửa đốt? Hắn nhìn nàng nằm đó, gương mặt trắng bệch, hốc hác mà không thể làm gì. Không, hắn tự nhắc nhở mình, hắn khẩn trương chỉ vì không thể để cho nàng chết, chuyện ngày hôm nay nàng phải nhận sự trừng phạt.

“ Vũ Hứa Thanh, bổn vương ra lệnh cho ngươi phải tỉnh lại. Bằng không ta sẽ cho ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong” Hắn túm cổ tay nàng thét lên.

“ Vương.. thật sự...”

Lý quản gia sợ hãi nhìn Hàn Tuấn Phong. Vương gia từ trước đến nay luôn biết kiềm chế bản thân, vì có sự gì mà giờ đây lại phát hỏa như vậy. Nữ nhân này, là không khả năng...

“ Tỉnh lại... Vũ Hứa Thanh tỉnh lại” Hắn lắc mạnh người nàng, buộc nàng phải có phản ứng.

“Ừm...” Hứa Thanh dưới lực cánh tay của hắn, không thể không thoát ra khỏi giấc mơ đẹp. Tuấn Phong buông tay nhìn từng chuyển động mang theo dấu hiệu sự sống của “ sinh vật tưởng như đã chết” trên giường. Hứa Thanh ngơ ngậy một lúc mới ngồi dậy được, cố gắng mở to đôi mắt đang muốn díp lại kia.

Ế, hoàng tử của nàng đâu, nàng rõ ràng là đang trong điệu valse lãng mạn bên người ấy mà. Sao cái thứ đầu tiên nàng nhìn thấy lại là tên “ kẻ thù” chứ. Tiếng hét lúc này nàng nghe trong lúc mơ màng đích thị là tác phẩm của hắn. Thật muốn làm thủng màng nhĩ mà.

Hứa Thanh chuyển tầm nhìn sang phía Lý quản gia và một người đàn ông lạ mặt, hai người đó hết nhìn nhau rồi lại ngơ ngác quay sang nhìn nàng. Không giống, căn phòng nàng ở đâu có hoa lệ vậy chứ.

“ Sao ngươi lại ở đây? Là ta đang ở đâu? À phải rồi, không phải có người tự sát mà, ai, ở đâu, cứu được rồi chứ?” Hứa Thanh hướng mắt về phía Hàn Tuấn Phong

...

“Cứu.... thật sự là cứu sống được rồi. Vương gia, xem ra không có chuyện cần ta nữa. Lão phu xin phép...” Người đàn ông lạ mặt vừa quay người vừa tặng cho nàng một cái nhìn khó hiểu. Mặt nàng dính gì à?

“ Thái y, ta tiễn ngươi” Lý quản gia nhanh bước đi theo tiễn thái y và tất nhiên là không quên đóng cửa phòng.

Vẫn là hắn từ khi đó chưa từng rời ánh mắt nhìn khỏi nàng. Thật khiến nàng tức điên rồi đó. Hứa Thanh cao giọng

“ Sao, mặt ta dính gì à? Hay là lần đầu nhìn ra đại mỹ nhân là ta đây, sững sốt rồi sao. Lóa mắt sao?” Nàng vừa châm chọc vừa đưa bàn tay lên hơ hơ trước mặt hắn.

“ Bắp..” Hàn Tuấn Phong túm chặt lấy cổ tay nàng cơ hồ như muốn bẻ gãy, “ Nói, vì lý do gì tự sát?”

Tự sát? Nàng? Chuyện đùa? “Người có phải đang sốt quá rồi không? Ta chưa bao giờ nghĩ đến hai từ tự sát” Hứa Thanh đưa tay trái lên sờ trán hần.

“Vậy chuyện người trúng độc sùi bọt mép, ngất đi là đóng kịch” Dám nói đóng kịch xem, hần cho nàng biết tay.

Sùi bọt mép....? Ngất....? Bọt.....? Nàng nhớ trước khi ngất là mình đang đánh răng mà....

Đang đợi câu trả lời, hần mới sôi máu làm sao khi thấy nàng cười phá lên.

“Cười? Quả nhiên là dám đóng kịch.”

“Bỏ tay ra, ta sẽ giải thích. Nếu không vốn dĩ không tự sát cũng bị người bóp cho tàn phế” Nàng tuy cười thật nhưng vẫn cảm nhận được nỗi đau từ cổ tay truyền đến. Hần buông.

“Là lúc đó ta đang đánh răng. Do bị sắc bột kem đánh răng, cái mà người kêu là sùi bọt mép đó. Còn ta bị ngất là do bị đánh mà ngất, lâu quá không tỉnh là do mệt vì đói.” Nàng nói một hơi, tay xoa phía cổ tay đang sưng đỏ. Ác nhân, phía bàn tay nàng đã thâm tím lại rồi.

“Kem... đánh răng? Đánh răng?” Hần chưa từng nghe qua những lời nàng vừa nói, chỉ máy mồm phát âm cho giống mà cảm giác như đang niệm chú.

Á, đúng là ngu, mày đang ở thời nào hả? Nói thế nào cho hần hiểu vậy, thầy kệ, cứ nói thánh nói tướng, tin sao thì tùy hần.

“Kem đánh răng là một loại thuốc làm từ bột PS và nước bạc hà. Bột PS là do anh trai ta làm ra thế nào ta cũng không rõ. Khi người dùng đồ đánh răng để chà răng bằng nó với nước sẽ tạo ra bọt, giống cái người gọi là bọt mép ỷ.”

Trong đời chưa bao giờ hần cảm thấy mình kém cỏi như thế này. Hần càng không thể hỏi thêm khi mà nàng đang nhìn hần với bộ dạng “Ta đang niệm chú đó, người bị thôi miên chưa, ngốc”.

“Vậy tại sao phải làm cái gọi đánh răng?”

“À cái này hiển nhiên thôi, đơn giản là vì..” Hứa Thanh khựng lại, trên gương mặt nhỏ nhắn nở ra nụ cười xảo quyệt “..vì sáng nay ta hôn phải một con heo.”

Heo, nói hần là heo. (Phong ca của em ngồi ngồi thế này chị nữ lòng nào gọi là heo chứ.)

“Heo phải không? Người hiển nhiên không ngại khi phải đánh răng lần nữa”

“Làm cái...” tiếng chưa kịp ra khỏi miệng đã bị môi của hần chặn lại... Hần nhanh chóng tách môi nàng ra, quần lấy cái lưỡi của nàng. Gì chứ, năm lần bảy lượt chiếm tiện nghi của nàng. Hứa Thanh dùng sức đẩy hần ra nhưng càng đẩy hần hần càng xiết mạnh, hết cách, nàng bỏ cho hần muốn làm gì thì làm.

Tuấn Phong hôn nàng không hề có ôn nhu, chỉ là cưỡng đoạt lấy. Môi nàng không chỉ ẩm nóng như các nữ nhân khác, mà trong đó mang theo hương vị mát lạnh, thơm tho kì lạ khiến cho hần hôn bao nhiêu cũng không thấy đủ, hần không thể nuốt luôn nàng vào trong... Đến khi những nụ hôn là không đủ, bàn tay hần tham lam khám phá cơ thể nàng.

“Ngô...” Không thể, hôn không nói tới, duy cái này là không thể. Hứa Thanh vùng vằng đẩy hần ra nhưng sức lực một chút cũng không còn, bàn tay hần đã kích thích mọi nơi hần chạm đến. Hứa Thanh phản kháng nhưng nàng thấy thất vọng vì sự phản kháng ngày một yếu ớt của mình.... Chiếc áo khoác ngoài dần tụt xuống để lộ ra bờ vai trắng nõn. Biết được lần đầu tiên của mình sắp mất đi, Hứa Thanh không kìm được rơi nước mắt.

Đang trong cơn say, Tuấn Phong nắm được vị mặn chát ở lưỡi. Hần cảm thấy hụt hẫng. Khóc... nữ tử này còn biết khóc... Hần vốn dĩ không quan tâm nhưng tại sao hần lại thấy đau, là đau ở đâu cũng không biết. Đưa tay lên nâng cằm nàng:

“Mở mắt”. Hứa Thanh liền mở mắt, như một cái máy. Hần nhìn nàng, mâu trung thật phức tạp. Trong khoảnh khắc đó, lý trí quay trở lại với nàng. Hứa Thanh vùng ra bỏ chạy.

Hắn đứng đó, không một lần nhìn bóng nàng khuất đi. Hàn Tuấn Phong tự cười chính mình rồi kéo bước đi, nhưng không hề hướng về Lãnh Hàn Lâu....

Vũ Hứa Thanh, rồi sẽ có một ngày người vào cầu xin ta vì chuyện này

10. Chương 10: Cuộc Chơi

Hứa Thanh chạy thẳng một mạch về phòng, đóng mạnh cửa rồi ngồi sụp xuống.

Ta hận, ta hận... Hắn là cái thể loại gì mà dám có ý nghĩ này với ta... Dù ta không quá quan trọng vấn đề trình tiết nhưng quá ghê tởm xã hội Nam Quyền. Hắn có biết bài tham luận “Phụ nữ” nàng viết năm thứ ba đại học đã đạt điểm số tuyệt đối không. Chính xác thì hầu như bài nào cũng đạt điểm số tuyệt đối thôi nhưng đó là bài nàng tâm đắc nhất. AAAAA!!!! Không ổn, phải uống thuốc an thần mới được....

“Oc...oc” Tuyệt thật... giờ lại đến cái bụng nữa, thi nhau bắt nạt nàng.

A Hiểu rồi, nàng dễ dàng bị kích thích như vậy là do đói bụng... Qua hợp lí. Đợi lúc bản cô nương ăn no rồi có bị người bắt nạt không. Quyết tâm mì úp...(May mà lần trước ở với Mẫu Đơn nàng đều ăn cùng cô nên mới còn gói mì)... Đồ vương gia bắt nạt.

Di Nguyệt Viên...

Phát tiết trên người Yên Nguyệt xong, hắn đứng dậy chỉnh trang y phục, quay lại nhìn Yên Nguyệt – một trong ba tiểu thiếp của hắn.

“Yên Nguyệt, là hôm nay cùng Yên Chi, Quế Châu đi ra phố mua đồ đi, đừng quên cấp bốn vương một con mèo.” Suy nghĩ một lúc hắn tiếp “Mang theo Hứa Thanh đi”. Hàn Tuấn Phong nói rồi đi thẳng, miệng nhếch lên một nụ cười, Hứa Thanh là người rượu mừng không muốn uống thích uống rượu phạt.

Yên Nguyệt không buông một câu hỏi, tâm trạng vương gia hôm nay thật kỳ quái.

Hứa Thanh đang súc miệng thì Lý quản gia cùng ba người con gái sắc mùi son phấn bước tới. Mỗi người vận một y phục cầu kỳ...Hồng, cam đỏ, ba gam nóng nhìn mà muốn phát hỏa.

“Là vương gia bảo người đi theo ba vị phu nhân ra ngoài phố”

Đi dạo mua đồ chứ gì, sao hắn lại sai nàng đi .

”Được”

Ba người phụ nữ kia, không thèm nhìn Hứa Thanh một cái quay gót bước đi. Giả như Hứa Thanh biết được một chút về ba mụ phù thủy này: Ba người này mỗi lần đi mua đồ đều chỉ mang theo một nha hoàn đi bê đồ. Họ thì nhau mua đồ cho nô tỳ kia bê, chỉ cần sơ sẩy một chút, có cơ chúng sẽ hành hạ đủ điều. Các nha hoàn mỗi lần nghe tiếng ba vị phu nhân kia đi mua đồ đều cố gắng lủi đi.

Đường xá thật tấp nập...

Yên Nguyệt cùng hai dìng lại trước một quán vải lớn, hễ ông chủ giới thiệu cái nào thì mua cái đấy. Họ đều ngầm hiểu là vương gia đang muốn trừng phạt nữ nhân kia nên chẳng e ngại điều gì. Mua xong tổng tất cả cho Hứa Thanh cầm.

Tâm tình đang tốt vì được ra ngoài bỗng bị phá vỡ bởi đồng đồ nặng trĩu. Nàng bình thường xách đồ ỳnh còn lười vì đầu giờ trở thành người khuôn vác vậy chứ. ..

Là chủ ý của hắn. Được lắm Hàn Tuấn Phong, bản cô nương vốn không phải người phạm:

“Oa, các vị phu nhân chọn thật khéo mắt, những khúc vải này đây sẽ cho ra những bộ y phục khiến cho người giống như một phu nhân cao quý tuổi trung niên.”

Ba người nghe Hứa Thanh nói, ngẩn người rồi lập tức kêu trả lại và bắt Hứa Thanh chọn. Nhưng cũng chỉ bằng một câu nói ba người bỏ đi “Oa ông chủ thật tinh ý, mở hẳn ra một quầy lớn chuyên vài vốc cho các lão phu nhân”

Vậy là không thì “Chiếc trâm này thật cổ rất hợp với gương mặt của người 20 năm sau”

thì là “Món này ăn thật ngon, người không có răng cũng có thể ăn được”.

Kết quả cả buổi chiều hôm đó, Hứa Thanh là người nắm thế chủ động, điều này khiến tâm trạng vui vẻ hơn bao giờ hết. Khi hồi phủ, nha hoàn trong phủ, ai nấy cũng mắt tròn mắt dẹt khi thấy ba vị phu nhân xuống phố và thứ mang về duy nhất là một con mèo. Ba người không ai không khỏi bực tức quay người thẳng về phòng.

Trận chiến kết thúc, chỉ bằng vài câu nói Hứa Thanh là người thắng cuộc.

...

Vòng 2

Từ thư phòng bước ra đã thấy Hứa Thanh đang vui vẻ chơi với con mèo, hẳn bực dọc, chẳng lẽ một nữ tử yếu đuối lại khuôn được đồ của ba tiểu thiếp kia mà không có sai sót.

“Đặt tên cưng là gì đây. Bảo Bối, tên này không tồi đâu” Hứa Thanh bế con mèo quay đầu lại nhìn đã bắt gặp mặt hắn. Mỉm cười đắc ý:

“Hôm nay tâm trạng ba vị phu nhân không tốt, đây là toàn bộ thành quả ngày hôm nay” Hứa Thanh vừa nói vừa đưa con mèo lên ngang mặt.

Được hắn chưa thua.

Tối, Lãnh Hàn lâu tấp nập lạ thường, cơ hồ như đang chuẩn bị tiệc. Nhoáng một cái đã xuất hiện bàn thức ăn thịnh soạn như cho vua chúa.

Đang nghỉ ngơi thì bị gọi, Hứa Thanh bế theo con mèo vào phòng. Trên bàn đầy ắp là thức ăn thơm phức. Hàn Tuấn Phong ra lệnh cho Hứa Thanh đứng ở đó nhìn. Hắn đoán từ sáng tới giờ, bụng chắc hẳn là đói lắm...

Ba người đàn bà ngồi xung quanh Hàn Tuấn Phong thi nhau bón thức ăn vào miệng hắn:

“Vương gia, người dùng miếng thịt gà này đi”

“Hảo”

“Vương gia, để ý tới ta một chút, ném thử thìa canh này xem.”

“Vương gia, dùng thêm chút Nữ nhi hồng”

“Bảo bối, há miệng ra chị đút cho cưng”

Hả?????

Bốn người dừng lại dùng ánh mắt kỳ quặc quay sang nhìn Hứa Thanh đang đặt con mèo gần kệ, hai tay gỡ cá “đút” ẻo ẻo. Con mèo ngoan ngoãn ăn hết những gì Hứa Thanh đút cho nó. Được một miếng Hứa Thanh lại xoa đầu rồi hôn chụt lên trán nó một cái.

“Ôi, my love, my darling, Bảo Bối ngoan quá cơ. Ăn ngon lành chưa nè. Ta thật hận không thể ăn luôn người. Nào cưng ơi, mở miệng ra nào. Ăn xong ta đánh răng cho cưng nha. Ui trời ơi, dễ thương không chịu được, ta chết đây” (*ST* em cũng chết luôn đây). Hứa Thanh cao giọng, cố ý gây sự chú ý.

Từng từ như muốn đả kích hắn. Hắn không bằng một con mèo nhép, hắn đẹp trai không bằng một con mèo dễ thương. Lại cư nhiên dám trêu chọc hắn...

Mọi người xung quanh đều quay sang nhìn Hứa Thanh với bộ mặt “Hả?”. Vì thấy Hứa Thanh am hiểu mèo nên Lý quản gia mới để cho nàng nuôi, ai ngờ nàng dám..

“VŨ HỨA THANH” Hắn thét lên

Con mèo giật mình, còn Hứa Thanh Thì giật mình ôm lấy con mèo:

“ Cút đi cho ta!”

Hứa Thanh nhìn hần, nhoẻn cười rồi bế con mèo đi ra ngoài, như thường lệ, là nàng thắng, nhưng tên ác ôn kia không cho nàng ăn, đói sắp chết rồi... Chung quy nàng và hần chưa ai là người thắng cuộc.

11. Chương 11: Vì Sao Chúng Ta Hận Nhau (1)

Vì theo tự đánh giá của mình là chương 9 & 10 hơi nhạt nên bù lại mấy chương sau này sẽ vô cùng đặc sắc.^^

Ru được con mèo ngủ xong, Hứa Thanh nằm ụp xuống đệm. Thế này là quá nhiều so với mức nàng có thể chịu đựng được, và đây mới chỉ là bắt đầu... Nàng không dám tượng tưởng được nếu ngày ngày thảnh thơi như thế này thì nàng sẽ sống được bao lâu. Hứa Thanh càng không thể tượng tượng được đêm đó trong khi nàng ngủ ngon giấc thì có một người mất ngủ...

Ừ... tại sao cảm giác trên mặt có cảm giác ẩm ẩm, mềm mềm, buồn buồn...

Hứa Thanh cố gắng mở mắt. Oa dễ thương quá, là Bảo Bối đang nghịch trên mặt nàng. Giá như ngày nào khi nàng mở mắt đều thấy cái mặt đáng yêu của Bảo Bối thay vì cái mặt của ai đó. Hứa Thanh uể oải thức dậy bế Bảo Bối ra khỏi phòng.

“ Là người giờ này mới dậy sao? Mặt trời đã lên từ lâu rồi.” Lý quản gia lên tiếng khi thấy nàng bước ra.

Cái gì mà muộn chứ, ước chừng cũng chỉ 7h giờ sáng chứ mấy. Hứa Thanh nhăn mặt.

“ Dậy rồi mau đi theo ta, vương gia phân phó kêu người đi nhổ cỏ ngoài vườn.”

Ừm.....what(cái gì)Nhổ cỏ???? Tên vương gia đáng chết này, không kêu nàng hầu hần thay y phục thì kêu nàng đi nhổ cỏ... Hứa Thanh định buông tiếng cãi lại thì đã bị quản gia chặn họng

“ Vương gia có dặn nếu người không nhổ thì đem đánh 50 trượng rồi đem tay chặt bỏ... Người tốt nhất đừng phản kháng.”

AAAAAAAAA!!!! Chỉ có thể là hai từ “ Biến thái”... Không phải là biến thái, bệnh hoạn, thần kinh, trốn trại... Hàn Tuấn Phong ta nguyên rửa tổ tông của người từ lúc còn là người tồi cổ, đồ “ ăn lòng ở lỗ”. Là con khi biến thái nào là tổ tiên của người ta nguyên rửa tuốt... Năm mươi trượng, đánh xong cũng đủ khiến nàng “ tự sát” rồi, lại còn hờ cái là chặt tay, hần có sơ thích sưu tầm tay người à??????????

“ Người cầm lấy, cho Bảo Bối đi ăn tử tế đó. Ta chuẩn bị chút... Lúc nào người quay về thì gọi ta, ta lập tức ra nhổ...(cái đầu hần)....cỏ”. Hứa Thanh nhẹ nhàng đưa Bảo Bối cho lão, ánh mắt rất hồn nhiên “ Người không bế nó cẩn thận, ta liền yểm bùa người”.

Lý quản gia đỡ lấy Bảo Bối, ánh nhìn nghi ngại nhưng cũng quay bước đi. Nữ tử này thật lạ, không phải là hôm qua không có ăn gì sao, vậy mà sáng nay thức dậy lại tỏ ra lo sốt vó cho con mèo nhép này, còn bản thân mình thì chẳng để ý.

Lý quản gia vừa đi, Hứa Thanh nhanh chóng lấy đồ nghề ra... “đánh răng”, nếu để lão nhìn thấy khéo lại bực cho nàng một chưởng rồi kêu nàng tự sát nữa. Đánh răng rửa mặt xong, Hứa Thanh chọn ra một cái áo ngắn tay và một cái quần rộng thùng thình. Quyết tâm dù có bị “ người đời” soi mói thế nào cũng không thể mặc áo dài hay khoác thêm áo khoác, làm thế chưa chết vì thuốc đánh răng cũng chết vì mệt. Oa bắt công, sao ở đây hờ chút ra là chết vậy nè.

Vừa mặc kịp xong bộ quần áo đã nghe tiếng quản gia bên ngoài

“ Người mau ra đi, để vương về nhìn thấy cỏ chưa được nhổ thì không ai nói giúp người được đâu.”

Hứa Thanh mở cửa, đi theo chân lão quản gia. Đi một lúc rồi cũng đến nơi cần phải đến một bãi cỏ rộng(huhu nhỏ đến bao giờ mới xong), tuy cũng có chút cỏ dại nhưng không đến nỗi mất mỹ quan.

“Cỏ mọc đôi chỗ hơi cao quá, người phải giật cho ngắn bớt, còn phải nhổ đi cỏ dại, rõ rồi chứ”.

“ Ừm, rõ rồi”

Lý quản gia nhìn lại một lượt rồi quay người đi, bỏ lại một bãi cỏ um tùm với một nàng tiểu thư không phân biệt được cỏ và cỏ dại.

Hứa Thanh ngồi xuống nhìn một lượt xung quanh, nàng có khoa nông nghiệp đâu mà phân biệt được cỏ với cỏ dại, thôi thì cứ nhổ bữa. Hàn Tuấn Phong, người là đồ con lợn:

“ Hứa Thanh thật khổ quá,

Đã mất cha mẹ còn mất việc làm

Giờ lại phải ngồi đây nhổ cỏ

Hứa Thanh khóc thê thảm quá

Cái thằng khốn Hàn Tuấn Phong” – đến đoạn này thì tay nàng giật cỏ như giật tóc trên đầu hấn vậy...

Cứ thế, Hứa Thanh vừa hát vừa nhổ cỏ. (*ST*Thiệt tội nghiệp, tiếc là vali của nàng không có máy xén cỏ)

...

Hàn Tuấn Phong từ buổi chiều về, vô thức tiến về bãi cỏ. Nàng không muốn hắt hủi hấn thì đi mà làm sai dịch. Hấn mỗi ngày sẽ hành hạ nàng một kiểu. Đến lúc đó, Vũ Hứa Thanh, người cầu xin sẽ là người. Chưa bước tới nơi đã nghe bài hát kỳ quái vang lên.... “ Cái thằng khốn Hàn Tuấn Phong”

.....”Nữ nhân này không muốn sống nữa rồi”... Đang định tiến vào thì thấy bóng Yên Nguyệt, Yên Chi cùng Quế Châu tiến đến. Hấn quay lại đứng nép ở góc khuất, tiếp diễn sự việc thế nào, hấn, có đánh chết cũng không thể đoán được

“ Ôi, là Hứa Thanh cô nương sao. Người đã gây nên tội lỗi gì mà để vương gia trừng phạt lại bắt nhổ cỏ thế này.” Quế Châu lên tiếng, giọng mỉa mai.

Nuốt một ngụm khí tức lại, Hứa Thanh bình thần đứng lên, không trị được mấy ả này thì nàng không tên Hứa Thanh:

“ Sao người lại nói xấu vương gia vậy. Vương gia đối với ta rất mực quan tâm nên mới cho ta nhổ cỏ”

Hàn Tuấn Phong giật đứng người từ xa, không tin vào tai mình nữa.

“ Vậy mà sao ta một điểm cũng không thấy việc nhổ cỏ thú vị” Quế Châu đành giọng

“ Vậy là phu nhân không hiểu thực hư tốt xấu rồi. Vì sao cỏ cây có màu xanh, đó là bởi vì nó chứa chất diệp lục. Chất diệp lục này tiếp xúc nhiều với đầu ngón tay nhiều sẽ làm da tay căng đẹp, mịn màng. Chưa hết với phụ nữ, động tác đứng lên ngồi xuống khi nhổ cỏ là một bài tập nhẹ nhàng giúp eo thon nhỏ. Còn nữa, phu nhân xem những người không tiếp xúc với ánh mặt trời bao giờ sẽ quỳnh dị ra sao, nhổ cỏ dưới nắng giúp tổng hợp rất nhiều chất cho cơ thể. Vả chăng..., Hứa Thanh ngừng nói nhìn ba người, phu nhân, người có mang thai hay sao mà eo lại trở nên như vậy?” Nàng đứng đó nói một lèo, cái này là Hứa Thanh còn nhớ khi đọc truyện Đôrêmon nên nói đại, đằng nào cũng chẳng ai kiểm chứng được...

Ba người phụ nữ ngẩn người, quay lại nhìn nhau rồi tới nhìn bàn tay mình và sờ lại cái eo. Họ đâu có mang thai, trước nay, sau mỗi lần ân sủng vương đều ép các nàng uống hoa hồng (= thuốc ngừa thai) như hấn nói: nếu có con, đó sẽ lập tức trở thành một yếu điểm của hấn.

Phải nói rằng tuy ba vị phu nhân có tiếng đàn hanh nhưng cũng chung quy là do Quế Châu chủ tọa. Nàng là con gái quan trong triều nhưng lại chịu vào đây làm thiếp vì mê mẩn Tuấn Phong ngay từ lần đầu gặp mặt. Nàng có chút ngang ngược do bản thân là tiểu thư. Còn tí muội Yên Chi, Yên Nguyệt là người chỉ

biết đi theo Quế Châu. Tỉ muội này là được vương gia thu nhận khi hai nàng đang bán thân chôn cha mẹ. Về cơ bản cả ba nàng đều có phần si ngốc trước những lời nói nghe vô cùng “triết lí” của Hứa Thanh.

“Hứa Thanh cô nương, không biết chừng vương gia còn kêu người phải giặt áo đó. Cô mau qua đó đi, việc ở đây để ta lo cho, cô mau đi đi”

“ Ừm việc này...” Phải giả dờ chút.

“ Cô đừng lo, cứ đi đi. Có chuyện gì ta sẽ chịu cho.”

Hứa Thanh mặc dù trong lòng đang muốn hét lên vì sung sướng cũng cố kìm nén ra vẻ miễn cưỡng “ Được, vậy ta đành đi vậy.”. Thật ngoài mong đợi. Nàng vốn chỉ định đáp trả thôi có ai ngờ kết thúc lại viên mãn thế này. Ba nữ nhân này thiệt ngây thơ.

Đi được đôi bước, Hứa Thanh quay lại nhìn trộm, quả nhiên là cả ba đang xắn tay lên nhổ cỏ. Nàng chạy nhanh ra để khỏi bật cười ở chỗ đó. Đang chạy thì đụng phải một người.

“ Oái, xin lỗi, xin lỗi...” Hứa Thanh vừa cười vừa ngước mặt lên, cảnh ba người và bãi cỏ lúc nãy lại hiện lên trong tâm trí cô.

“ Xem ra người thật sự không vừa đâu.” Thanh âm đồng dạng dường như cũng đang cố nén nhịn nụ cười.

“ Là người. Sao số ta lại đen thế cơ chứ. Được rồi, ta nhận thua. Hàn Tuấn Phong, ta chịu thua, ta xin lỗi người, ta cầu xin người tha cho ta. Người hài lòng rồi chứ, làm ơn thả ta đi được không.?” Hứa Thanh nhìn Hàn Tuấn Phong, thật sự là nàng mệt mỏi.

“ Nếu người biết điều sớm thì đã không nên cơ sự ngày hôm nay. Vũ Hứa Thanh, để ta nói cho người biết, muộn rồi, người vĩnh viễn phải ở đây. Giờ còn không đi giặt đồ mau, hay muốn ta trừng phạt người cách khác.”

“ Không ta liền đi.” Hứa Thanh chạy đi. Đợi đấy, Hàn Tuấn Phong, ta sẽ khiến cho người phải đào lỗ mà nhảy xuống, từ nay về sau còn dám kêu ta giặt đồ không, hắc hắc.

Hàn Tuấn Phong nhìn bóng nàng chạy đi. Hắn vốn không mấy quan tâm ba nữ nhân kia nhưng là không để cho nàng thoát dễ dàng thế.

Hàn Tuấn Phong, không phải cái người cần là sự cầu xin của nàng sao, là thấy nàng khuất phục... Vậy mà chỉ nghĩ đến việc để nàng đi hắn cảm thấy khó chịu. Không, là hắn còn chưa chơi đủ...

< ps.=“” chị=“” ấy=“” làm=“” gì=“” với=“” đồng=“” quần=“” áo=“” thì=“” chương=“” sau=“” —=“” tôi=“” nay,=“” mọi=“” người=“” sẽ=“” biết=“” ^^=“”>

12. Chương 12: Vì Sao Chúng Ta Hận Nhau (2)

Phơi quần áo xong, Hứa Thanh quay về phòng. Bảo Bối thiệt lười, giống y chang nàng, ăn no xong đã lăn ra ngủ kênh. Nhưng ít ra nó cũng còn sướng không phải lao động khổ sai như nàng. Tối nay theo như được chuyển lời nàng phải bưng bê, rửa chén. Sáng mai bắt đầu từ việc lau dọn Lành Hàn lâu, rồi lại tiếp tục giặt đồ, bưng bê, rửa chén...và còn tỉ tỉ nghìn thứ khác mà nàng không nhớ nổi nữa.

Hứa Thanh nhớ lại vụ đại chiến khi xưa với anh. Hai anh em chiến tranh lạnh suốt 2 tuần chỉ vì hôm đó Hứa Thanh bận không rửa bát nên anh nàng bắt hôm sau phải rửa hai lần. Nàng chưa phải công chúa gì cho cam nhưng cũng đường đường là một “thiên kim tiểu thư” giờ hắn dám sai nàng như lao dịch, còn dám nói nếu nàng gây ra sai sót gì không chặt tay thì sẽ cho nàng đi làm phu hồ (thợ xây nhà ngày nay >00

13. Chương 13: Vì Sao Chúng Ta Hận Nhau (3)

Hứa Thanh không biết cười ngựa. Lúc phi ra khỏi thành, nàng khó khăn lắm mới giữ được thăng bằng. Nhưng vì lo sợ bị bắt lại nên nàng không dám cho ngựa đi chậm.

“ Người đi chậm lại, ta tiến tới phía trước có chút việc”

“ Thiếu gia... Là việc gì vậy?”

“ Đừng hỏi nhiều, đây là việc riêng của ta”

Nam nhân kia nói xong thì phi ngựa tới gần tiểu mã của Hứa Thanh. Nam nhân phi đến gần thì giảm tốc độ cho bằng với Hứa Thanh, hắn chăm chú nhìn nàng. Cảm nhận có người đi bên cạnh, Hứa Thanh quay mặt ra nhìn, cầu trời khẩn phật cho gương mặt nàng nhìn thấy không phải hắn.

Không, là một nam nhân nàng không quen biết. Nam nhân mặc áo bạc dát chỉ vàng, khí phách không giống người trong giang hồ. Ngũ quan hài hòa, rất dễ nhìn, nói thẳng ra thì thật đáng gọi là mỹ nam, đặc biệt là đôi mắt ánh nhìn thật ôn nhu.

Hắn nhìn nàng soi xét. Bản thân vốn không quen biết Hứa Thanh quay người qua lại để xem liệu rằng hắn đang nhìn ai khác. Không có ai, Hứa Thanh quay lại mặt đối mặt với hắn rồi đưa ngón tay lên chỉ mình.

Hắn nở nụ cười “ Cô đeo kính áp tròng sẽ đẹp hơn đó”

Hừ, lắm chuyện, mấy vụ chê xấu ta nghe suốt rồi, lại còn cái gì mà kính áp tròng...hả....kính áp tròng???????

Hứa Thanh kéo cương cho ngựa dừng lại nhưng lúng túng thế nào lại là ngã ngựa. Hai ngày mông tiếp đất hai lần, thật oan ức.

Nam nhân kia thấy vậy, vội xuống ngựa, đi đến gần đỡ cô dậy “ Cô không sao chứ”

“ Không sao, không sao. Mà khoan, có sao đó. Anh là người hiện đại ư?” Hứa Thanh gần như hét lên.

“ Chỉ là phần bên trong thôi, thể xác bên ngoài là thuộc về nơi này. Lúc này thấy cô ăn mặc như vậy đã hoài nghi, giờ thì chắc chắn rồi. Tôi là Nhất Dương nhưng hãy gọi là Thiên Hạo, Chiến Thiên Hạo. Gặp được người cùng “ thời” tôi rất vui” Thiên Hạo nói rồi đưa tay ra.

Hứa Thanh không ngại ngừng bắt bàn tay ấy:

“ Tôi Hứa Thanh, Vũ Hứa Thanh. Cả con người lẫn thể xác đều là của thế kỷ 21. Gặp anh có thể nói là điều tuyệt vời nhất từ lúc tôi xuyên không đến nay”

“ Vậy còn tiểu đệ thương này” Thiên Hạo nói rồi chỉ tay về sinh linh bé nhỏ đang ngơ ngác nhìn xung quanh trước ngực cô.

“ Bảo Bối, tôi và nó đang lên đường chạy trốn khỏi một ác thần. Ôi không tôi còn phải chạy trốn.”

Hứa Thanh nói đến đây thì vội vàng vàng lên ngựa, ép hai chân vào thân ngựa thúc nó đi nhanh. Không quên quay đầu lại:

“ Có duyên sẽ gặp lại”

Thiên Hạo đứng đó ngạc nhiên, nàng là đang chạy trốn khỏi ai, tại sao lại sợ hãi đến vậy. Nhưng nhìn lại Hứa Thanh đang gắng sức chạy trốn, không khỏi bật cười phi thân lên ngựa, nhìn người phía sau:

“ Đường An, người theo ta, nhớ dắt theo con ngựa phía trước kia.” Nói xong liền lập tức đuổi theo Hứa Thanh

“ Cô đi ngựa như vậy không chạy nổi đâu, đưa tay đây”

Hứa Thanh ngần ngại giây lát rồi đưa tay cho Thiên Hạo, dù thế nào cô cũng phải thoát trước đã.

Chỉ bằng một động tác nhẹ nhàng, Thiên Hạo đã kéo cô sang ngồi phía trước mình. Đến khi Hứa Thanh lấy lại được hơi thở thì con ngựa dưới cô đã phi nước kiệu. Gió lùa khá mạnh, cô sợ hãi đưa hai tay che chắn cho Bảo Bối trước ngực mình.

Không biết đã đi bao lâu, Hứa Thanh chỉ biết khi dừng chân lại thì họ đã đến một thị trấn nhỏ, trời đã xế chiều. Được Thiên Hạo đỡ xuống, Hứa Thanh vội nói cảm ơn. Nhờ có anh mà cô đã kéo dài khoảng cách nguy hiểm với “kẻ thù”.

Hai người vào quán trọ không được bao lâu thì thấy Đường An cùng hai con ngựa đi tới. Nhờ tài khiển ngựa giỏi mà hắn đã dễ dàng phóng hai con ngựa mà không để mất dấu chủ.

Hứa Thanh chạy lại bên tiểu mã, đỡ bao hành lý xuống, đang định nói lời từ biệt với Thiên Hạo thì đã bị anh chặn họng

“ Cô mau lên phòng nghỉ ngơi đi, lát xuống dùng cơm”

“ Không cần đâu, thật sự cảm ơn anh, tôi phải tự lo thôi”

“ Là không cần, tôi không ngại giúp cô”

“ Nhưng...”

“ Lên phòng đi tôi phải lo chút việc” Thiên Hạo ngắt lời. Hứa Thanh nhìn anh với ánh nhìn cảm tạ rồi cũng theo tiểu nhị lên phòng. Anh mang đậm phong cách người hiện đại, rất galang. (^^)

Bản thân Thiên Hạo cũng không hiểu vì sao mình lại nhiệt tình giúp đỡ cô gái này đến vậy, không đơn giản chỉ vì cô với anh là người cùng “ thời”. Thiên Hạo trầm tư một lúc rồi quay lại phân phó Đường An đi làm việc.

Bữa cơm diễn ra thật sôi nổi. Hứa Thanh vì gặp bạn nên ăn uống rất vui vẻ. Nàng thuật lại mọi việc cho Thiên Hạo. Qua lời kể Hứa Thanh biết Thiên Hạo là trẻ mồ côi, xuyên qua là nhập vào người của một đại thiếu gia. Hai người dường như nhiều điểm chung nên nói chuyện rất hợp.

“ Hãy tin vào trái tim

Dù biển rộng cháy bùng

Và sống vì tình yêu

Dẫu sao trời quay bước.”

“E.E. Cummings, một bài thơ tuyệt vời”

“Là bài thơ tôi thích nhất. Phải rồi cô nói người cô chạy trốn là Hàn Vương gia sao?”

“ Ừm”

“ Nếu vậy thì phải ra khỏi vùng lãnh thổ này càng nhanh càng tốt. Đến chỗ tôi làm khách sẽ an toàn hơn.

Hứa Thanh đồng ý. Hai con người cùng một thế giới khác lạ, cô đơn, và thật tuyệt khi họ tìm thấy nhau.

Duy chỉ có Đường An ngồi bên cạnh là thấy bức mình, anh ta chẳng hiểu nổi họ đang nói cái gì.

Sáng hôm sau, Hứa Thanh cùng Thiên Hạo ngồi xe ngựa đi, theo như Thiên Hạo nói, hai người một ngựa đi sẽ không nhanh. Họ nói chuyện vui vẻ dọc đường đi, khiến cho chặng đường dài bất tận bỗng chốc hóa ngắn ngủi. Chỉ có điều Hứa Thanh không hề rõ lai lịch thật sự của Thiên Hạo.

...

Lãnh Hàn lâu.

“ Xoảng”. Tiếng đồ vật vỡ dường như trở nên quen thuộc tại Lãnh Nam vương phủ.

Hắn thật khờ khạo, xem thường bản lãnh nữ nhân này. Nàng đã sớm cao chạy xa bay trong khi hắn lại lật tung cái kinh thành này lên để tìm nàng, kết quả là chẳng có gì.

“ Lý quản gia, việc ở trong cung, người tự biết lo liệu. Tử Lôi, ngày mai tiếp tục cùng ta tìm kiếm. ”

“ Vâng” Hai thanh âm đồng loạt vang lên đáp lại sự phẫn nộ của Hàn Tuấn Phong.

Hắn thật sự sắp phát điên lên rồi, nữ nhân này vì lẽ gì mà dám bỏ trốn. Tại sao hắn lại khó chịu như thế khi nàng không ở đây, tại sao trái tim hắn đập liên hồi, lòng hắn nóng như lửa đốt. Không, là suốt đời nàng phải ở đây chịu sự trừng phạt của hắn...

14. Chương 14: Vì Sao Chúng Ta Hận Nhau (4)

Dương Viên thành, theo như lời Thiên Hạo nói thì không cách điểm đến là bao xa, họ dừng chân nghỉ ngơi một ngày đêm.

Trời vừa xế chiều, Hứa Thanh để Bảo Bối lại phòng rồi một mình xuống phố. Đường xá nườm nượp người qua lại, chỗ đông vui, tâm tình của Hứa Thanh càng trở nên tốt hơn bao giờ hết. Đang mải ngắm xung quanh, Hứa Thanh vô tình va phải một người, giật mình cô lùi lại phía sau, mắt kính rơi xuống đất.

“Cẩn thận chút”

Nhưng khi lùi lại cô lại đụng phải người nữa, mất đà, cô ngã xuống. Hứa Thanh vốn đã sẵn sàng cho cái hông tiếp đất lần ba. Không có đau đớn gì cả, trái lại cô còn đang nằm trong vòng tay ấm áp của một nam nhân.

“Cô nương, không sao chứ?”

Oa, thật là mỹ nam mà. Gương mặt nam nhân này nhiều điểm có phần giống như Thiên Hạo vậy, rất ôn nhu, mang theo khí thái lạ thường. Phải rồi khí thái giống như của Hàn Tuấn Phong, có khi còn hơn ấy chứ, cao ngạo tự tại, khiến người khác cảm thấy phục tùng. Mấu chốt ở chỗ nam nhân trước mặt cô hiện giờ lại mang cho người ta một cảm giác an toàn.

“Cô nương.”

Chết thật, mải ngắm mà quên tỉnh. Hứa Thanh vội vùng ra khỏi vòng tay ấy, cúi người xuống tìm kính. Nhìn thấy chiếc giày của nam nhân kia đang giẫm lên kính của mình không chút thương tiếc.

“A, sao anh lại giẫm lên kính của tôi chứ”

“Là cô tùy tiện vứt cái đó của cô xuống dưới đất đấy chứ”. Nam nhân kia rút chân ra phía khác, một tay cầm quạt phe phẩy, bình thản đáp lại. Hứa Thanh cúi xuống nhặt kính. Bị nứt một đường không lớn, may mà kính cô dày.

“Thuận Tử”

Biết ý chủ, Thuận Tử từ phía sau bước lên đưa cho cô một tờ ngân phiếu.

Gì chứ, làm như tiền có thể làm ra kính mắt ý “Hừ, có cho tôi bao nhiêu tiền tôi cũng không cần. Anh mà có thể sửa lại hoặc tìm được cho tôi một cái kính như thế này tôi lập tức gọi anh là ông ngoại”

“Cái cô gái này thật không biết điều, người là người ở đâu?” Thuận An thật bức mình, cô ta có biết cô đang nói chuyện với ai không cơ chứ.

“Tôi là người ở đây, vậy được chưa. Nam nhân các người hử chút là dùng tiền, vậy còn thiên lý gì nữa”

Thiên Hạo đang cầm một bọc đồ, từ xa nhìn thấy Hứa Thanh đang cãi nhau với người khác vội chạy đến.

“Hứa Thanh, có chuyện gì thế.”

“Không có gì, mấy người này đụng người ta xong, làm hỏng kính của tôi còn không biết xin lỗi” Hứa Thanh quay mặt ra nhìn anh, mặt kẻ khổ.

“Này này, chẳng phải đã cho cô tiền rồi sao. Tiền không bằng lời xin lỗi à.”

“Tiền hơn lời xin lỗi thì ta không cần tiền, cần người nói xin lỗi thôi.”

“ Người...”

Đến lúc này Thiên Hạo mới quay ra nhìn người nam nhân kia. Là hần. Nam nhân kia cũng quay lại nhìn Thiên Hạo. Giữa hai người dường như đang diễn ra cuộc đọ mắt. Thuận Tử cũng quay lại nhìn Thiên Hạo với ánh mắt kinh ngạc. Thấy tình hình có vẻ không ổn, Hứa Thanh quay lại nhìn:

“ Thiên Hạo, là ai vậy? Người quen sao”

“ Không có gì đâu, chúng ta đi thôi. Hẹn ngày tái ngộ.”

Người kia không nói gì chỉ đưa hai tay lên, chắp vào nhau, cùng ý nói với Thiên Hạo. Anh kéo tay Hứa Thanh đi, tuy hơi bất bình nhưng cô cũng không nói tiếng nào.

Về đến phòng, nghe tiếng Bảo Bối đã chạy ra đón cô:

“ Oa, Bảo Bối thiệt ngoan.”

“ Xem ra cô rất cứng mè� đấy chứ!”

“ Tất nhiên, mè� là cuộc sống của tôi mà.”

“ Ừm. Đây, cô cầm lấy đồ này thay vào.” Anh tiến đến gần đưa cho cô bộ y phục mới mua và luôn tiện tháo mắt kính của cô.

“ Đây”

“ Cái kính dễ gây sự chú ý, chúng ta đang chạy trốn, cô tốt nhất đừng đeo. Cô có cận nặng lắm không.”

“ Tôi không có cận, đeo kính chỉ là thói quen thôi”

“ Thói quen che giấu sắc đẹp à” Thiên Hạo mỉm cười, cô thật rất đẹp khi không đeo cặp kính to đến quai gò ầu. Tuy chỉ là một câu nói, nhưng cuối cùng cũng có người công nhận sắc đẹp của mình, Hứa Thanh không khỏi đỏ mặt. Nói xong anh bước ra ngoài chờ cô thay xong.

“ Tôi xong rồi”. Hứa Thanh nói rồi ra mở cửa.

“ Cô mặc y phục cổ trang cũng đẹp đấy chứ. Lại kia ngồi đi, tôi vấn tóc cho cô”

“ Nhất thiết không”

“ Nhất thiết”

Hứa Thanh ngoan ngoãn ngồi xuống bàn trang điểm, kể ra thì Thiên Hạo cũng thật đa tài. Nhưng chưa kịp động đến tóc của cô thì anh đã cúi xuống tháo đôi guốc của cô ra, ném vào góc tường.

“ Đây, đó là đôi tôi thích đó.”

“ Ở đây thì không có ai có thứ này cả, cô đi giày sẽ thoải mái hơn.”

Hứa Thanh mếu máo nhìn theo đôi guốc.” Anh có biết đó là của hàng Gucci không, gần 500 đô của tôi đấy.” Anh mỉm cười, cô gái này thật đáng yêu.

...

Tại phòng trọ.

“ Người có thấy cô gái sáng nay rất đáng yêu không”

“ Chủ nhân, ngài có sao không vậy. Nô tài chỉ thấy đáng ghét chứ chẳng đáng yêu chút nào. Có người con gái nào lại như thế không?”

Nam nhân kia không nói gì chỉ khẽ mỉm cười, mặc cho Thuận Tử đang sắp xếp lại đồ đạc, hần đi xuống dưới dùng bữa. Hứa Thanh, tên thật đẹp. Vừa đi đến gần cầu thang, do mải suy nghĩ, hần đụng phải một người. Số hần là số đụng người à. Hần vội đỡ cô nương kia khỏi ngã

“ Tiểu thư, cô không sao chứ.”

“ Không sao.” Cô gái ngược mặt lên nhìn hắn

“ Là người”

Nam nhân kia mất một lúc mới nhận ra cô gái trước mặt hắn chính là nữ nhân hắn đụng ban sáng, chỉ có điều thay vì y phục cổ quái như trước, cô khoác trên mình một dải áo trắng mềm mại, dáng điệu thanh lệ thoát tục, khí chất khác người. Mái tóc được búi khá đơn giản, trang sức không cầu kỳ, gương mặt ưu nhã, khí chất cao quý. Nàng con hơn cả những mỹ nhân mà hắn từng gặp.

“ Đây cái người mà ta không biết tên, tránh ra cho ta xuống cầu thang”

“ Tai hạ Chiến Cơ, rất vui được gặp lại cô nương”

“Còn ta thì chẳng vui gì hết á. Mau tránh ra”

Chiến Cơ tránh ra nhưng ngược lại đi theo Hứa Thanh, Nữ nhân này làm hắn vạn lần vui thích, ý nghĩ chiếm nàng về làm của riêng chợt lóe lên trong đầu hắn. Hứa Thanh đi đến bàn ăn, Thiên Hạo và Đường An đang ngồi đợi. Hai người nhìn nam nhân phía sau nàng mà mặt đanh lại.

“ Sẽ không phiền nếu ta tham gia chứ.” Chiến Cơ lên tiếng.

“ Có đấy” Hứa Thanh quay người lại nhìn hắn.

“ Coi như khói bụi đi Hứa Thanh, mời”. Thiên Hạo lên tiếng khích bác.

Chiến Cơ không bận tâm những lời hắn nói, ngồi xuống. Để ra vẻ. Hứa Thanh cố nói chuyện với Thiên Hạo sôi nổi hơn mức bình thường, họ chủ yếu nói về vấn đề như phụ nữ ở xã hội phong kiến phải chịu bất công ra sao,..v..v..

Chiến Cơ ăn rất ít chủ yếu là ngồi nghe những luận điểm khác thường của Hứa Thanh và Thiên Hạo mà không khỏi kinh ngạc.

Giữa bữa Hứa Thanh xin phép ra mua thức ăn cho Bảo Bối.

...

Mọi người đã dùng xong bữa mà Hứa Thanh vẫn không quay về. Thiên Hạo sột ruột đi hỏi thăm.

“ Cô gái như công tử hỉ vừa này khi nãy đụng phải một đoàn người. Sao đó không hiểu sự việc thế nào bị bắt đi rồi”.

15. Chương 15: Vì Sao Chúng Ta Hận Nhau (5)

Thiên Hạo nghe nói mà kinh ngạc, hắn có khả năng đuổi nhanh đến vậy sao, nhưng là nàng đâu có mặc tội tây trời gì đâu chứ.

“ Đường An, lên phòng Hứa Thanh thu dọn, chúng ta lập tức tới kinh thành.”

Đường An nhanh chóng thực thi, tuy thời gian ngắn ngủi nhưng hắn cũng biết được vị trí của nữ nhân kia trong lòng của chủ không hề nhỏ.

Chiến Cơ đứng bên cạnh vẫn là không hiểu đầu cua tai nheo ra sao vội hỏi:

“ Chuyện gì vậy Hứa Thanh cô nương đâu?”

“ Chúng ta chia tay từ đây đi, vốn dĩ không quan hệ, mong người đừng tham gia vào việc này.”

Thiên Hạo nói xong lập tức nhảy lên ngựa phóng thẳng...

Chiến Cơ vốn không hiểu sự việc ra sao, giờ càng hồ đồ. Thuận Tử từ phía xa nhìn thấy chủ nhân vội chạy đến:

“ Chủ nhân, giờ chúng ta đi đâu nữa”

Suy nghĩ một lúc, Chiến Cơ quay lại nhìn Thuận Tử, ánh mắt lạnh lùng:

“ Hồi cung”

...

Ông trời thật cuộc hận nàng ở điểm nào chứ, nàng có bao giờ xúc phạm thần thánh đâu. Vốn tưởng là đã thoát khỏi hấn rồi, tâm trạng nàng đã tốt biết bao. Chỉ là bé Bảo Bối ra ngoài mua đồ ăn, nhân thể cho nó hóng gió một chút. Xui xẻo thế nào nàng lại đụng phải con ngựa của hấn chứ. Nàng vừa mới đứng dậy thì nhìn thấy hấn, nàng còn đã cầu mong hấn không nhận ra mình. Vậy mà chỉ trong chốc lát, cơ thể mất trọng lực, chưa kịp hoàn hồn nàng đã nghe tiếng vó ngựa vang lên đều đặn.

...

“ Vương gia, ta phải cho ngựa dừng lại nghỉ ngơi thôi. Chúng ta đã đi suốt ba ngày ba đêm không ăn không nghỉ rồi, dù là ngựa thần cũng phải dừng lại nghỉ ngơi.

Ba ngày ba đêm, hấn thật sự đã đuổi theo nàng ba ngày ba đêm, chỉ có mỗi chuyện chim chóc đó thôi, hấn có nhất thiết phải truy lùng nàng đến mức đó không.

“ Được” Thanh âm của Hàn Tuấn Phong vang lên, dường như hấn đang cố kìm nén.

Đoàn người dừng lại, nghỉ chân ở một quán nước nhỏ. Hàn Tuấn Phong kéo nàng xuống, lôi Bảo Bối đưa cho Tử Lôi rồi dùng dây thừng buộc hai tay nàng ra phía sau.

“ A, không...”

“Câm mồm”

Hấn lạnh lùng kéo nàng vào quán nước, còn bản thân thì uống không biết bao nhiêu cốc trà. Là bên trong hấn đang phát hỏa, uống bao nhiêu trà cũng không làm dịu bớt. Hứa Thanh ngoan ngoãn im miệng, giờ phút này cô không thể tiếp tục ngang bướng được.

Ba nam nhân tiến vào, nhìn dáng bộ là thấy ngay được đều là một lũ côn đồ đầu đường xó chợ. Bọn chúng vừa vào đã để ý Hứa Thanh, chúng thật không ngờ một quán trà nhỏ lại mang đến cho chúng một tiểu mỹ nhân. Tên đứng đầu tiến lại gần Hứa Thanh, đưa tay lên sờ má nàng.

“ Tiểu mỹ nhân, sao lại bị trói thế này, có cần bọn ta giúp một tay không”. Hấn nói mà không để ý nam nhân bên cạnh nàng sắc mặt ngày một xấu. Nhưng chưa kịp chạm vào da thịt nàng hấn đã kêu lên thất thanh.

“ AAAAAA...” Hứa Thanh chưa kịp phản ứng, bàn tay của gã kia đã bị chém đứt, máu tuôn ra như suối. Hứa Thanh sợ hãi vội quay mặt đi không dám nhìn cảnh ghê rợn trước mắt. Hấn thật quá lạnh khốc rồi, chuyện hấn nói sẽ chặt tay nàng trước kia hoàn toàn không phải nói chơi. Hứa Thanh nghĩ đến điều này không khỏi run sợ, hai bàn tay bị trói phía sau nắm chặt vào nhau để chắc chắn rằng mình còn hai bàn tay.

“ Cút”

Hai tên còn lại biết mình đã đụng nhầm người vội vàng kéo tên kia gương mặt tràn đầy kinh hãi đi ra nơi khác.

Hàn Tuấn Phong bình thần lấy một cái khăn ra lau dấu máu, trừ bỏ là hấn nam nhân khác đường hòng có ai được phép đụng vào nàng.

Là hấn tâm tình biến đổi từ khi nhìn thấy nàng, một cái cảm giác không sao tả nổi. Nàng so với diện mạo trước kia là thập phần thay đổi, gương mặt thanh tú, dáng điệu thanh nhã, cao quý. Là vì sao trước đây nàng không đối diện với hấn bằng diện mạo này, nàng là vì ai mà thay đổi. Hấn tự cười chua xót, không phải là hấn. Nhìn thấy người mà hấn thề sẽ bóp nát tại sao trong sâu thẳm hấn lại cảm giác an toàn đến vậy, trái tim không còn thắt chặt lại như khi đang phi ngựa truy tìm nàng nữa, tại sao khi nhìn thấy nàng điều hấn nghĩ tới là muốn đem nàng ôm lại thật chặt, để nàng vĩnh viễn không thể bỏ hấn. Không hấn không cho phép mình như vậy, chính lòng tự tôn đã giúp hấn không làm những điều đó.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần. Thiên Hạo dừng lại tại quán nước nhỏ, nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, anh vội lên tiếng:

“ Hứa Thanh”

Nàng cũng ngoái đầu lại nhìn, là Hứa Thanh, là anh không có bỏ rơi nàng:

“ Thiên Hạo. Thiên Hạo mau cứu ta” Hứa Thanh vừa đứng lên đã bị một lực rất mạnh ấn xuống ghế. Tuấn Phong nhìn nam nhân kia một lúc rồi nhếch mép cười:

“ Thật trùng hợp, Chiến vương gia của Thiên Tự quốc lại có nhã ý đến đây du ngoạn vậy.”

“ Đừng nhiều lời, là người thả nàng ra.”

“ Thả, cấp bốn vương một lý do.”

“ Nàng có đắc tội gì với người, ta thay mặt nàng xin lỗi, người hãy tha cho nàng, nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối.”

“ Nếu bốn vương nói không thể thì sao.”

“ Người...”

Hứa Thanh nhìn Thiên Hạo lo lắng, nàng biết Hàn Tuấn Phong võ công rất cao cường, trong khi Thiên Hạo lại là người xuyên qua, có thể biết võ công không chứ. Nếu hai người xảy ra xích mích, nàng thật không dám tưởng tượng.

Hiểu được tình hình, Đường An vội ngăn chủ nhân “ Vương, đây là lãnh thổ của bọn chúng, chúng ta tuyệt đối không thể. Chi bằng nghĩ cách khác.”

Thiên Hạo quay lại nhìn Hứa Thanh, không nỡ nhìn nàng chịu khổ. Quay qua nhìn Hàn Tuấn Phong, là hần lực bất tòng tâm.

“ Hàn Tuấn Phong, người đợi đó, tất cả những gì ta cần là một đạo thánh chỉ. Hứa Thanh, chờ ta, ta nhất định quay lại cứu cô” Giờ đây, hy vọng suy nhất của Hứa Thanh là Hàn Chiến Cơ. Thiên Hạo nói xong lập tức phi ngựa thẳng hướng kinh thành, hần không thể chậm trễ.

Hứa Thanh nhìn theo bóng của Thiên Hạo khuất dần. Thì ra hần là vương gia của Thiên Tự quốc, hèn gì hần nói tới nơi của hần nàng sẽ được an toàn. Nhưng có giúp ích được gì không... Hàn Tuấn Phong là anh em với Hoàng Thượng... Dù vậy nàng không khỏi hy vọng.

Được lắm Hứa Thanh, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi cư nhiên dám câu dẫn nam nhân, lại còn là vương gia của Thiên Tự quốc, tình cảm thực không tồi. Vũ Hứa Thanh, người nên lo ình trước đi...

16. Chương 16: Vì Sao Chúng Ta Hận Nhau (6)

Đó là lần dừng chân đầu tiên và cũng là duy nhất của đoàn người. Hàn Tuấn Phong giữ chặt Hứa Thanh phóng thẳng về Lãnh Nam vương phủ. Vừa xuống ngựa Hứa Thanh đã bị tổng thẳng vào đại lao.

Hần thật dám tống cô vào đại lao????

Có tiếng bước chân, Hứa Thanh trong lòng không khỏi run sợ, hần sẽ làm gì nàng đây, chặt tay???? Hay chặt chân, nghĩ đến đầu người nàng thu chặt vào đến đây.

“ Là biết sợ rồi sao?” Hàn Tuấn Phong tiến tới nhìn nàng, đôi môi nhếch lên một đường bán nguyệt.

“ Phí lời, người xem có nữ nhân nào yêu thích nhà lao không cơ chứ. Người thả ta ra đi..... làm ơn.” Hứa Thanh không dám cứng miệng, nhìn hần với ánh mắt tội nghiệp.

“ Hừ, giờ biết cầu xin cơ đây. Chỉ năm ngày ngắn ngủi, vì tên nam nhân đó mà thay đổi thành thực nữ à. Tha ư, không có chuyện dễ dàng như thế.”

Hứa Thành khó hiểu nhìn hần, cái gì mà vì nam nhân thay đổi, không lẽ hần phát hỏa như vậy vì Thiên Hạo. Nhưng chưa kịp nghĩ thông, Hứa Thanh đã bị hai tên lính treo lên giá.

“ A không thể, không thể là dùng hình. Hàn Tuấn Phong người... người đi nhiều ngày như thế..... không biết mệt hay sao, hay là người... nghỉ ngơi trước đi. Hơn nữa..... trời.... còn đang sáng, hành hình như vậy không hay đâu. Không phải..... trong phim đó sao, có hành hình thì cũng nên để buổi tối đi mà.” Thanh âm của Hứa Thanh càng lúc càng hỗn loạn.

Hàn Tuấn Phong càng nghe càng tức giận, đến nước này rồi mà vẫn còn mồm mép thế, đáng bộ yếu đuối không biết là đã cứu được bao nhiêu nam nhân. Càng nghĩ hần càng không thể chịu được tay đưa roi lên. Hứa Thanh nhắm chặt mắt lại, nằng ước mong có thể ngất đi để không phải cảm nhận nỗi đau đớn này.

“ Vương gia, vương gia, là thánh chỉ đến, không thể chậm trễ. Còn nữa, Chiến vương gia của Thiên Tử quốc cũng tới,” Tử Lô hấp tấp chạy vào.

Thiên Hạo, là hần, hần thật sự đến cứu được nằng.

Nghe thấy tên nam nhân kia và nhìn dáng bộ khắp khởi vui mừng của Hứa Thanh, hần cảm phần dùng lực ném cây roi ra xa. Không chờ hần, Thiên Hạo xông thẳng vào phòng giam tuyên chỉ.

...

Hoàng cung.

Hàn Chiến Cơ đang một mình ngồi ở thềm điện, uống hết không biết bao nhiêu vò rượu. Là khi hần vừa hồi cung đã nhìn thấy Chiến Thiên Hạo. Hần nói nằng đang bị Hàn Tuấn Phong dày ải. Bản thân hần nghe đến đây lòng không biết bao nhiêu chua xót, vội vàng viết thánh chỉ. Nhưng hần khựng lại... Hàn Tuấn Phong là anh em ruột với hần, chưa kể thế lực của Tuấn Phong không hề nhỏ, nếu làm hần tức giận liệu chẳng hần có ý tạo phản. Bản thân không thể đắc tội với Hàn Tuấn Phong nhưng Hứa Thanh là không thể không cứu. Chưa kể đến Thiên Hạo, hần là vương của Thiên Tử quốc – một quốc gia hùng mạnh, hần tuyệt đối không thể để xảy ra việc hai nước bất hòa.

Sau một hồi bàn luận, hần viết thánh chỉ với nội dung là Hàn Tuấn Phong có thể giữ Hứa Thanh nhưng là với nằng không được dùng cực hình. Còn Thiên Hạo sẽ làm khách tại vương phủ. Cuối chỉ hần còn đặc biệt nhắc nhở Tuấn Phong phải đối đãi tốt với Thiên Hạo, giữ tình hòa hiếu, cố gắng đáp ứng nhu cầu của hần.

Không sai, là hần chỉ còn cách cho Thiên Hạo đến ở gần Hứa Thanh để tương trợ nằng. Hần hận, hận bản thân mình không phải là Thiên Hạo, hần thật muốn gặp lại nằng. Hần về kinh thành làm gì nếu không hy vọng nằng sẽ ở đây. Khi nhìn Thiên Hạo phóng thẳng về kinh thành, hần đã phần nào đoán được.

...

“ Mau thả nằng ra.” Thiên Hạo nói vội, chẳng chờ hần đồng ý vội đến bên Hứa Thanh giúp nằng tháo dây xích. Cảnh tượng trước mắt hần vốn là một điều không thể chấp nhận được ở thế kỷ 21.

Hàn Tuấn Phong nhếch môi, dây xích vừa tháo xong hần lập tức quay lại nói với Tử Lô

“ Tử Lô, đến Mộng Xuân viện, hoa khô Mẫu Đơn, đem qua bán cho nước láng giềng làm vật hiến tế.”

Không, tại sao hần lại có thể tàn ác đến mức này chứ. Hứa Thanh nghe thấy vậy vội lập tức chạy lại bên hần, nắm lấy hai tay hần:

“ Không , ta cầu xin người, đừng động đến Mẫu Đơn, ta cầu xin người. Là ta sai, lỗi đều là ở ta, người bảo ta làm gì cũng được.”

Nhìn thấy dáng bộ cầu xin của nằng, hần không khỏi mềm lòng, nếu tên vương gia kia không đến, ngọn roi đó hần cóỡn vung xuống.

Hần quay lại nhìn nằng ánh mắt tà mị “ Là ta bảo gì người cũng làm sao?”

Hứa Thanh kinh hãi trong giây lát, nhưng cuối cùng đành gật đầu đồng ý. Không phải chính nàng đã từng thề sẽ chuộc thân cho Mẫu Đơn sao.

“ Hứa Thanh, Mẫu Đơn là ai vậy”. Là ai khiến nàng chịu quỳ gối chứ.

“ Ta..., nàng ấy là..”

“ Câm mồm”

Hứa Thanh không dám nói nữa, ngậm chặt miệng.

“ Hàn Tuấn Phong, ngươi cũng nên một vừa hai phải thôi” Thiên Hạo không nhịn được.

“ Vương gia, người có phải hay không nên về nghỉ ngơi.” Hấn nói rồi lạnh lùng kéo Hứa Thanh đi, để lại ở đó Đường An đang cố gắng giữ Thiên Hạo lại.

Hấn kéo nàng về sài phòng.

“ Vũ Hứa Thanh, ngươi biết cái giá phải trả cho hành động bỏ trốn rồi chứ.”

Nàng không nhìn hấn, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt. Trong thâm tâm nàng, ý muốn bỏ trốn chưa bao giờ dâng cao đến thế này, chỉ là nàng không thể.

Chết tiệt nữ nhân này, chết cũng không thừa. Hàn Tuấn Phong đóng sầm cửa bước thẳng.

Cửa mở.

“ Hứa Thanh, cô không sao chứ?” Thiên Hạo bước vào, vẫn là hấn lo lắng cho nàng.

“ Tôi không sao, cảm ơn anh. Vì tôi mà anh phải lao tâm khổ tứ rồi ”

“ Có gì đâu, tôi rất galang với phụ nữ mà.” Hấn nói trêu, những mong nàng có thể vui lên một chút. Thiên Hạo ở lại, cố gắng an ủi nàng.

Giữa trưa, Hàn Tuấn Phong sai người mang thức ăn đến cho Hứa Thanh. Thiên Hạo hốt hoảng vô cùng khi thấy Hứa Thanh nhìn đĩa thức ăn mà ngất đi. Tên vương gia này hấn quá tàn ác rồi...

17. Chương 17: Hận Phải Chăng Là Mãi Mãi? (1)

“ Hứa Thanh, mau tỉnh lại đi.”

Âm thanh trầm trầm phảng phất bên tai Hứa Thanh, như thực như ảo. Hứa Thanh cố gắng mở mắt. Là Thiên Hạo. Anh đỡ cô ngồi dậy.

“ Có muốn uống nước không. Đói bụng chứ, muốn ăn gì không.”

Hứa Thanh chậm rãi lắc đầu, gương mặt vô hồn, ánh nhìn vô định. Hấn hiểu chứ, là nàng đã chịu bao uly khuất khi bị bắt lại, đã vậy Hàn Tuấn Phong còn bình thần đem Bảo Bối của nàng đi hầm làm thức ăn cho nàng. Đừng nói là Bảo Bối, ngay cả là một con mèo, một con cún bình thường hấn cũng không thể...

Thiên Hạo biết nhưng anh không thể hiểu thấu cái cảm giác mà Hứa Thanh phải trải qua. Năm cha mẹ nàng mất, cú sốc ấy đã khiến nàng tưởng như chết lại. Cũng vì biết nàng yêu mèo, anh nàng đã đặc biệt gửi một con mèo đến làm bạn với nàng. Hứa Thanh nhờ mèo con mà ngày hồi phục lại sức sống. Thế rồi con mèo ấy bị lạc mất, từ khi đó nàng tự nhủ sẽ đã lập ra hội từ thiện cứu giúp mèo và nhiều động vật khác...

Bảo Bối đến với nàng khiến nàng cảm giác chú mèo năm nào đã quay lại bên mình. Vậy mà hấn dám nhiên làm thịt Bảo Bối đem đến cho nàng ăn... Cú sốc ấy với Hứa Thanh thật quá lớn, hấn đã gọi lại toàn bộ nỗi đau khi mất cha mẹ của nàng, khiến cho nàng cảm giác chính tay nàng đã giết chết sinh linh bé nhỏ ấy.

Thiên Hạo như cảm thấy nỗi đau đang bị kìm nén lại của nàng, đến gần bên ôm nàng vào lòng: “ Hứa Thanh, khóc cũng được, oán cũng được, nổi điên cũng được, đừng kìm nén như thế này”.

...

“Đau... ta thật sự đau.... Đau... đến muốn chết đi được.” Hứa Thanh cứ như vậy trong lòng hấn mà run rẩy, nước mắt ướt đầm cả chiếc áo của anh, hai tay nắm vào vai Thiên Hạo chặt đến không tưởng. Là chính anh không nhin mặt mỗi, làm chỗ dựa cho Hứa Thanh.

Không chỉ hai người bọn họ đau khổ, cách đó một cánh cửa, Hàn Tuấn Phong hận bản thân không thể dùng dao kiếm cắt bỏ sự đau đớn trong lòng.

“Hứa Thanh, người đã ngất rất lâu rồi, ăn một chút gì nhé. Ta sẽ làm cho người chút cháo.”

Hứa Thanh không lên tiếng, Thiên Hạo cũng vẫn bước đi, nàng đã lâu như vậy không ăn uống rồi. Hứa Thanh giờ mới để ý, đây không phải là sài phòng của nàng, là Viên Thiên cư, nơi để cho khách quý lưu lại. Giờ cũng xẩm tối, nàng ngất lâu như vậy sao. Hứa Thanh uể oải bước ra gần cửa, màn đêm quá đáng sợ rồi, nàng cố gắng từng bước tiến về nhà bếp. Thiên Hạo đang lúng túng nấu cháo cho nàng, nhìn dáng bộ thật đáng yêu, nhưng là nàng cười không nổi.

“Cô sao lại xuống đây.”

“Để ta nấu cho, tuy ta không đảm đang nhưng mì gói và cháo thì ta nấu được.”

“Không cần, ta nấu được mà.”

“Ta sẽ làm. Nếu không có việc gì làm, càng ngồi không ta càng thấy đau đớn.”

Hứa Thanh nói rồi lẳng lặng tiến về phía bếp, Thiên Hạo cũng không ngăn cản cô nữa, anh cố nói chuyện cho đỡ trống trải.

“Cô biết không, nói chuyện với cô thực thoải mái. Tôi không cần phải xưng bổn vương hay gọi cô là cô nương, tiểu thư gì gì đó.”

“Tôi đoán là cả hai chúng ta đều cảm thấy thoải mái. Trong thân xác hiện đại, anh có đẹp trai như thế này không?”

” Ôi, thật làm cho tôi xấu hổ rồi. Cái đó còn tùy quan niệm của cô về cái đẹp. Cô thích mỹ nam cổ trang hơn hay thích phong cách đàn ông đích thực.”

Thiên Hạo vừa nói, hết làm dáng đào hoa công tử, khi thì lại bắt chiếc hình ảnh của một quảng cáo nào đó.

Hứa Thanh cố gắng chuyển trò, nàng chỉ là đang cố gắng tự làm chai đi nỗi đau đớn này.

...

Cháo chín, Hứa Thanh bắc ra ăn luôn tại phòng bếp. Nhưng hễ ăn bao nhiêu thì cô lại nôn ra bấy nhiêu, cố gắng nuốt thế nào cũng không được.

Vĩ nghi chỉ là nhất thời không hợp khẩu vị, Thiên Hạo cũng chỉ vỗ về cho nàng ăn thêm. Nhưng là đến ngày hôm sau, Hứa Thanh vẫn không ăn uống được gì.

Thiên Hạo lo lắng, cho người đi mời thái y, kết quả chỉ thu được một câu “Cô nương đây là do tâm bệnh. Chắc chắn là phải chịu một tổn thương rất lớn. Từ tâm lý mà ảnh hưởng đến việc ăn uống. Chỉ có cách chữa cho tâm bệnh khỏi thì mới ăn uống lại được như xưa.” Thiên Hạo gắng hỏi xem có cách nào miễn cưỡng cho nàng ăn được không, thái y nhìn lại Hứa Thanh, thất vọng lắc đầu.

Hứa Thanh trong tâm cũng chẳng màng đến chuyện ăn uống, nàng nhìn đâu cũng thấy hình ảnh Bảo Bối bị giết đem ra làm thức ăn. Cô lặng lẽ về sài phòng thay lại y phục như trước. Thiên Hạo ngoài đau đớn ra cũng không thể giúp gì được.

Hứa Thanh về sài phòng, hai tay ôm lấy đầu gối thu chặt mình lại, ép cho nỗi đau khỏi trào ra. Nàng chìm vào giấc ngủ... Ác mộng, đó là ác mộng kinh hãi nhất, ám ảnh nhất trong đời nàng. Không chỉ Bảo Bối ở đó mà còn là cha mẹ nàng.

...

Lãnh Hàn Lâu.

Hàn Tuấn Phong đang đứng đọc sách, không đề phòng bị một đám giáng vào mặt.

“Hàn Tuấn Phong, người không còn là con người nữa rồi. Hành hạ nàng tàn nhẫn đến vậy sao.”

“Bổn vương chính là muốn xem nàng có thể đau lòng đến mức nào. Nàng đã chà đạp lên tôn nghiêm của bổn vương, ta bắt nàng phải trả lại gấp mười.”

“Người là đồ súc sinh máu lạnh.” Thiên Hạo giận dữ, bước ra, không muốn nhìn thấy hắn dù chỉ là một giây.

Đau đơn ư, là ta muốn nàng đau đớn, vậy mà sao trái tim hắn cũng như bị bóp nghẹn lại, tưởng chừng như không thể tiếp tục nhịp đập của sự sống. Vũ Hứa Thanh, người hận ta, bổn vương không cho phép.....

Ps: Vì tối nay S phải học mai thi nên viết khá ngắn. Chap ngày mai sẽ vừa dài, vừa bất ngờ, và chap nào đó sắp tới thì ế “HOT” >0

18. Chương 18: Hận Phải Chẳng Là Mãi Mãi? (2)

Mưa, trận mưa không to nhưng lại dai dẳng, mưa mãi mà không ngừng. Hứa Thanh khẽ mỉm cười, hình như ông trời cũng thấu hiểu lòng nàng. Thiên Hạo từ xa thấy Hứa Thanh đang ngồi ở đình trú mưa, bèn mang một cái khăn bông đến choàng lên người nàng.

“Hứa Thanh, đang làm gì vậy?”

Hứa Thanh vẫn bất động như thế, không trả lời. Thiên Hạo nhìn thấy bức hình trong tay nàng. Là nàng đang phác họa lại Bảo Bối.

cunxi.files.wordpress /2010/10/images.jpeg?w=197&h=189 (cunxi.files.wordpress /2010/10/images.jpeg)<
cái=” này=” là=” hứa=” thanh=” (=” không=” rõ=” lai=” lịch)=” vẽ=” lại=” chứ=”
không=” phải=” sâu=” vẽ=” đâu.=”>

“Hứa Thanh không thể tiếp tục như vậy được, cô đã không tuyệt thực suốt năm ngày rồi. Cô không thể sống dựa vào nước được. Bảo Bối không thể sống lại, hành hạ bản thân như vậy ích lợi gì chứ.” Thiên Hạo giận dữ, anh không đủ can đảm để tiếp tục nhìn cô như thế này.

Hứa Thanh ngày một xanh xao, yếu đuối. Nàng là có ăn, nhưng ăn bao nhiêu cũng nôn ra hết.

Hứa Thanh quay lại nhìn Thiên Hạo định nói gì đó, nhưng chưa kịp lên tiếng thì nghe tiếng gọi của nha hoàn Hạnh Tử đang cầm ô chạy lại gần:

“Hứa Thanh cô nương, vương gia gọi người tới.”

“Người quay về đi, nói rằng Hứa Thanh hiện còn rất mệt, nàng không thể tới.” Thiên Hạo nạt

“Không, ta sẽ đi. Bảo Bối cũng bị hắn hại rồi, hắn còn có thể hành hạ ta đến bao giờ.”

Thiên Hạo đang định lên tiếng thì bị nàng ngắt lời

“Nỗi đau vẫn là còn đây. Thêm một vết thương nhỏ cũng chẳng thể làm ta đau thêm đâu.”

Hứa Thanh chậm rãi đứng dậy trả lại chiếc khăn cho Thiên Hạo : “Cám ơn anh”

“Ta đi cùng cô, hắn không dám làm gì đâu.”

“Không, ta muốn đi một mình.”

Hứa Thanh bước đi, cô gạt chiếc ô mà Hạnh Tử đang cầm. Cô muốn đắm mưa. Cảm giác từng giọt nước lạnh thấm vào trong áo khiến cô không khỏi run người, cái lạnh khiến cô có cảm giác thoải mái, ít ra cái lạnh đó phân tán cô khỏi nỗi đau.

Từ nhỏ Hứa Thanh là vậy, cô luôn thích ngắm nhìn những cơn mưa. Mặc kệ ọi người chê là mưa buồn, riêng cô cô thấy hạnh phúc kỳ lạ khi ngắm nhìn những hạt mưa rơi. Những hạt mưa long lanh ấy với cô thật kỳ diệu.

Hứa Thanh bước vào Lãnh Hàn Lâu. Cái đầu tiên cô nhận được không phải là gương mặt hay thanh âm lạnh lùng của hắn.

“ Ba..” Một cái bạt tai như trời đánh giáng xuống má nàng.

“ Vũ Hứa Thanh, người thấy dầm mưa thì sẽ đến Lãnh Hàn lâu nhanh hơn bình thường à.”

Hứa Thanh gượng người đứng dậy, sau cái chết của Bảo Bối mà cô còn tiếp tục thở được thì cái bạt tai của hắn có là gì.

“ Vương gia có việc gì sai khiến ạ?” Hứa Thanh nói như một cái máy, khô khan, không tình cảm

Nữ nhân này quả thực làm hắn tức muốn chết. Nhìn thấy nàng dầm mưa lạnh đến, gương mặt xanh xao, hắn không chịu nổi, khí tức trong lòng kìm nén mấy hôm đến giờ bùng phát, không nhịn được mà tát nàng một cái. Hắn là hy vọng sao, hy vọng nàng có thể dùng thái độ bướng bỉnh trước đây cãi lại hắn.

“ Bốn vương phải dùng bữa, người hãy đến đó nếm tất cả các món ăn, món nào thật vừa mới được dâng lên cho bốn vương dùng. Nếu người dám nôn, thì đừng trách ta vô tình.”

Hứa Thanh nhìn bàn ăn thịnh soạn, là hắn đang cố tình chơi nàng. Bây giờ dù có là nuốt cháo trắng nàng cũng còn muốn nôn ra, đừng nói đến từng đũa thức ăn. Hắn rõ ràng là đang kiểm soát hành hạ nàng.

Mặc kệ tất cả, nàng tiến lại gần bàn ăn, nếm mỗi món một chút. Bước vào đây, nàng đã chấp nhận sự hành hạ của hắn rồi. Nhưng là chưa được bao lâu, hình ảnh đĩa thịt mèo, lại hiện lên trước mắt nàng, dịch vị khó chịu, Hứa Thanh nôn ra toàn bộ những gì vừa ăn.

“ Chết tiệt, Vũ Hứa Thanh, người cư nhiên dám chọc giận bốn vương, chuyện ta muốn xưa nay chưa ai dám không làm.”

Hắn tiến đến lạnh lùng đem thức ăn đổ vào mồm Hứa Thanh, nhưng là nàng không thể nuốt, cho dù có nuốt vài giây sau cũng nhổ ra. Nhìn Hứa Thanh nôn ọe không ngừng, Hàn Tuấn Phong không kiềm chế được bản thân, giáng cho nàng một cái tát nữa. Tại sao dù chỉ là một ít cũng không nuốt nổi.

Hứa Thanh cơ thể vốn quá mệt vì đói, lại hắn tát cho hai cái, không còn sức lực, ngất đi.

...

Ừm, mặt có cảm giác thật kỳ lạ. Ấm ấm, nhột nhột, mềm mềm. Oa, chẳng phải là Bảo Bối sáng nào cũng dậy làm nũng nàng ư. Gương mặt dễ thương của nó Hứa Thanh ngắm không biết chán. Đã lâu vậy rồi, nàng mới có một giấc mộng đẹp như thế. Từ khi Bảo Bối mất, tất cả những gì nàng có là ác mộng.

“ Meo!”

Hứa Thanh không muốn thức giấc, nàng sợ sẽ tỉnh lại, Bảo Bối sẽ biến mất.

“ Nếu đã tỉnh lại còn không chịu mở mắt. Không lẽ muốn một cái tát nữa để tỉnh lại.”

Tát...tỉnh... Ôi không, chỉ vì cái chứng sợ đòn mà nàng mở bừng mắt dậy. Nhưng Bảo Bối không có biến mất, nó vẫn đang quấn quýt bên nàng, dùng mấy cái chân nhỏ xíu, cố gắng tiến lại gần nàng hơn, dụi đầu vào bụng nàng làm nũng. Bảo Bối là rất nhớ nàng. Hứa Thanh không dám rời mắt, quan sát nhất cử nhất động của Bảo Bối.

Hàn Tuấn Phong quay sang nhìn thái y

“ Người có thể đi được rồi.”

“ Vâng thưa vương gia.”

Hứa Thanh vẫn không dám tin những gì mình đang nhìn thấy, đây đúng là Bảo Bối của cô, không sai được, nhưng là:

“ Cái này ta không phải nằm mơ chứ. Bảo Bối của ta vẫn còn, vậy bát thức ăn kia.”

“ Vũ Hứa Thanh, ngươi còn hỏi nhiều nữa thì ta sẽ đem nó đi nấu canh thật đó. Còn không mau biến đi cho ta.”

Hứa Thanh, thần trí còn chưa tỉnh hẳn cũng vội vội vàng vàng đứng dậy, nhưng là không kiềm được hạnh phúc, chạy đến ôm hẳn

“ Cảm ơn ngươi, thật sự rất cảm ơn ngươi đã không giết chết Bảo Bối của ta.”

Người được nàng ôm, cũng người lại, thân hình hình như ngày càng trở nên lạnh...

Một giây ý thức được việc mình đang làm, Hứa Thanh vội bỏ Hàn Tuấn Phong ra, bế Bảo Bối chạy ra khỏi phòng, lúng túng thế nào lại ngã dập mặt ở cửa. Hắn không thể đỡ nàng vì hình như lý trí vẫn chưa về với thể xác của hắn.

Hừm, là vì ai mà hắn đã phải khổ công nhờ đầu bếp bậc nhất kinh thành làm giả cái món khủng khiếp ấy. Hắn cũng không ngờ nàng đau lòng đến vậy, hắn vốn nghĩ nàng cũng lắm là khóc thét, la lối chứ không nghĩ nàng tuyệt thực....Không, hắn tự nhủ, người không nhu nhược đến mức không giết nổi một con mèo, cũng không vì nàng mà không giết thịt nó... Là....là...phải rồi, là con mèo đó, con mèo đó, hắn hứa cho hoàng thượng xem nên mới không thể giết. Chính là thế. < sâu=“” bb=“” mà=“” còn=“” quanh=“” quẩn=“” bên=“” ht=“” nhiều=“” quá=“” thì=“” nghi=“” ngờ=“” anh=“” ấy=“” dám=“” giết=“” thật=“” lắm=“”>.

PS: Sâu nghi ngờ là chương sau có đoạn Hot lắm, nhưng Sâu không nói trước điều gì đâu nha (hok có can đảm hỏi Phong ca đâu).

19. Chương 19: Tình Cờ

Từ khi Bảo Bối trở về Hứa Thanh tâm trạng ngày càng tốt, ăn uống cũng ngon miệng hơn, khiến Thiên Hạo thập phần yên tâm.

Hứa Thanh đang ngồi chơi với Bảo Bối ở bàn đá gần sài phòng thì ngửi thấy mùi gà rán.

“ Hứa Thanh, lại ăn thử xem có thua KFC không?” Thiên Hạo bước lại gần Hứa Thanh, trên tay mang theo một đĩa thịt gà thơm phức. Vì mấy ngày hôm nay Hứa Thanh đã ăn uống ngon miệng trở lại, anh luôn cố làm mấy món ăn mang phần hiện đại cho cô. Hứa Thanh được Thiên Hạo chiều chuộng, ngày càng kén chọn.

“ Oa, thơm quá, Bảo Bối à, cưng muốn ăn không”. Hứa Thanh nói rồi bế Bảo Bối lên ngồi trên đùi, chuẩn bị xé thức ăn đút cho nó.

“ Xem ra Bảo Bối còn sướng hơn ta kia. Là ai đã mất công hì hụi cả buổi sáng trong bếp để tu luyện ra món gà rán này chứ.” Thiên Hạo vừa nói vừa lấy một ngón tay quệt vào mũi Bảo Bối.

“Anh thật là, sao lại so sánh mình với con mèo chứ.” Hứa Thanh bực mình.

“ Hừm, ta biết rồi, là không thể đem mèo sánh với người nhưng người không phải là chăm nó còn hơn ta sao?” Ít ra, nàng cũng cũng phải biết đó chứ

“ Thiên Hạo, ý ta là... anh làm sao bằng được Bảo Bối của ta chứ, người có thể sánh với tiểu dễ thương như mèo sao. Con người có tay có chân có thể tự chăm sóc mình, Bảo Bối của ta bé nhỏ thế này sao có thể tự lực cánh sinh được” Hứa Thanh trả lời dùng ánh mắt “ hiển nhiên” nhìn anh.

“ Thật là, ta lúc nào không bằng một con mèo chứ”

Hai bên cười nói vui vẻ mà không nhận ra ánh mắt viên đạn của Hàn Tuấn Phong đang tiến đến dần.

“Xoảng”. Bằng một hành động cố ý như vô tình, Hàn Tuấn Phong “lỡ” tay làm vỡ đĩa thịt gà rán nóng hổi mà Hứa Thanh còn chưa kịp ném thử một miếng.

“ Là ta không cẩn thận làm vỡ.” Hàn Tuấn Phong đáp, giọng có phần vui vẻ, làm vỡ bầu không khí hạnh phúc, tâm trạng hân hoan thật tốt.

Hứa Thanh tiếc rẻ nhìn đĩa thịt gà, cũng lâu lắm rồi cô còn chưa được ăn. Ôi KFC, BBQ!!!

“ Chỉ là một đĩa thịt gà thôi, người có cần phải tiếc đến vậy không?”.

“ Cái này chính là đích thân Thiên Hạo ... à không... là Chiến vương gia làm cho ta ăn, người có giỏi thì làm đi.” Hứa Thanh gân cổ lên cãi.

A nữ nhân này, càng ngày càng không ra thể thống gì. Dù là cãi cũng không được cãi lại hân trước mặt tên đó. Hàn Tuấn Phong quay ra lườm nàng, Hứa Thanh né tránh ánh mắt sắc như dao cạo đó, cẩn thận khéo bị thương.

“ Vương gia cũng không cần quá lo lắng đâu. Hứa Thanh, nếu cô thích ta sẽ làm nữa cho.” Thiên Hạo bình thản, cố ý khiêu khích Hàn Tuấn Phong.

“ Ôi thật sao, ta thật rất muốn ăn, là anh hứa đó nha. Không giữ lời thì anh phải giúp ta tắm cho Bảo Bối một ngày”

“ Được thôi, chuyện nhỏ.”

Cái gì đây, hai người này người hợp kẻ xướng, coi hân đứng đó là cỏ rác à. Nếu không phải cái tên chết tiệt này là vương gia, hân sớm đã cho tên này ném mùi đau khổ rồi.

“ Hứa Thanh, hôm nay vương phủ tiếp khách, người hãy xuống bếp làm thức ăn đi, sau đó đến Lãnh Hàn lâu hiển vũ.” Hân hét lớn, khẳng định uy quyền của mình.

“ Ta không biết nấu ăn, nấu dở người lại kêu ta. Còn nữa ta cũng không biết múa, người đừng mong...” Chưa kịp nói xong, Thiên Hạo đã ngắt lời cô.

“ Hứa Thanh, tốt nhất là đừng để vương gia phật lòng..” Thiên Hạo quay lại nhìn nàng, cho nàng một cái nháy mắt đầy ẩn ý.

Hứa Thanh tuy không hiểu rõ ý của Thiên Hạo cũng “diễn” theo.

“ Thôi được, ta sẽ đi làm.” Hứa Thanh chán nản bế Bảo Bối tiến về sài phòng.

“ Còn nữa, ta cần dùng sài phòng này, người hãy đến Đường Uyển Viên mà ở.”

“ Người có đang sốt không?” Hứa Thanh nghi hoặc nhìn hân, Đường Uyển viên là nơi dành cho khách quý mà.

“ Vũ Hứa Thanh, người lại muốn cãi lời.”

“ Được rồi.” Hứa Thanh quay người bước vào miệng hầm bấm “ Người đúng là đồ thất thường, sáng nắng chiều mưa.”

“ VŨ HỨA THANH!”

“ Hả, ta không nói gì đâu, chẳng có nói gì cả.” Nói rồi nàng chạy vội vô sài phòng kéo mấy cái vali ra. Thiên Hạo nhìn cô kệ nệ kéo mà phì cười, chạy gần đến giúp cô kéo ba cái vali, Hứa Thanh chỉ việc bế Bảo Bối đi. (Sâu: Chị này có tật giật mình, chưa hỏi đã khai.. HT: Tuấn phong!..... Sâu: chạy té khói...)

Hứa Thanh không biết rằng Thiên Hạo và nàng càng thân thiết bên nhau thì càng có nhiều người phải chịu khổ, đồ đạc trong vương phủ vỡ ngày càng nhiều.

Thiên Hạo xách ba cái vali vào phòng rồi đóng cửa lại để Bảo Bối không chạy lung tung.

“ Cô nói cô chuẩn bị sang Mỹ công tác.”

“ Ừm”

“ Hứa Thanh, cô có biết rằng một người chỉ có thể đem theo không quá 32 kg hành lí không.”

Hai người quay lại nhìn 3 cái vali:

“ Ôi sao điểm cơ bản này tôi lại quên mất nhỉ. Mà đằng nào tôi cũng chẳng thể đi được nữa rồi. Còn nữa Thiên Hạo, tôi không biết nấu ăn, tôi không múa được như thời này đâu.”

Thiên Hạo mỉm cười nhìn cô: “ Đừng lo tôi đã nói là sẽ lo vụ thức ăn. Mà cô không biết múa, nhưng biết nhảy chứ.”

“ Tôi khiêu vũ được ở tất cả các bản.” Hứa Thanh rất mê khiêu vũ nên đã theo học môn này từ năm 17 tuổi.

“ Cô có biết tới phim Another Cinderella’s Story mà Selena Gomez thủ vai chứ.”

“ A, ý anh là.... Vậy thì để tôi cho anh xem cái này.”

“ Một vấn đề nữa là trang phục nam....”

“ Không sao, tôi có mua một món quà ột người bạn trai (bạn là con trai, đừng ai hiểu nhầm nha) bên Mỹ nên vấn đề không đáng lo.”

Hai người chuẩn bị một lúc khá lâu rồi Thiên Hạo từ biệt cô ra nhà bếp, Hứa Thanh thì đi chuẩn bị đồ để tắm...

...

Hàn Tuân Phong đang định tiến vào Đường Uyển viên thì nghe có tiếng âm thanh lạ, liền ghé mắt nhìn trộm....

Chiến Thiên Hạo đang đi qua đình gọi Hứa Thanh qua cửa sổ (phía sau của cửa chính) thì nghe thấy tiếng nhạc xập xình trong phòng nàng cũng ghé mắt lại coi....

Hàn Chiến Cơ, hôm nay là khách mời đặc biệt tới Lãnh Nam vương phủ, vì muốn nhìn Hứa Thanh nên đã phi thân trên tường để gặp nàng trước. Trên mái nhà của Đường Uyển viên nghe âm thanh kỳ lạ cũng rõ ngó ra nhìn...

...

Là một người bận rộn, Hứa Thanh luôn mang theo mình chiếc máy ghi âm đồng thời là một máy phát nhạc. Vừa mới tắm xong, tinh thần sảng khoái, liền bật áy phát bài hát rồi trong phòng cùng Bảo Bối nhảy theo nhạc (Sâu: BB là bị chị HT thỉnh thoảng đung đưa, hoặc trêu cho chạy nhảy chứ không phải mèo Garfield đâu mà nhảy được ghen)

Vấn đề này sẽ là khá bình thường ở thế kỷ 21 khi một cô gái vừa tắm xong, quanh người chỉ quấn một cái khăn bông, say sưa theo điệu nhạc (nhảy khá là sexy >0

20. Chương 20: Yên Tiệc Thời Hiện Đại

E hèm, mèo phải báo trước nha

1.Ai có tâm hồn “còn” trong sáng thì đừng coi phần làm mờ nha. Ai có tâm hồn hơi trong sáng thì coi vô tư >0<>

2.Đoạn Hot này ai thấy quen thì đừng quay ra hỏi tội mèo, mèo cóp mỗi truyện vài câu.

Tại Đường Uyển Viên, Thiên Hạo đang chăm sóc mái tóc của cô.

“ Anh biết không, anh rất đa tài đấy.”

“ Cảm ơn, tôi là trẻ mồ côi nên phải làm rất nhiều việc để theo học đại học... Mái tóc của cô rất đẹp.”

“ Cảm ơn.” Được khen, Hứa Thanh có phần xấu hổ, cúi xuống nhìn vào chân mình.

“ Quên chưa nói với cô một việc, Chiến Cơ lần trước mà cô gặp chính là Hoàng Thượng, người đã ra thánh chỉ giúp cô đó.”

“ Không thể nào? Là anh ta thật sao?”

....

Thiên Hạo đang cố tạo cho Hứa Thanh một diện mạo thật lộng lẫy. Tóc Hứa Thanh vừa mới tắm xong nên rất dễ vào nếp. Anh làm cho cô một kiểu tóc dạ hội bồng bênh quý phái, với những điểm nhấn rất tinh tế. Vì ở thời cổ đại nên việc này tốn khá nhiều thời gian và công sức.

Hai người trong lúc đang cố gắng chỉnh trang thì nghe tiếng nha hoàn Hạnh Tử vào gọi. Hứa Thanh lấy và Thiên Hạo vội lấy áo choàng khoác vội bên ngoài rồi nhanh chóng theo chân Hạnh Tử. Là không biết đã đến giờ nào mà khách khứa đã đến rất đông, chủ yếu đều là các quan chức có địa vị khá cao trong triều đình và một khách mời đặc biệt, hoàng thượng Hàn Chiến Cơ.

Đồ ăn hôm nay ngoài những món thịnh soạn còn có thêm một rất lạ mà theo Thiên Hạo giải thích đó là sushi lươn. Hứa Thanh không khỏi bật cười, món sushi này dung thịt lươn sống, nếu không ăn quen thì không thể nào nuốt được.

Các vị quan khách ai cũng nhăn mặt đầu hàng, duy chỉ có Hàn Tuấn Phong bình thản nuốt xuống. Thật làm Hứa Thanh có chút không vui, cô đã rất hy vọng nhìn thấy cảnh hân nôn ọe.

Yến tiệc bắt đầu, ba tiểu thiếp của Hàn Tuấn Phong thi nhau hiến vũ. Hứa Thanh nhìn mà lóa cả mắt, quả thực ba người này trông cũng... vậy mà... Còn múa đẹp hơn cả trên tivi, thật khiến người ta ganh tỵ, còn nữa, tên Hàn Tuấn Phong chết dẫm cứ dán mắt vào mà nhìn, đồ háo sắc.

“ Đừng lo lắng.”

“ Đây, không được xem thường tôi, người cần lo lắng là anh mới đúng.”

Thiên Hạo nhìn cô cười, anh biết cô lo lắng nên mới đến trấn an, ngờ đâu còn bị cô chỉnh lại.

Nhìn thấy Hứa Thanh và Thiên Hạo đứng sát bên nhau quá lâu, Hàn Tuấn Phong đâm ra bực mình, dùng mắt ra lệnh cho ba tiểu thiếp lùi lại, quay mặt ra nhìn Hứa Thanh. Nàng có phần run đi vào phía sau bật má, Thiên Hạo hiểu ý, cởi áo choàng ngoài ra tiến về phía trước.

Không ai không khỏi đưa hướng nhìn về phía anh: Thiên Hạo đã cắt tóc ngắn, đúng phong cách hiện đại. Trên người khoác một chiếc áo sơ mi trắng, chiếc quần kaki sang trọng và chiếc áo vest đã tôn lên toàn bộ vẻ đẹp cơ thể của anh.

Khúc dạo nhạc vang lên, từ góc khuất, một thiên sứ với chiếc mặt nạ che nửa mặt bước ra. Cô khoác trên mình một chiếc váy trắng tinh khôi nhưng không thiếu phần quyến rũ. Chiếc váy bó sát phía trên tôn lên vẻ đẹp cơ thể, chân váy bồng bênh tôn lên dáng điệu thướt tha, dịu dàng. Chiếc váy quây đã vô tình để lộ ra những phần da thịt trắng nõn nà. Mái tóc xoăn bồng bênh sang trọng khiến cô nổi bật giữa đám đông.

Thiên Hạo nhìn nàng bước ra, khom người xuống đưa một tay lên trước. Cô gái nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay ấy, tong điệu nhạc, hai người cùng nhau khiêu vũ, xoay tròn. Sự ăn ý trong từng bước nhảy của họ khiến người ta cảm giác như cặp đôi trên sân khấu ấy đang hòa làm một....

< hai=“” a=“” chị=“” nhảy=“” thể=“” này=“” xong=“” mà=“” phong=“” ca=“” không=“” ghen=“” thì=“” em=“” ngất=“”>

Kết thúc điệu tango, Thiên Hạo nhẹ nhàng dùng tay gỡ chiếc mặt nạ của Hứa Thanh xuống, đặt lên má Hứa Thanh một nụ hôn. Hứa Thanh có chút giật mình nhưng cũng chỉ khẽ mỉm cười. Cả hai cùng quay lại cúi người chào. Những ánh mắt xung quanh vẫn không rời khỏi hai người mãi cho đến khi cả hai bước ra phía sau. Trong yến tiệc có hai nam nhân đã uống rượu tới say.

Hứa Thanh tại Đường Uyển viên vui vẻ tháo tóc, lần này thật khiến cho cô quá hạnh phúc rồi. Đã lâu lắm cô mới khiêu vũ, lại còn chọc tức được Hàn Tuấn Phong nữa. Nàng vốn định tìm Chiến Cơ nói lời cảm ơn, nhưng tiệc vừa tan thì không thấy bóng dáng hắn đâu cả.

“ Cười vui đến vậy sao?”

Hứa Thanh giật mình quay lại, là Hàn Tuấn Phong, hắn say rượu.

“ Người say rồi Hàn Tuấn Phong, đây không phải là phòng ngươi.”

“ Vậy sao, đây không phải là phủ của ta sao. Là phủ của của ta thì ta muốn ở đâu chẳng được.” Hắn tiến đến ngày một sát Hứa Thanh, nàng sợ hướng về phía cửa.

“ Được, vậy ngươi ở đây, ta qua chỗ khác.”

Vũ Hứa Thanh, người có biết hôm nay ngươi đã làm nên chuyện gì không, Nàng nấu cho hắn thức ăn kỳ quái, nuốt mà muốn ói, chuyện này cho qua đi, trước mặt ta dám cùng hắn nhảy múa ăn mặc khiêu khích. Hắn tuyệt đối không thể tha thứ, nghĩ đến việc nàng muốn cùng nam nhân khác... hắn cầm phen dùng tay kéo nàng về phía hắn.

“ Muốn tới chỗ của tên đáng chết đấy hả, Vũ Hứa Thanh, ngươi đừng mơ tưởng.” Hắn giận dữ chiếm lấy môi nàng.

“ Ngô...” mọi kháng nghị của Hứa Thanh đều bị hắn nuốt vào trong miệng...

Nghiến ngấu đôi môi mềm của nàng, giọng của hắn đã chuyển thành khàn khàn” Hứa Thanh, nam nhân duy nhất có thể động vào ngươi chỉ có thể là ta.”

Hứa Thanh vốn chứa ghét rượu, nhưng giờ đây hơi rượu từ trong miệng hắn lại cuốn hút nàng đến thế. Hơi thở của hắn, hương vị của hắn tràn ngập trong miệng nàng, khiến nàng mê say, làm cho bản thân nàng quên kháng cự.

Hôn ngày càng kịch liệt, thân thể hai người trở nên nóng bỏng. Không,, lần trước nàng phản kháng yếu đến vậy không phải chỉ vì đói bụng...

Hứa Thanh chỉ bình tĩnh khi nghe thấy tiếng rách, ôi không cái đầm trắng mác Chanel của cô gần 700 đô chứ ít gì. Hàn Tuấn Phong điên cuồng xé chiếc váy, bế Hứa Thanh lên giường. Hắn khựng lại giây lát, tại sao trên người nàng vẫn còn những món đồ lỳ quái vậy, trong thứ đồ như thế nàng còn quyến rũ gấp bội (đừng ai bắt em miêu tả underwear nha >0

21. Chương 21: Đối Mặt (1)

Hàn Tuấn Phong cố gắng mở mắt, chuyện vào triều đã khiến hắn hình thành thói quen dậy sớm. Tuấn Phong nhúc nhích thân người, cố gắng nhẹ nhàng không làm cho nàng thức giấc.

Đêm qua, là hắn sao....

Từ trước đến nay hắn chưa bao giờ mất bình tĩnh đến vậy, chưa bao giờ để dục vọng lấn át lý trí...

Phải, là hắn đêm qua khi nhìn thấy nàng tay trong tay với tên đó thì cảm giác khó chịu, liền một lúc không biết đã uống biết bao nhiêu là rượu. Hắn cũng không hiểu vì sao chân lại bước tới phòng nàng. Nhìn thấy nàng hắn lại nhớ đến hình ảnh vô tình nhìn trộm được khi đi qua phòng nàng, dục vọng nổi lên, hắn đã cố kiềm chế.

Nàng cười, là vì hạnh phúc được bên tên khốn đó, nàng một lòng muốn đi tìm nam nhân đó để ngủ qua đêm???Nghĩ đến đây mọi cố gắng kiềm chế trong hắn đều biến mất hết, nàng không thể là của người khác.

Đúng là nàng này không hề tự nguyện hiến thân cho hắn, chính hắn đã cưỡng ép nàng...

Hàn Tuấn Phong quay lại nhìn Hứa Thanh, nhìn khắp người nàng đều là ấn kỷ của hắn, gương mặt giãn ra. Từ giờ trở đi nàng vĩnh viễn là của hắn.

Hàn Tuấn Phong mặc lại y phục, nhẹ nhàng mở cửa thì thấy bóng dáng của quản gia, hình như đang tìm hắn. Dương như cũng nhìn thấy hắn, Lý quản gia chạy vội lại:

“ Vương gia, không thể chậm trễ, đến giờ vào triều rồi.”

Hàn Tuấn Phong đưa một ngón tay lên môi ra hiệu cho quản gia khẽ tiếng, thấp giọng nói

“ Hôm qua ta không có cẩn thận đã làm gãy thành của chiếc giường, ngươi nhớ đi thay chiếc giường đó.”

Lý quản gia hướng nhìn vào phòng, là Đường Uyển viên, chẳng phải là nơi của Hứa Thanh cô nương....

Là một người từng trải, Lý quản gia lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra đêm qua, vì sao mà sáng nay lão không thấy vương gia ở Lãnh Hàn lâu, nhưng kỳ thực vụ cái thành giường gãy thì lão không hiểu lắm nhưng cũng vâng dạ gật đầu.

...

Mặt trời gần lên đỉnh, Hứa Thanh mới thức dậy. Vừa tựa mình một chút mà đã thấy ê ẩm cả người, chẳng khác gì lúc nàng mới xuyên không cả. Hứa Thanh cố gắng gượng người dậy, mất một phút nàng mới nhớ được lý do của sự ê ẩm này...

Tên khốn kiếp.....Lần đầu tiên của nàng do hắn cướp mất. Dâm tặc, nếu ở thế kỷ 21 nàng sẽ lập tức kiện hắn ra tòa, cho hắn ngồi bóc lịch.

Vốn không quá đề cao vấn đề trinh tiết, Hứa Thanh chẳng buồn rơi nước mắt vì chuyện đêm qua nhưng nàng thật muốn băm vằm tên đó ra cho hả giận. Giờ thì sao, khi xuyên lại, chồng của nàng sẽ đánh giá nàng như thế nào.

Nói nàng hoàn toàn không để ý thực nói điều, bảo nàng vì chuyện này mà khóc lóc thậm chí tự tử, nàng chưa điên...(em điên luôn rồi >0

22. Chương 22: Đối Mặt (2)

Hoàng Thượng hôm nay thật kỳ lạ...

Hàn Tuấn Phong sau khi buổi triều kết thúc thì vòng qua chỗ hoàng huynh thăm hỏi, trong các huynh đệ, Hàn Chiến Cơ là người duy nhất hắn tôn trọng. Qua các thái giám, hắn được biết hôm qua Hàn Chiến Cơ hồi cung, tâm trạng không vui.

Ngự hoa viên, nơi đây quả thực là đẹp đến say đắm lòng người. Hàn Chiến Cơ đứng gần hồ cá, ánh mắt xa xăm tựa như đang suy nghĩ điều gì đó

“ Hoàng huynh, người ổn chứ?”

Hàn Chiến Cơ quay người lại, giáp mặt với Tuấn Phong

“ Tuấn Phong nói cho trẫm biết, khi ngươi để ý một người con gái, ngươi có sẵn sàng hạ mình bày tỏ tình cảm với người đó không?”

Cái quái gì thế này, hoàng huynh của hắn đang nói vớ vẩn cái gì vậy. Hắn là vua một nước muốn nữ nhân nào mà chẳng được.

“ Hoàng huynh...”

“ Trả lời ta đi.” Thanh âm của Chiến Cơ như van nài nhưng lại mang theo áp lực

“ Nếu thật sự thích mà không bày tỏ, ngộ nhỡ nàng lấy người khác thì sao. Lúc đó thì hối cũng chẳng kịp.”
Hàn Tuấn Phong thờ ơ nói, hắn với mấy việc này chẳng quan tâm.

Nghe câu trả lời của Tuấn Phong, Hàn Chiến Cơ như bắt được vàng, vội tiến hay nói đúng hơn là đuổi Tuấn Phong về, vội vàng đi chuẩn bị gì đó.

Trên đường về, Hàn Tuấn Phong ngẫm lại những lời Chiến Cơ nói, trường hợp của hắn có tính không... Để nàng không thuộc về hắn, thay vì bày tỏ hắn đã cưỡng bức nàng... Không, không thể gộp chung được, hắn là không có yêu nàng.

....

Bước chân vào phủ, hắn vội đi tìm nàng, nữ nhân này lần trước chỉ vì chuyện nhỏ mà dám bỏ trốn, lần này không biết có làm gì đại đột không.

Chết tiệt, cả buổi chiều hôm nay hắn cứ nơm nớp lo sợ, sợ rằng khi về phủ sẽ không thấy nàng đâu, rồi lại được thông báo nàng đã bỏ trốn hoặc rằng... tự tử???

Vũ Hứa Thanh, người dù muốn làm gì bốn vương cũng không cho người toại nguyện.

Tới gần Đường Uyển viên, hắn chợt nghe âm thanh lạ, có tiếng thở dốc

“ Đừng... Thiên Hạo... ta không thở nổi nữa rồi...dừng lại đi...”

“ Cố lên, một chút nữa thôi, chúng ta đã thống nhất rồi mà..”

“ Không...thể. Thiên Hạo... bỏ ra đi, phải để cho ta thở đã... Hự” Một tiếng rít vang lên.

Hàn Tuấn Phong ở bên ngoài, cả người lạnh ngắt, Vũ Hứa Thanh, nàng ta dám cùng tên nam nhân thói tha ấy ngay trong phủ hắn thác loạn ư?

Vũ Hứa Thanh người thật dám hồng hạnh ra tường?

Hàn Tuấn Phong không kìm nổi tức giận, điên tiết, hắn phải bóp chết đôi gian phu dâm phụ này (quá đáng, HT đã gả cho anh đâu>00

23. Chương 23: Mắc Kẹt

“ Người biết chuyện cô gái Hứa Thanh được vương gia thị tẩm rồi chứ?”

“ Lớn bé trong phủ này đều biết rồi. Liên sau đó cô ta bị ba phu nhân dạy dỗ ột trận, không biết là như thế nào...”

Việc ba vị phu nhân đến dạy dỗ Hứa Thanh trong phủ không ai không biết, dù đã cố tránh né, tin này vẫn truyền đến tai của Hàn Tuấn Phong...

...

“ Vương gia, là người.” Quê Châu và tỷ muội Yên Chi, Yên Nguyệt đồng loạt ngẩng đầu dậy.

“ Ba người lấy mỗi người mười vạn lượng rồi trở về quê nhà đi.” Hàn Tuấn Phong lạnh lùng nói.

Ba nữ nhân kia nghe thấy vậy, kinh hãi cúi rạp người xuống, nước mắt tuôn như suối.

“ Vương gia, vương gia xin người đừng đuổi chúng tiện thiếp đi, nếu ta làm sai gì người có thể trừng phạt nhưng xin đừng xua đuổi chúng tôi... Vương gia, ta theo ngài không dưới ba năm, ngài không thể chỉ một câu vứt bỏ chúng ta...”

Hàn Tuấn Phong với cảnh tình trước mặt chẳng một chút đau lòng

“Đừng để ta phải sai người tổng người ra khỏi phủ.” Hấn nói rồi quay người bước đi, chẳng thèm để ý sự đau lòng của ba người.

Hấn vứt bỏ ba người một phần vì các nàng dám tự tiện tìm Hứa Thanh hỏi tội, một phần vì khi hấn đi qua phòng bếp vô tình nghe được:

“Thiên Hạo à, giá như chúng ta đi cắm trại ở hiện đại có phải tốt không, ta không những có thể mời theo nhiều bạn đi cùng, chúng ta còn có kimbap ăn, có coca để uống, còn có có biết bao nhiêu trò để chơi nữa. Mà súp đậu Lima của tôi xong chưa vậy.”

Thiên Hạo quay lại nhìn Hứa Thanh chép miệng, kỳ thực sao anh lại chiều cô ấy đến thế kia chứ. Anh bẽ một đĩa súp nóng hổi đặt trước mặt Hứa Thanh, cô đang ngồi cho cả hai chân lên ghế, hai tay ôm đùi, trông thật đáng yêu.

“Oa, ngon thật đấy. Sau này tôi nhất định thuê anh làm đầu bếp riêng.”

“Hứa Thanh, tư thế ăn của cô không đẹp chút nào cả.” Anh nhăn mặt

“Trời, nếu ăn mà cũng cần đẹp thì tôi đi làm công chúa cho xong, ăn phải xì xụp như thế mới ngon chứ. Mà ngày Xá Lễ, chúng ta mang theo đồ ăn gì?”

“Hứa Thanh, ngoài mèo, thời trang và ăn uống cô có còn quan tâm đến cái gì nữa không?”

“Có, tiền nữa, không có tiền sao tôi chăm được mèo, mua được quần áo còn mua đồ ngon để ăn nữa.” (Mèo phục ss HT rồi, giống mèo ghê>0

24. Chương 24: Dã Ngoại (1)

Xá lễ...

“Chúng ta ghé hàng vải này đi, tôi muốn tìm xem có loại vải nào may được cho anh mấy chiếc áo hiện đại không chứ đầu tóc anh vậy mà mặc cổ trang thì ngổ lẫm.”

“Uhm”

Hứa Thanh vội kéo tay Thiên Hạo vào, rốt cuộc cũng tìm được vải phù hợp, dù cho theo nhận xét của chủ tiệm là “thứ vải đơn điệu”.

Họ mua được vải xong thì đi thẳng về phủ, trước cửa phủ là một cỗ xe sang trọng. Chiến Cơ đã đến từ sớm. Thấy nàng gương mặt hấn vốn đang có phần ủ rũ bỗng chốc tươi tỉnh hẳn.

“Hứa Thanh, cô đi đâu vậy?”

“À, sáng nay Thiên Hạo giúp tôi đi chuộc thân cho Mẫu Đơn, một người bạn của tôi.”

“Chúng ta lên đường chưa?”

“Uhm, để tôi và Thiên Hạo vào lấy đồ rồi chúng ta đi luôn.”

Từ trong xe ngựa có tiếng phát ra, một giọng nói ngọt ngào nhưng tinh nghịch

“Hoàng huynh à, muội phải chờ đến lúc nào mới được đi đây.”

Một cô gái chừng 14, 15 tuổi vén màn xe ngựa bước xuống. Cô bé rất đáng yêu lại lạnh lợi khiến mọi người rất dễ có cảm tình.

“Đây là muội muội của huynh à.”

“Đúng vậy, Hứa Thanh đây là muội muội ruột của trẫm, Hàn Lục Song, Lục Song đây là vị tỉ tỉ mà trẫm đã nói với muội đó, Hứa Thanh”

Lục Song quay ra nhìn Hứa Thanh và nàng cũng vậy. Chưa đầy một phút hai người đã nhanh chóng kết thân với nhau.

Mất một lúc, hành lý mới chuẩn bị xong. Hứa Thanh và Lục Song ngồi xe còn ba người còn lại ngồi ngựa, họ thẳng tiến đến điểm hẹn, chẳng mấy chốc mà đến nơi.

“Oa, biển kìa.” Hứa Thanh kêu dừng xe ngựa, chẳng chút ý tứ cô chạy thẳng ra biển, vứt đôi dép trên cát.

Biển luôn là vậy, thật kỳ diệu. Không một mùa hè nào Hứa Thanh không ra biển, nếu không nằm ngoài dự tính thì lần sang Mỹ này cô sẽ đến Hawaii – bãi biển đẹp nhất thế giới. Cảnh hoàng hôn thật đẹp, Hứa Thanh đắm chìm vào khung cảnh xung quanh mà quên đi thực tại. Thiên Hạo bước đến gần cô, cả hai cùng có chung một cảm nhận.

cunxi.files.wordpress /2010/10/hoang_hon_ben_nhau.jpg?w=640&h=480 (cunxi.files.wordpress /2010/10/hoang_hon_ben_nhau.jpg)

Chiến Cơ, Tuấn Phong và Lục Song đều đứng đó ngây người nhìn cô, Hứa Thanh quả đúng là cô gái đặc biệt nhất mà họ từng được gặp.

Tuấn Phong vốn là muốn thuê một quán trọ gần biển để qua đêm nhưng những người còn lại đều thống nhất sẽ dựng lều ngủ luôn tại biển. Mỗi người đỡ một tay, hai cái lều chẳng mấy chốc mà hoàn thành. Trong khi đàn ông đi kiểm củi đốt lửa, Hứa Thanh gạ gẫm Lục Song xuống biển tắm cùng cô. Lục Song chết cũng không chịu, cho dù bản thân không phải địa vị công chúa ton quý, cô cũng không thể tắm trước mặt đàn ông.

Ba nam nhân không hẹn mà về, mỗi người đều mang theo một bó củi to. Lục Song thấy vậy quay ra nói nhỏ với Hứa Thanh

“Thanh tỷ à, hoàng huynh ta là vua một nước, những việc như thế này huynh ấy chưa vì ai mà làm đâu.”

“Được rồi, Song nhi, đừng chọc nữa. Mọi người cùng nhau đi chơi, vui là chính mà.” Nói xong cô chạy đến giúp họ dựng bếp nấu ăn. Hứa Thanh sán lại gần Thiên Hạo hỏi nhỏ

“Lúc này đi anh có thấy con suối hay cái gì gì không?”

“Có đấy, đi theo hướng này khoảng 15 phút là có thôi, mà cô định tắm hả?”

“Ừ, anh ở đây canh chừng nha.”

Hứa Thanh ôm một đồng quần áo, nhân lúc mọi người đang bận rộn lên đi theo hướng mà Thiên Hạo chỉ. Cả Hàn Tuấn Phong và Chiến Cơ khi chuẩn bị xong các thứ mà không thấy Hứa Thanh đâu cũng lấy làm lạ, Thiên Hạo bèn vội giải thích là cô đi thay quần áo.

Nửa tiếng sau, Hứa Thanh quay lại. Lục Song nhìn thấy cô thì đỏ mặt quay đầu đi, Chiến Cơ sắc nước, Thiên Hạo cười, riêng Hàn Tuấn Phong gương mặt mang theo nét khó chịu.

“Hứa Thanh, cô có cần phải ăn mặc mát mẻ thế không?” Thiên Hạo lên tiếng trước.

Hứa Thanh nhăn mặt, cô mặc thế này là kín đáo rồi, chỉ là quần sooc ngắn với áo hai dây khá kín đáo, có vấn đề gì à

“Tôi thấy bình thường mà, hơn nữa mặc thế này tôi đỡ phải thay đồ.”

Đêm hôm ấy thực rất vui, ngoại trừ Hàn Tuấn Phong, mọi người ai cũng cười nói vui vẻ.

....

Bình minh còn chưa tới, Hứa Thanh đã thức dậy. Hôm qua vì vài lý do mà nàng không tắm biển được, thật oan ức muốn chết. Hứa Thanh thay vội quần áo, không quên cầm theo cái chăn bông rồi hướng ra biển.

Vùng vẫy chán chê, Hứa Thanh mới bước lên. Vừa quàng xong cái khăn bông lên người, Hứa Thanh đụng ngay Chiến Cơ, hình như anh đã đứng ở đó ngắm nhìn nàng rất lâu.

Trời chưa sáng, hắc đã nghe tiếng nàng thức dậy. Nàng có thể làm gì vào giờ này, tò mò, hắc lén đi theo. Hứa Thanh quả thực rất đặc biệt, nàng đi tắm biển, chẳng chút ngại ngùng. Là bậc đế vương hắc không

cho phép mình làm những trò bẩn thỉu như rình phụ nữ tắm nhưng không hiểu sao, chân hấn không thể cất bước.

Hứa Thanh không hề khóa thân, nàng mặc trên người y phục quá lạ, bó sát, vô cùng gợi cảm. Vậy mà nàng lại có thể bơi thoải mái như vậy, không chút xấu hổ hay e thẹn

.....

Hứa Thanh có phần xấu hổ, tuy cô mặc takini kín đáo hơn bikini rất nhiều nhưng ở thời đại này đây là điều không thể chấp nhận. Và hình như, ôi trời, ánh mắt ngây dại, hấn đang soi xét những đường cong của nàng thì phải???

Hứa Thanh cố phá khung cảnh gượng gạo này

“ Xin lỗi, tôi phải đi thay quần áo rồi.”

Chiến Co nắm tay nàng kéo lại, tay kia nâng cằm nàng lên buộc Hứa Thanh phải hướng ánh nhìn về phía hấn.

“ Hứa Thanh, ta có cơ hội trở thành người đàn ông của nàng không.”

“ Chiến Cơ, anh... đang nói... linh tinh gì vậy.” Hứa Thanh ấp úng.

“ Hứa Thanh đây là lần đầu tiên ta nói ta thích một người con gái và Hứa Thanh, ta thích nàng.” Hấn kéo cô ngày càng sát vào người hấn.

“ Chiến Cơ, anh đang nói đùa tôi phải không, là...”

Không để Hứa Thanh nói hết câu Chiến Cơ cúi mặt xuống, khao khát mút lấy hương thơm trên môi nàng, đầu lưỡi bá đạo tiến vào trong miệng nàng hưởng thụ hương vị mật ngọt. Cả đời hấn chưa gặp một nữ nhân nào khiến hấn nhớ nhung như nàng, cơ hồ hấn đem tất cả sự nhớ nhung đó dồn hết vào trong nụ hôn cháy bỏng này.

Hứa Thanh ngây người quên cả phản kháng. Rất lâu sau, Chiến Cơ mới luyến tiếc buông môi nàng ra, dùng ánh mắt thiết tha nhìn nàng. Hứa Thanh đang đờ đẫn vì nụ hôn lúc nãy, thần trí nhất thời hỗn loạn.

“ Nàng tin rồi chứ. Hứa Thanh, trả lời ta, ta có cơ hội đó không.”

Hứa Thanh cô gắng chỉ huy đại não, phải nói thế nào đây? Ôi trời, nữ nhân vật chính trong phim giờ phút này phải nói gì.

“ Câu trả lời của tôi là không, hãy làm tôi thay đổi ý kiến đi” Hứa Thanh mỉm cười thách thức, nói xong thì quay người bước thẳng.

Tuyệt vời chưa, thay vì nghĩ ra một câu trả lời kín đáo tế nhị của người phụ nữ phương Đông, nàng lại cho anh một câu mời gọi vô tư thể cơ chứ??? AAA, sao lúc đó không có một cái hồ để nàng chui xuống nhỉ.

25. Chương 25: Dã Ngoại (2)

Thời tiết sáng nay thật đẹp, vậy mà không hiểu sao Hứa Thanh lại có linh cảm chẳng lành...

“ Hứa tử, thời tiết hôm nay thật đẹp. Hoàng huynh và mọi người muốn vào rừng săn đó, muội đi hái nấm, tỷ mau thay quần áo rồi cùng đi.”

Hứa Thanh rất thích gương mặt hồn nhiên lanh lợi của Lục Song, cô bé rất đáng yêu và hình như cũng là tiểu muội mà Chiến Cơ yêu thương nhất.

“ Không được rồi Lục Song, cái bụng ta không nghe lời, đau từ sáng đến giờ. Mọi người cứ đi đi, ta ở đây ngắm biển cũng vui rồi.”

“Đau ra sao vậy, tỷ tỷ, có cần kêu thái y không.”

“Không cần đâu, tỷ đau nhẹ thôi nhưng,... tỷ lười đi lắm. Muội đi cùng mọi người đi.”

Hứa Thanh nhất quyết nằm ỳ trong lều, đúng là bụng có hơi đau nhưng lý do chính là nàng lười thôi, Hứa Thanh rất lười leo núi vượt đèo, trong rừng có biết bao nhiêu loài bò sát ghê rợn, nàng dám đi sao.

“Lục Song có chuyện gì vậy, Hứa Thanh cô nương sao vẫn chưa ra.”

“Hoàng huynh, tỷ ấy hơi đau bụng nên không đi được.”

Thiên Hạo và Chiến Cơ nghe thấy vậy vội xoay người đi về hướng lều của Hứa Thanh, riêng Hàn Tuấn Phong chỉ khẽ nhìn một cái rồi quay mặt đi thẳng vào rừng...

“Nè nè, mấy người có ý tứ không vậy. Xông thẳng vào lều của nữ nhi là sao. Cấm đó, ai cũng không được vào. Hứa Thanh tỷ chị đau nhẹ thôi.”

Lục Song đứng trước cửa lều, hai tay chống hông, giọng ra lệnh. Thiên Hạo và Chiến Cơ còn đang chần chừ thì Lục Song vội đẩy hai người đi

“Đi nào, nếu không trưa này chúng ta ăn gì. Phải rồi, tỷ tỷ có dặn, tuyệt đối không được săn những con vật đáng yêu như thỏ, cáo con, gấu con, sóc,... tóm lại là tuốt tuột tuốt những con vật bé nhỏ dễ thương.”

Ba người lao xao một lúc rồi cũng tiến vào rừng, Hứa Thanh có khoảng lặng của riêng mình. Nàng bước ra gần bên, nụ hôn của Chiến Cơ khi đó, thực nằm ngoài dự đoán, giờ đây nàng phải nghĩ cách để không cảm thấy e ngại khi giáp mặt với anh.

“Người đang ngắm cảnh...”

Hứa Thanh quay lại, Hàn Tuấn Phong, hẳn không phải đã sớm vào rừng rồi sao?

“.. hay nhớ người tình đây?”

Chết cha, không lẽ cảnh kiss đó, hẳn đã nhìn thấy. Hứa Thanh trốn tránh câu hỏi của hắn.

“Người không phải đi săn sao?”

“Nhiệm vụ của ta ở đây chỉ là bảo vệ hoàng thượng. Vũ Hứa Thanh người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta đấy.” Hắn càng ngày càng tiến tới gần nàng.

“Hơ, việc người hỏi khiến ta phải trả lời sao. Được, thích thì nói. Ta đang nhớ đến Bảo Bối ở nhà đó thì sao, nếu không phải vì sợ nó chạy mất ta đã sớm bế nó theo rồi.”

Hứa Thanh nói liền một hơi, nói xong thì hướng người quay về phía lều, không hiểu sao hễ ở một mình với hắn cô lại có cảm giác nguy hiểm. Chắc.. biết thế cô sớm đi theo Lục Song cho an toàn.

Nhưng chưa kịp bước đi, hắn đã đứng trước mặt nàng

“Nói đi, đến bao giờ người mới hiểu người đã là người của ta.”

Hứa Thanh sững người nhưng lấy lại được sự bình tĩnh trong chốc lát.” Um, đợi đến khi nào sông cạn núi mòn, cho đến khi sương rền mùa đông, tuyết rơi mùa hạ, khi trời sụp xuống ngày tận thế điểm... tôi vẫn không phải là người của anh.”

Hứa Thanh gạt Hàn Tuấn Phong sang một bên bước vào trong lều, tâm trạng vốn không tốt lại còn đôi co với hắn, hắn sinh ra là sao chối của cô đấy à.

Có tiếng động, Hứa Thanh quay người lại, hắn làm cái quái gì mà dám chui vào trong lều của cô

“Anh mau rút ra...” Hứa Thanh dùng hai tay đẩy “kẻ thù” ra, nhưng hắn nhanh hơn cô, ấn chặt vai cô xuống, Hứa Thanh chưa kịp kêu lên thất thanh thì đôi môi của hắn đã ập xuống.

~0~.~0~.~0

~ Hứa Thanh sững người, dây cót trong đầu đều đứt ra thành từng đoạn, nụ hôn không báo trước này không hề nhẹ nhàng mà vô cùng tham lam. Trong chốc lát hương vị của hắn chiếm trọn hơi thở của cô. Trong

khoảng khắc đó, cảm giác duy nhất xâm chiếm trong đầu Hứa Thanh chỉ là hai chữ “ Hoang đường”. Hắn đêm hôm đó không tự chủ đã cướp đi lần đầu tiên của cô, Hứa Thanh vốn không nghĩ điều này có thể xảy ra lần thứ hai....

Hứa Thanh còn đang ngỡ ngàng, thì bàn tay hắn lại bắt đầu khiến cô đỏ mặt, tim đập thành thịch. Hứa Thanh bèn đẩy Tuấn Phong ra, thở hổn hển.

“ Thế nào, nụ hôn của ta điều luyện chứ” Hấn cười khẩy

“ Càng điều luyện chứng tỏ ngươi là đồ sắc lang, với ta, ngươi chỉ là công cụ làm ấm giường cho nữ nhân.”

“ Được lắm Hứa Thanh, rõ là bổn vương giáo huấn ngươi chưa đủ”

Hàn Tuấn Phong tức giận đè toàn bộ trọng lượng cơ thể lên cô, và cả bàn tay, giữ chặt lấy cô, khiến cô không thể cử động, hắn rõ ràng cố tình dùng sức, khiến cô đau điếng.

Cô thật ngu ngốc mà đối với một người đàn ông đang trong giây phút rực lửa, chọc giận hắn lúc này chẳng khác gì lửa đổ thêm dầu, bàn tay hắn đã nhanh chóng phá bỏ mọi chướng ngại vật trên người cô, mơn man trên những góc ngách thầm kín của cơ thể cô, dĩ nhiên còn có đôi môi của hắn. Cô có cảm giác máu nóng trong người bốc lên tận đỉnh đầu, hắn vuốt ve cô, khiến cô quặn quai. Chết tiệt, tại sao cô sinh ra lại là phụ nữ cơ chứ.

“ Hàn Tuấn Phong, buông ra nếu không tôi hét lên bây giờ”

“ Hét càng tốt. Vũ Hứa Thanh cô đúng là loại đàn bà không biết liêm sỉ, đã câu dẫn vương gia của Thiên Tự quốc, nay còn muốn làm hoàng hậu nữa sao, mơ tưởng.”

“ Cái gì, tôi không câu dẫn ai hết, mà tôi thích ai liên quan gì đến anh đồ cầm...”

Hàn Tuấn Phong thúc mạnh thân dưới, đưa sâu vào cơ thể cô. Hứa Thanh chỉ trải qua chuyện như thế này duy nhất một lần, không thể không có cảm giác đau đớn, động tác của hắn lại quá mạnh bạo, dứt khoát không giống như lần đầu tiên, hắn nhẹ nhàng hơn.

Cảm giác đau đớn khiến cô oằn người né tránh theo bản năng, nhưng hắn không để cô thoát mà dùng hai tay giữ chặt cô lại. Khúc dạo đầu của hắn, động tác đưa vào trực tiếp của hắn, trên cơ thể cô, hắn là kẻ chinh phục, cô là vật sở hữu của hắn.

Cuồng phong qua đi, Hứa Thanh trong khi thần trí chưa ổn định thì hắn đã mặc xong quần áo.

...

Có tiếng người lao xao ở bên ngoài, ôi không, họ đã trở về. Để cho ba người thấy cảnh này thì cô chỉ còn nước lao đầu xuống biển mà chết. Hứa Thanh vợ vội một cái váy choàng lên người. 1 giây khi cái váy vừa được phủ lên thân hình của mình, cánh cửa lều vén lên, Lục Song hướng người vào

“ Tỷ tỷ xem ta... hả”

Hai người kia nghe đi phía sau vội lập tức xông đến. Tại sao Hàn Tuấn Phong lại ở trong lều Hứa Thanh, Hứa Thanh sao cô ấy lại chỉ mặc mỗi chiếc váy ngủ mỏng manh thế kia, chuyện gì đã xảy ra.

“ Tuấn Phong, đệ đã làm gì?”

“ Hứa Thanh, đã xảy ra chuyện gì?”

Hàn Tuấn Phong quay lại nhìn cô, ánh mắt tà mị

“ Ngươi muốn ta nói cho bọn họ biết chuyện gì đã xảy ra chứ”

Hứa Thanh máu nóng dâng lên tận đỉnh đầu, không phản ứng gì

“ Chúng ta...”

Hàn Tuấn Phong chưa nói hết câu đã bị Hứa Thanh xô ngã

“ Là ta đang ngồi ở trong lều... thì... thấy một con ếch nhảy gần tới. Ta sợ quá hét lên.. rồi... vương gia ... không biết từ đâu nghe tiếng ta hét....xông vào giúp ta... đuổi con ếch ấy đi. Chuyện là thế đó. Sau đó thì mọi người về.”

Thiên Hạo quay lại nhìn hai người kia, họ lắc đầu, Hàn Tuấn Phong đưa tay lên che miệng ho khụ khụ. Ổm chết người luôn đi đồ sắc lang.

“ Hứa Thanh, lúc chúng tôi đến gần đâu có nghe tiếng cô hét gì đâu..?” (Mèo chưa thấy ai nói dối “thông minh” như chị này)

Ó....

~0~0

~ AAAA, Hàn Tuấn Phong người là tên khốn khiếp.

26. Chương 26: Đơn Độc

“ Ha...Ha... “

~0

~ Nghĩ, nghĩ nghĩ đi Hứa Thanh, mày không thể đào một cái hố ở đây rồi chui xuống được được, nếu bị họ phát hiện ra thì...

“Uhm, lúc đó đúng là tôi có hét..”

“ ... nhưng...”

Mọi người nín thở chờ đợi câu trả lời của nàng...

“Là.... hét không to lắm, đại khái như chỉ giật mình kinh hãi thôi. Chắc vương gia có nội công thâm hậu nên nghe thấy haha.”

Chiến Cơ quay lại nhìn nàng

“ Hứa Thanh, ta là người học võ từ nhỏ mà.”

~0

~ “ À ha, ...”.

.....

“ ...A, chính xác thì lúc đó tôi chỉ hét lên trong lòng thôi, tôi thấy con ếch sợ quá nên bất động luôn, đúng lúc đó, vương gia hình như có việc cần vào tìm nên... Sự việc là như thế đó.”

Thiên Hạo bực mình “ Hứa Thanh, câu trước đá câu sau, rốt cuộc sự việc là như thế nào?”

Hứa Thanh cúi mặt xuống không lẽ nói rằng lúc mọi người đi tên dâm tặc này xông vào cưỡng bức tôi, vừa xong thì mọi người về (>0< phong=” ca=” chơi=” ác=” thiệt).=” chiến=” cơ=” quay=” ra=” hỏi=” tuấn=”>

“ Tuấn Phong, cho ta biết rốt cuộc giữa đệ và cô ấy đã xảy ra chuyện gì? Đệ tìm cô ấy có việc gì”

Hàn Tuấn Phong nhếch mép cười quay lại nhìn Hứa Thanh, Hứa Thanh ánh mắt van nài nhìn hắn

“ Chuyện đều như nàng ấy nói thôi. Ta vào tìm kêu nàng ta ba vị phu nhân đã dọn đi, từ giờ về sau nàng phải tự nhỏ cổ.”

“ Hả” Hứa Thanh kinh ngạc

“Mọi người chuẩn bị đi, ăn xong thì lên đường, Xá lễ chỉ có hai ngày thôi.” Hấn nói xong thì quay bước ra ngoài.

Không khí thật gượng gạo, bốn người tản ra đi chuẩn bị bữa tối. Câu trả lời của Hứa Thanh chỉ càng làm sự việc thêm rắc rối...

Xế chiều, họ quay ngựa ra về.

~0~ Thiên Hạo ~0

~ Sự việc không thể đơn giản như vậy được, cô giỏi cái chứ không giỏi nói dối. Nhất định là giữa hai người đó xảy ra chuyện gì, Hứa Thanh ngại nói, không lẽ...hắn ta...

~0~ Hàn Chiến Cơ ~0

~ Mọi việc nhất định phải như Hứa Thanh nói, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì. Hàn Chiến Cơ, nàng là người con gái thanh cao thuần khiết, mi không được nghi ngờ nàng, nàng đã nói i cơ hội, nàng sẽ không làm những chuyện như thế.. Không được nghĩ nữa.

~0~ Lục Song ~0

~ Mình thật hy vọng Thanh tỷ sẽ làm tẩu tẩu tương lai của mình. Mình chẳng ưa nổi những phi tần gian xảo, dùng mọi thủ đoạn để có được chú ý của hoàng huynh. Hoàng huynh thích Hứa tỷ, mình cũng thế, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc khi chung một mái nhà. (Xem ra suy nghĩ của cô bé 14 tuổi vẫn là trong sáng nhất T.T)

~0

~

Hứa Thanh ngồi bẹp trong xe ngựa, không dám lộ đầu ra ngoài, không khí giữa ba người ngoài đó còn kinh khủng hơn cả phim hành động ấy chứ...

...

Xe ngựa dừng tại Lãnh Nam vương phủ, Chiến Cơ và Lục Song luyến tiếc chào tạm biệt Hứa Thanh. Đúng lúc đó, Đường An dắt theo hai con ngựa đi tới gần Thiên Hạo, nói mấy câu gì đó mà Hứa Thanh nghe không rõ. Lại một chỗ là anh vừa nghe vừa nhìn nàng ánh mắt lo lắng.

“ Hứa Thanh.”

“ Có chuyện gì vậy Thiên Hạo” Sắc mặt anh rất kém, nàng thật rất lo

“ Thiên Tự quốc triệu ta về, một khắc cũng không thể chậm trễ.”

“ Hả, không thể. Thiên Hạo, anh phải đi sao, một hai ngày...”

“ Hứa Thanh, không phải một hai ngày, là rất lâu.”

“ Không, tôi không cho anh đi, anh đi rồi thì tôi biết sống thế nào, Thiên Hạo, đừng bỏ mặc tôi.” Hứa Thanh gần như khóc lên thành tiếng

Thiên Hạo nhìn cô đau đớn, lòng cũng như chết theo

“ Hứa Thanh, tôi..”

Đường An không hiểu từ đâu xuất hiện

“ Vương gia, mời ngài lập tức lên ngựa.”

Thiên Hạo quay lại nhìn Hứa Thanh hai hàng lệ đang chảy dài, nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn rồi phi thân lên ngựa phóng đi thẳng. Hứa Thanh lòng như chết đi, Thiên Hạo vốn là điểm tựa của cô ở thế giới này, giờ thì cô phải làm sao đây.

Lãnh Nam vương phủ, từ nay trở đi, cô sẽ phải một thân một mình sống ở đây, không người thân, bạn bè, mỗi ngày đều phải đối mặt với tên vương gia lãnh khốc ấy. Hứa Thanh run rẩy. Bỏ trốn, không không thể,

nếu còn bị hấn bắt được thì kết thúc sẽ bị thảm như thế nào. Hứa Thanh bất giác đưa hai tay ôm người, cô một bước cũng không muốn bước vào nơi đó.

Hàn Tuấn Phong đứng từ xa quan sát cô, là từ khi nào vương phủ của hấn đối với cô đáng sợ như thế, không, hấn không muốn cô sợ, hấn muốn cô phải tiếp nhận nơi của hấn.

“ Người có cần bốn vương phải xách người vào không?”

Hứa Thanh ngược mắt lên nhìn hấn, hít một hơi dài rồi tiến vào trong phủ. Phải rồi, lần đầu tiên nàng bị đưa tới đây, cánh cửa này cũng khép lại vô tình như thế.

...

” Meo”

“ Ôi, Bảo Bối của chị, cưng nhớ chị không, chị thì sắp chết vì nhớ cưng rồi đây này.” Nghe tiếng quen thuộc của Hứa Thanh, Bảo Bối chạy ra cửa quần lấy chân nàng. Hứa Thanh cũng chẳng kém, ôm Bảo Bối chặt đến mức nó kêu ghé cả lên.

Hứa Thanh sực nhớ chuyện ban sáng, vội vàng lục vali ra uống thuốc. Nàng có thói quen uống thuốc là phải uống nhiều nước. Đang uống, hấn bước vào cùng với Lý quản gia. Được lắm, bản cô nương là Phineas, không nói người lại cho ta là Ferb. Hứa Thanh về mặt bình thần tiếp tục uống nước, hấn mà dám động đến nàng, nàng sẽ cho hấn biết tay. Hứa Thanh dựa người vào kệ, tay phía sau lần mò nắm lấy cổ cái bình hoa (ss ời, ss tính làm gì Phong ca của em thế =”=)

Hàn Tuấn Phong quay lại phía quản gia đồng dục nói

“ Chuyển thư phòng của ta sang đây... tất cả đồ của ta ở Lãnh Hàn Lâu, khiêng hết qua đây.”

Phụtтттттттттттт!!!!!!!, Hứa Thanh phun hết số nước trong miệng ra, bản thân thì bị sặc, ho không ngừng.

Lý quản gia sững sốt

“ Vương gia, chuyện này từ trước tới nay là điều không thể..”

Ho giảm một chút..... mong đợi...

“ Người cần bốn vương đích thân đi chuyển đồ à?”

Ho không ngừng... .. thiệt muốn chết quá...

“ Vâng thưa vương gia”

Ho... “ Người muốn ho mà chết à. Sinh bệnh thì đi mời thái y.”

Hứa Thanh ngừng ho, tên chết tiệt này “ Vương gia chỉ cần thu lại câu nói vừa rồi thì đỡ mất một khoản tiền mời thái y.”

“ Bốn vương không thiếu tiền.”

“ Đồ phá gia chi tử” Hứa Thanh không nhẫn nhịn được hét lên.

Hàn Tuấn Phong quay qua nhìn Bảo Bối, Bảo Bối bị nhìn, mắt mở to hết mức có thể “ Nó đã làm gì??”

“ Đồ phá gia chi tử hôm nay thêm thịt tiểu hổ.”

“ Ta đâu có nói người, ta nói với không khí mà.”

Hứa Thanh chạy lại ôm Bảo Bối, cuộc chiến lại bắt đầu...

...

Phineas & Ferb: là hai anh em trong seri phim cùng tên ở Disney

+ Phineas: thông minh, láu cá, nói nhiều

+Ferb: im như hến, hiền lành dễ dụ, hầu như là bảo sao làm vậy.

27. Chương 27: Ném Mùi Thất Bại

AAA, hẳn đúng là đồ đáng ghét mà, Hứa Thanh nhìn từng món đồ của “kẻ thù” được đưa vào phòng mình, mồm há càng lúc càng rộng (Mèo: tốt nhất đừng ai tưởng tượng ra xem nó như thế nào).

” Ngậm miệng lại đi, quai hàm sắp rớt ra rồi đó. Chưa thấy nữ nhân nào như ngươi “

Hứa Thanh ngậm miệng lại ” Phải rồi, tất nhiên là đại mỹ nữ như ta, ngươi chưa gặp bao giờ rồi.”

Hàn Tuấn Phong không nói gì, quay ra bàn, bình thần lấy giấy ra viết, có lẽ hẳn đang chuẩn bị cho tấu chương ngày mai.

Cảm nhận được sát khí trong phong, nô tài nào cũng đặt đồ xong là bỏ ra ngoài liền. Chẳng mấy chốc, căn phòng của Hứa Thanh bị “lai tạp”, trong phòng giờ chẳng còn ai khác ngoài nàng và hắn.

Được rồi cưng, chị đây không phải Ferb.

Hứa Thanh đặt Bảo Bối xuống giường, giả vờ tự nhiên đến tủ sách phía sau hắn, liếc mắt xem hắn đang viết cái gì. Đúng như nàng đoán, hắn đang viết tấu chương

“ Vương gia, ngài có muốn uống trà không, ta rót cho ngài.” Hứa Thanh mỉm cười tiến đến bàn bê bình trà lên. Tất nhiên là nàng chẳng có cái lòng tốt ấy, Hứa Thanh bê trà đến gần hắn rồi “ hậu đậu” vấp chân, “ vô tình làm đổ ” cả bình trà về phía hắn. Hàn Tuấn Phong nhanh nhẹn tránh được, nhưng vẫn có một ít nước dính lên quần áo.

“ Ôi, tiểu nữ thật hậu đậu, để ta lau cho ngài.”

Hứa Thanh “ vô tình ” tập hai, khi cầm khăn rướn người về phía trước lau cho hắn, làm đổ nghiêng mực lên khắp bàn.

“ Ôi, vương gia, tiểu nữ thật hậu đậu, không thích hợp với một người cao quý như ngài chung phòng đâu. Tiểu nữ sẽ lập tức rời đi.”

Hứa Thanh nói một mạch rồi xoay người đi lại về phía vali, nói đúng hơn là vắt chân lên cổ chạy về phía cái vali...

Chưa chạy đến đích (chỗ mấy cái vali) thì Hứa Thanh đã bị Tuấn Phong tóm cổ kéo lại phía sau, vì hắn dùng lực khá mạnh, Hứa Thanh ngã về phía sau, tay hắn đưa ra đỡ đằng sau.

“ Hứa cô nương, ngươi có hảo tâm rót trà cho ta mà một cái chén cũng không có, ta uống kiểu gì đây. Sàn nhà cũng rất phẳng, một hòn sỏi nhỏ cũng không có, xin hỏi ngươi vấp kiểu gì.”

Hứa Thanh cười gượng, tên chết tiệt này.

Hàn Tuấn Phong đẩy nàng dậy. Đồ lạnh lùng, đây thế nào mà nàng suýt có một cái Kiss với sàn nhà, hẳn có biết thương hoa tiếc ngọc không chứ??

“ Ngươi tốt nhất đừng giở trò, nếu bốn vương không làm xong tấu chương thì ngươi đừng mong được sống yên lành.”

Hứa Thanh nuốt cái ực, ra phía giường ngồi.. Cũng đúng, may mà hắn giữ nàng lại. Phải là nàng phải đuổi hắn đi chứ mắc mớ gì mà bản thân phải dọn đi. Nhất định phải đuổi hắn ra khỏi đây, nghĩ một lúc Hứa Thanh chỉ có thể chốt trong một từ “ lợn”.

....

Ha ha, nếu cô viết nhật ký thì đây sẽ là trang nhật ký thảm hại nhất trong đời.

Không sai, cô đã phát huy cái từ “ lợn ” ấy, vâng, nói chính xác là ăn như lợn, chỉ còn thiếu cái nước sống như lợn thôi. Bàn ăn được dọn ra, Hứa Thanh nhẹ nhàng đặt Bảo Bối lên đùi, dịu dàng xé thức ăn cho nó. Bảo Bối ăn no tới mức phải chạy đi để nàng không nhét cho nó ăn thêm nữa (>0<).=“” bảo=“”

bối="” vừa="” rồi="” đùì="” đượç="” hai="” giây,="” hứa="” thanh="” lập="” tức="” tấn="” công="” cái="” bàn="” thức="” ăn,="” hình="” như="” nói="” tấn="” công="” thì="” hơi="” nhẹ="” nhàng,="” nàng="” nhảy="” chòm="” lên="” vợ="” thức="” ăn,="” một="” chân="” đặt="” lên="” chiếc="” ghé="” bên="” cạnh,="” cổ="” gắng="” ăn="” sao="” cho="” càng="” thô="” bỉ="” càng="”>

“ Xì xụp...xì xụp” Được lắm, mặt hần nhăn lên rồi

“ Ăn thế ngon miệng lắm à”

Hứa Thanh mồm đầy thức “ Tất nhiên là ngon rồi” (Tốt nhất mọi người đừng tưởng tượng cảnh này)

Được lắm, quần áo hần bắn đầy thức ăn rồi, mà kể cũng lạ hần nhìn nàng ăn như vậy mà không thèm nói năng gì cả, vẫn bình thản ăn dù không ít giọt “ thức ăn “ thậm chí đã bắn lên mặt hần. Vốn dĩ nghĩ có thể trêu tức hần, nhưng nhìn thái độ hần như vậy nàng hết cả sức mà ăn.

Hàn Tuấn Phong nổi nóng với nàng, nửa khắc sau khi bàn ăn được dọn.

“ Vũ Hứa Thanh, ta không thể tin người có thể ăn một cách thô bỉ như vậy”

....A, mắc bẫy rồi cưng ơi!

“ Nếu người chỉ có thể ăn như thế thì lần sau mang thức ăn xuống ngồi xó kia ăn.”

... Grrr... Tèn vô lại!!! “ Hàn Tuấn Phong, người coi ta là chó hả.” Hứa Thanh tức giận đập bàn.

“ Chính là bản thân người muốn ăn như lợn để đuổi ta đi sao. Vũ Hứa Thanh, tỉnh mộng đi”

Ấu em gi (OMG – ôi trời ơi) đây là cái ngày gì vậy, liền một cái nàng thua hần 2 – 0.

....

Trời chẳng mấy chốc mà tối, Hứa Thanh vẫn chưa đuổi được hần đi là sao, từ lúc nào nàng lại thua hần vậy chứ. Đi đi lại lại trong phòng, Hứa Thanh mới để ý, Đường Uyển viên thật sự rất rộng, phòng tắm còn được làm riêng, vậy mà sao chỉ có một cái giường ngủ hủ trời.

Lúc đi tắm Hứa Thanh cũng phải cẩn thận gài bẫy, một dạng bẫy đơn giản nàng học trong phim Ở nhà một mình, hần mà dám vào thì cứ gọi là kiss goodbye (hôn tạm biệt) với “cái đó” của hần đi, nghĩ đến đây Hứa Thanh nở một nụ cười nham hiểm. (Mèo không dám tưởng tượng nữa)

Hứa Thanh tắm mà không khỏi thấp thỏm, nếu hần dám vào thật thì sao???? Nhưng kết quả là đến lúc cô đi ra mà hần cũng chẳng thèm để ý, nhưng để chắc ăn, Hứa Thanh đã mặc nguyên bộ pajama kín đáo.

...

Hàn Tuấn Phong ngồi đọc sách.

Hứa Thanh ngồi trên giường, nghiêng răng nhìn hần, tay lật trang sách một cách vô định, nàng làm gì mà có tâm tư đọc sách, tên khốn này thật dám ngủ với nàng....

“ Tại sao người lại đuổi ba vị phu nhân đi?”

“ Không phải việc của người?”

“ Hứ ta nghi ngờ người mới là người bị đá”, vẫn may là cô đã kịp nuốt vào những từ ấy, thử đồ ngọt hần xem

“ Vương gia à, ngài không phải định ngủ đây đây chứ, nơi này sao sánh được với Lãnh HẦN lâu, vẫn là người chuyển về đó đi ha”

Hàn Tuấn Phong đọc xong sách, tiến lại gần giường, Hứa Thanh cuống cuống nằm xuống...

“ Hứa Thanh, người nằm thế này còn ra thể thống gì” Hần nghiêng răng

“ Ta là nữ nhân hay nam nhân thì đều là người , ta đang nằm như “người” lại còn.(chữ “người” trong tiếng Trung viết như thế này). Thấy hần tiến lại gần chút, Hứa Thanh vội giang hai tay sang ngang, một mình đọc chiếm cái giường. Hàn Tuấn Phong không hắt cô ra mà bình thản rút kiế.

Kiểm... Hứa Thanh sợ hãi nhìn theo tay hắn, tuy nhiên vẫn gan lì cóc tía không thềm thu tay chân về.

“ Người thích bắt đầu từ tay hay chân.” Hàn Tuấn Phong lấy ra một mảnh vải lau kiếm

Nghe câu này dù có gan trời Hứa Thanh cũng phải rút tay về, cô đã chứng kiến hắn nhẫn tâm chém đứt một bàn tay người mà mặt không hề biến sắc. Hứa Thanh nuốt cục nghẹn xuống họng, cầm chiếc chăn ra phía cái ghế

“ Được, ta không cản trở việc ngủ của người”

Hàn Tuấn Phong chẳng buồn quan tâm đến nàng, ngồi đó tháo giày, áo khoác ngoài rồi lăn ra ngủ.

Hàn Tuấn Phong, người đặc ý, chỉ có thể là hôm nay thôi....

28. Chương 28: Hủy Dung (1)

Hứa Thanh trằn trọc cả đêm mà không ngủ được, hiển nhiên rồi cô có thể ngủ trên cái ghế đó sao. Dù đã áp dụng 36 kiểu nằm : ngang, dọc trái phải cũng không thể ngủ được. Cô thề cái tên chết dẫm đang ngủ trên giường kia sẽ phải trả giá.

Hứa Thanh nhẹ nhàng tiến đến chỗ vali của mình, nếu nhớ không nhầm cô có nhét một cuốn sổ ghi chép trong vali, cuốn sổ đó có bức ảnh chụp một bộ quần áo khá đẹp mà cô dự định đến Mỹ tìm mua. Hứa Thanh nhẹ nhàng hết mức có thể đem tấm ảnh kẹp vào tấu chương của hắn...

AAAA, gần 2h sáng rồi mà vẫn không nhắm nổi mắt cả người thì ê ẩm. Hứa Thanh bực mình thắp một ngọn nến gần bàn lên... viết luận văn. Từ trước tới nay cô luôn thích viết luận văn vì lần nào cũng được điểm tuyệt đối. Đây cứ động đến bài vở là cô tỉnh như sáo, đỡ phải chịu cái cảnh buồn ngủ đến chết mà không ngủ nổi. Đề luận là gì đây, phải rồi : “Làm sao để đối phó với kẻ thù...”

Tờ mờ sáng, Hàn Tuấn Phong nhào mình ngồi dậy, cả đêm hắn cũng chẳng hơn cô là mấy, không ngủ được.

Thật là nữ nhân ngu ngốc, vì lẽ gì mà không dám ngủ chung với hắn chứ, tự mình hành xác, hắn có thể làm gì nàng nào, báo hại hắn cả đêm thao thức. (Phong ca ơi là Phong ca anh cái gì chả làm rồi ==)

Hứa Thanh thấy hắn đang khoác quan phục vào chuẩn bị vào triều thì vội tắt nến, lao lên giường nằm, mặc kệ thế giới xung quanh.

Hàn Tuấn Phong nhìn nàng mà mỉm cười, tiểu miêu này thật ngang bướng quá chừng, lục đục cả đêm qua, không biết là làm cái gì...

...

Cái giường vẫn còn hơi ẩm của hắn, nàng nói đâu có sai “Hắn đúng là công cụ làm ẩm giường cho nữ nhân, mà nữ nhân ở đây là nàng không phải nữ thì là nam chắc”. Nghĩ đến đây Hứa Thanh khẽ cười, sự mệt mỏi kéo nàng vào trong vô thức lúc nào không hay.

...

Hoàng cung – Chính điện.

“ Các khánh có chuyện thì tấu, không có bãi triều.” Tiếng Hàn Chiến Cơ vang lên, âm thanh vừa đủ nghe nhưng áp lực mang theo khí thái của một bậc đế vương.

Hàn Tuấn Phong ra hiệu cho thái giám gần đó mang sớ đến cho Chiến Cơ.

“ Muôn tâu hoàng thượng, hiện giờ vương của nước Tây Vực (nước này có trên đời không ta???) đích thân cùng con gái là công chúa Mãn Lệ Hoa đến thăm viếng, chúng ta nên chuẩn bị đón tiếp.”

“ Ừm” Hàn Chiến Cơ lật từng trang tấu sớ, nhưng đang dở thì bỗng giật mình đánh rơi tấu sớ.

“ Ta không sao.” Hấn nói rồi bình thần nhặt tẩu lên, tuyên bố bãi triều, sai tổng thái giám khê gọi Hàn Tuấn Phong vào gặp ở Ngự Hoa Viên.

“ Hàn Tuấn Phong, tẩu chương đệ đưa cho ta rất đặc biệt.”

Hàn Tuấn Phong khó hiểu, nhận tẩu chương từ tay của Chiến Cơ rồi mở ra xem...

Được lắm Vũ Hứa Thanh, người càng ngày càng coi ta chẳng ra gì. Người là loại nữ nhân nào mà lại có những tấm xuân đồ như thế này (ảnh “sexy” đó các bạn), đã thế còn dám viết ngoặc ngoặc lên đó “ Gà con của Hàn Tuấn Phong “

Nếu hấn mà mở tẩu chương ra trước mặt văn võ bá quan, để tấm hình này rơi ra thì hấn chỉ còn nước giết hết những người có mặt hôm đó để xóa sự ô nhục này.

“ Hoàng huynh, cái này không phải của..”

“ Được rồi, ta không có gọi đệ ra vì việc này. Chuyện là... Hứa Thanh cô nương khỏe chứ. Trẫm muốn khi nào được sẽ đưa nàng vào cung tham quan một chuyến. Song muội cũng rất nhớ nàng ấy.”

“ Hoàng huynh, Hứa Thanh hiện rất khỏe nhưng hiện có một số việc nàng cần phải thanh toán nên không thể vào cung được...”

...

Không biết đã là giờ nào rồi, Hứa Thanh ngơ ngậy người một lúc mới dậy được.

“ Hả!!!”

Vừa mở mắt ra đã thấy ngay cái mặt hấn, làm nàng sợ muốn té xỉu. Sau vài giây điều chỉnh lại nhịp tim, Hứa Thanh quay ra bình thần nói

“ Vương gia về lúc nào vậy, có cần tiểu nữ lui xuống cho người nằm không.”

Hấn không nói gì, vút lên giường nàng một tấm ảnh.

Nhìn bộ dạng hấn, đến 99% là kế hoạch của nàng đã thành công.. Thực ra cũng đâu có gì ghê gớm chỉ là mẫu áo bikini mà nàng thích thôi mà.

“ Xem ra lá gan ngươi thật không nhỏ”

“ Ấy, vương gia, gan là nơi lọc độc tố, tất nhiên là càng to càng tốt.” Hứa Thanh một miệng nói, một tay rướn người đến cầm lấy bức ảnh

“ Chẹp bộ này đẹp thật, vương gia từ đâu có tấm ảnh này vậy”

“ Còn không phải ngươi giở trò” Hấn cau mày

“ Ấy, sao lại gọi là giở trò chứ. Đêm qua ta đang ngắm bức ảnh này, nhưng có lẽ vì mệt quá nên nhét nhầm chỗ. Ngài thấy đó, ở cùng ta phiền phức đếm không nổi, tốt nhất vẫn là ngài quay về Lãnh Hàn lâu đi nha.”

Hàn Tuấn Phong không nói gì chỉ cười khẩy. Tới bữa ăn, Hứa Thanh tất nhiên là không còn dám ăn như bữa trước nữa... Thật sự, nàng sẽ thấy ngon miệng biết bao nếu hấn không phải kẻ thù của nàng.

Tên chết tiệt này, bản cô nương chắc phải giở thêm mấy trò thì hấn mới chịu bỏ cuộc. Hứa Thanh vừa cố gắng hoàn thành bài luận, vừa nghĩ cách.

“ ... Đối phó với kẻ ác, cần phải tàn ác hơn hấn. Đối phó với những kẻ bỉ ổi cần phải bỉ ổi hơn hấn. Đối phó với những người thủ đoạn, cần phải thủ đoạn hơn hấn. Đối phó với hai mặt cần phải nai tơ hơn hấn, Đối phó với những người đẹp trai, cần...hủy hoại vẻ đẹp trai của hấn...”

Hứa Thanh chẳng nhớ đã đọc những câu này ở đâu nhưng cảm thấy vô cùng tâm đắc. Nàng nghĩ tới nghĩ lui, làm thế nào để hủy hoại vẻ đẹp trai của hấn...

Trời ngày càng tối nhanh, có lẽ vì sắp vào đông, tính ra nàng ở nơi này cũng sáu tháng rồi chứ ít ỏi gì...

Hứa Thanh đang định ôm chăn ra ghế thì bị Hàn Tuấn Phong lôi cổ lại (>0

29. Chương 29: Hủy Dung (2)

Lúc Hứa Thanh thức dậy đã gần tới bữa trưa, dù là bị xích thật nhưng được nằm trên chiếc giường hiện đại vẫn là làm cho nàng ngủ ngon giấc. Tay không còn bị xích nữa, có lẽ hẳn chỉ xích nàng vào buổi tối.

Hứa Thanh uể oải ngồi dậy làm vệ sinh buổi “trưa”, sức nhớ ra điều gì, Hứa Thanh vội vàng vàng đồ hết mấy cái vali ra tìm đồ. Năm học lớp 12, lớp cô có một thằng bạn rất biến thái nhưng học giỏi cũng biến thái luôn. Không hiểu nó nghiên cứu bao lâu mà chế ra được loại thuốc, uống vào thì đảm bảo sau một ngày là mọc lên một cái mụn to bằng hạt đỗ đen... Hồi đó, loại thuốc này chủ yếu được dùng để trả thù mấy bà giáo viên biến thái, Hứa Thanh mang theo dự định chơi khăm mấy boss biến thái (nếu có)...

Được lắm Hàn Tuấn Phong, dám xích ta sao...

...

Hàn Tuấn Phong lấy làm kỳ lạ, hôm nay tiểu miêu này ngoan ngoãn lạ thường, đặc biệt là bữa ăn liên tục mức cho hẳn mấy bát canh vịt tiềm, hẳn sinh ra đã chúa ghét thịt vịt nhưng vì được nàng mức cho, hẳn không lần nào từ chối. Có thể nàng đang muốn nịnh nọt để hẳn không xích nàng nữa. Mặc kệ, nàng quan tâm hẳn, là giả vờ cũng được. Dần dần hẳn sẽ khiến nàng thích hẳn.

Hàn Tuấn Phong cũng nhiều lần tự hỏi mình, tại sao lại muốn nàng thích hẳn, nhưng là nghĩ mãi cũng không ra câu trả lời... (Mèo : từ đơn giản thể mà anh nghĩ không ra là sao)

...

Hoàng cung – Chính điện

Điều lạ là một người như Hàn Tuấn Phong không vào triều, hẳn xưa nay chưa từng bỏ lỡ một buổi triều nào...

Mọi người không ngừng thắc mắc còn Hàn Chiến Cơ thì ho hắng, tiếp tục buổi triều như thường. Hẳn đã sớm nhận được tin cáo ốm của Hàn Tuấn Phong, chỉ có điều lạ là một người luyện võ như hẳn thì có thể ốm kiểu gì.

...

Vũ Hứa Thanh ngồi trên giường, tay lật sách trong khi ánh nhìn lại hướng về nam nhân lạnh lùng đang đội nón che kín mặt đang ngồi viết gì đó. Hứa Thanh không nhìn được cười thành tiếng, nàng vốn không nghĩ chỗ thuốc đó sẽ có hiệu nghiệm, hẳn “lạnh” như vậy mà cũng bị viên thuốc làm cho nhiệt phát đến mức mọc mụn. (Ồ lala, vụ cái nón này là Mèo cho Phong ca học theo Ngôn ca, *lạnh lòng bí ỉn*)

Hắn cố gắng không để ý đến nàng, tiếp tục đọc sách

“Chỉ cần ngươi không xích ta nữa, cuốn gói trở về Lãnh Hàn lâu, ta sẽ chữa khỏi cho ngươi.”

Hắn trả lời cộc lốc “Kính thành không thiếu đại phu.”

“Hứ, ngươi đâu có thiệt thòi gì đâu chứ, ta sẽ không gây chuyện nữa mà. Nếu ngươi không dọn tới đây ở, thì ta đâu cần phải bày nhiều trò thế chứ.”

“Ta sớm biết ngươi là tác giả của việc này.”

Hứa Thanh mím môi, đúng là do nàng nhưng hẳn hoàn toàn không có bằng chứng, tất cả chỉ là suy đoán thôi.

“Đại phu cũng phải mất thời gian mới khiến cho cái đó biến mất, ngươi trong mấy ngày hôm đó lại không thể vào triều, với cách của ta, ngươi sẽ khỏi rất mau chưa kể vẫn có thể đường đường mà nhìn người khác.”

Hàn Tuấn Phong trầm ngâm một lúc, Hứa Thanh không khỏi hy vọng....

“ Ta sẽ không xích người nữa, bù lại người không giở thêm trò gì nữa. Còn việc ta chuyển về Lãnh Hàn lâu, người cứ nắm đó mà mơ đi.”

Được lắm, đừng tưởng chị đây chỉ biết xài hàng hiệu, người Việt Nam mà không biết mặc cả thì hơi phí công ạ.

“ Không được, đó là cái giá duy nhất của ta. Nếu người không đồng ý thì thôi, nói cho người biết nếu ta muốn thì chỉ cần một ngày, chuyện Hàn vương gia mọc một cái mụn to bằng hạt đỗ, không thể gặp ai, không thể vào triều sẽ lan khắp cái thành này, bao gồm cả hoàng cung.”

Dù không nhìn thấy mặt hấn, Hứa Thanh có cảm giác hấn đang cười

“ Vũ Hứa Thanh, người thật quên mất địa vị của mình rồi. Để ta nói cho người biết hoặc là người chấp nhận yêu cầu trên hoặc rằng ta sẽ hạnh hạ cho người sống không bằng chết. Định loan truyền chuyện này ư... Vũ Hứa Thanh, người có khả năng sao.”

Hứa Thanh bực mình, tại sao cô lại phải ở cái thời này chứ, nơi mà công lý tồn tại trong tay người nắm quyền. Biết thế cô đã theo học Luật để cãi nhau với tên này rồi. Hứa Thanh ôm Bảo Bối vào lòng, tại sao số cô lại khổ thế này cơ chứ, giá như có Thiên Hạo hay Chiến Cơ ở đây, cô sẽ không bị bắt nạt thế này.

“ Được, với một điều kiện người không được phép động vào người ta đếm đến ba người không nói gì tức là đồng ý. .. Ba. Được rồi, người hứa rồi đó.”

Hàn Tuấn Phong không nói gì, hấn không phản kháng sao? Dù vậy Hứa Thanh vẫn có cảm giác mọi chuyện sẽ không dễ dàng thế.

Hứa Thanh lấy trong tủ mấy cái urgo ra và hai viên thuốc trị mụn, tiến lại phía hấn toan cởi cái nón ra. Hàn Tuấn Phong chặn tay nàng lại

“ Người có muốn khỏi không thì bảo. Ta thêm vào mà để ý cái đó.”

Hàn Tuấn Phong buông lỏng tay, hấn không hề muốn để nàng nhìn thấy bộ dạng lúc này của hấn...

“ Người không được phép cười” Chết tiệt, chưa bao giờ hấn thấy mình “e thẹn” như thế này, hấn đường đường là một vương gia tôn quý.

“ Ta thề.”

Được rồi, nghĩ đến cảnh một con mèo bị thương, vô cùng vi thương, không được cười... Hứa Thanh, chó con bị đánh đập, chó con bị thương...

Hứa Thanh nhẹ nhàng tháo miếng urgo dán lên “cái đó”, nàng đoán đâu có sai, cái mụn này nhỏ hơn so với dự tính rất nhiều, hấn đúng là đồ máu lạnh. Nàng dùng urgo trong suốt, chỉ có một miếng băng trắng nhỏ che đi cái đó nên trông hấn không khác trước là mấy

Nàng cầm chiếc gương đem đến trước mặt cho hấn soi

“ Được rồi, có ai hỏi thì cứ bảo là bị Bảo Bối cào là được. Còn giờ thì uống hai viên thuốc này.”

“ Mọi thứ liên quan đến người đều rất kỳ lạ” Hàn Tuấn Phong vừa nói, vừa cầm hai viên thuốc cho vào trong miệng nuốt chửng.

“ Trời ạ, đồ ngốc, người phải uống thuốc với nước chứ, uống như vậy hại dạ dày lắm có biết không.” Nhìn thấy hấn nuốt chửng hai viên thuốc, Hứa Thanh kinh ngạc, vội vàng lấy cốc nước đầy đưa cho hấn, Hàn Tuấn Phong khẽ mỉm cười

“ Người là đang quan tâm ta sao?”

Hứa Thanh cau mày lại dứt cốc nước về phía hấn (có uống không thì bảo?). Hàn Tuấn Phong nhẹ nhàng đón lấy cốc nước uống. Nhìn hấn uống mà Hứa Thanh cũng thấy khát, quay người ra bàn rót cốc nước chưa mình. Cốc chưa kịp cầm, Hứa Thanh đã bị người phía sau – còn ai ngoài hấn kéo quay người lại, nắm gáy nàng hôn mạnh.

Hứa Thanh đẩy vội hấn ra, ho sặc sụa

“ Ta chẳng phải giúp người uống nước rồi sao.”

“ Hàn Tuấn Phong, ai kêu người giúp hả, còn nữa chẳng phải người đã hứa với ta...”

Nhưng là chưa kịp nói hết câu, đôi môi nàng đã bị hắn cướp mất. Hứa Thanh cổ sức giãy dụa, trái lại càng kích thích dục vọng nơi hắn. Hàn Tuấn Phong bế nàng lên giường, không một giây phút để ôi nàng được yên..._to be continue_

Ps: Ai muốn ném đá, ném đá vô Phong ca nha, ít ra anh ấy còn tránh được, mèo thì chịu chết>0

30. Chương 30: Thái Hậu

Hứa Thanh không ngừng giãy dụa nhưng cũng chẳng thay đổi được gì. Đôi môi mềm mại thuận theo cổ từ từ đi xuống dưới... Hơi thở của nàng trở nên gấp gáp...

Ý nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu Hứa Thanh là “ Shit...Hắn động đến nàng nhiều như vậy, chẳng may không đủ thuốc ngừa thai thì sao... Mình chưa có chồng mà lại có thai.. chuyện này mà đồn ra đến tai anh nàng thì nàng không biết giấu mặt vào đâu nữa.”. Dùng hết sức, Hứa Thanh đẩy Hàn Tuấn Phong ra nhưng do hắn ôm nàng quá chặt thành ra tư thế bây giờ lại là nàng ngồi đè trên người hắn.

Hàn Tuấn Phong nhìn nàng mỉm cười “ Thật không biết người lại thích mình là người chủ động.”

Hứa Thanh lớn tiếng hét “ Chủ động cái đầu người. Hàn Tuấn Phong, chẳng phải người hứa sẽ không động đến ta rồi sao, bây giờ dám thất hứa. Đồ đê cáng, ngoài việc này ra thì người còn biết làm chuyện gì khác. Đồ lang sói...”

Chỉ bằng một động tác đơn giản, Hàn Tuấn Phong đã đưa Hứa Thanh về vị trí cũ. Hắn đè lên người cô, chăm chú nhìn, ánh mắt ôn nhu...

Hứa Thanh không thích cảm giác này, cách hắn nhìn làm nàng mất tự nhiên. Hắn đột nhiên sao lại nhìn nàng như thế, không quen với việc này, Hứa Thanh tiếp tục dùng tay đẩy hắn

“ Hàn Tuấn Phong..”

Thanh âm của hắn vang lên ngắt lời nàng “ Ngoan ngoan ngủ đi, ta sẽ không ăn người đâu.”

Hắn nói rồi đặt lên trán nàng một nụ hôn, xoay người qua nằm cạnh , hai tay ôm nàng vào lòng.

Gì thế? Hắn là cái gì mà đòi ôm nàng. Hứa Thanh bực tức muốn vùng ra khỏi vòng tay của hắn, nhưng là vùng không nổi

“ Được, vậy chúng ta tiếp tục chuyện vừa rồi.”

Nghe hắn nói vậy, Hứa Thanh cuống cả lên, vội giữ chặt hai tay đang ôm lấy mình

“ Không, ta ngủ, ta ngủ liền mà.” Hứa Thanh cắn môi, nhắm chặt mắt cố gắng đẩy mình vào trạng thái vô thức càng nhanh càng tốt, nếu không nhờ hắn đổi ý.

Hắn ôm nàng, cảm giác thật bình yên. Mong ước của hắn chưa bao giờ nhỏ nhoi đến vậy, hắn đơn giản chỉ muốn mỗi buổi sáng thức dậy nhìn thấy gương mặt xinh xắn của nàng, được mãi ôm nàng trong vòng tay như thế này đây....

...

Mới sáng sớm đã bị đánh thức, Hứa Thanh xăng giọng

“ Mới sáng sớm đã làm ồn rồi. Người không vào triều sao, mắc mớ gì mà phá giấc ngủ của ta hả?”

“ Ta cho người một khắc để chỉnh trang, xong, lập tức ra ngoài.”

“ Rốt cuộc là có chuyện gì mà ta phải đi.”

“ Đón người thân của ta.”

Hàn Tuấn Phong nói rồi bước nhanh ra khỏi phòng. Hứa Thanh vươn vai đứng dậy làm vệ sinh xong thì quay qua chỗ vali lấy quần áo. Người nhà của hắn chứ có phải của nàng đâu cơ chứ??

Thời tiết tháng tám chẳng mát mẻ gì, Hứa Thanh chọn ra một cái váy ngắn và một cái áo cộc tay. Vừa bước ra ngoài đã bắt gặp ánh mắt khó chịu của hắn, lại phải quay vào trong thay ra một cái quần ngắn, một cái áo phông và một đôi xỏ ngón.

Hắn, chau mày, vẫn tỏ ra không hài lòng

Hứa Thanh cao giọng “ Một vừa hai phải thôi nha, đây là giới hạn của ta rồi đó. Trời nóng như thiêu như đốt thế này mà bắt ta ăn mặc kín đáo, chết cũng không mặc.” Hừ, đồ hắn dám lôi nàng vào thay quần áo. Nếu không vì phải ngủ chung với hắn, có thể nào nàng cũng không mặc pijama giữa tiết hè.

Lý quản gia từ xa dắt ngựa tới.” Vương gia, chúng ta mau lên đường thôi, xa giá của thái hậu chắc cũng sắp tới nơi rồi.”

Hàn Tuấn Phong thở dài, không bắt nàng vào thay quần áo nữa. Hắn phi người lên ngựa, một tay kéo nàng lên.

“ Này mắc mớ gì bắt ta cưỡi ngựa chung với ngươi. Hai người một ngựa đi không phải rất chậm sao.”

Hứa Thanh đang loay hoay tìm cách xuống con ngựa đã bắt đầu phi nước kiệu. Theo quán tính, Hứa Thanh đổ người về phía hắn, sao nàng có linh cảm là hắn đang cười nhĩ.

Ra đến ngoài thành, hắn đi ngựa cũng bình tĩnh hơn, Hứa Thanh quay mặt hỏi hắn

“ Thái Hậu không phải là mẫu thân của Chiến Cơ sao?”

“ Hứa Thanh, ngươi không được gọi thẳng tên của hoàng thượng.”

“ Hàn Tuấn Phong, ta có bao giờ kêu ngươi vương gia đâu hả.”

Hắn không nói gì chỉ khẽ lườm nàng. Đúng là hắn không bắt nàng gọi hắn là vương gia, nàng có muốn gọi cũng không được.

“ Ta và hoàng thượng là anh em ruột. Đường nhiên thái hậu cũng là mẫu thân của ta rồi.”

“ Oa, mẫu thân của Chiến Cơ chắc là đẹp lắm..”

“ Phải, bà rất đẹp...”

“ Phải đẹp thì mới sinh ra được Chiến Cơ đẹp trai đến vậy chứ.”

Hàn Tuấn Phong không nói gì, hai tay cầm cương siết chặt người ngồi trong lòng.. “ A, ngươi làm gì thế chứ.”

...

Chẳng mấy chốc mà họ bắt gặp một xa giá cực kỳ sang trọng.

“ Ta có phải cúi đầu chào không?” Nàng hỏi, nói thật nàng cực kỳ ghét việc phải cúi đầu trước người khác.

“ Phỉ lời.”

Hắn đỡ nàng xuống ngựa, dắt tay về phía xa giá. Từ trong xe bước ra một người phụ nữ bước ra, hoàn toàn trái ngược so với những tưởng tượng của Hứa Thanh. Dù Tuấn Phong đã nói là bà còn khá trẻ và rất đẹp Hứa Thanh vẫn liên tưởng đến bà Thái hậu già khú già để trong phim “ Hoàn Châu cách cách.” Trong khi người phụ nữ đứng trước mặt nàng đây, gương mặt sắc sảo, phong thái kiêu sa, quần áo hoa lệ, thực sự là quá đẹp rồi. Rất tiếc so với những người phụ nữ hiện đại bây giờ còn kém một chút. Bà ta thực sự trẻ so với tuổi nhưng trên mặt cùng có vài đường nhăn, điều gần như là không thể nếu biết dung kem dưỡng da thường xuyên....

Đi theo sau bà ta là một nữ tử xinh đẹp, tuổi chắc chưa đến 20, gương mặt thanh tú, phong thái thoát tục, so với Mẫu Đơn không thua là bao. Hình như cô gái ấy đang e thẹn nhìn Hàn Tuấn Phong

“ Mẫu hầu, Phong nhi đến đón chậm trễ rồi.”

“ Không sao, bổn cung cũng mới về thôi. Phong nhi vẫn khỏe chứ..”

Hứa Thanh không nén nổi cười, nhưng là vô ý tới mức khiến mọi người xung quanh đều tập trung vào nhìn, vấn đề là nàng còn không biết mọi người đang nhìn mình.

“ Phong nhi, mẹ gọi ngươi là Phong nhi sao. Ta thật không ngờ ngươi lại có tên nữ tính như vậy đây.”

Hàn Tuấn Phong lườm nàng... Hứa Thanh thấy ánh mắt băng giá của hắn, nụ cười cũng tắt ngấm.

“ Nữ nhân không biết lễ nghĩa này là ai vậy.”

Sực nhớ ra sự tồn tại của Thái hậu, Hứa Thanh cúi người chào

“ Tham kiến Thái hậu, ta à quên nô tỳ là Hứa Thanh.”

“ Nô tỳ này thật vô lễ, chủ nhân đang nói chuyện người dám xen vào, muốn chịu phạt hả? Ăn mặc thì lăng loàn không ra thể thống gì cả. Phong nhi hạ nhân này sao con có thể để bên mình. ”

Ha, nói cho người biết ta không phải Hạ Tử Vi

“ Thái hậu, ta xưng là nô tỳ chỉ vì phép lịch sự với người thôi. Cho dù ta có là nô tỳ thật đi chăng nữa thì cũng là con người. Thái hậu “ tôn quý”, người dùng giọng đó nói chuyện với ta. Xin hỏi ai mới là người không biết phép tắc.”

Hàn Tuấn Phong nhìn hai người phụ nữ trước mặt, sóng gió bắt đầu nổi lên...

31. Chương 31: Mặt Nạ (1)

Nhìn tình hình trước mặt Hàn Tuấn Phong đành mở miệng mời Thái Hậu vào xe để về kinh thành, ở nơi đây lâu không có tốt cho sức khỏe. Hắn vốn dự tính muốn mẫu thân có hảo cảm với nàng, vậy mà trở thành ác cảm lúc nào không hay.

Thái hậu lửa giận vẫn chưa tắt cùng đành chiều lòng Tuấn Phong. Còn Hứa Thanh, khỏi nhưng nhị, bị hắn túm lấy đẩy lên ngựa. Cô gái đi bên cạnh Thái Hậu nhìn Hứa Thanh, nghi hoặc, ghen tị.

Tiếng vó ngựa vang lên đều đều...

“Người không được ăn nói như thế với Thái hậu.”

“ Nước sông không phạm nước giếng, ai tôn trọng ta thì ta tôn trọng lại, nguyên tắc đơn giản mà.”

“ Dù vậy bà ấy đường đường là Thái hậu tôn quý, là bề trên của người, người như vậy thật xác lảo.”

Hứa Thanh nuốt nước bọt, vừa rồi nàng quá là có phần thái quá.

“ Đúng, trước hết là lỗi của ta, ta ăn nói như vậy là không đúng. Nhưng nếu người suy xét lại lỗi không phải ở ta đâu nha. Tự đừng sáng sớm gọi ta dậy, làm cho tâm trạng ta không tốt. Trời vừa nắng vừa nóng, lại không được mặc đồ mát mẻ, bên trong như muốn phát hỏa vậy. Ly nước vốn đã đầy, mẹ người còn rót thêm nên mới trào ra thôi. Xem nào, chung quy đều là lỗi của người hết.”

Hàn Tuấn Phong lườm nàng, hiển nhiên đó là lỗi của nàng từ lúc nào quay ra là lỗi của hắn vậy.

“ Nắng lắm sao?”

“ Hỏi bằng thừa, lần sau ta cấm người lôi ta ra ngoài vì mấy chuyện như thế này. Đó là mẹ người vốn dĩ chẳng có quan hệ gì tới ta.”

Hắn không nói gì, kéo người nàng sát vào hắn

“ Thế này sẽ đỡ nắng một chút.”

Hứa Thanh khó hiểu, tại sao hành động của hắn gần đây lại lạ thường đến vậy, không hiểu hắn có dự tính gì.

“Oa, đúng là bất năng thật. Hàn Tuấn Phong à...”

“...Bảo Bối của ta còn thông minh hơn người đó. Người có âm đầu không, trời đã nóng còn bắt ta ngồi sát vào người, muốn ta phát hỏa mà chết hả.” Nàng vùng ra, nhưng là thế nào cũng không thoát ra được, hắn đúng là... biến thái.

...

Thái Hậu lướt qua Hứa Thanh, “tặng” cho nàng một cái nhìn khinh bỉ rồi bước vào vương phủ, Hứa Thanh cố gắng hít thở

“Bình tĩnh, Vũ Hứa Thanh bình tĩnh, coi như nể mặt Hàn Chiến Cơ...phù...Mi phải biết thương tình ột người phụ nữ đẹp không có kem dưỡng da để xài...”

Hứa Thanh bỗng có cảm giác lạnh lạnh sau gáy, giữa ban ngày ban mặt mà làm sao xuất hiện được cơ chứ. Hứa Thanh ngoan cố không quay mặt lại nhìn, thẳng bước tiến vào trong phủ.

...

“Oh, my darling, my baby, my love, Bảo Bối có nhớ chị không nào.”

Hứa Thanh vừa ôm vừa hôn lên cái mặt ngổ tẹt của Bảo Bối, ai kêu nàng đánh thức giấc ngủ của nó chứ.

Thật là, đi đi về về cũng mất hơn nửa ngày, Hứa Thanh bực mình lôi quần áo ra đi tắm nước mát cho đỡ phát hỏa.

...

“A” Hứa Thanh giật người về phía sau, nếu không có bức tường thì nàng đã ngã rồi. Số là mới tắm xong, vừa bước ra khỏi cửa đã đụng ngay “kẻ thù”

“Người làm gì thập thò ngoài này?”

“Vũ Hứa Thanh, nếu ta muốn thì có thể đường đường chính chính bước vào, thập thò làm gì?”

Hứa Thanh bĩu môi, ai tới phòng ta tranh chỗ ngủ hả. Hàn Tuấn Phong mặc kệ nàng, bước vào phòng tắm, hắn cũng cần phải tắm rửa một chút.

Hứa Thanh vừa lau tóc vừa trèo lên giường ngồi, lôi quyển sách ra đọc. Sách ở thời này có nhiều quyển cũng khá thú vị... Nàng tự dưng thấy tội nghiệp cho Thiên Hạo, nếu không phải nàng học khoa ngoại giao Anh – Trung thì vấn đề ngôn ngữ và chữ viết của thời này sẽ gây khó nàng, trong khi Thiên Hạo lại chỉ là một sinh viên đại học bình thường khoa Công nghệ thông tin, haizzz

....

Hàn Tuấn từ phía sau, luồn tay ôm qua eo nàng, tham lam hít lấy mùi thơm trên tóc nàng. Hứa Thanh vừa tắm xong, cả người mang theo mùi thơm mát, thật sự là kích thích hắn mà. Hứa Thanh huých cùi chỏ về phía sau, hắn nghiêng người tránh, bản thân vẫn không hề buông nàng ra. Hứa Thanh bắt đầu giãy dụa

“Hàn Tuấn Phong, sao ngươi không sống luôn tại kỹ viện đi cho rồi.”

Hắn mặc kệ lời nàng nói, dùng đôi môi chặn tiếng nàng...

Cộc! Cộc!

Hàn Tuấn Phong chau mày, nhưng rồi cũng buông Hứa Thanh ra để mở cửa. Là ai, phá hỏng chuyện tốt của hắn.

“Yến Tử, sao lại là là muội.”

“Phong ca, lâu lắm rồi không gặp, muội rất nhớ huynh.”

“Yến Tử của ta ngày càng xinh đẹp rồi.”

Hứa Thanh ngồi trên giường, nghe tiếng người lạ, lại thấy biểu hiện của Tuấn Phong có chút khác thường nên tiến ra cửa ngó thử. Yến Tử nhìn thấy Hứa Thanh thì lấy làm ngạc nhiên, sắc mặt thoáng buồn.

“ Phong ca muội không biết rằng huynh và vị cô nương này...”

Hàn Tuấn Phong có chút lúng túng, Hứa Thanh nhìn hẩn như vậy trong lòng có chút không thoải mái

“ Những gì cô nhìn thấy tuyệt đối không phải sự thật đâu, cô đừng cho tôi và hẩn có quan hệ gì nha. Nói đúng ra chúng tôi có tư thù, hẩn ở đây là canh chừng tôi đó.”

Yến Tử nghe những lời Hứa Thanh nói, phần nào cảm thấy yên tâm hơn nhưng lòng không khỏi nghi hoặc, lời cô ta nói không thể cứ vậy mà tin.

“ Thái Hậu mời huynh sang cư viện dùng ngự.” Nói xong, Yến Tử khẽ cúi chào rồi quay đầu cất bước.

Yến Tử đi không được bao lâu, Hàn Tuấn Phong quay đầu lại, lạnh lùng nhìn nàng

“ Gì nào, ta nói thế ngươi còn chưa vừa lòng à. Ta với ngươi đâu có quan hệ gì, bắt quá kêu một tiếng oan gia.”

“ VŨ HỨA THANH, ngươi bước vào thay quần áo rồi đi theo ta.”

“ Chết cũng không đi.” Hứa Thanh gân cổ lên.

“ Có chết ngươi cũng phải đi.” Hẩn nôi rồi xách Bảo Bối của nàng ra ngoài.

“ Hàn Tuấn Phong, ngươi là đồ tiểu nhân.”

Hứa Thanh bực mình nhìn theo hẩn bước đi, kéo nàng đi theo rõ ràng là muốn để Thái hậu đầy dọa nàng mà, tên đáng chết này. Ngoại trừ bản thân, nàng không cho phép người khác coi khinh nàng.

Vũ Hứa Thanh, phải nói bao nhiêu lần nữa, ngươi mới hiểu rằng ngươi đã là người của ta...

32. Chương 32: Mặt Nạ (2)

“ Hứa Thanh xin tham kiến Thái hậu” Nàng vừa nói vừa quỳ xuống, bản thân vốn đã thay vào bộ y phục mà lần trước Thiên Hạo mua cho. Trong con mắt của người ở đây, Hứa Thanh trong bộ y phục cổ trang quả thực là một cô gái xinh đẹp.

Hàn Tuấn Phong nhìn nàng ngạc nhiên, duy chỉ có Thái hậu, ánh nhìn vẫn lạnh lùng như thế.

“ Hứa Thanh cô nương, người không phải cúi đầu thấp đến mức vậy đâu.” Yến Tử đứng phía sau Thái hậu khẽ lên tiếng.

“ Oh, không sao, là tiểu nữ chỉ muốn thể hiện lòng tôn kính với Thái hậu thôi.” Nàng vừa nói vừa đứng lên

“ Phong nhi, ta nhớ chỉ mời một mình con thôi mà, tại sao lại dắt theo nha đầu không biết phép tắc này đến đây.” Thái hậu không thèm để ý đến nàng quay sang bắt bẻ Hàn Tuấn Phong.

Hàn Tuấn Phong chưa kịp trả lời, Hứa Thanh vội ngắt

“ Chuyện sáng nay, tất cả đều là lỗi của Hứa Thanh, mong Thái Hậu từ bi độ lượng mà bỏ qua cho tiểu nữ một lần. Hứa Thanh vốn là bằng hữu với Chiến vương gia của Thiên Tự quốc, là Hàn vương gia có lòng mời tiểu nữ ở lại, xem như người nhà.”

Thái hậu nghe Hứa Thanh nhắc đến Thiên tự quốc, trong lòng tự hiểu không nên tạo điều bất hòa, hơn nữa nha đầu này đã cúi mình đến vậy, cũng không nên nhỏ nhen quá.

“ Nếu là đã là bằng hữu thì mời cô nương ngồi, chúng ta cùng dùng bữa”

Bằng một động tác hết sức dịu dàng, duyên dáng, Hứa Thanh khẽ cúi mình, nở nụ cười rồi đến ngồi gần bàn ăn. Hàn Tuấn Phong vẫn bất động như thế...(Mèo: em cũng bất động theo Phong ca lun >0< sợ=" ss="” ht="”>

“ Ta nghe nói, cô nương đây và Phong nhi nhà ta chung phòng, thực hư thế nào, ta muốn biết rõ”

“ Thưa Thái Hậu, chuyện này đúng là có thật. Vốn là do tiểu nữ sinh ra đã yếu đuối, đến vương phủ lại không quen thành ra đêm đến không ngủ được. Vương gia có lòng tốt, dọn qua ở cùng để tiểu nữ ngủ được ngon giấc, tuyệt đối không xảy ra chuyện gì khác.”

Trong bữa cơm, Hứa Thanh không ngừng tán dương Thái Hậu, nên với nàng bà có chút thiện cảm:

“ Oh, vậy sao. Dù sao, nam nữ thụ thụ bất thân, Hứa cô nương không nên như vậy.”

Hứa Thanh nghe lời Thái Hậu nói mà như bắt được vàng, cá lớn cắn câu rồi

“ Thái Hậu, Hứa Thanh sớm mất phụ mẫu, nên về lễ nghĩa quả thực không hiểu lắm, sau này xin nhờ Thái hậu chỉ bảo.” Nói xong quay mặt ra phía Tuấn Phong “ Vương gia, là Hứa Thanh không hiểu chuyện nên mới xin vương gia dọn đến ở cùng phòng. Nghe những lời vàng ý ngọc của Thái hậu, Hứa Thanh đã thông suốt, xin phiền vương gia dọn về Lãn Hàn lâu.”

Hàn Tuấn Phong nhìn nàng lạnh lùng, hẳn thật muốn bóp chết nữ nhân đang ngồi trước mặt hắn quá mà. Dám dùng chiêu này để đuổi hắn ra khỏi phòng, hẳn chẳng phải đã tôn trọng lời hứa là không động đến nàng sao, vì cớ gì mà nàng vẫn không từ bỏ ý nghĩ này.

“ Thái hậu, xin người lên tiếng giúp Hứa Thanh”

Thái Hậu thấy con trai mình không trả lời bèn lên tiếng

“ Phong nhi, cô nương nhà người ta là con nhà khuê các, con không thể dùn việc đó làm hỏng danh uy của mình và của cô nương ấy được, theo lời ta dọn về Lãn Hàn lâu.”

“ Mẫu thân, việc của con xin người đừng quyết định thay. Ý con thế nào, chưa bao giờ vì người khác mà thay đổi, người phải hiểu rõ điều này.”

Hiểu rõ, tất nhiên là bà ta hiểu, chính vì đứa con trai ương ngạnh này mà Chiến Cơ đã được đăng cơ, trong khi Phong nhi chỉ có thể là một vương gia. Bà yêu cả hai đứa con nhưng luôn dành nhiều tình cảm cho Hàn Tuấn Phong.

“ Phong nhi, lần này ta trở về vốn là muốn hợp cho con và Yến Tử thành đôi, con cứ ở với người con gái khác như vậy sẽ làm Yến Tử đau lòng.”

Yến Tử nghe Thái hậu nói vậy, cúi mặt xấu hổ

“ Thái hậu, Yến Tử cả đời sẽ không gả cho ai đâu, Yến Tử muốn ở bên chăm sóc người.”

“ Thế nào, không định nghe theo ta nữa sao”

“ Yến Tử không dám.”

“ Vậy là phải rồi.”

Nghe cuộc trò chuyện, Hứa Thanh đủ biết rõ Thái Hậu này thích Yến Tử như thế nào, chưa kể cũng thấy rõ tình cảm của Yến Tử cho Hàn Tuấn Phong.

Hàn Tuấn Phong khẽ nhếch mép

“ Nếu vậy, mẫu thân sao người không hỏi ý của Hứa Thanh cô nương.”

Thái Hậu vội quay mặt sang nhìn Hứa Thanh, ánh mắt vốn có hảo cảm giờ chuyển sang sắc lạnh

“ Thế nào, không phải nói Hứa Thanh cô nương cũng muốn gả cho Tuấn Phong chứ”

Hứa Thanh nghe vậy vội xua tay lắc đầu, ánh mắt ra vẻ thẹn thùng

“ Thái Hậu, sao người lại nói thế được. Hứa Thanh lấy đâu ra phúc phận đó, chưa kể con đã có người trong lòng rồi. Còn Yến Tử với vương gia quả là một đôi trời sinh long phượng, là cặp yên ương hiếm có khó tìm ở nhân gian, hai người chính là Kim Đồng Ngọc nữ, Ngưu lang Chức nữ...”

Hàn Tuấn Phong khẽ ho

“ Vậy sao, vậy nói cho ta một chút về người đó đi.”

“Dạ...ừm... người đó là một người đàn ông... ừm... rất tuyệt vời. Anh ta... ờ...ừm... có mái tóc...tóc... ở trên đầu. Ồ, người phải biết anh ấy có một bờ vai..... một bờ vai... ở dưới cổ, à và một cái cằm... ời một cái cằm.... ở phía dưới mặt.... ừm, đúng vị trí mà nó phải ở đó, một vị trí hoàn hảo, ...đúng cái kiểu mà con thích. Ừm... ờ... mắt của anh ấy... hai con mắt, tất nhiên... ở phía trên mũi... Một người đàn ông có đầy đủ tóc, bờ vai...”
Hứa Thanh đáp ứng, cô mù tịt về mấy cái từ tả về đẹp của một người đàn ông, chưa kể còn bị hỏi vội như vậy. (Ừm, có ai nội công thâm hậu vẽ được người như ss HT tả thì mang đến gặp Phong ca nha, có thường lớn đóa)

“ Hả” Mọi người trong phong gần như đồng thanh, ai cũng quay sang nhìn Hứa Thanh chăm chú, cái người đàn ông mà cô tả....

“ À, nói vậy là con đã có người trong lòng. Vậy thì Phong nhi, chúng ta cũng nên bàn chuyện hôn sự cho con..”

Hàn Tuấn Phong đứng lên, cầm tay Hứa Thanh “ Mẫu thân, xin người đừng quyết định bất cứ việc gì cho con.”, nói rồi hần kéo Hứa Thanh đi, Hứa Thanh bị kéo đi không thương tiếc, tay kia vội vàng ôm lấy Bảo Bối.

....

“ Vũ Hứa Thanh, người tháo ngay cái mặt nạ ấy ra cho ta.”

“ Người thấy ta thích lắm à. Ngồi nói mấy câu thôi mà nổi hết da gà.”

Sực nhớ chuyện lúc nãy, nàng lấy làm bực mình.

“ Hàn Tuấn Phong người là đồ trợ tráo, cái mặt người dày đến nỗi, dao kiếm chém không đứt, bom nổ không nát, siêu nhân lấy ra làm áo choàng được đấy. Rốt cuộc người là cái thể loại trợ trên gì mà bám dính lấy ta thế.”

“ Trợ trên phải nói người mới đúng, dám vác cái mặt tội nghiệp đó lừa gạt Thái hậu, nói, người đáng tội gì. Còn nữa, dám đứng đó ghép ta với Yến Tử, người đúng là đồ nữ nhân không biết tốt xấu”

“ Ta phải ở với một tên biến thái trốn trại, chưa phải là hình phạt khổ sở nhất à. Nói cho người hay, cỡ như người cười được Yến Tử đã là chó ngáp phải ruồi rồi, ngồi đó mà kêu ca”

“ VŨ HỨA THANH!!!”

...

Hai bên không ai nhường ai một câu, người bên ngoài nghe còn tưởng họ sắp giết nhau đến nơi.

Hàn Tuấn Phong chấm dứt cuộc nói chuyện vô bổ này, hai tay bế Hứa Thanh lên

“ Người làm gì, sắc lang, thả ta xuống”

“ Người nói đi...”

Ps: Mọi người kêu chương sau mèo nên tả như thế nào đây, hai câu ngắn gọn hàm ý súc tích hay... *Ồ la la, mình chẳng biết mình đang nói về cái gì nữa*

33. Chương 33: Phát Hiện

“Hàn Tuấn Phong, ta đếm đến 3, ngươi có thả ta ra không thì bảo.”

Hắn bế nàng lên giường, đặt lên môi nàng một nụ hôn cháy bỏng, một tay giữ chặt tay Hứa Thanh lên đầu giường, bàn tay kia không ngừng ve vuốt khắp cơ thể nàng.

Hứa Thanh không ngừng dựa dựa nhưng chẳng bao lâu cơ thể cũng nảy sinh phản ứng...

Có tiếng gõ cửa...

Hàn Tuấn Phong để ngoài tai những tiếng gõ cửa đó, vẫn tiếp tục chìm trong say đắm. Nhưng Hứa Thanh thì khác, tiếng gõ cửa đưa nàng về với thực tại.

“Hàn Tuấn Phong..mau.. buông ta ra.” Nàng cố gắng cất tiếng, thoát ra khỏi dòng cảm xúc đang quấn quanh mình.

“Phong ca, là muội, Yến Tử đây. Chúng ta có thể gặp nhau được chứ, muội muốn nói với huynh vài câu thôi.”

Hàn Tuấn Phong nghe tiếng Yến Tử, cố gắng kìm nén, bước ra mở cửa

“Yến Tử, có việc gì vậy?”

“Phong ca, việc lúc này Thái Hậu nói đó, huynh đừng bận tâm nhé, chỉ là người lo cho Yến Tử thôi. Muội...”

“Yến Tử, muội là một cô gái tốt, ai lấy được muội chính là phúc phận của người đó tu từ ba kiếp trước. Muội về đi huynh còn có chuyện phải làm” (Chính xác thì chuyện phải làm của ca là gì thế.>0

34. Chương 34: Tái Ngộ

Nhưng tia sáng mặt trời nóng bỏng xuyên qua lớp giấy, chiếu rọi vào mắt, đánh thức Hứa Thanh dậy. Nếu nàng đoán không lầm thì đây chắc chắn đã gần trưa. Ý thức tuy chưa hoàn toàn phục hồi, Hứa Thanh vẫn cảm nhận được những ngón tay của hắn đang nhẹ nhàng lướt dọc theo sống lưng mình.

“Ngươi tỉnh?”

Hứa Thanh mở mắt ra nhìn hắn, giật mình ngồi bật dậy, không quên kéo theo tấm chăn che lấy người.

“Hàn Tuấn Phong, ngươi làm gì ở đây?”

“Phòng này đâu phải của một mình ngươi”

“À, ừm, ý ta sao ngươi lại nằm trên giường ta, khóa thân, ngươi phải vào triều rồi chứ, không lẽ ngươi biến thái tới mức...” ‘đã vào triều rồi, về còn cỡi quần áo nhảy lên giường mình’. Hứa Thanh mãi suy nghĩ, chỉ đến khi cơn đau từ khắp cơ thể truyền đến

“Aw...”

“Ngươi sao vậy, đau ở đâu?” Hàn Tuấn Phong tiến gần tới, hai tay còn chưa kịp đỡ đã bị Hứa Thanh gạt ra

“Là nhờ ai ban cho ta phúc phận này hả?”

Hắn thu tay về, gương mặt nghiêm nghị

“Vũ Hứa Thanh, còn để ta một lần nữa thấy ngươi dùng thuốc hoại thai đó, thì cái giá phải trả không chỉ có thể này đâu?”

“Hàn Tuấn Phong, không lẽ ngươi thật muốn ta sinh hài tử cho ngươi sao, nếu muốn thì tự mình sinh đi.”

Hứa Thanh kéo chăn về phía mình, khập khiễng rời khỏi giường. Chết tiệt... tại sao chỉ có một mình nàng cảm thấy đau cơ chứ? Không đúng, nguyên nhân chắc chắn là ở hấn, nếu là nàng với Edward thì đảm bảo có bầm tím khắp người nàng cũng chẳng thấy đau.

Hứa Thanh bước ra đã thấy hấn y phục chỉnh tề, và hình như đang đứng đó đợi nàng.

“Làm gì”

“Hôm nay ta không vào triều vì hoàng thượng nói không cần, huynh ấy sẽ đến thăm Thái Hậu.”

“Chiến Cơ đến thăm ta sao.”

“Ta nói là huynh ấy đến thăm...” Chưa kịp nói hết câu, Hàn Tuấn Phong đã thấy bóng Hứa Thanh chạy ra khỏi cửa. Được rồi, hấn phải hạn chế việc hoàng thượng tới chơi mới được.

...

“Chiến Cơ” Hứa Thanh đoán là hấn sẽ ở đây, một mạch chạy thẳng đến Lãnh Hàn lâu.

“Hứa Thanh”

“Thật sự là rất lâu rồi không gặp huynh.”

Chiến Cơ khoác trên mình bộ quần áo sang trọng, tuy không phải long bào nhưng không hề làm giảm sự tôn nghiêm.

Chiến Cơ nhìn nàng tỏ ý không hài lòng “Hứa Thanh, lâu rồi không gặp, nàng có vẻ gầy đi đó.”

Hứa Thanh vẫy tay ra hiệu cho Chiến Cơ cúi xuống “Hoàng thượng, chỉ cần người điều Hàn Tuấn Phong ra trấn giữ biên cương là ta lập tức béo lên liền”

Hấn nhìn cô vẻ mặt lo lắng “Thế nào, Tuấn Phong dám ngược đãi nàng sao, hấn hành hạ nàng?”

“Không có, chỉ là nhìn hấn suốt ngày, ta ăn không ngon miệng.”

Chiến Cơ nhìn nàng, gương mặt có chút đắn đo “Hứa Thanh, ta tự hỏi... nàng... có muốn... vào cung không?”

“Vào cung, ừm, cũng tốt thôi. Ta cũng chưa có nhìn qua nhà của người mà.” Hứa Thanh chẳng thèm lấy nửa giây suy nghĩ.

“Không... ý ta là.”

“Hoàng nhi, con tới thăm ta sao.”

Thanh âm kia chẳng phải ai khác ngoài Thái Hậu. Hứa Thanh theo phản xạ có điều kiện, lễ phép cúi người xuống thi lễ. “Thái Hậu.”

Cuộc gặp gỡ thân mật giữa hai mẹ con khiến Hứa Thanh cảm giác có chút không tự nhiên, xin phép ra ngoài.

Nàng nhớ lại mùa xuân năm đó, khi mới mê học, nàng đã từ chối không về ăn tết với cha mẹ, để cho hai vợ chồng vì thương nhớ đứa con gái mà đắp một chuyến bay tới Bắc Kinh. Nàng nhớ lại cảm giác khi mình nghe cú sốc đó... Nàng nhận ra mình cần và yêu cha mẹ đến mức nào khi mọi thứ đã trở nên quá muộn.

Ép nàng sống ở đây, đó là điều không thể, nàng biết rằng chỉ có cái bận rộn ở thành phố mới không khiến nàng làm vết thương rỉ máu...

Bước chân vô định, nàng tiến về phía sân sau lúc nào không hay. Vương phủ này có xích đu, nàng không hề biết. Hứa Thanh nhẹ nhàng ngồi lên chiếc xích đu, tự động đưa mình.

...

Hai tháng nháy mắt đã trôi qua. Hàn Tuấn Phong từ sau lần đó không thèm giữ lời hứa của hấn trong khi Hứa Thanh lại tuân thủ nghiêm ngặt, nàng không động đến một viên thuốc nào. Hấn không cho nàng uống thì hiển nhiên hấn phải uống thôi, quy luật của tự nhiên mà, tuy rằng là nàng lén cho hấn uống.

Chiến Cơ vẫn đến thăm nàng, và dường như tần suất ngày càng cao, điều này tỉ lệ thuận với màu tối trên gương mặt của Hàn Tuấn Phong.

Chuyện giữa Hứa Thanh và Thái Hậu suôn sẻ hơn khi nàng chia sẻ một số bí quyết dưỡng da cho bà. Còn Yến Tử, Hứa Thanh hiểu rõ nàng thích Hàn Tuấn Phong, Yến Tử là một cô gái tốt không tỏ vẻ ghét nàng, trái lại khá thân thiết. Cũng có một vài lần Hứa Thanh đề cập chuyện của Yến Tử với Hàn Tuấn Phong nhưng lần nào tiếp diễn cũng là một trận cãi vã và kết thúc là trên giường (>0<>)

....

“ Hứa tiểu thư, có một vị thanh niên trẻ đưa cho cô phong thư này, anh ta bảo cô lập tức mở ra.”

Hứa Thanh khó hiểu cầm lấy bức thư, không phải bức thư mà là một tấm thiệp chúc mừng, sinh nhật thiết kế khá hiện đại và trang nhã. Bên ngoài trang trí rất tinh tế, dưới dòng chữ HAPPY BIRTHDAY là một chữ ký “ Your Guardian Angel” (Thiên thần hộ mệnh của em – ai có từ chính xác thì kêu mèo nha) và bên trong chỉ có vắn vắn một từ “ Always” (luôn luôn).

Hứa Thanh kìm nén xúc động “ Xin hỏi, người đưa cho anh tấm thiệp này..”

“ Tiểu thư, người đó vẫn đang chờ ngoài cửa.”

...

“ Thiên Hạo.”

Anh quay mặt lại mỉm cười nhìn cô. Thật sự là anh rồi

Hứa Thanh ôm chầm lấy Thiên Hạo,, cô đã rất nhớ anh, cảm giác như anh chưa bao giờ rời xa cô vậy, luôn ở bên cạnh, cũng như những gì anh đã viết trong thiệp vậy “ Always.”

“ Sao anh lại ở đây, còn nhớ sinh nhật của tôi nữa”

“ Chính xác thì tôi ở đây vì sinh nhật của cô. Công chuyện của tôi vừa xong đã lập tức đến tìm cô rồi.”

“ Anh không biết tôi nhớ anh thế nào đâu. À, mau vào đi.”

Hứa Thanh nắm tay anh kéo vào...

35. Chương 35: For Your Entertainment

Hứa Thanh và Thiên Hạo đi vào Đường Uyển viên thì bắt gặp Hàn Tuấn Phong đang ngồi đó đọc sách. Cảm giác có chút kỳ quái, Thiên Hạo quay sang hỏi

“ Hứa Thanh, tại sao...?”

“ Ugh, my nightmare (cơn ác mộng của tôi đó)...”

Hứa Thanh khẽ tặc lưỡi, tiến lại gần phía hắn

“ Hi hi, tôi có khách, anh không phiền nếu ra phòng khác được không?”

“ Câu trả lời là có, ta sẽ cảm thấy rất phiền.”

Được rồi, rốt cục là nàng có thâm thù đại hận gì với hắn nào, Hứa Thanh bực tức quay người về phía Thiên Hạo, kéo anh ngồi xuống giường. Hứa Thanh không khỏi tức giận, nhìn chằm chằm về phía hắn, dù biết nàng đang nhìn, Hàn Tuấn Phong vẫn thản nhiên ung dung đọc sách.

“ Anh có biết có những người bị đứt mất dây thần kinh xấu hổ không, cái mặt dày đến mức đem ra làm áo chống đạn được đó.”

Thiên Hạo biết ý nàng nhưng nghe xong cũng chỉ khẽ mỉm cười.

“ Vậy cô thích quà gì cho ngày sinh nhật.”

Hàn Tuấn Phong không khỏi có phản ứng trước câu nói của Thiên Hạo, tuy vậy mắt vẫn không rời quyển sách. Hứa Thanh trong lòng tuy vẫn bức bối nhưng lại bị cuốn theo chủ đề của Thiên Hạo

“ Bình thường thì tôi không tổ chức tiệc sinh nhật lớn lắm, duy chỉ có một lần vào năm 18 tuổi. Còn bình thường nếu là ngày sinh nhật, tôi thích cùng bạn đi hát karaoke, điều mà gần như là không thể có được ở đây. Vì vậy món quà mà tôi thích là một bài do chính anh hát.”

Thiên Hạo khẽ ho, đề nghị của nàng rất bình thường nhưng là quá bất thường ở thế giới này. Tuy vậy anh biết mình sẽ làm hết sức để tặng cho nàng món quà này.

“ Bữa tiệc cô có muốn mời ai không.”

“ Ủm, ở đây tôi không có nhiều bạn, có lẽ là mời Yến Tử, Lục Song và Chiến Cơ”

Hứa Thanh cố ý nói to, để cho kẻ đang giả bộ một sách kia nghe thấy. Tai hắn không điếc nhưng không hề có phản ứng trước câu nói của nàng.

“ Ủm, vậy cô thích bà hát gì, nếu là nhạc Việt thì tôi chịu đó.”

“ Xem nào, nhạc Trung tôi chỉ thích nghe nhạc của nhóm S.H.E thôi, vậy anh biết bài “ For Your Entertainment” của Adam Lambert không?”

Lần này thì đến lượt Thiên Hạo mở mắt kinh ngạc nhìn nàng “ For Your Entertainment, cô là loại con gái kiểu gì mà lại nghe bài đó.”

“ Là loại con gái như bao loại con gái khác, For Your Entertainment là một bài hát đỉnh của đỉnh, tại sao tôi lại không thể nghe chứ, chưa kể Adam Lambert quá cool đi ấy chứ.”

Thiên Hạo nhăn mặt tỏ ý không hài lòng, không phải anh phủ nhận bài hát đó không hay mà nội dung thật sự không phù hợp .. với.. Ôi, mà anh nghĩ gì thế này, Hứa Thanh cũng như bao nhiêu cô gái thế kỷ 21 chứ có phải mấy bà già cổ hủ đâu mà không nghe được một bài hát như thế.

Anh và cô say sưa nói chuyện mà không để ý chiếc bàn gần đó sắp gãy. Gần tối, Thiên Hạo ra về với lời hứa sẽ tặng cho cô bài hát đó. Cửa vừa đóng chưa được bao lâu, Hứa Thanh đã nghe tiếng sách vút xuống bàn, quay người lại đã thấy Hàn Tuấn Phong đứng sau lưng mình, không khỏi khiến nàng giật mình

“ Người dùng cái trò xuất hiện đột ngột sau lưng người khác được không, và người khác ở đây là ta đó.”

Hắn một tắc không di, một li không rời, nghiêm mặt nhìn nàng “ Tiệc sinh nhật là cái gì, quan trọng tới mức phải tổ chức lễ mừng không, còn nữa bài hát, pho..do..en..to.... (tóm lại đoạn này anh ý bắt chước lại từ For Your Entertainment, Adam Lambert)..đó, là cái gì vậy, tại sao bốn vương chưa từng nghe tới bao giờ.”

“ Tất nhiên, người đủ trình độ đề biết sao.” Hứa Thanh vừa buột miệng nói ra, nhìn sắc mặt của hắn, thái độ lập tức thay đổi

“ Ý ta là, ừm, nàng vừa nói vừa tiến tới gần giường ngồi xuống, tiệc sinh nhật là tiệc mừng ngày mình sinh ra đời thôi, thời các ngươi thì khái niệm này không mấy phổ biến. Còn ở quê nhà ta thì tiệc này thường được những người thân trong gia đình, bạn bè tổ chức. Còn For Your Entertainment mà ngươi hỏi là một bài hát của người như ngươi gọi là ngoại lai và tất nhiên người hát bài này là Adam... Khoan đã...ngươi từ nãy đến giờ đều nghe những gì ta nói sao?”

Hứa Thanh sực nhớ ra điều này, nếu hắn chăm chú đọc sách thì đâu thể nhập tâm vào những điều nàng nói với Thiên Hạo và ngược lại.

“ Dám cá bây giờ ta hỏi nội dung của quyển sách đó là gì, nếu không phải quyển này ngươi đã từng đọc thì ngươi chắc chắn không biết nó là gì?” Nàng hướng ánh mắt tinh nghịch về phía quyển sách.

“ Vũ Hứa Thanh, đây không phải là việc của ngươi.”

.....

Dùng cơm xong, Hứa Thanh xách quần áo đi tắm rửa nhưng lại bị hấn chiếm lượt. Tên này không có khái niệm ưu tiên phụ nữ, phụ nữ có thai, người già và trẻ nhỏ.

Vừa bước ra khỏi phòng tắm đã thấy hấn nằm trên giường.. trên Bảo Bối. Mặc dù đã ngủ cùng nhau hai tháng, Hứa Thanh vẫn có chút không quen, trong khi Yến Tử và cả Thái Hậu đã làm quen dần với chuyện này, cam chịu thì giống hơn. Quen làm sao cho nổi cơ chứ, hấn đâu phải chồng nàng hay ít ra là người nàng yêu chẳng hạn.

Chưa hết đêm nào cũng thế, hấn cũng kéo nàng vào lòng ôm, may mà đây là mùa đông, chỉ ít nàng cũng có thể dùng hấn làm cái lò sưởi ấm. Thành lệ, hấn ôm, Hứa Thanh cũng không giãy dụa như trước nữa vì theo hấn nói nàng đang nhắc nhở hấn phải “ăn” nàng. Số nàng thiệt khổ mà.(em chỉ thấy ss sướng thui chứ có thấy khổ gì đâu)

....

Bữa tiệc diễn ra rất vui vẻ, ngoại trừ Thiên Hạo và Hàn Tuấn Phong, ai cũng lấy làm bất ngờ trước chiếc váy trắng lung linh của Hứa Thanh, nàng thường chỉ mặc đồ của Vera Wang trong những dịp đặc biệt.

Thiên Hạo đã giữ tròn lời hứa, không chỉ tặng cho nàng bài hát với sự trợ giúp là máy nghe nhạc của nàng mà còn làm một chiếc bánh có thể nói là phần nào giống chiếc bánh gato hiện đại. Yến Tử tặng cho nàng một đôi bông tai, Lục Song tặng nàng loại nước hoa đặc biệt được tiến cống, Chiến Cơ tặng nàng một chiếc vòng bạc quý giá. Riêng vị khách không mời mà đến thì chỉ ngồi đó.

Lúc Thiên Hạo đứng lên hát tặng nàng, mọi người xung quanh đều tròn tròn mắt ngạc nhiên, và khi Hứa Thanh ngồi đó dịch lời, mắt họ còn mở to hơn bình thường, mồm cũng há hốc, riêng Lục Song và Yến Tử thì mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ, Hàn Tuấn Phong thì sắc mặt thì càng lúc càng sa sầm lại...

< bài=“” này=“” chắc=“” mọi=“” người=“” không=“” xa=“” lạ=“”>

For Your Entertainment(vietsub) ([video.baamboo /watch/5/video/1026263/phim-video-clip-VietsubMV-Adam-Lambert-For-Your-Entertainment-360kpop-.html](https://video.baamboo/watch/5/video/1026263/phim-video-clip-VietsubMV-Adam-Lambert-For-Your-Entertainment-360kpop-.html))

.... Hứa Thanh ngồi trên giường, chìa tay ra trước mặt hấn

“ Quà của ta đâu, người đến dự tiệc mà không có quà cho ta?”

“ Quy định nào khiến ta phải tặng quà.”

Hứa Thanh bĩu môi

“ Người thiếu tiền đến mức ấy à, ngày trước khi không cũng kêu ba vị phu nhân kia đi mua sắm luôn tiện hành hạ ta, giờ thì đến một món quà nhỏ cũng không nỡ bỏ tiền ra.”

Nàng nói, ra vẻ bức tức kéo chăn lên trùm đầu, phải rồi nàng là cái gì cầu hấn mà có quyền đòi hỏi chứ. Chưa được 10s đã cảm thấy một bàn tay lạnh ngắt từ trong chăn kéo chân nàng ra ngoài. Sự thay đổi nhiệt độ đột ngột khiến Hứa Thanh vùng mình trở dậy.

“ Nếu người dám làm mất thì chết với ta.”

Nàng nhìn xuống phía dưới, là một chiếc lấc chân bằng bạc, rất đáng yêu, còn treo mấy hình con mèo trên đó nữa.

“ Ừm, ta không đeo được đâu, ta khá là miễn cảm với...”

“ Vũ Hứa Thanh, nếu người dám tháo cái đó xuống thì cắt luôn chân mình đi.”

Nàng nhìn hấn khẽ cười, hấn cũng không đến nổi tệ lắm. Suy nghĩ tốt đẹp về hấn vừa mới được hình thành đã bị phá hủy một cách tàn nhẫn.

Hấn hôn nàng điên loạn, bàn tay xấu xa của hấn không ngừng ve vuốt cơ thể nàng, tiến vào những vùng sâu kín nhất. Trong bóng tối, nàng nghe được giọng hấn lạc hấn đi, tràn đầy dục vọng

“ Người thích bài hát đó đến thế à, vậy để ta giúp người thử cảm giác đó.”

Không phải chỉ là sự ham muốn bình thường, và đúng như lời bài hát, hắn không phải là một thiên thần, hắn là một badboy, mỗi lần, hắn đều đưa nàng đến đỉnh điểm cuối cùng....

36. Chương 36: Hãm Hại

Hàn Tuấn Phong vừa từ trong cung trở về, bước vào phòng đã thấy Hứa Thanh đang may may vá vá.

“Aw.” 2s tiếp “Aw”, hành động diễn ra cứ lặp đi lặp lại thành chu kỳ.

Hắn nghiêm mặt nhìn nàng

“Người cần gì thì đi mua là được, cần gì phải mất công may may vá vá. Bản thân không biết tự lượng sức.”

Hứa Thanh khẽ xùy một tiếng rồi tiếp tục công việc còn đang dang dở. Dựa theo hình dạng hắn đoán nàng đang làm một đôi tất.

“Cái người đang làm hình như quá rộng so với chân người rồi đó.”

Lần này thật sự khiến nàng không khỏi bực mình “Ta đâu có may cho ta đâu!”

Trong đầu hắn lóe lên một tia hy vọng, thật sự rất hy vọng nàng làm cho hắn. Hắn nhìn đôi tất nàng đang làm, ánh mắt tràn đầy hy vọng, khàn giọng:

“Bốn vương không thích mà sắc lòe loẹt thế đâu.”

Hứa Thanh mở mắt to hết mức có thể, nhìn hắn, vẻ mặt khó hiểu:

“Hàn Tuấn Phong, ta biết ngoài trời rất lạnh nhưng không phải người võ công cao cường sao, làm gì mà để đến nỗi bị sốt rồi nói mớ rồi.”

..

Chưa được bao lâu nàng đã ôm bụng ra mà cười

“Ôi trời ơi, ta là làm cái áo cho Bảo Bối chứ đâu có rồi việc mà làm cho người. Ta may cho Bảo Bối hai cái áo mà mười đầu ngón tay đầy thương tích, nếu người muốn thì ta sẽ nhờ Yến Tử làm cho người.”

Sắc mặt hắn biến đổi từ tươi tỉnh thành căm phẫn, chính xác hơn thì cũng có phần thẹn nhưng hắn không để cảm xúc đó thể hiện trên mặt quá hai giây. Hắn vì cái gì mà hy vọng nàng làm cho hắn một đôi tất chứ, vì cái gì mà thất vọng...

“Vũ Hứa Thanh, nếu vậy bốn vương lệnh cho người phải làm, có nát cả mười ngón tay cũng phải làm cho xong. Nếu để ta biết người nhờ ai làm giúp hay người dám làm cho ai khác thì bốn vương sẽ chặt bàn tay người ra.”

Hứa Thanh nghe hắn nói dọa vội giãy nảy lên

“Hàn Tuấn Phong, người rốt cuộc có phải là người không, bắt ép người quá đáng. Còn nữa mắc mớ gì mà ta phải làm cho người, người muốn thì có thể nhờ bất kỳ ai mà. Hành hạ ta suốt đời người cũng không thỏa lòng à? Ta rốt cuộc đã động người chỗ nào, ta cùng lắm chỉ là gây hấn với người một lần ở kỹ viện, một lần lúc hầu người rửa mặt, một lần cắn người, một lần chơi xỏ ba vị phu nhân, một lần khiêu khích người ở bữa ăn, một lần dùng thức ăn cho chim phá quan phục, một lần vẽ tranh biếm họa người, một lần bỏ trốn, một lần nôn ra số thức ăn người ép ta uống, một lần trêu tức người khi cấm trại, một lần à quên ba lần tìm cách đuổi người ra khỏi phòng, còn lại ta đã làm gì chứ” (ss kể ra vanh vách thế còn kêu mình không làm gì, mèo sợ ss lun.)

“Tất cả những điều người làm, người xem đã từng có ai to gan dám làm chưa. Người còn quên việc mình đã là người của ta mà còn cư nhiên câu dẫn nam nhân, trước mắt ta cũng nam nhân khác nhảy múa, liếc mắt đưa tình. Còn nữa người còn cư nhiên dám uống hoa hồng để hoại thai...”

“Hàn Tuấn Phong, ta nhắc lại đây là lần thứ mấy trăm rồi, ta không phải là người của người, chưa bao giờ tự nguyện theo người, tất cả đều là người ép buộc ta. Ta cũng không phải là loại gái cầu dẫn nam nhân mà người nói, mà kể cả có đi chăng nữa, ta xứng đáng được hưởng điều đó. Chưa hết đâu, ta biết ba vị phụ nhân trước đây, người sau mỗi lần thị tẩm đều bắt các nàng uống hoa hồng, vậy tại sao lại cấm ta?” Hàn Tuấn Phong ta hỏi người một câu, người rút cuộc phải hay không yêu ta, nếu yêu ta tại sao lại luôn hành hạ ta như vậy?”

“Yêu người, mơ tưởng. Cho dù là một nha hoàn thấp kém, hễ được ta thị tẩm qua thì là người của ta. không có tư cách đi yêu người khác.” Hần nói, nộ khí hùng hực bước ra khỏi phòng.

Hứa Thanh ngồi đó giậm chân kêu trời, tại sao số nàng lại khổ thế hả trời, nàng bây giờ chỉ muốn bay ngay về thế kỷ 21. Chưa bao giờ nàng thấy cần tự do đến như thế này, chưa bao giờ với nàng tự do lại có ý nghĩa đến vậy....

...

Thái Y bước vào cúi đầu thi lễ trước Hàn Tuấn Phong

“Tham kiến vương gia.”

“Miễn lễ” Hần nói giọng lạnh băng

“Dám hỏi vương gia triệu kiến nô tài có việc? Không lẽ người trong phủ có chuyện.”

“Hôm nay ta chỉ muốn hỏi người có loại thuốc nào khiến phụ nữ dễ dàng có thai không?”

Thái Y khẽ ngược mặt lên nhìn Hàn Tuấn Phong, thấy ánh mắt sắc lạnh của hần vội cúi mặt xuống.

“Dám hỏi vương gia người hiện có bao nhiêu thị thiếp.”

“Bổn vương đã đưa những người trước kia đi, hiện chỉ có một người mà bổn ta hoài thai.”

“Có thể do lúc trước người đã làm chuyện quá độ dẫn đến bây giờ khó có thai, hoặc chẳng vị phu nhân kia còn dùng hoa hồng?”

“Nàng dạo gần đây không có động đến.”

Thái Y lặng im một lúc, ra chiều suy nghĩ

“Vậy lão phu sẽ kê cho người một thang thuốc, đưa cho phu nhân uống.”

“Cho người lui.”

Thái Y bước ra để lại trong phòng một mình Hàn Tuấn Phong. Nàng đánh chết cũng không chịu thừa nhận là người của hần, để nàng có hài tử của hần là cách duy nhất. Hàn Tuấn Phong bỗng chốc nhớ lại lời của Hứa Thanh, hần tại sao một mực muốn nàng là người đàn bà của hần. Yê, là điều không thể. Hần sẽ không yêu nàng...

...

Hứa Thanh may ầu may thả cho hần đôi tất, chỉ vừa ở mức đi được còn về chất lượng thì... Đừng hỏi vì sao cấp 2 nàng điểm ôn kỹ thuật, ơn trời nàng có người mẹ đảm đang hết cỡ.

Hứa Thanh làm xong bể tiểu Bảo Bối ra ngoài chơi với Thiên Hạo. Anh không ở trong phủ cùng nàng nhưng thường xuyên đến thăm nàng.

“Ừm, chúng ta chuyển đề luận được không, đề “Nữ Quyền” này tôi chẳng hứng thú chút nào.”

“Được rồi vậy anh thích tích phân vi phân hay triết học nào...”

Anh đúng là đầu hàng với cô, lần nào gặp mặt cũng lôi mấy thứ này ra làm rồi nói chuyện.

“Hứa Thanh, cô yêu Hàn Tuấn Phong chứ?”

“Không, tại sao anh lại hỏi vớ vẩn vậy.”

“Cô cảm nhận được tình cảm hần dành cho cô chứ.”

“ Có, tất nhiên. Tôi vừa mới nát mười đầu ngón tay vì hấn ép tôi làm cho hấn đôi tất vớ vẩn kia kìa.”

Ngưng một lúc, Thiên Hạo khẽ mỉm cười “ Hứa Thanh, tôi sẽ không chịu thua đâu.”

.....

Lên la một lúc, Thiên Hạo rút cuộc cũng phải trở về. Hứa Thanh bế Bảo Bối về Đường Uyển viên. Vừa mở cửa phòng ra, chưa kịp định thần thì nàng đã bị đẩy vào trong, và hai giây sau có tiếng khóa ngoài.

“ Meoww’!!!!” Bảo Bối kêu ré lên một tiếng, dùng móng cào cào bầu chặt lấy người nàng, tưởng như muốn xé nát da thịt, nó sợ hãi đến điên loạn...

Bên trong căn phòng là một khung cảnh kinh tởm đến tận độ, khắp nơi, từ trên bàn xuống đất, chần gối, ga đệm toàn là rắn rết đang bò lượn, ếch nhái nhảy khắp nơi, thạch sùng, chuột cống, không một con vật gớm ghiếc nào không tồn tại. Chúng chỉ như muốn nhảy xổ vào Hứa Thanh nuốt sống....

37. Chương 37: Truy Tìm Thủ Phạm (1)

Hứa Thanh chết lặng, đây là một cơn ác mộng kinh tởm nhất mà nàng nhớ đã từng trải qua nhưng cũng không khiếp sợ đến nỗi này...

Tiếng ếch ộp đưa nàng về thế giới hiện tại, Hứa Thanh quay người hòng đập cửa thoát ra ngoài nhưng vô ích, cánh cửa đã bị khóa chặt.

Các dây thần kinh trong nàng căng ra, tim đập như điên loạn, nỗi sợ hãi lên đến kịch điểm. Trong giây phút này não bộ nàng hoạt động hết công suất, nàng phản ứng như một ra đa cực nhạy với bất cứ điều gì xảy ra dù là nhỏ nhất. Chạy đã không thể, Hứa Thanh dùng hết sức nhảy đến chỗ bàn trang điểm, vì nơi đây nàng đã nghịch quá nhiều chất hóa học nên lũ sâu bọ không dám bò đến gần. Đến được vị trí gần như được coi là an toàn, lúc này, các dây thần kinh mời chào ra, thay vào đó là một nỗi kinh hoàng khác. Hứa Thanh ngồi đó co ro, hai tay ôm đầu trong khi Bảo Bối đang bầu chặt trên vai nàng. Nàng tê liệt rồi, mất đi hoàn toàn các giác quan, thậm chí không thể cảm nhận cơn đau từ vết thương đang chảy máu từ vai.

Hai tay nàng bắt đầu vò tóc, ôm chặt đầu. Nóng, nóng đến kinh khủng, tất cả xung quanh nàng là một màu tối. Ánh sáng mờ ảo từ chiếc nền càng khiến Hứa Thanh không thể rũ ra khỏi đầu hình ảnh những con sâu bọ tởm lợm đó

“ Bố, bố ơi, cứu con...”

“ Không sao đâu con gái, bố ở đây rồi, chúng không sẽ không làm hại con đâu.”

“ Bố...con sợ...”

“ Bố ở đây, bố bảo vệ con”

Những tiếng nói như xa như gần, như thực như ảo vọng bên tai Hứa Thanh. Là mơ sao, không, không giống. Phải chăng đây là ký ức của nàng. Ánh sáng đó tại sao lại tối tăm thế.

Nàng nhớ lại đêm kinh hoàng đó, một đứa bé 6 tuổi chạy chơi trên cánh đồng, lúc đó đang là hoàng hôn. Phải cái chiều kinh hoàng đó, một tên tù vượt ngục, một tên biến thái, chính hấn, gương mặt đầy sẹo của hấn đã khắc sâu trong tâm trí nàng. Tên bệnh hoạn nhìn thấy nàng, nàng nhớ ánh mắt kinh khủng của hấn nhìn nàng lúc đó, hấn đã đem nàng hất xuống một cái hố đầy cóc nhái, chuột bọ. Một đứa bé sáu tuổi bị ám ảnh, nàng chưa bao giờ quên cảm giác lũ chuột bắn thiu cần xé áo nàng, những con bọ xung quanh, nhưng con ếch nhảy, những con nhái như muốn chui vào mồm nàng. Và lúc đó chính bố nàng đã phát hiện ra và cứu sống nàng. Cơn ác mộng đó chưa bao giờ qua đi. Từ bé nàng đã sợ ếch nhái, các loài bò sát, giun bọ. Chuyện đêm hôm đó đã biến chúng vĩnh viễn thành một cơn ác mộng. Hứa Thanh dùng tay cọ xát lên đầu tưởng như muốn xé nát mình ra. Một khi đến giới hạn của sự kinh hãi, nàng sẽ phát điên....

.....

Hàn Tuấn Phong sau khi xử lý một số công việc xong, quay bước về Đường Uyển viên thì thấy cửa khóa người, trong lòng hắn cảm giác bất an.

Tay hắn không ngừng đập cửa, vừa hét lên

“ Vũ Hứa Thanh, người có ở trong đó không, Hứa Thanh, xảy ra chuyện gì, Hứa Thanh...”

Nàng không thể vì giận hắn chuyện lúc này mà khóa cửa ngoài để đuổi hắn. Dù có muốn khóa cũng phải khóa cửa trong, nhất định có chuyện bất thường

Tay hắn không ngừng đập cửa, tựa như muốn phá vỡ cái màn ngăn cách quái quỷ đó. Nhịn không được hắn rút kiếm chém đứt ổ khóa, đập tung cửa

“ Hứa Thanh”

Quang cảnh trước mắt không khỏi khiến hắn buồn nôn, là ai đã gây nên chuyện này. Hắn đảo mắt xung quanh thì thấy Hứa Thanh đang run rẩy, hai tay ôm đầu, trên vai là vết thương đang chảy máu

“ Hứa Thanh!” Hắn vội vàng phi thân đến bên nàng, khẽ động nhưng Hứa Thanh trắng bệch như một cái xác không hồn, cơ thể không ngừng run rẩy. Hắn nghiến răng kéo nàng ra khỏi phòng, bế nàng đến Lãnh Hàn lâu, vừa đi vừa hét lên với người xung quanh, họ tự biết mà vào phòng dọn dẹp...

.....

Hứa Thanh trong nỗi sợ hãi đó, mơ màng cảm nhận được vòng tay bảo vệ ấm áp, là bố nàng sao, không nàng vốn dĩ đã không còn cái cơ hội ấy nữa rồi

.....

“ Thái y, nàng rốt cuộc bị làm sao?” Hàn Tuấn Phong hỏi dồn dập, hắn chưa bao giờ cảm thấy lo lắng như thế này, một Hứa Thanh mạnh mẽ, ương bướng mà hắn biết dường như lúc này không hề tồn tại

“ Vương gia, xin người bình tĩnh, nàng không sao rồi. Vết thương nhẹ không hề đáng ngại. Chủ yếu là do cú sốc thôi, nàng hẳn phải chứng kiến điều gì kinh sợ lắm. May thay là nàng đã ngất đi. Thần sẽ kê liều thuốc, nàng uống xong, tỉnh lại sẽ ổn thôi.”

“ Người khẳng định”

“ Thần lấy mạng mình ra bảo đảm, nhưng tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra với nàng lần nữa.”

“ Được, cho người lui.”

Thái Y khẽ cúi người đi ra. Hàn Tuấn Phong dù vậy không để cho đầu óc mình thanh tịnh lấy một giây, hắn nhẹ nhàng quyết đi những giọt mồ hôi trên trán, siết chặt tay nàng, hắn rất lo sợ nàng bị phương hại, hắn chết cũng không muốn nhìn thấy bộ dạng lúc đó của nàng một lần nữa. Là kẻ nào, kẻ nào, kẻ nào dám làm trò này, hắn nhất quyết không tha, hắn phải cho người đó chịu mọi sự tra tấn hành hạ.

“ Hứa Thanh, nghe tiếng ta, tỉnh lại mau.”

Hứa Thanh vẫn đang trong cơn mê, thanh âm của hắn thoảng bên tai, ôn nhu...

Nàng vội chồm người dậy ôm lấy Tuấn Phong

“ Bố, đuổi chúng đi đi, Hứa Thanh sợ, rất sợ”

Nàng mê sảng ư, hắn không hiểu một từ nàng nói (vì ss HT đang nói tiếng Việt trong cơn mê), nhưng tựa hồ cảm nhận nỗi sợ hãi trong đó, Hàn Tuấn Phong ôm ghì lấy nàng

“ Hứa Thanh, ta thề chuyện này sẽ không tái diễn nữa.”

.....

Sáng sớm tỉnh dậy, Hứa Thanh thấy mình đang ở trong một căn phòng khác, Hàn Tuấn Phong gục mình bên giường, hắn đã ngồi đó cả đêm Không mất bao lâu, ký ức của tối hôm qua ùa về, như bản năng, hai tay nàng tự ôm lấy mình.

Nghe động, Hàn Tuấn Phong mở mắt thì thấy Hứa Thanh đang ngồi trên giường hai tay ôm lấy người

“ Người tỉnh”

Hắn đưa tay ra định sờ trán nàng thì Hứa Thanh giật lùi người lại, ánh mắt vẫn cảnh giác. Hàn Tuấn Phong chợt cảm thấy đau nhói khi nhìn nàng như thế này. Hắn thấp giọng, nhẹ nhàng

“ Được rồi, không sao, mọi chuyện ổn rồi. Hứa Thanh, nghe ta, không có gì ở đây cả..”

Hứa Thanh hệt như một đứa trẻ nhút nhát, ráo mắt nhìn xung quanh, đúng là không có gì nhưng nàng vẫn như cũ, ánh mắt bi thương mang theo phần cảnh giác

“ Chúng đã ở đó... khắp mọi nơi, ta thật sợ... rất sợ... Ta...bọn chúng....tất cả...”

Hàn Tuấn Phong kéo nàng vào ôm ghì trong lòng, mặc cho nàng nức nở. Hắn tựa hồ như cảm nhận được sự run rẩy của nàng. Hắn không nói gì, ánh mắt dần dần nhìn về nơi xa

“ Hứa Thanh, ta thề hắn sẽ phải gánh chịu hậu quả, mặc cho hắn có là ai.”

Ps: Mèo có đủ can đảm để nói điều này không nhỉ...Phùuuuuu!!! Can đảm lên... Khoan, chuẩn bị áo giáp, mũ sắt, phòng thủ chắc chắn đó. Nào: Xin thông báo, MAXK đến chương bốn mươi là dừng nha mọi người. Nói xong chạy té khói....

38. Chương 38: Truy Tìm Thủ Phạm (2)

Chiến Cơ không thấy Hàn Tuấn Phong vào triều, vội lo lắng, hắn cảm giác việc này có liên quan đến Hứa Thanh nên vừa bãi triều đã vội đến Lãnh Nam phủ.

“ Tuấn Phong, người vì lẽ gì mà hôm nay không vào triều.”

“ Từ lúc nào huynh quan tâm tới ta vậy, Hàn Tuấn Phong khẽ nhếch mép, ...sự tình là Hứa Thanh có chuyện nên ta không vào triều được.”

“ Nàng có chuyện, Hứa Thanh giờ ở đâu, nàng không sao chứ?” Chiến Cơ gương mặt mang theo sự lo lắng, hướng ánh mắt nhìn xung quanh.

Hàn Tuấn Phong khẽ ra hiệu cho Chiến Cơ theo mình, dẫn hắn đi nhìn nàng. Hứa Thanh đang nằm trên giường, ôm Bảo Bối ngủ ngon lành. Chiến Cơ quay lại nhìn Tuấn Phong

“ Hôm qua có người hãm hại nhốt nàng trong một căn phòng đầy rắn rết, nàng đã chịu một cú sốc rất lớn. Sáng nay nhờ uống thuốc nên bây giờ mới ngủ được một chút.”

Chiến Cơ không dám tin vào tai mình nữa, nàng là một nữ tử hiền lành yếu đuối, ai lại tàn ác đến mức này.

Có lẽ do tiếng người, Hứa Thanh khẽ cựa mình thức dậy. Tất cả những gì Chiến Cơ nhìn thấy là một cô gái với gương mặt cảnh giác đến tột độ đang lùi dần sát về phía tường.

“ Hứa Thanh đừng sợ, là ta Chiến Cơ đây. Ở đây không hề có gì.”

Gương mặt Hứa Thanh có phần giãn lỏng, có lẽ đó chỉ là phản xạ tự nhiên. Tuy trấn tĩnh được, Hứa Thanh vẫn không hề có ý sẽ đến bên anh chào hỏi, tuy vậy ánh mắt đã trở lại bình thường. Chiến Cơ, đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến cô gái bướng bỉnh trong lòng hắn sợ hãi, lòng đau như cắt không tự chủ được, quàng tay ôm lấy nàng.

Cái ôm ấm áp làm Hứa Thanh nhớ lại cảm giác khi bố cứu mình, khi được nằm trong vòng tay an toàn ấy. Nàng cũng đưa hai tay quàng qua cổ anh, nhưng hai tay còn chưa kịp khép chặt thì Chiến Cơ đã bị Hàn Tuấn Phong kéo ra ngoài, một tay nắm lấy cổ tay anh, gần từng chữ

“ Hoàng thượng, xin người tự trọng. Hứa Thanh là người phụ nữ của ta.”

Hàn Chiến Cơ giương mắt nhìn Tuấn Phong

“ Người nói cái gì?”

“ Nàng sớm đã là người của ta rồi.”

“ Bụp...” Một quả đấm hạ cánh trên má của Tuấn Phong

“ Hàn Tuấn Phong, ta không cho phép ngươi dùng những lời nói đó để bôi nhọ nàng. Ta sẽ không để ngươi ức hiếp nàng nữa, hấn quay lại nắm lấy tay Hứa Thanh, Hứa Thanh đi với ta, cả đời ta sẽ bảo vệ cho nàng.”

Ngược lại với dự đoán, Hứa Thanh không hề xuôi người theo anh “Chiến Cơ, hấn nói là sự thật, tôi không phải là một cô gái trong trắng như anh nghĩ, nàng hất tay anh ra, anh hãy về đi, tôi thật sự mệt mỏi lắm.”

Chiến Cơ thất thần, đứng đó nhìn nàng, một hồi lâu thì quay người bước thẳng, kìm nén trong lòng những cơn sóng cảm xúc.

Hứa Thanh buồn rầu nhìn theo bước anh, chán nản quay ra nhìn Tuấn Phong “ Người hạnh phúc rồi chứ, giờ thì để ta yên được chưa.”

Nàng nói rồi đặt mình xuống, là ngủ cũng được, thức cũng chẳng sao, vốn dĩ đã không quan trọng.

Hàn Tuấn Phong cắn môi bước ra khỏi phòng, tất cả hành động của hấn chỉ là bản năng. Nếu nàng là của người khác hấn sẽ điên mất. Hôm nay người ở đó nên không phải hoàng thượng hấn đã đem hấn ra trăm mảnh rồi.

....

Bên thư phòng ở Lãnh Hàn lâu vang lên tiếng đập bàn đầy giận giữ

“ Người nói là ai làm cơ?”

Thiên Hạo đứng đó, thân người không một mảy may suy chuyển

“ Ta đã điều tra rất kỹ, ngày hôm đó Yến Tử cũng Thái hậu đi dâng hương nên khả năng thủ phạm là Yến Tử rất thấp. Ngày hôm đó, theo như lời một vài nha hoàn, phu nhân Quế Châu có trở về phủ lấy đồ, đáng vẻ có phần quỷ dị. Vì vậy nếu ta đoán không lầm chắc hấn là nàng ta.”

Tờ giấy trong tay Hàn Tuấn Phong bị vò nát một cách không thương tiếc

“ Được lắm, lại có thể là ả đàn bà đó sao. Tử Lôi”

“ Có thuộc hạ.”

“ Ta không quan tâm là bằng cách nào, thông qua ai, không tìm được ả đàn bà đó thì người mang đầu về gặp ta.”

“ Thuộc hạ tuân chỉ”

Thiên Hạo nhìn bóng của Tử Lôi biến mất, quay lại nhìn Tuấn Phong đặt trên bàn một lọ thuốc

“ Ta có tìm trong hành lý của Hứa Thanh, đây là loại thuốc an thần, sẽ có công dụng đó. Uống hai viên sau khi ăn với nước. Còn nữa tuyệt đối không thể để nàng bị kinh động lần nữa.”

“Ta biết”. Hàn Tuấn Phong tập trung ánh nhìn vào lọ thuốc, hấn làm sao biết được đây có đúng là thuốc như Thiên Hạo nói không, nó rất có thể là tình dược.

“ Hàn Tuấn Phong, ngươi đến bao giờ mới chịu thừa nhận tình cảm mình dành cho Hứa Thanh.”

“ Tình cảm gì, ta và nữ nhân đó có quan hệ gì được.”

Lặng im một lúc Thiên Hạo mới lên tiếng

“ Hàn Tuấn Phong, cho dù ngươi có thừa nhận tình cảm của mình, ta cũng tuyệt đối không từ bỏ. Trừ bỏ chính tai ta nghe được Hứa Thanh nói nàng dành tình cảm cho ngươi, bằng không ta sẽ đưa nàng rời khỏi đây lập tức.”

Không cần hấn lên tiếng trả lời, Thiên Hạo quay người rời khỏi.

...

Hàn Tuấn Phong bước vào phòng, Hứa Thanh đang nằm trên giường vờn với Bảo Bối. Hấn đúng là khó khăn lắm mới chuyển được toàn bộ đồ đạc ở Đường Uyển viên về đây, kể cả cái giường. Hứa Thanh khi đầu còn tỏ ra sợ hãi nhưng sau thì cũng ổn. Từ nay nàng phải ở Lãnh Hàn lâu, nơi an toàn nhất phủ.

Đang nằm bỗng thấy cảm giác khác lạ ở ngực, theo phản xạ Hứa Thanh húc khuỷu tay về phía sau. Kỳ lạ thay, nàng lại húc trúng.

“Người bệnh biến thái tái phát hả, hết trò rồi sao, ta la người bệnh đó.”

“Hứa Thanh, đã ba ngày rồi, thái y nói tình trạng của ngươi đã hoàn toàn ổn định”

“À ha, ổn định để sống chứ không phải ổn định để sống chứ không phải để ngươi bắt nạt.”

Hàn Tuấn Phong nín thing, không nói gì bẻ bát thuốc tới trước mặt Hứa Thanh

“Thuốc này... ngươi uống đi.”

Hứa Thanh ngửi mùi thuốc, khẽ rùng mình, “Ngày nào cũng bắt ta uống mấy cái thứ đắng ngắt này”.

Nói miệng là vậy, Hứa Thanh vẫn đưa tay đón lấy cái bát nhấp một ngụm

“Này đây là thuốc gì thế, không giống với mọi hôm.”

Thần sắc Tuấn Phong có phần biến đổi,

“Người biết nhiều làm gì, ta kêu ngươi uống thuốc độc sao.”

Hứa Thanh bán tin bán nghi nhưng cũng tắc lưỡi cố nốc hết chỗ thuốc. Bỗng, bên ngoài có tiếng của Tử Lôi

“Bẩm vương gia, đã bắt được Quế Châu, hiện đang ở đại lao chờ người định đoạt.”

“Người ở đây chờ ta, cấm không được đi lung tung.”

....

“Vương gia, bỗng nhiên người đưa Châu nhi đến đây là sao, Châu Nhi thật sự không hiểu”

“Người bỏ cái lớp mặt nạ ghê tởm ấy đi, ta chỉ cần một câu, ngươi có hay không đem nhốt Hứa Thanh vào căn phòng bẩn thỉu đó.”

Quế Châu đứng người, thật không ngờ hấn phát hiện ra nàng nhanh đến vậy

“Vương gia nói gì vậy, Quế Châu không hiểu. Hôm đó Châu Nhi chỉ về phủ lấy thêm một số đồ đạc, tuyệt nhiên không có làm gì khác, xin vương gia minh xét.”

Hàn Tuấn Phong nhìn con người trước mặt, hận không thể bóp nát ra. Không hấn còn phải hạnh hạ từ từ.

“Hứa Thanh gặp chuyện hôm nào, tin này chưa hề truyền ra ngoài. Người dựa vào đâu mà chối nhanh vậy.”

“Hả...ta...”

“Câm mồm, ngươi không có tư cách giải thích. Người đâu, dùng hình.”

“Khôngggggg!!”

....

“Hạnh Tử, Quế Châu phu nhân hôm trước mới trở về đâu rồi?”

“Hứa Thanh cô nương, nô tỳ không rõ lắm, hình như là ở đại lao.”

“Đại lao?”

Hứa Thanh ngạc nhiên vội chạy đến địa lao tìm người. Đi qua từng căn phòng tối, rốt cuộc Hứa Thanh mới thấy ánh sáng mờ hắt ra từ gian cuối. Tiếng roi quất nhưng không có tiếng người đáp lại. Nàng vội vàng chạy đến xem thì thấy một phạm nhân đang bị treo trên giá, hai tay chân đều bị kim kẹp, bên cạnh đó một nha sai không ngừng quất roi. Nhìn kỹ Hứa Thanh mới nhận ra đó là Quế Châu, một mỹ nữ năm nào

“Dừng lại, dừng tay, ta kêu các người dừng.”

Hai nha sai gần đó nghe tiếng Hứa Thanh vội dừng lại

“Nha đầu, người làm cái trò gì ở đây.”

“Ta muốn hỏi, nàng vì sao bị đánh?”

“Đây là lệnh của vương gia.”

Vương gia, Hàn Tuấn Phong ư?

“Các người xin dừng tra tấn nàng một lát, ta sẽ đi nói chuyện với vương gia. Yên tâm, mọi hậu họa ta gánh hết.” Hứa Thanh mới kịp quay người đã đụng ngay hắn.

” Hứa Thanh, người làm gì ở đây.” Nàng vừa mới trải qua cú sốc, hắn không dám để cho nàng nhìn thấy cảnh bản thủ ở đại lao ” Nào theo ta, ta đưa người ra ngoài.”

” Không, ta không đi. Hàn Tuấn Phong, nàng đã làm gì nên tội mà người hành hạ nàng tới như vậy? Không, dù có phạm tội gì cũng không thể hành hạ như vậy!”

Hắn thật sự bức mình, vì ai mà nàng ra nông nổi này chứ

” Chính ả đàn bà này đã sắp đặt tất cả đẩy người vào gian phòng đó. Vậy đủ chưa.”

Hứa Thanh thẫn thờ quay lại nhìn Quế Châu, tại sao người phụ nữ này có thể như vậy, đẩy cô không thương tiếc vào căn phòng đó. Trong phút chốc nàng chẳng khác gì tên tù vượt ngục năm nào...

39. Chương 39: Cầu Hôn

“Được rồi Hứa Thanh, quay về phòng đi.” Hàn Tuấn Phong thấp giọng, trừ bỏ nàng hắn không hề ôn nhu với ai như vậy

“Ta muốn vào nói chuyện với nàng.”

Hắn trợn mắt “Người điên rồi sao, Vũ Hứa Thanh, người rốt cuộc muốn làm gì.”

Hứa Thanh không trả lời, chỉ im lặng đứng đó buộc hắn phải đồng ý. Đứng trước mặt Quế Châu, Hứa Thanh không khỏi kinh hãi, hoàn toàn không có một chút dấu vết nào của người con gái xinh đẹp năm xưa. Thật không thể tưởng tượng nổi chỉ trong một ngày, nàng đã phải chịu bao nhiêu sự hành hạ

“Quế Châu, cô nghe được tiếng ta chứ. Quế Châu..”

Quế Châu kia chậm chạp ngẩng đầu lên nhìn nàng

“Là người.”

“Phải là ta. Quế Châu nói cho ta biết có phải người chính là người đã hãm hại ta.”

Quế Châu không trả lời mà cười lên một tiếng mạn đại

“Tiện nhân, chính ta đây. Ta thật hận lúc đó không đem độc cà vào giết chết người. Người là một con điên vậy mà lại làm cho vương gia để ý tới người. Vì người hắn nhẫn tâm đuổi hết ba người bọn ta. Ba năm, bọn ta đã theo hắn ba năm, kết quả đổi được là gì. Còn người, người chẳng mất đến 3 tháng thì làm cho hắn điên đại vì người. Ta đường đường là con gái của quan trong triều, thân phận không hề thấp kém, vậy

mà giờ đây phải chịu mọi tra tấn nhục hình. Vũ Hứa Thanh, tiện nhân, ta có chết cũng sẽ ám ngươi suốt cuộc đời này.”

Quế Châu nói dứt tiếng, lập tức phỉ nhổ vào mặt Hứa Thanh. Trong khi nàng thất kinh đứng đó. Hàn Tuấn Phong không chịu nổi Quế Châu, vung kiếm lên định xẻo đi vài miếng thịt trên người nàng. Nhưng kiếm chưa chạm da thì Hứa Thanh đã vội đưa tay lên đỡ, lắc đầu nhìn hẩn.

“ Ba...” Một cái tát trúng vào mặt Quế Châu

“ Quế Châu, cái tát này chính là sự trừng phạt cho ngươi. Ta đánh cho ngươi tỉnh lại. Ngươi có hiểu rằng, nếu hẩn là của ngươi vốn dĩ chẳng thể mất đi, nếu hẩn không thuộc về ngươi thì có cố tranh giành thế nào cũng không được. Việc ngươi làm với ta, ta không thể xem như không tồn tại, cái tát này thay ôn nợ ngươi phải trả với ta... Hàn Tuấn Phong, thả nàng đi, ta không muốn nhìn thấy chuyện này nữa.”

Hàn Tuấn Phong vốn không cam chịu tha thứ cho nàng ta dễ dàng vậy nhưng trước ánh mắt cầu tình của Hứa Thanh hẩn không thể từ chối. Bước tới gần cửa, Hứa Thanh nghe tiếng Quế Châu phía sau

“ Hàn Tuấn Phong, ngươi vì cái gì yêu nàng, vì nàng đẹp hơn ta ư. Ta có chết cũng phải làm cho ra nhẽ chuyện này.”

Hứa Thanh quay lại nhìn nàng khẽ mỉm cười

“ Ai nói ta đẹp nào, một ngày nào đó, ngươi sẽ tìm được một người và trong mắt người đó ngươi là cô gái duy nhất, là người đẹp nhất. Còn một bí mật nữa tiết lộ cho ngươi, hẩn không yêu ta.” Hứa Thanh nói xong mỉm cười bước ra ngoài, Quế Châu nằm đó, nhìn theo Hứa Thanh ánh mắt va vợi. Sự thật là vậy, mình không thể thắng nàng ta. Hàn Tuấn Phong bước theo sau nàng nhưng không hề lên tiếng.

...

Hẩn...yêu nàng sao. Tại sao Thiên Hạo nói hẩn có tình cảm cho Hứa Thanh, giờ lại đến Quế Châu nói hẩn yêu nàng, tại sao khó chịu khi nghe nàng phủ nhận hẩn không yêu nàng, tại sao, tại sao, tại sao???

...

Hứa Thanh đang ngồi ngâm nước nóng, thả hồn lên chín tầng mây thì nghe có tiếng mở cửa

... 2s sau...

“ AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!”

“ Ngươi câm ngay, ngươi muốn hét cho cả cái thành này nghe thấy à.”

Nàng kéo vội cái khăn che người, nắm lấy bất cứ vật nào gần đó ném về phía hẩn, nhưng đều làm cho hẩn tránh được

“ Hàn Tuấn Phong ngươi là người biến thái nhất ta từng gặp. Đồ lang sói, ngươi cút ra ngoài cho ta.”

“ Thân thể ngươi, ta còn lạ sao. Vũ Hứa Thanh, tại sao hôm nay ngươi không uống thuốc.”

“ Ngươi bệnh à, chuyện này cũng quản nữa là sao. Ta khỏi rồi uống thuốc để bệnh lại à?”

“ Bảo ngươi uống thì ngươi thối mắc làm gì?”

“ Hàn Tuấn Phong, nói cho rõ đi, đó là thuốc gì. Ai biết được ngươi mưu ma chước quỷ như thế nào.”

“ Ngươi dám nói ta mưu ma chước quỷ sao “ (ó bộ không phải hả ca)

“ Tất nhiên ngươi là đồ ác ma”

“ Ác ma, hẩn nhìn nàng ánh mắt quỷ dị, được vậy để ta cho ngươi thấy ác ma là thế nào.”

...

Ký ức mơ hồ, không hề tồn tại hiện thực. Tất cả đều bị quán vào trong dòng cảm xúc mãnh liệt ấy... Tất cả những gì còn đọng lại trong người nàng là mọi thứ bắt đầu từ phòng tắm, chính xác là từ trong bồn tắm (>0

40. Chương 40: Đám Cưới

Hứa Thanh bất động lần thứ ba trong ngày, hai lời cầu hôn kia lạnh mạn, chan chứa cảm xúc biết bao thì lời cầu hôn của hắn lạnh nhách từng ấy. Đã thế hắn còn nói với giọng bình thản như kiểu “ chuyện người lấy ta là hiển nhiên rồi.”

“ Xin lỗi nhưng.. cái gì cơ?” Hứa Thanh nghi hoặc hỏi lại

“ Người tai có bệnh à. Ba ngày nữa hôn lễ giữa chúng ta sẽ cử hành.”

“ Ha ha ha ha.... Hàn Tuấn Phong, ta không nhớ chính xác lúc nào ta nói đồng ý lấy người.”

“ Ngay lúc này đây.” Hắn nói rồi phi người đến chụp lấy Bảo Bối đang ngồi đó vờn quả bóng, rồi đưa cho Lý quần gia ở phía sau

“ Nếu ba ngày nữa người không ngoan ngoãn tiến hành hôn lễ, ta sẽ đem quăng con mèo này cho sói ăn.”

Hứa Thanh mắt đăm đăm nhìn Bảo Bối, chân tự động bước tới “ Hàn Tuấn Phong, người điên rồi !”

Hàn Tuấn Phong chẳng cần dùng nhiều sức lực để đẩy nàng quay lại, Lý quần gia nhanh chóng dẫn Bảo Bối đi.

“ Không chỉ vậy Vũ Hứa Thanh, nếu người dám từ chối hôn lễ này, ta sẽ đem Mẫu Đơn đi làm khổ sai nô lệ, cho nàng ta suốt đời chịu vũ nhục.”

Hứa Thanh một mực lắc đầu “ Hàn Tuấn Phong, người điên rồi , rốt cuộc ta đã làm gì người chứ. Nếu người cần vợ đến vậy chỉ cần ra ngoài viết một thông báo to “ Cần tuyển vương phi” thì sẽ có không biết bao nhiêu mỹ nhân đến cầu xin để làm vợ người, người vì lẽ gì mà nhất định phải hạnh hạ ta”

“ Nếu ta nói hạnh hạ người khiến ta cảm thấy rất hạnh phúc thì sao. Ta nói người đã là người đang bà của ta thì cả đời đừng mong được gả cho người khác.”

...

Phải, là hắn sau khi giải quyết xong mớ công việc, tâm trạng vốn thật tốt khi nghĩ sẽ lại được nhìn thấy nàng, ôm nàng trong lòng ngủ. Một ngày không xa, nàng sẽ sinh cho hắn thật nhiều hài tử. Hai người đàn ông đồng loạt cầu hôn nàng, và nàng không như hắn nghĩ, sẽ từ chối thẳng thừng. Máu trong người sôi lên, tất cả những gì hắn nghĩ được là giữ nàng lại. trói buộc nàng với thân phận người vợ..

...

Suốt ba ngày hôm đó, cả vương phủ rục rịch chuẩn bị cho lễ cưới. Hứa Thanh tức không biết để đâu, dùng mọi cách mà không ăn thua, la hét, van xin, khóc lóc, đập bể đồ đạc. Lúc mấy thợ phường và nô tì mang trang sức và hỉ phục đến, nàng đập đổ hết, chê bai đủ đường. Hàn Tuấn Phong hạ lệnh, bất cứ nô tì và thợ phường nào ngày hôm đó mang trang sức và y phục đến mà Hứa Thanh chê bai liền đem ra ngoài đánh một trăm trượng. Làm khổ Hứa Thanh lại phải đi xin hắn bớt nóng, rằng nàng sẽ không làm vậy nữa, cố gắng chọn ra một bộ hỉ phục hoàn mỹ.

Hàn Tuấn Phong lấy tính mạng Bảo Bối và Mẫu Đơn ra uy hiếp khiến nàng trước mặt Thiên Hạo và Chiến Cơ phải dùng bộ mặt giả tạo đến không chịu nổi, nói rằng là nàng tình nguyện lấy hắn.

Đám cưới hại nàng bị Thái Hậu mắng chửi không thương tiếc, lúc Thái Hậu sắp dùng tư hình thì Hàn Tuấn Phong xuất hiện kịp thời.

....

Hứa Thanh cố gắng đi lại trong vườn, tận hưởng chút không khí tự do và cảm giác độc thân cuối cùng. Một bóng người đứng khóc phía xa làm nàng chú ý

“ Yến Tử, là nàng”

Yến Tử cố gắng quay mặt đi, kìm nén tiếng nấc

“ Thanh tỷ...chúc mừng tỷ... muội xin lỗi... đã không... chúc mừng tỷ từ ngày đầu tiên.”

Hứa Thanh nhìn nữ tử đáng thương trước mặt mình mà lòng không khỏi xao động.

“ Ôi, Yến Tử, tất cả là lỗi của ta, ta vốn dĩ muốn tác thành cho nàng và hần, dù là hần không xứng. Yến Tử mọi việc ra đến nông nổi này..”

Yến Tử quay lại nhìn Hứa Thanh, không tìm được nước mắt

“ Tỷ đừng nói nữa. Giờ thì mọi chuyện đã được an bài. Muội đã dành toàn bộ tình yêu cho huynh ấy từ năm lên 8, thế nhưng sau cùng, người huynh ấy chọn không phải là muội. Hứa Thanh tỷ biết không, huynh ấy là cả cuộc sống với muội. Muội vốn là con gái thứ của Tể Tướng đương thời. Phụ thân là một người quang minh lỗi lạc, đại ca là người rất nghĩa hiệp, gia đình sống bên nhau rất hạnh phúc. Vậy mà phụ thân đã bị gian thần vu oan hại cả nhà bị chu di cửu tộc. Thái hậu vì thương tình đã cầu xin hoàng thượng giữ lại mạng của muội, uội ở bên cạnh. Muội tận mắt nhìn thấy người thân từng người bị chém đầu, cơn ác mộng đó luôn ám ảnh muội. Đến năm lên tám, một lần muội bị rút xuống hồ, muội vốn dĩ đã không còn màng đến sự sống. Chính lúc đó, Phong ca đã cứu muội. Huynh ấy dù rất lạnh lùng nhưng đã bảo muội phải tiếp tục sống. Từ đó, muội vì huynh ấy mà sống, vui buồn cũng huynh ấy. Bây giờ huynh ấy đã có quyết định cho riêng mình, muội tuyệt đối không ép huynh ấy. ” Tiếng nói càng về cuối càng khó nghe vì bị tiếng khóc lẫn át.

Hứa Thanh lắng nghe mà trái tim cũng muốn bật khóc. Nàng thật không ngờ rằng cô gái này số phận lại đáng thương như vậy, cô ấy và nàng hoàn cảnh không khác nhau là mấy nhưng so lại thì Hứa Thanh còn may mắn hơn. Tình yêu với Tuấn Phong là tất cả những gì nàng ta bám víu để tiếp tục vui sống, vậy mà giờ đây chính mình đang hủy hoại người con gái tội nghiệp này.

“ Yến Tử, đám cưới sẽ không xảy ra. Ta vốn không hề có tình cảm với hần.”

Yến Tử mắt nhắm lệ nhìn Hứa Thanh, bán tin bán nghi. Nàng không muốn mình phá hỏng chuyện vui của Phong ca nhưng trong sâu thẳm lại mong điều Hứa Thanh nói là sự thật

“ Nàng có lời hứa của ta rồi đó”

....

Tiếng nhạc, tiếng pháo hòa chung trong không khí tươi vui của buổi lễ. Yến Tử ngồi trong phòng đang giúp Hứa Thanh mặc hỷ phục. Hứa Thanh không ngừng kêu oai oái vì cái hỷ phục vừa lằng nhằng phức tạp, lại còn nóng chết ngốt. Giai đoạn vất vả nhất là gian khổ nhất vì tóc Hứa Thanh không để bằng mà được tỉa rất mềm mại. Mũ phượng được tân trang cách điệu nhưng vẫn là vàng ròng, nặng không chịu nổi. Là nàng có cầu xin thế nào hần cũng không cho nàng mặc mấy bộ trang phục quái dị. Trời ạ, hoàn hảo cái khổ mồm.

Vừa mới trang điểm xong, thì bà mối đơn đã bước vào

“ Tân nương mau mau đội khăn, chú rể đang chờ rồi.”

Yến Tử trong lòng thất lại, tay đưa đến chiếc khăn đỏ. Hứa Thanh nhẹ nhàng đặt tay lên bàn tay lạnh giá của nàng, trao cho nàng một cái nhìn nghịch ngợm “ sẽ không sao đâu.”

....

Hứa Thanh chậm rãi phủ khăn lên đầu, bước ra chính điện. Vừa đi vừa lén lật khăn nhìn ngó xung quanh, quả không uống công nhét ụ mỗi ít bạc, để bà ta nói với Hần Tuấn Phong ngày hỷ không thể để bình mã canh phủ như trước nữa.

Tân nương bước ra, mọi người đều giữ im lặng, tiếng nhạc vang lên. Hứa Thanh đánh cược tất cả vào giây phút này đây. Nếu được nàng sẽ có tất cả, nếu mất, ôi không nàng không dám nghĩ nữa. Tim đập như muốn rút ra ngoài, nàng ra lệnh inh không được phép run sợ vì một sai lầm nhỏ thôi, cái giá phải trả sẽ rất lớn.

Trong phút giây quyết định ấy, Hứa Thanh dùng tốc độ của một con báo, lật tung chiếc khăn đội đầu, phóng người ra ngoài cửa, cười lên con tuấn mã mà Yến Tử đã giúp cô chuẩn bị, phóng nước kiệu mà không dám quay đầu nhìn lại.

...

Chuyện quái gì xảy ra thế này, hắn đã hạnh phúc sao khi ngày này đến, nàng sẽ vĩnh viễn là của hắn, ở bên hắn. Vậy mà vào giây phút này lại để cho tân nương cưỡi ngựa chạy trốn. Là hắn quá sơ ý, nghe theo lời bà mối điều hết quân đi. Tất cả chỉ vì muốn một hôn lễ hoàn hảo.

Hàn Tuấn Phong lập tức phi ngựa đuổi theo, vì Hứa Thanh vẫn có phần luống cuống nên chẳng mấy chốc hắn đã theo sát

“Vũ Hứa Thanh, người dừng ngựa lại cho ta.”

“Không bao giờ, Hàn Tuấn Phong người hãy trả tự do cho ta.”

Hàn Tuấn Phong đôi mắt rực lửa, phóng chướng khiến con ngựa của Hứa Thanh hộc máu lẫn ra chết. Hứa Thanh ngã ngựa nhưng bản năng sinh tồn không cho phép nàng dừng lại lấy một giây, tiếp tục cầm đầu cầm cổ chạy mà không để ý phía trước.

Hàn Tuấn Phong xuống ngựa đuổi theo nàng, chẳng mấy lâu đã bắt được, Hứa Thanh và cả Tuấn Phong theo quán tính vẫn chưa dừng lại hắn. Hứa Thanh không ngừng giãy giụa.

“Hứa Thanh, về với ta, ta sẽ đối xử tốt với người.”

“Không cần, ta không cần, tất cả những gì ta cần là tự do.”

“Hứa Thanh, ta không hề nhốt người trong lao tù, đó không phải là tự do sao?”

“Không, không tự do của ta ở thế kỷ 21, tất cả những gì người có ở đây là một xã hội phong kiến bất công, vua chúa các người tự mình là trên hết. Ta không muốn ở đây, không muốn.”

“Hứa Thanh, người nói gì ta một chút cũng không hiểu”

“Buông ta ra!”

Hứa Thanh dùng toàn bộ sức lực của mình hất Hàn Tuấn Phong ra nhưng bản thân lại xảy chân, ngã xuống một hố sâu. Cái hố sâu đó không gì khác ngoài vực sâu thăm thẳm mà cả hai người không ai để ý

“AAAAAAA”

“Hứa Thanhhhhhh!!!!!!!!!!!!!!”

....

Kết thúc rồi. Một câu chuyện vu vơ kết thúc tại vực thẳm, đúng như ý nguyện của nàng, nàng đã vĩnh viễn thoát khỏi hắn nhưng cũng vĩnh viễn không còn trên cuộc đời này nữa. Còn hắn, hắn vĩnh viễn đã đánh mất nàng. Mọi chuyện giữa nàng và hắn phải chăng là một dấu chấm kết thúc....

41. Chương 41: Trở Về Với Hiện Tại

Không khác gì lần đầu tiên xuyên không, Hứa Thanh khắp người đau nhức đầu óc choáng váng. Nếu nàng đoán không lầm chắc hắn nàng đã rơi xuống vực để rồi sau đó bị Hàn Tuấn Phong tóm lại, và giờ đây khi nàng mở mắt ra hắn sẽ trừng trị nàng bằng cách nào đó tàn bạo nhất.

Hứa Thanh sợ khi phải mở mắt ra nhìn hắn, cô cố gắng giữ cho nhịp thở đều đều giả như vẫn chưa tỉnh lại. Một mùi nồng nặc sộc vào mũi, mùi thuốc sát trùng, cái mùi đặc trưng chỉ có ở đâu nhỉ,... phải rồi... bệnh viện. Cô đã ở quá khứ lâu đến nỗi không nhận ra điều này.

Hứa Thanh trong lòng có chút hoang mang, cô thật sự đang ở đâu thế này.

“ Y tá Thực, mau đi gọi bác sĩ Tân lại đây, bệnh nhân có dấu hiệu tỉnh lại.”

“ Vâng.”

Y tá??? Hứa Thanh có đang nghe nhầm không, nếu không phải là mơ hay mê sảng, nàng dám chắc mình đang ở thế giới hiện đại. Tiếng bước chân dồn dập, tiếng các dụng cụ bị chuyển rời không khỏi làm Hứa Thanh tăng lên sự nghi hoặc... Cô cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu của mình.

Trước mắt nàng là một người đàn ông tầm tuổi trung niên, khoác trên người áo blouse trắng, trước ngực đeo ống nghe đang chú mục quan sát nàng

“ Cô tỉnh.”

Hứa Thanh khẽ gật đầu. Giờ thì dám khẳng định cô đang ở thế giới hiện đại.

Sau khi làm xong một số xét nghiệm, Hứa Thanh nhận được là kết luận cô không sao chỉ là bị sốc và sặc nước mà ngất đi

“ Sặc nước?”

Vị bác sĩ quay lại nhìn cô

“ Cô chắc là diễn viên đoàn kịch phải không, có người nhìn thấy cô nổi trên mặt hồ ở công viên trung tâm. Lúc được đưa vào bệnh viện cô đang mặc trên người hỷ phục Trung Quốc thời xưa. Chúng tôi cũng lấy làm lạ khi nhận định các trang sức đính kèm đều là vàng thật. Vì không tìm được chứng minh thư của cô nên chúng tôi không dám xác định gì cả. Xin hỏi..”

“ Tôi là Vũ Hứa Thanh, người Việt Nam, 22 tuổi, tôi qua học đại học tại Trung Quốc và chuẩn bị sang Mỹ công tác. Tôi hiện trú tại chung cư 15 Vạn Hoa tại Bắc Kinh.”

Vị bác sĩ cẩn thận ghi nhanh những thông tin mà Hứa Thanh vừa nói

“ Xin hỏi bác sĩ hôm nay là ngày nào.”

“ Mừng 5 tháng 8 năm 2010”

Tháng 8 ư, ngày cô chuẩn bị đi là ngày mừng 4/8. Nếu theo ước tính cô xuyên không 8 tháng nhưng lại trở về thời điểm xuất phát, chỉ có một từ để miêu tả “ ma thuật”. Mọi chuyện xảy ra chỉ mới như ngày hôm qua vậy, Hàn Tuấn Phong lên tiếng ép hôn, trời ạ, cô vẫn nhớ gương mặt lúc đó của hắn. Rồi ngày hôn lễ gần kề, cô và Yến Tử cùng nói chuyện, cô đào hôn, bị rớt xuống vực thẳm, rồi Thiên Hạo, Lục Song, Chiến Cơ, Mẫu Đơn. Thế như cô vừa sử dụng một tấm vé du lịch vào thế giới cổ đại vậy, nhưng nếu như bộ hỷ phục đó tồn tại thì chẳng phải mọi chuyện cô từng trải qua không phải là một giấc mơ sao. Hứa Thanh càng nghĩ càng thấy rồi, càng nghĩ càng muốn nổ tung cái đầu.

Sau 3 ngày, khi nhận được lời phán của bác sĩ rằng sức khỏe lẫn tinh thần của cô đều hoàn toàn ổn định, Hứa Thanh xuất viện. Vừa rời hành lang cô đã nhận thấy một bóng người quen thuộc

“ Anh Tuấn, anh làm gì ở Trung Quốc thế này.”

“ Đến thăm em chứ sao. Ở Việt Nam anh đã gọi cho em cả chục cú điện thoại đường dài mà không liên lạc được. Anh lo quá nên bay sang đây xem. Em vừa đi đâu về thế?”

Tưởng như cả thập kỷ Hứa Thanh không còn được nghe tiếng Việt nữa, cô đâm ra phấn khởi trong lòng

“ Em vừa mới xuất viện thôi, nhưng em không bị gì đâu, ốm thôi ý mà. Anh đến rồi thì vào chơi đi.”

Hứa Thanh nhanh nhẹn mở cửa, căn hộ của cô được bố trí khá đơn giản, tiện cho việc học hành. Vừa vào cửa, theo thói quen, Hứa Thanh ngồi check mail là thư. Có một lá thư đặc biệt khiến cô bất động hồi lâu.

“ Anh ngồi đi, anh uống gì nào. Có nhiều lựa chọn đây, nước nóng, nước ấm, nước nguội, nước lạnh, nước đá”

Anh nhìn cô mỉm cười đầy cay đắng

“ Toàn nước lọc phải không em”

Hứa Thanh trả lời giọng hết sức vui vẻ “ Vâng.”

Tuấn thở dài “ Thôi, cho anh ly nước đá.”

Hứa Thanh vui vẻ đi lấy nước, mấy năm không gặp giờ cô mới có dịp ngắm nhìn anh mình. Anh cô rất hợp đeo kính thì phải, trông rất tri thức. Dựa vào ngoại hình của anh cô, bét ra cũng phải hạng 8, từ gương mặt điển trai đến vóc người cân đối, chưa kể đến phong cách hết sức quyến rũ và thân là phó giám đốc nữa. Điều cô thấy lạ là anh vẫn chưa từng có khái niệm bạn gái, Tuấn đề cao chủ nghĩa độc thân, Hứa Thanh giờ là mối quan tâm suy nhất của anh.

...

Sau một hồi tâm sự, Hứa Thanh định đứng lên đi tắm

“ Mewth!!!!”

“ Hứa Thanh, em nuôi mèo từ khi nào thế. Con mèo này trông đặc biệt quá.”

Hứa Thanh sững sốt quay lại nhìn, đây chẳng phải con mèo mắc kẹt hồi đó sao, nó vào đây bằng cách nào, chẳng phải chính con mèo này là.... Hứa Thanh không trả lời chỉ đứng đó cười gượng.

“ Thế nào, em dự tính làm gì khi sang Mỹ đây, khi em chuẩn bị vali anh có kêu em chuẩn bị các loại thuốc, chuẩn bị chưa, đừng quên thuốc ngừa thai mà anh gửi cho nha. Còn mấy loại thuốc để em uống khi đến kỳ cả bằng..”

“ Vũ Minh Tuấn! Anh có thôi đi không, em đâu phải đứa không biết lo ỉnh. Anh xem có người con trai nào đọc vanh vách các loại thuốc cho phụ nữ không. Còn nữa, anh nghĩ em sang Mỹ rồi thì sẽ sống và như thế nào mà kêu em mua thuốc ngừa thai hả, biến thái chưa đủ hay sao còn đưa em thuốc ngừa thai cho đàn ông?”

Hứa Thanh thao thao bất tuyệt, tuy cô nói nhiều như thế nhưng mấy viên thuốc anh đưa cho không phải là đồ bỏ

“ Trời ạ, có đứa am gái nào anh mới nói một mà đã vội cãi mười như em đâu hả. Phải rồi, em ngày trước còn hay đeo kính dù không cận mà, sao bây giờ bỏ không đeo nữa. Em muốn quyến rũ anh nào thì khai ra mau, anh còn xem xét cho .”

Đúng là thua luôn với anh cô, từ ngày cha mẹ mất, anh cứ như ông cụ non

“ Em quên chưa nói với anh, vali em chuẩn bị đã bị trộm viếng rồi, tìm cũng vô ích. Em vừa nhận được giấy báo của Stanford. Anh Tuấn, em sẽ sang Mỹ nhưng là để học tiếp cao học.”

Minh Tuấn ngẩng người ra nhìn cô

“ Thế thì em còn đợi gì nữa, đi với anh ra hiệu thuốc nào...”

42. Chương 42: Hai Thế Giới

Minh Tuấn ở lại giúp Hứa Thanh sửa soạn trong một tuần, anh không ngừng kêu gọi kêu đất mấy cái váy đắt tiền theo gió mà bay.

“ Anh thề mà bắt được kẻ cướp anh phải xé nhỏ ra thành sợi để may lại mấy cái váy ấy.”. Đó là những lời nói cuối cùng Hứa Thanh nghe được khi tiễn anh ra phi trường. Dù Hứa Thanh và anh luôn cãi nhau vì những chuyện không đâu, anh đi rồi cô không khỏi buồn trong lòng. Hứa Thanh có 3 tuần trước khi sang Mỹ, giờ chỉ còn lại hai. Tự bản thân cô không biết phải một mình đối mặt với hai tuần này như thế nào.

Cô khẽ tát mình một cái

“ Ôi trời, mình đang nghĩ linh tinh cái gì thế này, tự dừng lại suy nghĩ vớ vẩn. Đã từng một mình 4 năm ở nơi đất khách để học đại học, giờ lại ngại hai tuần ư. Còn nữa, cái mình mong ước không phải là được quay về với thế giới hiện đại, đất nước tự do này sao, còn còn tivi thì mình chưa chết được. Giờ việc cần làm là ngồi tự kỷ với đồng sách vở.”

Chỉ là trong sâu thẳm, cô cảm thấy trống vắng...

Hứa Thanh bắt đầu đưa mình vào nhịp sống trước, sống bằng mì gói cơm hộp, cả ngày ở nhà lẩn lè bò toài không đọc sách, xem phim thì ngồi lướt . Ngoại trừ việc cô nhận nuôi con mèo không – rõ – gốc – tích – mà – ai – cũng – biết – là – cái – gì – rồi – đấy.

Hứa Thanh cảm thấy cuộc sống của mình được lập trình như một con robot vậy, khô khan, cứng nhắc và có phần giả tạo, bao nhiêu sức sống ngày trước đi đâu hết. Tất cả chỉ vì chuyện đó đã xảy ra ư, nó đã làm thay đổi cô sao. Hứa Thanh nằm trên giường xoay người qua lại mà không ngủ được, tại sao khi mà cô đã có đầy đủ mọi thứ, cảm giác lại trống vắng đến vậy? Cô nhớ hần ư??? Không thể, không, Hứa Thanh cố gắng gạt bỏ suy nghĩ về hần, gạt bỏ cái ký ức đó.

Con mèo nằm trên giường Hứa Thanh chăm chú nhìn cô, tại sao Hứa Thanh không hiểu cô chỉ có thể lẩn tránh ký ức đó nhưng không thể gạt bỏ sự tồn tại của nó.

....

Tiếng chuông điện thoại reo, vang lên âm thanh của bài “ Decode” quen thuộc. Hứa Thanh đang ngủ, lấy làm khó chịu sờ soạn tìm cái máy

“ Alo” Người đầu dây chưa kịp nói xong Hứa Thanh đã vội tắt máy, cuộc gọi thứ năm trong ngày của mấy người muốn hẹn Hứa Thanh đi ăn tối. Từ khi cô bỏ kính ra thì những lời mời, những lời tán tỉnh có cánh cứ dần dập xuất hiện.

8h tối, vẫn còn sớm nhưng hôm nay Hứa Thanh đã hoạt động quá mức cho phép, giờ phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, 3 ngày nữa là nàng đã ngồi trên máy bay rồi, phải giữ gìn tĩnh táo.

Chuông điện thoại lại một lần nữa reo, là nhạc chuông nàng đặt riêng cho anh trai. Đúng người rồi, em anh là con nhà hiền lành giờ bị chọc cho tối điên rồi, nên làm anh phải chịu thiệt chút cho em gái xả giận

“ Alo, 8h tối rồi còn gọi gì nữa hả, có người đang chết vì mệt rồi còn bị quấy rầy. Là ai thì cũng làm ơn biến đi dùm cái. ” Hứa Thanh cố gắng hét vào điện thoại, đầu bên kia giọng vang lên cũng không kém

“ Xin thưa với mẹ trẻ, là 10h mới là giờ cấm nghiêm. Mẹ làm cái gì mà giờ này ngủ sớm thế hả, lại còn hét vào điện thoại với anh trai nữa!!”

Hai bên cãi nhau một hồi mới chịu dừng, đi vào việc chính.

“ Em tính thế nào đây?”

“ Ngày mai em sẽ đi thăm ông ấy.”

“ Hứa Thanh, anh không phải kỳ thị gì nhưng em làm ơn sao lại có quan hệ quá mức thân thiết với người đó vậy. Quan hệ xã giao thì không nói làm gì”

“ Kệ em, anh đúng là đồ lảm chuyện.”

Minh Tuấn nghe đầu dây bên kia những tiếng tút dài, chán nản gác máy, ngày mai em gái của anh thật sự đến tìm ông ta sao.

~0

~ “ HỨA THANH !!!!!!!”

Hàn Tuấn Phong hét to tới khàn cả giọng, nhưng hần có hét vậy, hét nữa thì cũng chẳng có lời đáp lại, tiếng hét của hần thật nhạt nhòa trước hẻm vực sâu thẳm thẳm.

Hần chết lặng nhìn vực thẳm trước mặt mình, là làm vợ hần khiến nàng ủy khuất đến vậy sao? Nàng thà chết chứ quyết không chịu lấy hần. Trái tim hần đau như muốn vỡ tan thành ngàn mảnh, cơ thể không còn

trụ vững được nữa. Hắn thật sự mất nàng rồi, mất nàng vĩnh viễn. Bước chân không tự chủ hướng tới đáy vực. Nhưng một giây trước khi lao người xuống, hắn được Tử Lô giữ người lại

“ Vương gia, ngài không thể...”

Hắn nói rồi một chương đánh ngất Hàn Tuấn Phong.

...

Lãnh Hàn lâu.

“ Vương gia người tỉnh?”

Hàn Tuấn Phong mở mắt, tâm trạng hoang mang

“ Hứa Thanh, Vũ Hứa Thanh, nàng ta đâu? Tử Lô, tại sao ngươi dám điểm huyết bồn vương?”

Tử Lô quỳ xuống trước giường, Yến Tử thấy vậy cũng vội vã quỳ xuống

“ Xin vương gia tha mạng, bỉ chức không thể nhìn thấy người tự làm hại bản thân mình. Hứa Thanh cô nương đã ngã xuống vực, thần đã cho điều tra, dưới đó cây cối um tùm lại có một hồ lớn thông ra biển, khả năng Hứa Thanh cô nương còn sống là rất cao.”

Yến Tử gương mặt đầm đìa nước mắt cũng vội lên tiếng

” Tuấn Phong xin huynh bình tĩnh phải người đi tìm, vương phi phúc lớn mạng lớn, không thể chết được, chỉ xin huynh giữ lấy mạng sống, giữ lấy hy vọng.”

Hàn Tuấn Phong nằm bất động trên giường, hắn phải tìm lại nàng, đó là điều hiển nhiên. Hắn không cho phép nàng chết, nàng không thể chết. Trái tim hắn đã tan vỡ, bị giày xéo, tra tấn khi nhìn nàng ngã xuống vực ngay trước mắt mà hắn không thể ngăn cản. Hắn phải tìm lại nàng, nàng vĩnh viễn phải ở bên hắn. Nàng xưa đuổi, hắn sẽ tiến tới; nàng chạy trốn, hắn sẽ tìm lại; nàng tự sát, hắn sẽ cướp nàng về từ tay tử thần. Dù cho cả cuộc đời này nàng không thể trao trái tim mình cho hắn, hắn không cần, hắn cần nàng ở bên, cho dù có phải trói buộc nàng ở bên hắn, cầm tù cuộc đời nàng ở cạnh hắn...

“ Tử Lô, lấp tức vào trong cung xin lệnh điều động binh mã.”

...

Thiên Hạo lẫn Chiến Cơ nghe hung tin mà lòng thất lại, mất đi khả năng hô hấp. Cả hai không cho phép mình tin rằng Hứa Thanh đã chết, điều người đi tìm. Chiến Cơ và Tuấn Phong tìm khắp xung quanh hẻm vực, điều thuyền tìm giữa hồ và biển. Thiên Hạo lẫn theo các làng chài gần đó... Cuộc tìm kiếm vô vọng không biết kéo dài bao lâu lại mang cho họ một niềm tin “ Không thấy xác thì người vẫn còn sống. Còn sống là còn hy vọng.” Ba người, ba tâm trạng, một kiên định, họ sẽ không ngừng tìm kiếm.

43. Chương 43: Cha Già Triệu Thế Hiên

Hứa Thanh tranh thủ tạt qua siêu thị mua thêm mấy thứ linh kinh, hai ngày nữa là cô qua Mỹ rồi, cô không thể không tạt qua thăm ông ấy.

Vâng, ông ấy ở đây không ngoài ai khác, chính là Triệu Thế Hiên một người bạn cô quen ở Trung Quốc. Lý do vì sao anh cô không thích nhìn cô qua lại với ông ấy sao, ông ấy là một người điên.

...

Hứa Thanh vẫn nhớ ngày đầu tiên mình gặp ông ấy, cô cùng nhóm bạn tổ chức một chuyến thăm quan đến Quảng Châu, thăm phủ Bao Công. Nơi đây rừng núi thiên nhiên rất đẹp khiến Hứa Thanh mãi mê nhìn mà lạc đoàn. Không hiểu mò mẫm thế nào mà cô lại mò ra một tòa biệt thự xinh xắn.

Biết mình hoàn toàn mất phương hướng, Hứa Thanh toan bấm chuông hỏi đường, nhưng chưa kịp bấm thì một người đàn ông tuổi ngoài 50, râu tóc bạc trắng ra mở cửa. Lúc đầu làm cho Hứa Thanh không khỏi giật mình, người này ăn mặc có phần cổ quái, đầu tóc trắng lại còn bị hói, chắc chắn là suy nghĩ nhiều quá đến nỗi bạc cả tóc vì gương mặt vẫn còn xuân đầy thôi, trông như Galile vậy đó; Trên mặt thì đeo cặp kính còn khùng hơn của cô nữa, suy nghĩ thoáng qua cho Hứa Thanh hai nhận định hoặc đây là một người điên hoặc một tiến sĩ cổ quái đang nghiên cứu cách kết hợp gen người và thú.

Bản năng báo động sự nguy hiểm, chất adrenaline trong não tăng lên bất thường, chỉ cần ông ấy có bất cứ hành động đe dọa nào cô hoặc vắt giò lên mà chạy hoặc thui cho người trước mặt một cái đá vào chỗ hiểm.

“ Cô bé cần tìm gì ”

“ Dạ, cháu chỉ đang đi ngang qua thôi ạ.” Hứa Thanh trả lời chậm chạp, không thể để cho người lạ này biết cô đang lạc đường.

Người đàn ông khẽ cau mày rồi mỉm cười trêu trọc

“ Hà hà, ta biết thừa nhóc đang lạc đường. Chắc là thuộc nhóm sinh viên đến đây thăm quan chứ gì. Mấy cái cảnh cũ rích đó nhóc xem làm gì, lại đây ta cho xem cái hay hơn.”

Ông ấy nói rồi mạnh tay kéo Hứa Thanh vào trong nhà. Hứa Thanh lập tức... không làm gì cả, cả người cứng đờ lại... cô sợ quá đến không có nổi một phản ứng nào. Người đàn ông thả cô vào giữa căn phòng rộng, đợi đến lúc có một con mèo già đến dụi người vào chân Hứa Thanh mới trở về với thực tại.

Hứa Thanh hoảng sợ toan quay người bỏ chạy thì căn phòng bỗng tối om, rồi sau đó chừng một hai giây thì ánh sáng bắt đầu hiện lên, căn phòng trở thành phòng chiếu 3 chiều. Hứa Thanh ngây người với cảnh trước mắt, toàn bộ không gian xung quanh cô chính là hình ảnh dải ngân hà, một phần vũ trụ. Hình ảnh rực rỡ kỳ ảo đến nỗi Hứa Thanh ngỡ mình thực sự đang đi giữa vũ trụ vậy.

“ Cô bé thấy đẹp chứ? ”

Lúc này Hứa Thanh mới bừng tỉnh, trở về trạng thái hoảng sợ

“ Ông là ai? ”

“ Cô bé sợ ta phải không, cũng như bao nhiêu người khác vậy, nghĩ ta là một lão già điên.”

“ Không...”

“ Ta là Triệu Thế Hiên, một nhà khoa học điên theo cách gọi của những người xung quanh.”

Hứa Thanh im lặng không nói gì, không hiểu sao cô lại thấy người đàn ông trước mặt mình không hề đáng sợ, vì kẻ xấu thì thường không để lộ ra bản chất thật của mình.

“ Đẹp lắm phải không, ta phải mất cả tuần mới làm nên đó. Vũ trụ thật đẹp, một vẻ đẹp kỳ ảo, một màn đêm đáng sợ nhưng lại đẩy lên sự tò mò của không biết bao nhiêu người ”

...

Hứa Thanh vẫn nhớ hôm đó mình đã tách hẳn khỏi đoàn và dành cả ngày để nghiên cứu những thứ phát minh của ông ấy. Xế chiều ông đã vội giúp cô xuống bến xe về Bắc Kinh.

Từ khi đó, Hứa Thanh dần dà say mê với những triết lý, thí nghiệm, phát minh của ông ấy, thay vì cùng đám bạn tụ tập đi chơi cuối tuần, cô lại lui tới tòa biệt thự xinh xắn ấy.

Một năm sau đó, người ta kết luận Triệu Thế Hiên có triệu chứng rối loạn tâm thần ở mức độ nhẹ, lúc đầu họ bắt ông nhập viện. Bao nhiêu cách chữa mà bệnh không khỏi hay bệnh có dấu hiệu phát triển, họ đành trả ông về và cử một y tá chăm sóc. Riêng Hứa Thanh chưa bao giờ nghĩ người bạn già của mình bị điên, cô vẫn luôn tới chơi với ông. Ông là người bạn tâm giao của cô. Hứa Thanh tin rằng chỉ cần cố gắng tìm hiểu, mọi người sẽ biết ông ấy thực sự là một người rất đáng yêu.

...

Tòa biệt thự vang lên tiếng chuông, Bằng Huệ – một người y tá độ tuổi ngoài 40 bước đến mở cửa.

“Ồ, Hứa Thanh, cháu lại đến chơi với ông ấy à.” Bà nói, giọng trầm ấm thân thiết

“Vâng ạ.” Hứa Thanh tươi cười.

“Ông ấy đang ở phòng thí nghiệm ấy, như thường lệ”

Hứa Thanh khẽ gạt đầu rồi chạy vào trong nhà. Cô đã quá quen thuộc với nơi này và dường như nơi này cũng vậy.

Triệu Thế Hiên khẽ nhắc cặp kính của mình

“Tiểu Thanh đến đó hả? Con không đeo kính nữa rồi, chẳng trách cha nhìn mãi không ra” Ngoài Tiểu Thanh ra thì khó có việc gì khiến ông ngừng việc thí nghiệm

“Cha già à, Tiểu Thanh nhớ người muốn chết! Lần này cha lại phát minh gì vậy?”

“Nếu cha nói ra con sẽ bảo ta điên mất.”

“Ồ, con có khi nào phủ nhận điều đó đâu.”

“Cha già” khẽ lườm Hứa Thanh “Con ngồi đợi đó đi, ta sẽ đi pha loại cà phê ưa thích, luôn tiện bảo Bằng Huệ đi nghỉ ngơi, bà ấy đã mệt suốt ngày hôm nay rồi.”

“Sao cha không luôn tiện cưới bà luôn đi.” Hứa Thanh nói vọng theo và nhận được cái lườm thứ hai. Cô vẫn luôn tin rằng ông và Bằng Huệ sẽ cùng chăm sóc nhau đến cuối cuộc đời.

....

“Tiểu Thanh, con đến thăm ta còn ôm cái laptop với đồng lĩnh kính làm gì?” Cha già vừa nói vừa mân mê tách cà phê.

“Con xin lỗi cha, con còn phải làm bài luận văn đầu tiên. Con sẽ sang Mỹ học tiếp cao học. Hôm nay con chỉ đến thăm cha được một lúc thôi. Con phải đi ngay mà.”

“Tiểu Thanh à, không phải con cũng muốn bỏ cha nữa chứ.”

“Con đâu có bỏ, cha còn có dì Bằng Huệ mà. Haiz lúc nào cha mới cưới gì đây.” Hứa Thanh vừa nói vừa đặt tách cà phê lên cái bàn gần đó, khẽ tỳ người lên một cái gì đó mà cô chẳng mấy quan tâm.

“Lúc nào Tiểu Thanh của ta nhận được điểm F cho bài luận văn, lúc nào Tiểu Thanh của ta ghét hàng hiệu, lúc nào Tiểu Thanh của ta lấy chồng trước 25 tuổi... Xem xét lại thì mọi việc đều do con thôi.”

“Cha thật đáng ghét.” Hứa Thanh làm nhặng xị lên, không để ý sàn trơn, trượt chân đổ người về phía sau, chính xác là đổ người vào một cái vòng tròn khổng lồ.

Xoẹt!....Xoẹt!

Sau một loạt ánh chớp, một tiếng nổ vang lên.

“Tiểu Thanh” Triệu Thế Hiên quay lại nhìn bộ điều khiển, ai đã để máy ở chế độ “ON” (Mở), nhất định là do Tiểu Thanh lúc nãy tỳ lên mà không để ý.

“Thế Hiên, chuyện gì vậy?” Bằng Huệ đứng gần đó nghe tiếng nổ nên chạy vào

Triệu Thế Hiên vội lao đến nhìn bộ chỉ “Ngày xx tháng y năm zzzz” (tha èo vự xác định thời điểm đi nha)

Triệu Thế Hiên cứng đờ người, ông không khỏi nhảy loạn trong lòng, thành công rồi, thí nghiệm của ông thành công rồi. Ông vừa chứng minh dòng thời gian tồn tại, thí nghiệm điên rồ của ông đã thành công rồi

....

Nhưng còn Tiểu Thanh, con bé giờ ở đâu?

~0

~

“ Bẩm vương gia, không tìm thấy gì ở đây?”

...

Hàn Tuấn Phong quen dần với những câu đại loại như vậy, nhưng trong lòng vẫn là cảm giác tức tối không chịu được. Không tìm thấy xác chứng tỏ hy vọng sống của Hứa Thanh càng cao, nhưng là tại sao hắn cảm thấy bất lực thế này. Hàn Tuấn Phong giận giữ chống mạnh bao kiếm xuống đất, tại sao đã tìm lâu như vậy mà một dấu vết, một mảnh vải cũng không có, tại sao nàng như hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này, khỏi cuộc đời hắn.

Những người xung quanh biết ý tản ra, dạo gần đây vương gia của chúng liên tục phát hỏa, sơ sẩy một chút thì hậu họa gánh lấy không biết đường nào mà gánh.

Một tên lính nhìn vu vơ trên trời

“ Oa, một con ưng đang sà xuống kia. Con ưng to quá vậy”

“ Đồ ngu, tại nó lượn gần thôi.” Một tên khác cốc vô đầu hắn

Hàn Tuấn Phong tâm trí rối bời, tên lính kia hết trò rồi hay sao mà ngồi đây ngắm trời, ngắm ưng, hắn thật muốn chêm tên này ra để xả bớt khí nóng trong người.

“ OA, lần đầu ta thấy con ưng sà xuống chỗ đông người thấp vậy đó. Mà hình như không phải sà xuống, giống như là đang rơi xuống vậy. Con ưng này lạ thật ”

Hàn Tuấn Phong nghiêng răng. Mấy tên lính này thật làm ta muốn điên lên rồi.

Hắn quay ra nhìn mấy tên lính vừa mở miệng, bọn chúng lập tức ngậm chặt mồm quay người đi chỗ khác tiếp tục tìm kiếm.

“ Vương gia...con đại bàng đó.. không giống... ” Tiếng Tử Lôi vọng lại từ mỏm đá trên cao.

Hàn Tuấn Phong bức tức quay mặt lên nhìn, rốt cuộc là cái con đại bàng vớ vẩn đó như thế nào mà đến cả Tử Lôi cũng để ý đến vậy, tại sao bọn chúng không hiểu hắn sắp phát điên lên rồi, lúc này ngoài Hứa Thanh ra hắn chẳng màng đến cái gì cả.

VŨ HỨA THANH, người ở đâu, người lập tức xuất hiện cho ta. Bằng không để ta tìm được ta sẽ không tha cho người, không phải kiếp này mà là đời đời kiếp kiếp.

Chưa nhìn được hai giây, con đại bàng đã rơi bụp vào người Hàn Tuấn Phong, hắn theo bản năng đưa tay ra đỡ.

....

Bụp! Cũng may là con đại bàng này rơi không cao lắm nên Hàn Tuấn Phong không ngã ngựa ra sau.

...

Hàn Tuấn Phong mở to mắt ra nhìn vật đang ở trên tay mình.

Tử Lôi lại gần, cũng sững sờ

“ Vương... phi, tìm được... vương phi rồi.” Tử Lôi vội hét lớn, giọng mang theo không biết bao nhiêu bàng hoàng...

44. Chương 44: Hy Vọng

Hứa Thanh không hề nghĩ một cú ngã có thể khiến mình choáng váng đến vậy, vốn tưởng chỉ sưng một cục là cùng. Cô chống tay lên đầu, khó nhọc vực người dậy

“ Cha già à, cha phải lấy cho con ít đá chườm thôi. Hôm nay là ngày xui xẻo kiểu gì mà con lại bị ngã cơ chứ”

“ Ngã xuống vực không chết đã là may rồi” Một thanh âm vang lên, không mang chút cảm xúc

Hứa Thanh nhắm rãi mở mắt, người trước mặt cô không phải cha già mà chính là hấn, Hàn Tuấn Phong. Cô cố gắng sắp xếp lại mọi chuyện. Ok, rõ ràng là một cú ngã từ tầng mười, ngã vực hay gì gì đó đại loại thế có thể đưa cô xuyên không nhưng một cú ngã bình thường thì không thể. Nếu như vậy thì một ngày cô sẽ xuyên không đến mấy chục lần. Hứa Thanh cố gắng bình tâm hít thở, chậm chậm nhắm hai mắt lại

“ Chỉ là mơ thôi, một cú ngã nhỏ xíu khiến mình gặp lại cơn ác mộng. Ok, Hứa Thanh tỉnh lại nào”

Mạnh miệng là vậy Hứa Thanh vẫn không dám mở mắt, cô sợ giấc mơ này sẽ biến mất hay sợ rằng khi mở mắt ra thì hấn sẽ không còn tồn tại nữa. Vấn đề là đây nhất định là một giấc mơ, thề có chúa, chỉ vừa mới đó cô còn đang ngồi uống cà phê với cha già mà. Như thể 2s sau thì nhìn thấy hấn là cả cái thời cổ đại này vậy, đùa chẳng, cô đang tham gia một bộ phim viễn tưởng à???

“ Được, vậy để ta giúp người tỉnh lại nhé.”

Hứa Thanh chưa kịp phản ứng đã nhận một cái tát đau điếng đổ người xuống. Không thể là giấc mơ nữa, mơ thì đâu có đau như thế này. Thay vì đứng lên đấu khẩu cô chỉ nằm im tại đó mà không nói gì.

Hàn Tuấn Phong có chút khó chịu khi nhìn cô như thế

“ Chỉ là một cái tát nhỏ mà vậy à?”

Hứa Thanh bật người dậy, đôi mắt đỏ hoe từ lúc nào không hay.

“ Tại sao lại là người Hàn Tuấn Phong, ta vốn dĩ đã thoát khỏi người rồi, ta vốn có thể quay lại với cuộc sống trước kia của mình, ôi trời ơi, Standford, ta vốn dĩ đã có thể tiếp tục theo học đại học, mà đó có phải là đại học bình thường đâu đó là trường đại học ở vị trí thứ 16 trong top những trường đại học hàng đầu thế giới đó, và rồi còn tương lai của ta...”

Hứa Thanh còn đang nức nở, hấn đã ôm chầm lấy nàng. Hấn cứ ôm nàng như vậy, Hứa Thanh toan giãy ra, ý thức được hấn sẽ xiết mạnh hơn, lại thôi, cứ để mặc hấn như vậy.

“ Wait (chờ đã)... con mèo của ta đâu, Bảo Bối, Hứa Thanh dứt khoát đẩy hấn ra khỏi mình, Bảo Bối của ta đâu, người làm gì với nó rồi?”

Hàn Tuấn Phong bực bội buông nàng ra, hấn còn chưa trừng phạt nàng vì cái tội dám bỏ trốn đúng ngày hôn lễ thì thôi:

“ Người có tư cách đặt câu hỏi sao? Vũ Hứa Thanh người lấy đâu ra gan ấy lá gan để bỏ trốn khỏi hôn lễ? Người đã làm gì suốt thời gian qua, người giải thích thế nào về việc rơi xuống đáy vực mà không chết?” Phải rồi, hấn mới là người có tư cách để hỏi

Hứa Thanh còn đang đờ người thì thấy Bảo Bối từ xa chạy đến, cô vội lao ra chỗ của mèo con

“ Ôi trời, Bảo Bối nhớ chị không nào? Nhớ cưng quá đi thôi.” Nàng khẽ quay mặt nhìn hấn “ Đoán là ta không phải trả lời câu hỏi của người để gặp Bảo Bối nữa rồi.”

Hàn Tuấn Phong nhìn nàng mà không khỏi bực mình, một con mèo thì quan trọng đến mức nào, ánh mắt dò xét của hấn đi từ đầu tới chân nàng. Hàn Tuấn Phong bước tới, kéo tay nàng

“ Người nói, chiếc vòng ta đưa cho người đâu?”

“ Chiếc vòng nào?”

“ Vũ Hứa Thanh người đừng giả ngây, chỉ một tháng đã quên rồi sao? Chiếc vòng ở chân người đâu?”

Ý hấn nói là cái lắc chân đó sao? Hứa Thanh không có quên chỉ là không để ý tới sự tồn tại của nó, từ hôm ở bệnh viện trở về nàng sớm đã tháo nó ra vứt vào trong túi xách tay, rồi sau thì quên bẵng luôn.

“ Trả lời!” Hấn nghiêm giọng

“ Chẳng phảita nói với người rồi sao... ta, ta khá nhạy cảm ở vùng cổ chân, nên... đeo không nổi... để vào trong túi xách... giờ...”

“ Ta nói người lập tức lấy ra đây cho ta.” Hấn nói, gần như hét lên

“ Làm sao mà ta... Khoan, ta trở về đây bằng cách nào, ta nhớ mình mới chỉ bị vấp ngã thôi mà...sao lại có chuyện...”

“ Tự bản thân người ngã từ trên cao xuống còn không nhớ mình trở về bằng cách nào à?”

“ Người vô lý, nếu ta ngã từ trên cao xuống thì phải tan xương nát thịt rồi chứ.”

“ Xin hỏi người ai là người phải hứng chịu một tấn thịt rơi từ trên trời xuống hả? Vũ Hứa Thanh người đừng đánh trống lảng, người nói chiếc vòng đâu?”

“ Là ở trong cái túi xách ta đeo, nhưng rơi từ trên vực xuống thì chắc cũng ... chẳng còn nguyên vẹn..đâu”
Đùa chứ, hấn thì hết với nàng sao?

Hàn Tuấn Phong lạnh lùng chỉ tay về phía bàn “ Có phải mấy thứ kia không?”

Hứa Thanh hướng mắt theo tay hấn “ Hà? Làm cái quái gì mà mấy thứ này không tan tành nhỉ?”

“ Lúc người ngã, hai tay còn ôm chặt mấy thứ này, chẳng phải vậy sao?”

“ Ồ cũng đúng, laptop, túi xách còn bao thứ khác nữa, không ôm chặt mới lạ.” Hứa Thanh vừa nói vừa lục tìm

“ Đây, của người đây, có một chút mà cũng la ta. Cầm lấy rồi thích tặng cho ai khác thì tặng.” Hứa Thanh dứt sợi dây trước mặt hấn. Cho đi kể ra nàng cũng thấy tiếc.

Hàn Tuấn Phong khẽ nheo mắt nhìn nàng “ Xem ra người có hứng thú với sợi dây xích hơn thì phải?”

Hứa Thanh nghe vậy, vội vội vàng vàng đeo vào chân.

...

Triệu Thế Hiên ngã dúm dúm xuống mặt cỏ, ôi cái lưng của ông, đã ngoài 50 chút ít gì. Ông khẽ rút trong balo ra một máy dò tín hiệu, cơ hội dù là rất nhỏ ông cũng phải tìm ra.

Cách đây khá lâu ông đã từng tân trang áy điện thoại của Tiểu Thanh, à không, ông tân trang hầu hết các thiết bị điện tử mới đúng, chỉnh sửa một số chức năng như tăng tần sóng, tăng thời gian sử dụng pin và đặt vào đó một hệ thống định vị.

Ông đã phát minh ra những tần sóng đặc biệt mà không cần phải dựa vào những cột sóng của thế giới hiện đại, nó có thể sử dụng ở mọi lúc mọi nơi, nhờ có tầng ion(*) của Trái Đất. Thậm chí nếu ở khoảng cách đủ gần ông có thể tạo một cuộc gọi, một tín hiệu áy điện thoại của Tiểu Thanh. Ông đã phải ngồi chỉnh sửa mấy thời gian mới có thể tiếp đất một cách an toàn như vậy, còn Tiểu Thanh, ông không biết chuyện gì đã xảy ra với nó nhưng dù chỉ là một tia hy vọng, ông sẽ không bỏ cuộc.

45. Chương 45: Cơ Hội Trở Về

Hứa Thanh uể oải thức dậy, mọi việc cho tới giờ khiến cô có cảm giác thực tại. Làm sao một người bình thường có thể tiếp tục sống không khi mà chỉ như 2s là xuyên qua thời gian.

Được rồi nàng đã làm gì nào, chưa từng xúc phạm đến ai hay có thù oán sâu đậm với ai, tất cả những gì nàng muốn chỉ là một cuộc sống bình thường, kết hôn sau 30 tuổi và mỉm cười hạnh phúc đến cuối đời. Nàng vì cứu một con mèo mà ngã từ tầng mười xuống, ok, coi như nàng xui xẻo. Xuyên không, xem như một vớ vẩn nhưng tại sao nàng lại phải chịu đựng tên vương gia biến thái này. May mắn sao nàng đã có sống đến ngày trở về.

Khi mà nàng bắt đầu hạnh phúc khi quay về với cuộc sống thì bùm, một cái vấp ngã bình thường khiến nàng xuyên không, vô lý hơn vừa xuyên không đã ngã từ trên vực xuống. Thật tình cờ và thật bất ngờ khi lại được một tên vương gia lãnh khốc đỡ được, rồi một cái tát, rồi 5 phút sau hần ngủ chung giường như thể là chuyện thường ngày...

Ôi không nàng điên mất rồi, tại sao anh nàng không bỏ vò vào trong cái vali đó thuốc trợ tim hay thuốc hỗn hợp thần kinh cái gì đó. Đáng sợ hơn, người đàn ông này còn chung chăn gối với nàng như vợ chồng nữa, nhưng thực chất thì thân phận của nàng có khi còn chẳng bằng một nô tỳ. Hứa Thanh tự an ủi chính mình may mà hần còn về tuần mỹ kéo lại chút đỉnh... Nàng thật sắp phát điên rồi mà.

“ Người đang nghĩ gì vậy?”

Hứa Thanh giật mình quay người lại

“ Người làm gì ở đây, ta nghĩ người phải vào triều rồi mới đứng.”

“ Đất nước đang rất yên bình, ta có vào triều hay không cũng chẳng có hậu quả gì.” Hần quên chưa nói với nàng, Chiến Cơ đã cho phép hần từ ngày đầu tiên Hứa Thanh mất tích không phải vào triều, chính hoàng thượng chẳng phải cũng mong tìm lại nàng sao, Hàn Tuấn Phong nở nụ cười cay đắng.

Hứa Thanh nhón người dậy nhưng liền bị hần kéo xuống

“ Người còn chưa giải thích việc làm sao người còn sống khi nhảy xuống hẻm vực đó. Người làm sao sống sót, người đã ở đâu suốt thời gian qua, người làm cách nào lại rơi ngay giữa lưng chừng vực đấy..”

“ Wow...Chậm lại đi. Thứ nhất ta không nhảy xuống vực, là do bị trượt chân. Thứ hai, người không thể chỉ phớt lờ chuyện này đi được à?”

“ Không”

“ Haizz” Hứa Thanh thở dài nàng biết giải thích thế nào cho hần bây giờ

“ Ta được thần tiên cứu sống đó.”

“ Vũ Hứa Thanh đừng nói chuyện thánh thần ở đây.”

“ Được, vậy ta hỏi người trước, ta phải nói thế nào để người thấy hợp lý, phải nói thế nào để người tin. Trả lời đi, người trả lời câu hỏi của ta, ta liền trả lời câu hỏi của người.”

“ Vũ Hứa Thanh!...”

‘ Cộc! Cộc!’. Tiếng cửa bật mở, cả Hứa Thanh lẫn Hàn Tuấn Phong đều hướng ánh nhìn về phía cửa. Yến Tử cầm trên tay chậu nước bước vào

“ Thanh tỷ, à không, vương phi, muội thấy hai người tỉnh rồi nên mang nước vào cho người rửa mặt. Vương phi, người đại nạn không chết nhất định có hậu phúc. Phong huynh, chúc mừng huynh tìm lại được vương phi.”

Hứa Thanh nhìn Yến Tử mà lòng không khỏi xót xa, nàng thật không muốn chuyện này xảy ra, làm tan nát trái tim Yến Tử

“ Yến Tử, muội đừng khách sáo vậy, việc bưng nước muội đừng làm làm gì, còn nữa, đừng gọi ta là vương phi, ta và hần vốn không có quan hệ gì đâu.”

Yến Tử khẽ nhún người, ánh mắt mang theo tia buồn rầu.

“ Vũ Hứa Thanh, người nói cái gì mà không quan hệ?”

“ Gì nào, ta và người đâu có trải qua bất cứ lễ nghĩa hay hình thức kết hôn nào đâu? Ít ra cũng phải lay được một lay trên tổng số ba lay. Đẳng này nói thật nhá, người còn chưa nắm được tay ta trong lễ đường chứ đừng nói...”

“ Hừm, người vừa nhắc ta chưa xử phạt tội của người đấy nhỉ...”

Hứa Thanh nói không ra tiếng, đứng đó nhìn đất, tránh ánh nhìn của hần

“ Ta...ta... đâu ...có...”

Có tiếng nhạc vang lên, ba người nghi ngại liếc nhìn xung quanh, riêng Hứa Thanh vì quá ngỡ ngàng, đến lúc có tiếng hát cất lên mới xác định rõ được nguồn gốc của âm thanh ấy

How can i decide whats right?

When your clouding up my mind,

I cant win your losing fight,

All the time.

Hứa Thanh vội vàng lôi từ trong túi ra chiếc Black Berry, màn hình hiển thị cuộc gọi từ số máy lạ... Hứa Thanh đơ người, làm cái quái mà ở đây lại có sóng điện thoại và để đâu ra một cuộc gọi, Hứa Thanh chán chừ nhưng rồi cũng bấm máy

“ Alo..?”

“ Thiên địa ơi, Tiểu Thanh, là Tiểu Thanh có phải không?” Trong điện thoại thoáng nghe một giọng đàn ông, thanh âm dồn dập

“ Cha..già..?”

“ Ôi trời đúng là ta đây. Tiểu Thanh đừng nói nhiều nữa, con đang ở đâu? Máy dò tín hiệu đưa ta đến cổng ..cái..gì.. mà ...vương... phủ...gì gì đấy, ta không biết chữ cổ nhiều lắm. Tiểu Thanh à, con đang ở đâu, con có an toàn không... Ôi chúa ơi, mọi việc... tút tút... Alo? Tiểu Thanh con có đó không? Alo? Tiểu Thanh”

Hứa Thanh quay mặt lại thì bắt gặp gương mặt khó hiểu của Hàn Tuấn Phong và Yến Tử. Nàng đưa tay lên xuống điều hòa nhịp thở, và 2s sau chạy vụt ra khỏi cửa

“ Hứa Thanh” cả Hàn Tuấn Phong lẫn Yến Tử đồng thanh rồi chạy theo nàng, lẽ nào nàng còn muốn trốn...

Hứa Thanh vừa bật tung cổng thì hai tên lính đứng gần đó vội giữ nàng lại

“ Cha già!”

Cha già quay mặt lại

“ Tiểu Thanh!”

Ông chạy đến gần nhưng bị hai tên lính ngoài cửa chặn lại nốt. “ Tiểu Thanh, thả tar a hai thằng oát này. Tiểu Thanh!”

Hứa Thanh vội vàng quay lại nhìn Tuấn Phong, ánh mắt van lơn “ Đó là cha ta, ta...”

Hàn Tuấn Phong thoáng do dự một giây rồi ra hiệu cho hai tên lính lùi lại. Triệu Thế Hiên vội chạy lấy ôm chầm lấy Hứa Thanh

“ Ôi Tiểu Thanh của ta, tội nghiệp bé con. Ta đến đây rồi đừng sợ, đừng sợ, chúng ta cùng về nhà thôi...”

Hứa Thanh trong lòng cha già không hiểu sao nước mắt không cầm được khóc thét lên, là nàng vì điều gì mà khóc? Vì hạnh phúc thấy cha già, vì hạnh phúc khi biết mình có thể trở về, hay nàng đang ngời tự giấu mình, bản thân nàng điên loạn rồi sao, nếu không thì những điều này từ đâu đến....

46. Chương 46: Mắc Kẹt.

“ Ôi trời, Tiểu Thanh yêu quý của ta.” Cha già vừa nói vừa không ngừng hôn lên trán Hứa Thanh.

“ Cha già à”

Tiếp tục hôn, lửa đầu đó bắt đầu bốc lên...

“ Cha à”

Tiếp tục hôn, lửa phùng phùng...

“ CHA GIÀ!”

Dừng hôn, lửa vẫn chưa giảm nhiệt...

Hứa Thanh khóc hết nỗi luôn

“ Cha già, người làm thế nào mà đến đây được vậy.”

“ Tiểu Thanh ngốc ngếch, con cho rằng ta là ai chứ, con đến bằng cách nào thì ta đến bằng cách đó.”

Hứa Thanh nhìn ông ngây ngốc

“ Đồ ngốc, gần đây thứ ta đang nghiên cứu phát minh là máy thời gian. Haha nghe điên rồ lắm phải không. Nhưng hôm đó con tới chơi, vô tình tỳ người để máy ở chế độ ON, lúc ngã lại hậu đậu thế nào ngã luôn vào cổ máy nên con đã xuyên đến đây. Tiểu Thanh con hiểu cha đang nói gì chứ, người cha điên của con vừa mới chứng minh dòng thời gian tồn tại, ta đã thành công. Dòng thời gian mà ta nói đến đây chính là như vậy, rồi tương lai, quá khứ...”

“ Cha. Vậy tóm lại là con đã ngã vào cái cổ máy thời gian mà cha nói. Rồi con tới đây, sau đó cha cũng xuyên luôn tới đây để đưa con về.”

“ Tất nhiên rồi, vậy chứ bé con của ta nghĩ thế nào?

“ Wow, con có cảm giác như mình vừa ký hợp đồng bộ phim “ Back to the future” của Robert Zemeckis. Điều khác biệt ở đây khi tiến sĩ Emmet đưa Marty McFly đi vào thời gian bởi một chiếc xe là bác học điên Triệu Thế Hiền khiến một cô gái vô tội tên Hứa Thanh đi về quá khứ nhờ một cú ngã vào máy thời gian. Wow...Excellent (Tuyệt quá nhỉ)...”

Hứa Thanh cau kính, ít ra việc nàng xuyên qua thời gian cũng có một lý do, tuy vô lý, nhưng cũng là một lý do. Nàng quay mặt qua nhìn Hàn Tuấn Phong trong lòng hồ hởi thoáng chút kiêu hãnh

“ Hàn Tuấn Phong, chẳng phải người luôn hỏi tại sao ta ngã vực mà không chết, và sao ta lại khác thường vậy. Lý do bởi vì ta không thuộc thế giới của người, ta đến từ một nơi khác. Khi ta ngã một điều kỳ lạ đã xảy ra đưa ta về thế giới của mình. Và ngay bây giờ ta sẽ chấm dứt vĩnh viễn những sự hành hạ người dành cho ta...”

“ Tiểu Thanh à...” Cha già cố gắng len vào

“ Cha yên nào. Hàn Tuấn Phong, ta sẽ quay trở lại với thế giới của ta. Oh, và người đừng hòng lấy thứ gì ra uy hiếp ta. Người biết không ta căm thù thế giới này của các người nơi mà phụ nữ không hề có tiếng nói, kẻ nghèo khó luôn thua người giàu, kẻ yếu chịu thua kẻ mạnh, kẻ có nắm trong tay quyền lực coi thường những người khác. Người luôn luôn...”

“ Tiểu Thanh...”

“ Cha! Đến đâu rồi, phải, Hàn Tuấn Phong, người giam cầm ta, dù chưa đến mức đưa ta vào tù nhưng cũng cướp đi tự do của ta, ngăn cấm quyền tìm đến hạnh phúc của ta, mở miệng ra là chặt tay, chặt chân. Người vốn không yêu ta và ta cũng vậy, sao người muốn hành hạ ta bằng cách ép hôn. Người có hiểu được ý nghĩa thiêng liêng của đám cưới không, nó gắn kết hai con người và tình yêu với nhau cả cuộc đời. Hàn Tuấn Phong, người là tên tiểu nhân vô liêm sỉ, có một chút hận mà giữ mãi trong lòng, đồ không phải đàn ông, ta nói...”

“ Tiểu Thanh nghe cha nói...”

“ Cha già, cha làm con bức rức rồi đó. Hàn Tuấn Phong, hãy nhớ lấy ngày này vì đây sẽ là những giây phút cuối cùng người nhìn thấy ta. Cha già, đưa chúng ta trở về nào.” Hứa Thanh nói, giọng đầy cao ngạo.

Hàn Tuấn Phong từ nãy giờ đứng yên nghe nàng nói, vội sải bước đến

“ Vũ Hứa Thanh, người giỏi lắm có gan thì trốn đi. Người có mọc cánh cũng đừng mong trốn được.”

Hứa Thanh khẽ mỉm cười, hẳn làm sao biết được nàng thềm vào mà dùng chong chóng tre của Doremon, chỉ cần 2s thôi, cha già và nàng sẽ biến mất trước cánh cổng thời gian.

“ Cha già, chúng ta đi nào.” Hứa Thanh quay lại nhìn cha già, ánh mắt đầy tự hào

“ Tiểu Thanh..”

“ Mmm hmm...” Nàng lên tiếng đầy tự tin

Cha già khẽ nhăn mặt hít một hơi sâu “ Chúng ta không thể về nhà được.”

Một cơn gió khẽ thoảng qua, Hứa Thanh đứng đó bất động. Hàn Tuấn Phong bực môi khẽ nở nụ cười

“ I’m sorry what (Con xin lỗi nhưng cái gì cơ)... Ha ha, hình như lúc này tai con hơi ù nên không nghe rõ. Cha nói lại xem.”

Cha già thở dài “ Tiểu Thanh ta biết chuyện này rất khó chấp nhận nhưng ta không biết sẽ phải tìm con bao lâu nên đã cài đặt chế độ AUTO (tự động) ấy. Cứ mấy thời gian sẽ tự kích hoạt đưa ta trở về dù tìm được con hay không sau thời gian 7 ngày. Khi đến giờ thì...”

“ Tại sao cha không thể nói cho con điều này sớm 30s chứ.” Hứa Thanh dần từng chữ

Cha già mở to mắt nhìn nàng

“ Phải rồi, là lỗi của ta. Đáng lẽ ta phải nhảy thẳng vào miệng con mà nói mới đúng thay vì giữ phép lịch sự để con nói hết. Ồ không, ta sao dám nhảy thẳng vào miệng con khi con bé này dám ngắt lời ta như chém chả chứ.”

Hứa Thanh bực tức nhìn cha già, cha có biết từ này đến giờ những gì nàng nói đủ giết nàng hay không nhỉ. Hàn Tuấn Phong lạnh lùng tiến lại gần chỗ của Triệu Thế Hiên. Hứa Thanh thấy vậy, hốt hoảng, vội vàng chạy lại đứng chắn

“ Hàn Tuấn Phong, những lời vừa này... là... tự ta nói, ta... chịu phạt là... được. Người không được phép động đến ông ấy....,làm ơn.”

Hàn Tuấn Phong không buồn nhìn nàng, hướng tới cha già

“ Ta sẽ sắp xếp chỗ cho người nghỉ chân tại Đường Uyển Viên. Yến Tử dẫn người đi.”

Yến Tử nhẹ nhàng tới dìu cha già đi.

Hứa Thanh trong lòng có chút an tâm, có lẽ trong khoảng thời gian nàng mất tích, Hàn Tuấn Phong đã đổi tính, trở thành một người tốt. Nàng khẽ mỉm cười rồi bước về phòng.

Hàn Tuấn Phong chẳng để nàng đi được hai bước, túm lấy cổ áo kéo lại

“ Xem ra chúng ta có nhiều việc phải thanh toán đấy.”

“ Hàn Tuấn Phong, người đừng đối xử phân biệt. Cha ta già còn ta vừa mới ngã từ trên vực xuống đó. Người không thể...”

Hàn Tuấn Phong xóc nàng vác lên vai, Hứa Thanh không ngừng dẫy giụa, đâm vào lưng hẳn nhưng vô ích. Trời ạ, Hứa Thanh không dám nghĩ đến chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo nữa.

47. Chương 47: Lựa Chọn.

Hắn đặt nàng xuống ghế, động tác dứt khoát nhưng lại đem theo phần ôn nhu.

“ Hàn Tuấn Phong, người rốt cuộc muốn làm gì.”

Hắn quay người, chẳng thềm đếm xỉa đến nàng

“ Người đâu, truyền thái y vào đây.”

Lý quản gia như trực sẵn từ bên ngoài dẫn theo vị thái ý vào

“ Tham kiến vương gia.”

Hứa Thanh ngơ ngác

“ Hàn Tuấn Phong, ta đâu có làm sao người kêu thái y làm gì?”

Được lệnh, vị thái y tiến đến bắt mạch Hứa Thanh, hồi lâu sau thì ngẩng mặt lên khẽ lắc đầu

“ Sao, thái y ta bị làm sao à.”

“ Không, vương phi, tình trạng sức khỏe của người rất tốt, chỉ là...”

Hàn Tuấn Phong khẽ nhíu mày “ Được rồi, không cần phải nói nữa, người đi kê thuốc đi.”

Hứa Thanh sốt ruột không chịu được, lo lắng hỏi lại “ Thái y, rốt cuộc chỉ là sao?”

“ Chỉ là phu nhân chưa có mạch hỷ thôi. Nhưng người an tâm, chỉ cần vương gia và người tâm đầu ý hợp kết hợp với uống thuốc bổ đều đặn thì chuyện này không phải là khó khăn... Thần xin cáo lui.”

...

Hứa Thanh chán nản lôi điện thoại ra nghịch

“ Người vẫn chưa từ bỏ chuyện có con à. Nếu muốn người có thể cùng Yến Tử...”

“ Vũ Hứa Thanh, người câm miệng cho ta. Xưa nay chưa có chuyện gì ta muốn mà không có được.”

“ Muốn thì người tự mình sinh đi. Người có biết mang thai và sinh con khổ thế nào không, và cả hai chuyện này người phụ nữ đều phải gánh chịu, quá là bất công mà.”

“ Vũ Hứa Thanh, không có một người đàn bà nào lại có suy nghĩ ngược đời như người...”

“ Thế nào, Tiểu Thanh của ta ở đây phải không?” Tiếng cha già vọng từ bên ngoài

Triệu Thế Hiên bước vào phòng, theo như lời mấy nha hoàn, ông biết Hứa Thanh ở phòng này.

“ Cha già.”

Hàn Tuấn Phong bước ra ngoài, tránh ảnh hưởng đến cuộc nói chuyện giữa nàng và cha.

...

Đang lướt tay trên bàn phím laptop, cửa phòng vội bật tung, bên ngoài là Chiến Cơ lẫn Thiên Hạo đang thở hồng hộc bước vào

“ Chiến Cơ, Thiên Hạo, hai anh đang làm gì ở đây.”

Hai người vội bước đến, tưởng như đồng loạt muốn ôm Hứa Thanh vào lòng, nhưng cha già không biết từ lúc nào đã đứng chắn trước ba người

“ Được rồi, gặp nhau chào hỏi là được rồi, không cần ôm hôn theo phong cách phương tây đâu.”

“ Cha già.” Hứa Thanh nũng nịu đẩy ông qua một bên

“ Ta có nghe nói hai huynh tìm ta nhưng giờ thì yên tâm được rồi, ta không sao. Sự thực là ta rơi xuống cái đầm đó nên không chết, vô tình được cha già cứu sống, đến hôm nay thì trở về.” Nàng nói liến thoắng, cốt để tránh việc giải thích tỉ mỉ.

...

Hàn Tuấn Phong đứng ngoài cửa, nghe thấy những âm thanh kinh hoàng vội vàng tiến vào thì thấy Hứa Thanh đang nấp sau cha già, cả mặt tái mét, khiếp sợ tột cùng. Hắn vội vàng lướt nhìn xung quanh thì không thấy gì khác ngoài một vật thù kỳ lạ trông như một quyển sách để mở dựng trên bàn, ở đó phát ra những tiếng la hét kỳ lạ

“Đừng, đừng bước vào trong đó... AAAAA” Hứa Thanh vừa dứt lời thì trên màn hình laptop cũng vang lên một tiếng hét tương tự.”

“Chuyện quái gì đang xảy ra vậy.”

“Phim kinh dị đó, anh muốn xem không.” Cha già bình thản nói, đưa bát bắp rang lên trước mặt Hàn Tuấn Phong.

...

7 ngày chớp mắt đã trôi qua, cha già và Hứa Thanh đang sắp xếp lại đồ để ra ngoài hiên sẵn sàng cho sự dịch chuyển.

“Vũ Hứa Thanh, người đang làm trò gì..” Hàn Tuấn Phong nhìn nàng, ánh mắt rực lửa

“Làm trò gì mà làm, ta tất nhiên là trở về rồi, người còn muốn thế nào nữa.”

Cô vừa dứt lời thì một vòng xoáy không gian hiện lên trước mắt. Những người xung quanh bị cơn cuồng phong làm cho bụi mắt không nhìn thấy được gì cả. Cha già hai tay nắm chặt đồng vali

“Đến rồi đó, Hứa Thanh, ôm lấy cha.”

Khắp nơi, cơn cuồng phong nổi lên không ngừng, Hứa Thanh vô thức nắm chặt lấy tay cha, đưa mắt nhìn khắp nơi, cho lần cuối cùng. Thế giới mờ ảo trước mắt nàng, tại sao nàng lại nhìn hấn, tại sao trong lòng cảm giác lại lạ đến vậy.

“Hứa Thanh, đừng đi, ở lại... vì ta.”

Tại sao tiếng của hấn giờ phút này với nàng nghe lại trầm ấm đến vậy. Tại sao lòng nàng lại lên tiếng, nàng muốn ở lại đây. Không, nơi này vốn dĩ không thuộc về nàng tại sao trong cuộc đời này, nàng lại gặp hấn...

Hấn... tại sao không thể để mất nàng lần nữa, là vì cái cảm giác đau khổ đó, hấn không muốn ném trái tim thêm một lần nào. Tại sao nàng một chút tình cảm cũng không dành cho hấn trong khi hấn đã gạt bỏ tự tôn để cầu xin nàng ở lại.

48. Chương 48: Điều Không Tưởng.

Bằng Kiều đứng trước cỗ máy đi đi lại lại, bà quả thực rất lo cho hai người. Ngay lúc đó, giữa vòng tròn của cỗ máy phát ra những tia điện xét, một luồng ánh sáng phát ra, cuốn như hình ốc, và chưa đầy 2 giây sau đó, bà thấy bóng người văng ra, tiếp theo sau là tiếng đồ vật rơi.

Cha già và Hứa Thanh gượng người dậy. Hứa Thanh một tay ôm đầu một tay đỡ lưng gập người ngồi dậy

“Wow, đau hơn con nghĩ rất nhiều đấy.”

“Vậy chứ con nghĩ như thế nào, con vừa đi xuyên thời gian đó nhóc ạ. Không có chuyện gì là dễ dàng đâu.”

Cha già vừa nói vừa đứng dậy, Bằng Kiều trải qua vài giây kinh ngạc cũng vội vàng chạy đến đỡ.

“Wow, cha già chu đáo thật còn để sẵn đệm ở đây nữa.”

“Tất nhiên, con nghĩ ta là ai nào.”

“Uhm, tất nhiên số đệm vừa đủ để đỡ cả thân hình bé bự của cha và một phần đầu của con. Wow, đúng là một chuẩn bị đầy kỹ lưỡng và không keo kiệt chút nào.”

“Hey, con còn đòi hỏi gì hơn nữa, cha tất nhiên hy vọng tìm thấy con nhưng giả sử như chỉ có mình cha quay về.”

Hứa Thanh mở to mắt nhìn ông

“Được rồi, được rồi. Là lỗi của lão già này hết. Lần sau ta sẽ chuẩn bị kỹ hơn.”

Hứa Thanh nhìn cha già của mình mà không khỏi mỉm cười, có người đàn ông nào trên thế giới có thể vừa mập vừa đáng yêu cùng một lúc như cha già của cô không. Hứa Thanh vươn tay đưa chiếc kính tới cho ông.

“Cha à, con không nghĩ sẽ có lần sau đâu.”

“Ý con là sao? Con không hứng thú với phát minh này sao. Đây có thể là một bước tiến mới trong lịch sử...”

“Được rồi, hai người đừng nói nữa. Vào phòng nghỉ đi, ngay bây giờ. Ta sẽ lấy cho cả hai túi chườm đá. Thiên địa ơi, có ai chịu đựng nổi những chuyện điên rồ này chứ.”

Giá có ai hiểu được tâm trạng lo lắng, bồn loạn của dì Bằng Kiều lúc này. Hứa Thanh có thể thông cảm nhưng so với dì cô bình tĩnh hơn nhiều.

Hứa Thanh nhìn khéo cha, ánh mắt tinh nghịch đầy trách móc

“Dì Bằng Kiều à, cha và con không sao đâu mà, thật đấy. Well, con có chuyến bay ngày tới nên dì lấy cho con túi chườm là được, con sẽ xách đồng vali này đi. Ôn chúa là nó còn nguyên vẹn.”

“Tiểu Thanh à, con không sao thật chứ.” Cha già quay lại nhìn cô, ông có thể già nhưng trí óc vẫn luôn minh mẫn, chỉ vài ngày ở thế giới đó ông đã nhận ra được sự khác thường.

“Yeah... Con không sao...Thật mà.”

Hứa Thanh gương cười quay lại thu xếp vali. Phải chính cô đã lựa chọn, vĩnh viễn rời khỏi hân. Giây phút đó cô đã mềm lòng nhưng lý trí không cho phép cô làm vậy, cô không thuộc về thế giới đó, không thuộc về hân. Tạo hóa thật trêu ngươi, nó đã đẩy cô đến một tình cảnh không sao diễn tả bằng lời...

...

“Tiểu Thanh à, nhắn tin, email, gọi điện, bất cứ thứ gì, con phải giữ liên lạc với ta đó.”

“Chắc chắn rồi cha già, con sẽ cần người giúp con hoàn thiện các bài luận mà. Các bạn học sẽ phải ganh tỵ lắm khi biết con nhận được sự giúp đỡ từ vị tiến sĩ của Harvard. Ôi, con sẽ nhớ cha lắm đấy.”

“Cha cũng vậy.”

Hai người trao cho nhau một cái ôm ấm áp. Hứa Thanh khẽ thì thầm bên tai cha “Cha nhớ đối xử tốt với dì Bằng Kiều nhé.”

...

Hứa Thanh cố gắng đóng gói nốt đồng đồ còn lại, gửi tặng con mèo không – rõ – gốc – tích – mà – ai – cũng – biết – là – cái – gì – rồi – đẩy ột người yêu mèo mà cô tìm được trên mạng, ok việc còn lại là giải thích về vụ việc đồng đồ bị trộm viếng không cánh mà quay về.

Cô đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện đi Standford. Nếu không có gì bất lợi cô sẽ học đến bằng tiến sĩ rồi định cư luôn tại Mỹ, không thì quay về Việt Nam. Ở đâu cũng được nhưng không phải Trung Quốc. Nơi đây đối với cô thật kỳ lạ, nó kéo theo những ký ức mà cô không muốn nhớ lại. Cha mẹ cô cũng chỉ vì chuyến bay tới Trung Quốc mà vĩnh viễn rời xa cô, tại nơi này cô đã xuyên không hai lần để rồi gặp hân, không, quên hết đi, coi như những chuyện này chưa từng xảy ra. Cái cô cần là tiếp tục bước đi mà không ngoảnh đầu lại.

....

“Xin hỏi cô đi đâu.”

“Sân bay, cảm ơn.”

Hứa Thanh nhìn theo những ngôi nhà chạy ngược về phía sau, tâm trạng rối bời, tại sao hình ảnh của hân, giọng nói của hân cứ xuất hiện trong đầu cô. Ôi không, thậm chí là những hình ảnh ... giữa hai người nữa. Chuyện quái gì đang xảy ra với cô thế này (hình ảnh ... là hình ảnh gì vậy. Cả nhà có ai biết hok 0.0)

Điện thoại rung, là từ anh trai

“ Alo”

“ Hứa Thanh, em dậy chưa, không muộn ra sân bay bây giờ. Chỗ vali đã sửa soạn ý, một thứ em cũng không được quên...”

“ Được rồi, em đã 23 tuổi rồi anh có thôi ngay cái vụ gọi điện kiểm tra được không, xem em là con nít không bằng.”

Đầu dây bên kia đang im ắng chợt vang tiếng trả lời “ Vẫn là con nít.”

“ Grr. Nếu anh ọi chỉ vì mấy chuyện này thì em dập máy đây.”

“ Tút..tút..” Em đúng là đồ con nít.

Lại một cuộc gọi nữa, Hứa Thanh bực mình, nàng sớm phải đặt chế độ “ im lặng” mới đúng

“ Alo”

“ Tiểu Thanh, ơ ừm...”

“ Cha già, cha gọi cho con làm gì, vào giờ này. Con đang trên đường tới sân bay rồi. Lúc nào tới nơi con sẽ nhắn cho cha mà.”

“ Ô, ừm, chuyện này không thể rồi. Tiểu Thanh cha đã nói với con chưa, báo động đỏ đấy..”

“ Cái gì đây cha, con đang sang Mỹ đó, Stanford, báo động đỏ phải chờ thôi.”

“ Không được Tiểu Thanh, lần này là trường hợp đặc biệt, Tiểu Thanh dẹp Stanford của con sang một bên và đến đây ngay đi. Chuyện này không thể đùa được, mấy thời gian... di chứng ... và..”

“ Cha... cha đang nói cái quái gì vậy.”

“ Tiểu Thanh..đến đây ngay.../Phụt/”

Tuyệt thật, sao giờ phút này máy cô lại hết pin cơ chứ. Hứa Thanh bực mình quăng cái máy xuống salon.

Không phải chuyện thực sự “ đặc biệt” chắc chắn cha già sẽ không gọi cô như thế này. Chuyện gì đó liên quan tới mấy thời gian...di chứng... cái quái gì mà. Tại sao cuộc sống của cô cứ lộn tung phèo lên thế này, cô vốn trở lại với bình thường rồi mà, cô đang hướng tới... đi....tới Stadford... suất khóa học thêm trước 2 tuần cho... Ahhh. Cha già sẽ phải trả giá cho việc này

“ Phiền anh quay xe về Quảng Châu.”

49. Chương 49: Ngõ Ngang

“ Được rồi, nếu cha không có một lời giải thích xứng đáng cho việc con vừa bỏ lỡ xuất học thêm trước hai tuần cho Stanford thì cha không xong với con đâu.”

Hứa Thanh bực tức vừa đi vừa vút áo khoác ngoài xuống sàn nhà. Bằng Kiều đứng gần đó thất vọng vừa đi theo sau vừa nhặt áo. Cha già đã đứng đợi cô từ cửa ngoài

“ Cha nói lý do đi, à con đã tính tiền taxi và vé máy bay chưa nhỉ. Yep, cha phải hoàn trả lại cho con đấy.”

“ Con muốn nghe chi tiết hay đi thẳng vào vấn đề nào.”

Hứa Thanh đưa hai tay giữa trời “ Có phải vấn đề nữa không, con đã lỡ Stanford rồi đó. Hello... Stanford đó cha..”

“ Được rồi, chi tiết là thế này, hôm trước khi chúng ta vừa xuyên không, mọi thứ đáng lẽ rất hoàn hảo, rất tuyệt vời. Cha sẽ về và tiếp tục hoàn thiện...”

“ Được rồi con muốn nghe bản vấn tắt.”

Cha già chứng người lại 2s “ Được rồi nếu con muốn nghe bản vấn thì... đây.”

Ông vừa nói vừa đưa một tay đẩy cánh cửa phòng thí nghiệm.

Ok, lần này thì quai hàm của cô thật sự rớt ra ngoài rồi, Hứa Thanh đưa một tay lên đóng cánh cửa lại

“ Cha... lời giải thích nào đây...”

“ Well... chẳng phải con muốn nghe vấn tắt sao. Ta nghĩ con đủ thông minh để hiểu ra vấn đề rồi chứ.” Ông đưa tay mở cánh cửa ra.

Hứa Thanh lập tức sập cánh cửa lại

“ Không...con không hiểu gì hết. Chuyện ... quái gì đang xảy ra thế này.”

Lần này cánh cửa tự bật mở, nam nhân tuần mỹ từ trong đó bước ra gương mặt sa sầm

“ Ohhh... Như thế cái ngày này sẽ không bao giờ chấm dứt vậy. Hàn Tuấn Phong... tại sao... người lại có mặt ở đây.”

“ Câu này để ta hỏi người mới đúng.”

“ Dì Bằng Kiều à, phiền dì lấy cho con một cốc cà phê. Cà phê đen loại siêu siêu đặc ý ạ.”

“ Hey, cà phê không tốt cho phụ nữ như con đâu.” Cha già cau kinh

“ Well, bây giờ đó còn là vấn đề không ạ.” Hứa Thanh lơ đãng trả lời, thả mình xuống chiếc salon gần đó. Cha già chán nản nhìn con gái

“ Được rồi, theo ta biết thì lúc sự dịch chuyển xảy ra, cậu ta đã nắm lấy tay áo của con mà có lẽ lúc đó khá hỗn loạn, cả hai người chúng ta đều không để ý.”

“ Vậy tại sao khi trở về, chúng ta đâu có thấy hắn..”

“ Vấn đề do trọng lượng khác nhau thôi, ta đã tính toán cân nặng của mình và ước chừng sẽ rơi vào khoảng đệm. Con nắm chặt lấy cha thì rơi vào đệm cũng là lẽ đương nhiên. Còn cậu ta bị văng khá mạnh, đập đầu vào tường lại còn làm đổ vài thiết bị của ta lên người nữa. Sáng nay Bằng Kiều dọn dẹp mới phát hiện ra cậu ta. Nếu ta không trấn tĩnh và gọi điện ngay cho con thì giờ này hai cái mạng già này đã không còn đảm bảo rồi.”

Hứa Thanh mệt mỏi đưa tay lên xoa thái dương

“ Ok, vậy cha dùng mấy thời gian, đưa hắn tới nơi thuộc về hắn. Vấn đề được giải quyết.”

“ Con nghĩ ta chưa thử chắc nhưng cậu ta nói sẽ không đi đâu nếu không có con.”

Hứa Thanh đưa mắt nhìn hắn, hắn vẫn bình thản nhìn lại nàng.

Chết tiệt, tên này không có dây thần kinh xấu hổ chắc.

Cô đứng dậy tiến đến lại gần hắn

“ Cha ra ngoài một lát đi.”

...

“ Ok, vấn đề là gì đây? Người đến chết vẫn không chịu buông tha ta à. Được rồi, xem như ta tử tế lắm rồi, người nói đi, ta phải làm thế nào người mới chịu buông tha cho ta.”

Hàn Tuấn Phong đứng đó nhìn nàng, hận thù giữa hai người không phải lý do trói buộc nàng và hắn, còn nàng, cho đến bao giờ nàng mới hiểu lý do hắn không chịu buông tha nàng. Không, nàng không cần hiểu, chỉ cần như vậy vĩnh viễn bên cạnh hắn.

“ Không có việc gì người có thể làm khiến ta buông tha người.”

Hắn nói, thản nhiên như không.

“Hàn Tuấn Phong, ngươi là cố tình không hiểu hay thật sự không hiểu. Ta không thuộc về thế giới của ngươi và ngươi cũng vậy. Đây là thế giới của ta, một nơi mà ngươi vĩnh viễn không thể ở lại. Ở nơi này ta không chịu bất cứ quyền hạn nào, ta không thuộc sự chi phối của ngươi. Ta là ta, một người hoàn toàn tự do. Ngươi, có thể buông tha ta về với thế giới của ngươi, về với chức vị vương gia của ngươi, gia đình của ngươi được không. Ngươi sinh ra ở thời đại đó, còn ta dễ phải đến hơn... một nghìn năm sau đó mới... được sinh ra... Ah. Ta nói với ngươi điều này làm gì chứ. Tóm lại, ngươi và ta không liên quan gì đến nhau, được chưa. Cha già, cha vào đây khởi động cái cỗ máy chết tiệt đó đi.”

Hàn Tuấn Phong vội vàng siết chặt tay Hứa Thanh

“Ta ở đâu thì ngươi sẽ phải ở đó. Ta đã nói rồi, cả cuộc đời này, ngươi vĩnh viễn thuộc về ta.”

“Tiểu Thanh, ai cho con cái quyền gọi phát minh mang tính lịch sử của ta là cỗ máy chết tiệt hả. Mà ta quên chưa nói cho con cỗ máy này chưa hoàn thiện sao. Nó vẫn đang hỏng từ lần cuối chúng ta xuyên không và sẽ vẫn hỏng cho đến khi ta sửa nó”

Cha già cúi kính bưng vào, thế đấy, ông có cương Tiểu Thanh đến thế nào thì nó cũng không được phép gọi niềm kiêu hãnh của ông là cỗ máy chết tiệt.

“Ồi con điên mất. Làm ơn, ai đó ném con vào trại thương điên đi. Còn cha ném cho hần bộ luật của Trung Quốc đi.”

...

Hứa Thanh với tay bật công tắc điện. Căn phòng bật sáng, khá là ngăn nắp vì cô vốn tính cho ai đó thuê lại. Theo hợp đồng thì căn chung cư này đã thuộc sở hữu của cô, cô định cho thuê ngoài để kiếm thêm ít tiền tiêu vặt bên Mỹ

“Nơi này là đâu?”

“Nhà tôi, vậy được chưa. Đi vào đi, tôi đi bật bình nóng lạnh rồi nấu chút gì đó để ăn”

Lúc này, cô thật sự chỉ muốn ngay lập tức lao vào bồn nước nóng để thả lỏng gân cốt, tâm trạng đâu ra mà nấu với nướg. Chắc hần ăn được mỳ tôm.

” Bình nước nóng?”

Hmm, chắc chắn hần không hiểu, để xem giải thích với hần thế nào, mà , xì, hần cần biết để làm gì. Nếu luôn có lời giải thích thì ai đó làm ơn giải thích lý do cô rơi vào hoàn cảnh này không.

...

Hàn Tuấn Phong chậm rãi bước vào căn phòng, vẻ mặt đề cao cảnh giác. Từ chỗ cha nàng đến đây, hần đã nhìn thấy không biết bao nhiêu thứ kỳ lạ nhưng không dám lên tiếng hỏi.

“Ta bỏ cái thứ quỷ trên đầu này ra được chưa.”

“Được rồi. Và chính xác nó là cái mũ lưỡi trai.”

Grrr. Cô thật sự sắp phát điên với thế giới này rồi. Vì để đảm bảo dây thần kinh của Bằng Kiều và chờ cho đến khi cỗ máy được sửa, cô phải dính lấy hần. Trong khoảng thời gian này, cô nhất định phải thuyết phục được hần trở về.

Khổ sở làm sao khi bắt hần trùm cái mũ lưỡi trai để che đi mái tóc không hề hợp thời và khoác thêm cái áo gió dài qua đầu gối của cha già nữa. Ý nghĩ tổng hần vào sở cảnh sát là không thể vì thứ nhất, hần có võ công kỳ quái nhưng sẽ chẳng thấm vào đâu so với nồng súng của mấy tay cảnh sát. Cô không muốn hần bị thương, chỉ vậy thôi. Và thứ hai là việc để lộ thân phận của hần và cái máy thời gian chết giấm của cha già. Ông ngồi giảng giải cả ngày với cô về việc bí mật dòng thời gian và di chứng nó sẽ để lại nếu một vị vương gia của Trung Quốc xảy ra một chuyện gì đó mà vốn không tồn tại trong lịch sử.

...

“Hey, ngươi làm ơn bỏ thanh kiếm đi được không, đừng phá hư đồ đạc của ta như vậy.”

“ Những thứ rẻ mạt này bốn vương muốn bao nhiêu mà không có được.”

AAA. Giá cô có cách nào đẩy tống khứ cái “ vương gia” trong đầu hần ra.

“ Hàn Tuấn Phong, xin người đẩy, làm ơn ngồi một chỗ trong khi ta chuẩn bị đồ ăn, được chưa”

Hần không muốn nghe nàng nhưng vẫn hướng tới chiếc salon, ngồi phịch xuống đó. Ý nghĩ về bữa cơm nàng tự tay chuẩn bị làm cho hần thích thú.

Hứa Thanh đứng đó nhìn hần. Chúa ơi, hãy nói với cô rằng đây chỉ là một giấc mơ, mọi thứ không hề có thực. Cô ước gì mình có thể lấy một cái gậy đập vào đầu mình để khi tỉnh giấc đây chỉ là một giấc mơ, rằng nó không có thực...

Nhưng không, nó và cái hiện thực ấy vẫn đang sờ sờ trước mắt cô.

50. Chương 50: Thế Giới Khác Lạ (1).

Hứa Thanh mất cả đêm để giảng giải cho hần hiểu về sự khác biệt giữa hai thế giới. Đầu óc của hần cũng không đến nỗi tồi, về cơ bản là hiểu nhưng hần nhất quyết không quan tâm đến sự khác biệt rành rành hiển nhiên không thể chối cãi ấy. Cô cũng chỉ còn cách để yên. Chờ trong khi cha già sửa mấy thời gian ngồi thuyết phục hần.

...

Hứa Thanh ngồi trước bàn trang điểm sấy tóc, có chút kỳ lạ quay lại thì thấy hần đang nhìn nàng chăm chăm

“ Sao nào?”

“ Mọi thứ ở thế giới của người...”

“ Oh no, Hứa Thanh khẽ lắc đầu, không phải thế giới của tôi. Tôi vốn dĩ không phải người Trung Quốc. Là thế giới của anh mấy nghìn năm sau... Mọi thứ ở thế giới này với anh... kỳ lạ phải không. Tôi dùng từ hiện đại hơn.... Thấy chưa, một điểm nữa, anh và thế giới hoàn toàn không thuộc về nhau. Bị thế giới này đá nhiều vậy anh không thấy đau sao? Anh nên quay về với thế giới của mình và chúc vương gia tôn quý...”

“ Ta còn chưa nói xong một câu mà người đã trào xong một bài là sao. Ta không cần thuộc về nơi này. Khi trở về người phải đi theo ta.”

“ Hàn Tuấn Phong, tại sao người lại ích kỷ đến vậy. Ta không ép người phải sống trong thế giới của ta, hoàn toàn tạo điều kiện để người trở về. Còn nữa ta cũng rất giữ hòa khí rồi, người tại sao phải giữ thái độ đó. Người có bao giờ đặt mình vào vị trí của ta không, ta rất căm ghét thế giới của người, vì lẽ gì mà bắt ta phải sống ở đó. Người vốn dĩ không quan tâm đến cảm nhận của ta”

Hứa Thanh bực tức lột cái chăn dư ra sopha nằm. Hàn Tuấn Phong cũng để mặc nàng không buồn kéo lại.

Nàng bảo hần đặt mình vào vị trí của nàng, hiểu cảm nhận của nàng. Hần sợ, sợ những cảm giác đau đớn không chỉ của nàng mà của chính hần... Là hần cứ mặc kệ cảm nhận của nàng, đưa nàng về bên hần hay chính hần nên thay đổi mình để cùng tồn tại trong thế giới của nàng...

...

Reng!Reng!Reng!

Cả Hứa Thanh và Hàn Tuấn Phong bật dậy cùng một lúc. Cô chán trường chạy theo cái đồng hồ để tắt, mà cái đồng hồ này chạy sao khôn quá vậy, gần 5 phút rồi mà cô vẫn chưa đuổi kịp

“ Thế giới này sao nhiều thứ khó chịu quá vậy.”

“Thứ khó chịu nhất mà ta thấy là người đó, cuối cùng cô cũng tóm được cái đồng hồ, đi vào phòng tắm đi, ta dạy người cách đánh răng. Điều này là bắt buộc.”

...

“Ngồi lên đi.”

“Tìm cho ta một chiến mã.”

“Thưa ngài là đào ra được một chiến mã giữa lòng thành phố Bắc Kinh này không dễ như lên mặt trăng đâu. Thấy chưa, một điểm nữa nhé, ta hoàn toàn tôn trọng quyết định quay về của người.”

“Im miệng đi cho ta.”

“Người có chịu ngồi lên không thì bảo.”

“Vậy tại sao ta phải ngồi sau để người trở, tránh ra, ta sẽ ngồi trước.”

“Nhiều chuyện. Lúc cưỡi ngựa không phải người ngồi sau sao? Xe đạp này người ngồi lên không ngã mới lạ. Cho người 5s không lên ta để người ở đây.”

“Người dám.”

Hứa Thanh quay mặt chân đang định tiến lên đạp pê-đan thì bị hấn giữ lại...

Hôm nay cô mặc một chiếc váy mỏng khoác một chiếc áo mỏng. Đi trên đường dù là không có gió thổi váy thì cũng không ít ánh mắt đổ dồn về phía cô. Hàn Tuấn Phong lấy làm khó chịu về việc này, hấn thề việc đi xe gì gì đó có khó hơn cưỡi hổ, hấn cũng phải học bằng được.

...

“Được rồi anh sửa cho em sang kiểu tóc này, nhuộm màu gì đây, kiểu của Edward, phải rồi màu nâu đồng. Ah, phiền anh làm cho em hai bộ tóc giả kiểu cổ xưa này là được.”

“Được rồi, cứ để đây... anh làm cho. Chao ôi, anh trai này xinh trai quá à, để đây, 5 phút thôi là xong mà. Mà anh ở đâu vậy..”

Hứa Thanh phải kiềm chế lắm mới không nôn ngay chỗ này. Hiệu cắt tóc này rất tuyệt vời ngoại trừ thợ cắt tóc chuyên nghiệp nhất là “bóng” (gay). Cô khẽ cầm tay Tuấn Phong kiềm chế, cô cảm nhận được cả người hấn cũng đang run lên

“Hà, anh ấy ở ... ở... Đình Châu. Một nơi rất xa...xa... gần vùng biên giới. Chính chỗ đó.”

...

Sau khi tạt qua hàng quần áo, Hứa Thanh kéo hấn vô siêu thị mua ít đồ

“Xin hỏi, đây là chồng hay bạn trai của chị.”

“Không, không. Đây chỉ là một người bạn từ quê của tôi mới lên thôi.” Hứa Thanh vội vàng xua tay, ai ngờ được sức hút của hấn chứ. Từ mấy cô gái tiếp thị trong hàng quần áo đến cô thu ngân...

“Oh.”

Nếu cô đoán không nhầm thì

“Anh có thể cho tôi xin số điện thoại được không. Anh biết đấy, chúng ta có gọi điện, tôi có thể dẫn anh đi thăm thành phố.”

Hàn Tuấn Phong nhìn cô thu ngân đầy khó hiểu, nhưng ánh mắt lạnh lùng của hấn đủ thay ười lần từ chối.

...

“Wow, xem ra anh có tương lai với cô thu ngân ấy đó. Không chừng có thể với cô tiếp viên ở quầy quần áo...”

“Im đi, ta không bao giờ tìm đến loại đàn bà rẻ tiền đó.”

“ Rẻ tiền, ý anh là sao?”

“ Loại phụ nữ thấy đàn ông như thiêu thân lao vào lửa thì còn là loại đàn bà gì ngoài kỹ nữ ở thanh lâu. Bồn vương là...”

“ Um, well vậy Mẫu Đơn giống vậy sao, ai đã từng trước mặt ta cùng với một kỹ nữ..”

“ Câm miệng.”

“ Người có thật muốn học đạp xe không. Ý ta là người cũng đâu gắn bó với thế giới này...”

“ Nhất định.”

...

“ Được rồi, anh cầm hộ tôi đồng hồ này đi, tôi còn phải mở cửa.”

Hứa Thanh vừa đẩy cửa đi vào, chờ hần rồi khóa cửa. Cô vớ tạm lấy cái remote lướt qua vài kênh phim và dừng lại ở Starmovie, đúng bộ phim cô thích ” Chạng vạng.”

” Hey, vào xem cái này đi, vở kịch tôi thích đấy. Tôi đã xem nó 27 lần rồi”

Phim này truy có phụ đề tiếng Trung nhưng Hàn Tuấn Phong không hiểu là mấy nếu Hứa Thanh không ngồi ở nhà bếp đọc vanh vách từng lời thoại.

Nàng không ngừng nhai đi nhai lại trước mặt hần về tên Edward gì gì đấy trong phim khiến hần bực tức không chịu nổi. Vở kịch này còn vớ vẩn hơn những tuồng kịch mà hần đã từng xem nhưng dường như để lại trong tiềm thức của hần mối tình giữa hai nhân vật chính, Hứa Thanh muốn một tình yêu như vậy sao...

Nhạc chuông điện thoại vang lên, nhưng chưa được quá nửa khắc hần nghe thấy tiếng cãi vã.

” Cửu Tuấn, nếu anh còn gọi điện cho tôi như vậy một lần nữa, chắc chắn tôi sẽ gọi cảnh sát đấy.”

Cô bực mình quăng cái điện thoại lên giường.

” Chuyện gì đây.”

51. Chương 51: Thế Giới Khác Lạ (2).

** Thuyết phục 2 **

“ Không có gì đâu.”

“ Người đang nói dối.”

“ Ok. Nghĩ sao về việc tôi nói dối và anh giả vờ tin nó. Đây là chuyện thường ngày ở thế giới này đấy. Nếu không làm quen được thì vẫn có đường lui đấy.”

...

Cả tối qua cô không sao ngủ được, với khá nhiều lý do. Thứ nhất là vì cuộc điện thoại của Cửu Tuấn, thứ hai hần lòi cô lên nằm chung giường, thứ ba cha già vẫn chưa sửa xong mấy thời gian.

Vậy mà năm giờ sáng đã bị hần lòi dậy chỉ để bắt cô dạy hần cách đi xe đạp. Hứa Thanh cảm thấy không công bằng chút nào. Lần đầu tiên tập đi xe đạp, cô té lên xuống mẹ thì ngồi đó an ủi trong khi anh trai đứng đó chọc quê cô. Lúc đó cô đã lòi xe đạp ra bãi đất hoang và ngồi đó nhìn mọi người chơi với quyết định từ bỏ việc đi xe đạp. Thế nhưng ba hôm sau vì bị anh trêu quá trời, cô quyết tâm tự học mà không nhờ ai giúp, kết quả là thành công. Trong khi...

Hần, ngã xe, hiển nhiên, nhưng cô không dám mở miệng ra cười, ngay đến ánh mắt cũng không dám lộ ra phần vui thích.

Hắn, ngã xe, ba lần và học được cách đi xe đạp trong 30 phút., trong khi cô mất ba ngày. Quá là bất công rồi chưa kể đến hắn còn là người cổ đại trong khi cô chính gốc là người hiện đại

...

Hắn, biến ngày hôm nay thành ngày tồi tệ thứ hai.

Trong lúc đang ôm chồng sách từ thư viện qua, có mấy cô nàng xinh xắn đứng đó tán tỉnh hắn. Hắn bị hay được tán tỉnh thì liên quan gì đến cô, chưa đầy hai giây hắn đã quay người lại giữ chặt môi cô bằng một nụ hôn mãnh liệt.

“Người có nhất thiết phải làm chuyện này không. Muốn đuổi khéo mấy cô gái đó thì thiếu gì cách.”

“Cách này là nhanh nhất.”

“Và kinh tế nhất. Người muốn công bố với cả thế giới một điều hiển nhiên không phải sự thật : ta là người yêu của người sao.”

“Là người đàn bà của ta.”

“Thôi đi. Đứng bao giờ trước mặt ta hay những người khác đặc biệt là ở thế giới này nói...”

“Mau rời khỏi đây.”

“Sao.”

“Có người theo dõi.”

Hứa Thanh khó hiểu nhìn hắn, ai lại đi theo dõi hai người. Cô vốn không có quan hệ rộng rãi ở Trung Quốc, ngoại trừ cha già và vài người bạn cô đâu có biết ai. Không lẽ là...Cửu Tuấn.

...

Thay vì đi thẳng về nhà, cô kéo Hàn Tuấn Phong tạt vào một nhà hàng ăn cơm trưa. Và chỉ 2 phút sau khi bước vào đó cô thấy mình thật sai lầm khi chọn một nhà hàng sang trọng chỉ phục vụ món âu. Không biết phải mất đến bao lâu cô mới dạy được hắn cách sử dụng dao và đĩa trước ánh mắt tò mò của những người xung quanh.

“A, mình có đang nhìn nhầm không, Hứa Thanh thật không ngờ bạn lại đi ăn ở đây.”

Hứa Thanh cố nặn ra một nụ cười giả dối với người bạn bên cạnh

“Oh, Thiên Vũ. Wow, mới một thời gian không gặp, bạn đã thay đổi hẳn. Tất cả gương mặt tổn bao nhiêu”

Thiên Vũ, bạn học suốt 4 năm đại học với Hứa Thanh, tiểu thư con nhà giàu, xinh đẹp, học vẫn cũng tốt, có thể nói là một người con gái hoàn hảo. Khi đó mới chân ướt chân ráo sang đây, Hứa Thanh không được ai biết đến với gia cảnh khấm khá gì, cô sống khá giản dị.

Nhưng do cách sống, cách đối nhân xử thế của mình, bạn học luôn gọi cô là “đài các tiểu thư”. Không chỉ trong thứ hạng ở trường, quan hệ bạn bè mà trong cả cái bản đánh giá vợ vẫn do bọn học sinh đề ra, Hứa Thanh luôn dẫn trước Thiên Vũ. Và chỉ vì cái bản đánh giá vợ vẫn đó, Đệ nhất tiểu thư, mà Thiên Vũ gây chiến với cô suốt 3 năm đại học. Hứa Thanh đã nói, người tôn trọng cô, cô tự sẽ tôn trọng lại, nước sông không phạm nước giếng. Thiên Vũ luôn tìm cách gây khó dễ với cô, bảo cô im lìm chịu đựng, nằm mơ.

“Haha, bạn thật vui tính. Cái này gọi là tự nhiên thôi. Sáng nay mình còn chưa kịp trang điểm à”

“Oh, mình vốn thích tự nhiên mà. Thiên Vũ à, mình khuyên bạn một câu nhé, đừng dùng bông tẩy trang làm gì ắt thời gian, dùng cái chày đập vào mặt tách mỗi bên một nửa lớp trang điểm ra cho nhanh, ha”

“Hmm, ít ra lớp trang điểm này kéo ỉnh một chàng trai thật sự. Hứa Thanh, có bỏ cặp kính đó ra, hừm, có vẻ đâu thể hóa phượng hoàng.”

“Mình làm sao có được điểm phúc có người bạn trai như bạn. Bạn trai của mình chỉ là quá hoàn hảo thôi, thật đáng xấu hổ khi đem ra so với “Quách Tử náo rồng” của bạn.”

Quách Tử, đội trưởng đội bóng rổ, thân hình tuyệt mỹ, gương mặt điển trai, là công tử ăn chơi luôn xếp trên thang điểm mười, nhưng luôn là hạng cuối trong thành tích học tập.

“ Ha. Miệng của bạn cũng dẻo ghê. Nghe này, mình sắp tổ chức một bữa tiệc, “Angel Couple”. Nếu bạn thực sự có một anh chàng hoàn hảo đến vậy, mang tới đi.”

Hứa Thanh nhìn gương mặt thách thức của Thiên Vũ mà máu muốn bốc lên tận não

“ Hiển nhiên rồi.”

“ Oh, đừng mang anh trai mình ra làm bia đỡ đạn nhé, cô – bé – bám – áo – anh ạ.”

“ Thiên Vũ, bạn có đôi chân đẹp đấy. Let see them walk ! (Hãy xem chúng bước đi như thế nào).”

Thiên Vũ khinh khỉnh, hất tóc bước đi.

Hàn Tuấn Phong từ chỗ chọn rượu tiến lại gần Hứa Thanh

“ Người phụ nữ lúc này là ai vậy?”

“ Bạn học thôi. Anh chọn được rượu gì không. Mà thôi, thanh toán đi, chúng ta về, tôi bây giờ không có tâm trạng ăn uống nữa.”

...

Hứa Thanh vừa đẩy cửa đi vào, bên trong là một quang cảnh thực sự kinh khủng. Đồ đạc lộn lộn khắp nơi. Trên tường có nhiều vết bút dạ vẽ những ký hiệu kỳ lạ nhưng chỉ nhìn thôi cũng đủ hiểu ý nguyên rủa trong đó. Quần áo cô mới để trong vali cũng bị bối tung. Đặc biệt là nội y của riêng cô bị quăng vào tận góc tường.

Kịch! Cạch!

Hứa Thanh căng thẳng tiến vào phòng ngủ. Cô không sử dụng phòng này thường xuyên vì căn hộ có tận hai phòng ngủ, nghiêm nhiên nơi đây thành kho chứa đồ.

Cô ngần ngại nhưng rồi cũng quyết định vịn tay cầm ổ cửa.

52. Chương 52: Thế Giới Khác Lạ (3).

** Cuộc viếng thăm không mong đợi **

“ Cửu Tuấn, anh đang làm gì ở nhà tôi đây!”

Hứa Thanh nói gần như hét lên.

“ Hứa Thanh, cuối cùng em đã về, tôi đã luôn chờ em. Thằng khốn đó đâu...”

Cửu Tuấn mang trên người dáng vẻ tri thức với đôi kính vuông vừa cân xứng với gương mặt. Một gương mặt ôn nhu nhưng cương nghị.

Trong tay hắn cầm theo một đoạn sắt dài, tiến lại gần phía Hứa Thanh

“ Cửu Tuấn, anh rốt cuộc là muốn làm gì đây, đột nhập vào nhà tôi trái phép...”

“ Suyt.. sao em lại nói là nhà em chứ, là nhà của chúng ta mà. Anh chỉ mới đi xa có một thời gian mà em đã vội quên anh rồi sao.”

“ Trời ơi, Cửu Tuấn anh điên rồi. Tôi và anh chưa bao giờ ... thậm chí là hẹn hò...”

“ Mà là thằng khốn...”

Cửu Tuấn cầm thanh sắt giơ cao, nhắm phía sau Hứa Thanh đánh xuống nhưng Hàn Tuấn Phong đã ngay lập tức chụp được cây gậy, bằng một động tác nhẹ nhàng quật ngã Cửu Tuấn ra phía sau

Rầm!

Hàn Tuấn Phong không hiểu rút từ đâu ra thanh kiếm

“ Không, Hàn Tuấn Phong, đừng..”

Hàn Tuấn Phong nhíu mày nhìn nàng, nhưng cũng hạ kiếm, dùng hai ngón tay điểm thẳng hai bả vai của Cửu Tuấn.

...

Xe cảnh sát rời được một lúc, Hứa Thanh uể oải lúi chậu nước xà phòng ra cọ tường

“ Tên điên lúc này là ai vậy..”

“ Anh ta là Cửu Tuấn, là một người đại loại như chúng tôi gọi là “ lập dị” vì anh ta một dạng của một sách, lại không thân thiện và hòa đồng với mọi người cho lắm. Năm đó khi tôi mới vào trường đại học cũng không quen với nhiều người nên kết thân với anh chàng ít nói đó. Suốt hai năm, tôi là người duy nhất nói chuyện quan tâm đến anh ta. Sau hai năm tôi về thăm Việt Nam một lần khi quay lại gặp anh ta thì nhận thấy anh ta có những biểu hiện khá kỳ lạ. Sau đó tôi nhờ cha già tìm hiểu hộ thì mới biết anh là là “ Kẻ cuồng yêu “. Hình như việc tôi quan tâm đến anh ta đã gây ra một ảnh hưởng khá mạnh. Sau hai năm đó, gia đình quyết định đưa anh ta sang Mỹ vừa học vừa điều trị nhưng có lẽ là không có hiệu quả. Có thể do anh ta bắt gặp tôi và anh... nên.”

“ Thế giới của người thật quái gở. Nếu ở chỗ của ta những việc như vậy ...”

“ Ôi thôi đi, việc của Quế Châu thì sao, cô ta chưa xếp vào hạng cuồng yêu mà đã như vậy. Hơn nữa ở thế giới đó, người đã xử trí cô ta như thế nào. Còn ở đây, Cửu Tuấn sẽ được các bác sĩ tâm lý giúp điều trị để trở về bình thường. Anh ta từng là bạn tôi, tôi hy vọng anh ta sẽ sớm bình phục. Điều đó chứng tỏ ở xã hội này con người đều có quyền bình đẳng, tính mạng con người không thể coi như giấy rác được...”

“ Là dung túng thì đúng...”

Hứa Thanh và hấn vừa đấu khẩu vừa dọn nhà. Chỉ mới vài ngày hấn đến mà cuộc sống của cô đã đảo lộn hết. Hứa Thanh thật sự hy vọng cha già sớm sửa xong máy, cô thật muốn đưa hấn về. Không đơn giản chỉ là vấn đề cách biệt... Hôm nay, không hiểu sao trong lòng cô cảm thấy như lửa đốt khi thấy Cửu Tuấn cầm thanh thanh sắt lao về phía hấn... Rồi tại sao lại thấy thật bình yên khi hấn không sao, cảm giác an toàn khi có hấn ở bên, nếu hôm nay hấn không có ở đó và Cửu Tuấn...

Hứa Thanh không muốn nghĩ tiếp nữa, cô cảm thấy sợ khi phải nghĩ tiếp, nghĩ đến khi nhận ra rằng...

...

“ Tại sao sáng nào người cũng bắt ta ăn thứ bánh khô khốc này.”

“ Người không thấy là ta cũng ăn à. Ta đâu có ép người ăn, người có thể nhịn đói mà.”

“ Người thật cứng miệng. Ta muốn ăn cơm trắng hoàng, một vương gia sao có thể...”

“ Một lần vương gia nữa thì thay vì ăn mỳ gói 5 tệ ta sẽ bắt người ăn mỳ 2 tệ đó. Lý do thứ nhất, ta không biết nấu cơm, đó là điều hiển nhiên. Lý do thứ 2, người không sống vĩnh viễn ở đây đâu mà lo. Lại thêm một lý do nữa cho người nên sống ở đây, quay về làm vương gia của người ngày ngày thưởng thức cao lương mỹ vị, điều mà không lâu nữa sẽ trở thành hiện thực. Đó, vấn đề được giải quyết.”

“ Vũ Hứa Thanh!”

Một suy nghĩ lóe lên trong đầu Hứa Thanh

“ Ta sẽ nấu cơm.”

“ Sao.” Hàn Tuấn Phong bỗng cảm thấy hụt hẫng, bình thường nàng không để đầu hàng vậy.

“ Miễn người đồng ý làm giúp ta một việc. Yên tâm là không phải yêu cầu gì quá đáng đâu rất đơn giản, mà xem như người cứu ta khỏi bị người khác chế giễu. Làm ơn mà.”

“ Nói đi.”

“ Được việc là thế này, nhưng nói trước ta không nấu ăn giỏi đâu. Được rồi ta cần người ... “

...

“ Không khó lắm đâu, chúng ta ngoắc tay thề đi.”

Hàn Tuấn Phong miễn cưỡng làm theo cái trò trẻ con của nàng, việc nàng yêu cầu, dù là không nhờ hẳn cũng sẽ làm, thậm chí đừng mong ai làm thay thế hẳn.

Cộc! Cộc!

Hứa Thanh mắt nhìn nghi ngại, ai lại đến nhà nàng nhỉ, cha già thì chắc vẫn đang chết trong mây trang tính toán, dì Bằng Kiều thì phải ở bên cạnh ông rồi, vậy còn ai nhỉ? Cô thật nghĩ không ra.

Hứa Thanh đặt miếng sandwich xuống tiến đến mở cửa...

Cửa vừa mở, Hứa Thanh tạ ơn trời mình đang không cầm trên tay thứ gì dễ trượt vỡ

“ Anh Tuấn anh làm gì ở đây.”

“ Thừa với mẹ trẻ là nói Tiếng Việt cho anh nhờ. Anh cô không phải không nói được tiếng trung nhưng không phải em quên luôn tiếng mẹ đẻ rồi chứ.”

Hứa Thanh giật mình, theo thói quen cô đang nói tiếng Trung, vội vàng sửa lại

“ Anh Tuấn, anh đang làm gì ở đây.”

“ Câu này anh hỏi em mới đúng, thạc sĩ Stanford cho hỏi tại sao giờ này chị vẫn đang đứng đây.”

“ Em...”

“ Được rồi , vào nhà rồi nói.”

Nhưng trong nhà...

53. Chương 53: Thế Giới Khác Lạ (4).

** Giải vây **

“ Hứa Thanh!”

“ Dạ.”

“ Em định chơi trò rồng rắn lên mây với anh đến bao giờ, đằng sau cái cửa này có gì để em che dấu người thân thích duy nhất còn sót lại luôn quan tâm chăm sóc bảo vệ em nào.”

“ Ha...ha... em”

“ Chúng ta như thế này được 20 phút rồi đấy.”

“ Anh từ lúc nào tiếc thời gian ở bên cạnh người thân dễ thương duy nhất còn sót lại luôn bám áo làm nũng anh chứ. Anh biết không, chúng ta hãy dành nhiều thời gian ở bên cạnh nhau hơn. Đi, em khao...”

“ Hứa Thanh, em có tránh ra không.”

Lần này Minh Tuấn không dùng võ mềm nữa, anh một tay chống cửa, một tay đẩy người Hứa Thanh sang một bên, rướn người vào.

Hứa Thanh cũng gồng người đẩy lại, nếu lần này để cho anh cô nhìn thấy Tuấn Phong, cổ có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không hết nhục

“ Minh Tuấn, từ lúc nào anh quan trọng hóa vấn đề vào nhà nói chuyện thế, ra ngoài đi mà.”

Minh Tuấn sững người hai giây...

Hứa Thanh nhân cơ hội đẩy mạnh Minh Tuấn ra ngoài, mặt cười đắc thắng

“ Anh ăn thêm thức ăn đi, đồ thư sinh...”

Hứa Thanh thoáng nhìn ra phía sau, có cái gì đó sáu múi...

... HẢ... cái gì sáu múi...sáu múi...

Hứa Thanh quay bật người lại, tại sao, tại sao, tại sao??? Kiếp trước cô đã mắc nợ gì hấn mà kiếp này hấn khiến cô không biết để mặt mũi vào đâu nữa. Tại sao nhè ngay ra lúc này mà tắm chứ. Rồi anh sẽ nghĩ cô là loại đàn bà gì...

Hứa Thanh đau khổ nhìn Hàn Tuấn Phong, hấn, vâng có thể nói là hoàn toàn khóa thân... nếu không tính cái khăn bông quấn quanh ...

Hàn Tuấn Phong nhìn nàng khó hiểu, hấn làm gì mà nàng nhìn hấn như thế chứ, còn người đàn ông đứng trước cửa là ai...

“ Ta chỉ là quên mang theo quần áo vào phòng tắm thôi, người có gì mà phải thái độ vậy.”

Hứa Thanh chết lặng tại đó, cố gắng lắm mới quay mặt lại phía Minh Tuấn được

“ Anh... vào nhà?”

“ Còn chưa rõ ràng sao.”

...

Hứa Thanh cố gắng đồ tất cả số đá mình có được vào trong hai cốc nước quả, hạ thấp nhiệt độ máy lạnh xuống... Giá như tất cả những chuyện đó có thể làm giảm không khí giữa hai người đàn ông đang ngồi giữa phòng khách.

Hứa Thanh đứng giữa hai người, quay sang nhìn anh mình, Hàn Tuấn Phong không biết tiếng Việt, được, còn có cách.

“ Vậy em nói, anh ta là người đã tình cờ giúp em giật lại đồng hành lý từ tay kẻ trộm.”

“ Đúng vậy.”

“ Anh ta là người ở Đình Châu, từ quê lên Bắc Kinh làm ăn nhưng bị cướp mất tiền... Và anh ta là gay...”

“ Không sai.”

“ Và em cho anh ta ở chung nhà để trả ơn.”

“ Chính xác. Ôi, Minh Tuấn, anh đừng qua đó google cả chuyện này nữa ”

Trong lúc anh trai vớ lấy cái BlackBerry ngồi google người – mà – ai – cũng – biết – đấy, Hứa Thanh chạy đến nói nhỏ bên tai Hàn Tuấn Phong...

“ Vậy người nói hấn là anh trai của người.”

“ Ừ.”

“ Hấn chỉ đến thăm người vài ngày.”

“ Đúng.”

“ Ta phải nói với hấn ta đến ở chung nhà với người ... và khẳng định mình là gay”

“ Ừm, trong thế giới của ta, gay có nghĩa rất sâu xa, ám chỉ những người có quyền lực. Và người làm ơn dùng ánh mắt đầy tình cảm nhìn anh ta được không. Anh ý thích được nam nhân nhìn mình như phụ nữ vậy cho nên... Ta thề tối nay ta sẽ đền bù cho người.”

Hàn Tuấn Phong chỉ có nước nghe theo Hứa Thanh, hẳn là anh trai ruột của nàng, về tình về lý hẳn không thể tạo ác cảm.

“ Em lấy gì làm chắc chắn hẳn ta là gay nào.”

“ Minh Tuấn à, tin em đi. Anh cứ lên nhìn ánh mắt anh ta nhìn anh sao.”

Minh Tuấn quay lại nhìn Tuấn Phong, người đang cố hết sức làm theo yêu cầu kỳ quặc của Hứa Thanh nhìn anh trai nàng với ánh mắt tràn đầy “ tình cảm”. Minh Tuấn không khỏi rùng người, tránh mặt lay hai thái dương của mình, im lặng một lúc rồi lên tiếng thở dài

“ Anh phần nào hiểu được lý do anh ta gay rồi.”

“ Lý do gì?”

“ Sống cùng với người như em, không mất lòng tin vào phụ nữ mới phải.”

Một cái gối bay thẳng đến trước mặt mình “ Anh nói thoải mái đi, em không xi – nhê gì đâu. Hừ. Đồ anh trai xấu xa.”

” Hứa Thanh, em chắc mình an toàn chứ.”

” Em thề.”

Cái an toàn mà anh nói coi như em không hiểu vì nếu hiểu em nhất định phải trả lời rằng nó đã sớm gone with the wind rồi.

Sau khi nghĩ ra một lý do hết sức vớ vẩn nhưng vô cùng có lý, Hứa Thanh giải thích cho anh trai về vụ Stanford, Minh Tuấn cũng nói anh còn có công chuyện không thể ở lại với cô, điều mà ẩn chứa trong đó một lý do vô cùng “ sâu xa” liên quan tới ánh mắt của Hàn Tuấn Phong, nên phải đi ngay.

Hứa Thanh chán nản đóng cửa, quay lại nhìn Hàn Tuấn Phong, hẳn đã tiếp chuyện với anh cô suốt, trong bộ dạng như vậy,

” HÀN TUẤN PHONG !!! ĐÓ LÀ KHĂN LAU ĐẦU CỦA TA!”

...

Hứa Thanh đang ngồi sậy tóc lại suy nghĩ vẩn vơ, thế quái nào mà sáu múi lại hiện lên trước mặt. Cô không khỏi đỏ mặt, lắc đầu. Cô từ khi nào lại nghĩ đến mấy thứ như thế chứ, là hẳn đã tiềm nhiễm nàng. Vừa mới hắt được cái ý nghĩ xấu hổ đó ra khỏi đầu, đôi môi nóng bỏng của hẳn đã đặt lên cổ cô.

“ Hàn Tuấn Phong, người lại muốn giở trò gì nữa đây.”

“ Người nói đi. Có qua phải có lại, người nói bù lại cho ta.” Đôi môi ngừng dao động, hẳn vòng hai tay ôm lấy nàng.

“ Ta rõ ràng là đền bù cho người rồi mà. Nhà nào cũng 4 món mặn một món canh, ta làm cho người 5 món mặn một món canh rồi còn muốn gì nữa.”

“ Ta hàng ngày đều ăn trên mười món... Đó cũng không phải cái ta cần.”

Hình ảnh sáu múi sẵn chắc lại hiện lên trước mặt cô, một phút mấy lý trí, Hứa Thanh quay người lại kéo mặt hẳn lại gần, môi nhẹ nhàng lướt trên môi hẳn. Không phải một nụ hôn sâu nhưng Hứa Thanh lại không thể kéo mình ra khỏi đôi môi đó nhanh hơn 10s. Cô khẽ mở mắt, bắt gặp ánh nhìn của hẳn thì không khỏi xấu hổ, quay mặt lẩn tránh, rốt cuộc lý trí của cô đã ở đâu chứ

“ Được rồi, vậy đủ rồi chứ.”

Hàn Tuấn Phong khẽ mỉm cười, phút chốc kéo mạnh Hứa Thanh vào lòng, đặt lên môi nàng một nụ hôn không chút ôn nhu, không phải là điên cuồng chiếm đoạt. Giọng hẳn lạc đi trong bóng

“ Không đủ.”

Đêm nay, nàng đối với hắn không phải cưỡng lại, là thỏa hiệp. Nàng lúc nào đối với hắn không chút sợ hãi, không chút bận tâm như thế chứ...

Đã gần thu, vậy mà sao lại nóng đến như vậy...

54. Chương 54: Thế Giới Khác Lạ (5).

** Nghi vấn **

“ Tại sao ta phải để cô ta dạy?”

“ Vậy người tự ngồi nghiên cứu võ công mà không cần thầy dạy à?”

“ Tại sao người không dạy ta?”

“ Vì ta không biết dạy bước nhảy của nam. Không có vấn đề gì đâu, người cứ vào đi, cô ấy là một giáo viên à quên sư phụ giỏi, nhưng người phải gọi cô ấy là cô giáo.”

“ Lần trước người không phải cùng tên Chiến Thiên Hạo đó nhảy múa đó sao...”

“ Anh ấy biết nhảy, lý do ta sẽ giải thích khi về nhà, giờ bước vào đó đi...”

...

Đẩy được Hàn Tuấn Phong vào trong phòng tập không biết đã tốn của Hứa Thanh bao nhiêu calo. Không an tâm, cô ngồi gần đó trông chừng hắn.

Gì thế này, cái cô giáo này, dạy học sinh kiểu gì mà uốn éo nhiều thế cơ chứ. Đã vậy miệng còn không ngừng kêu hắn ôm mình sát vào, mỗi động tác đều là phô diễn, gây ấn tượng, cần thiết không...

Hứa Thanh nhìn cảnh trước mắt, không nén nổi tức giận, hậm hực bước ra khỏi phòng. Đang đứng ở quầy bán cà phê tự động thì điện thoại của cô đổ chuông

“ Alo...”

“ Tiểu Thanh à, cha gọi điện báo cho con biết, cỗ máy thời gian sửa xong rồi. Con phải đưa tên đó tới đây ngay lập tức. Càng để lâu, di chứng thời gian càng dễ xảy ra.”

“ Cha... thật sự là sửa xong cỗ máy rồi.”

“ Tất nhiên, cha của con là ai chứ.”

“ Được rồi, con sẽ tìm cách.”

...

Tắt máy điện thoại, trong lòng Hứa Thanh dâng lên một cảm giác kỳ lạ. Không phải đây chính là giờ phút mà cô mong muốn sao, hắn vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời của cô, rồi cô sẽ tiến tiếp đến Stanford. Lừa hắn đi, không phải là không có cách, chỉ là...

Đắm chìm trong dòng suy nghĩ, Hứa Thanh không để ý từ phía xa, một ánh nhìn sắc bén đang chĩa về phía mình.

...

“ Buổi học thế nào?”

“ Kỳ lạ.”

“ Mmm... Được rồi, người đi tắm đi trong lúc ta nấu cơm.”

“ Ta không ăn cơm hôm nay đâu, tắm xong người đưa ta đến chỗ này.”

“Uhm...”

Hứa Thanh không khỏi thắc mắc, hắn ở đây chưa đến hai tuần thì quen thân với ai, lại còn đến mức ăn cơm tại nhà người đó. Không chừng hắn ngồi đầu đó bala bolo về việc mình là vương gia rồi bị dụ vào trại tâm thần cũng nên.

Vấn đề chính là hắn đã phớt lờ việc bữa cơm này do cô nấu. Dù hắn với cô sống không hòa thuận là mấy, nhưng từ trước tới nay hắn luôn để tâm đến cô, mọi việc cô làm... dù không phải theo cách bình thường. Cái cảm giác này... như thể hắn bỏ rơi cô vậy...

...

Hứa Thanh đang loay hoay tìm cách đỗ xe thì hắn đã lên tiếng

“ Người về đi, đừng đi theo ta. Còn nữa không cần nấu cơm tối đâu, ta không về ăn.”

“ Dư thừa, ta nấu cơm đâu phải chỉ để cho người ăn.”

Cô kéo nhanh cửa kính rồi phóng thẳng. Được rồi, đầu tiên là bữa cơm trưa, giờ thì là cơm tối. Hắn quen với ai mà cô không biết chứ, ngang nhiên đuổi cô về. Đã thế thì đi mất xác luôn đi, đừng có về nữa.

Hứa Thanh tay không ngừng bấm điều khiển, cô chẳng còn tâm trí để để tâm vào cái gì đang trình chiếu trên tivi nữa, chiến tranh thế giới lần thứ ba có xảy ra chắc cô cũng không biết. Hứa Thanh đã đưa cho hắn số điện thoại và địa chỉ của mình, nói rằng lúc nào về thì nhờ người ta gọi điện cho cô. Giờ đã hơn 9h rồi mà cái điện thoại vẫn chưa đổ chuông.... Chết tiệt

Cộc! Cộc! Cộc.

“ Hàn Tuấn Phong, sao người về được đến đây vậy.”

“ Ta nhờ người ta trở về... Vũ Hứa Thanh, người làm gì mà cau có vậy, ta đường đường là bậc vương gia chí tôn, có thể như đứa trẻ lạc đường sao.”

...

Hứa Thanh bước vào trong phòng tắm, toan lấy đồng quần áo đem ra giặt. Nhưng vừa cầm cái áo khoác ngoài của hắn thì mùi nước hoa đã sục vào mũi cô.

Bình thường cô vốn ít dùng nước hoa, có dùng cũng không dùng mùi nồng đến như vậy. Một suy nghĩ lóe lên trong đầu cô “ Hắn đi tìm người đàn bà khác sao.”

Được rồi, hắn sao có thể như thế được. Miệng thì không ngừng kêu cô là người đàn bà của hắn, giờ lại đi tìm người phụ nữ khác. Vũ Hứa Thanh, bình tĩnh nào, chẳng có vấn đề gì cả, cô đâu quan tâm đến hắn...

...

Hàn Tuấn Phong không dám tin vào mắt mình nữa.

“ Người có gì nhìn ta chăm chăm vậy?” Hứa Thanh nói giọng lạnh tanh, nhưng trong lòng thì mỉm cười đắc thắng.

“ Vũ Hứa Thanh, người đang tính làm trò gì vậy..”

“ Ta chẳng tính làm trò gì cả”

Được, đúng là cô đang tính làm trò gì đó. Chính Hứa Thanh cũng không hiểu nổi, tại sao mình lại bước ra khỏi phòng tắm với chiếc váy ngủ gợi cảm đến như thế này... Tóm lại, cuộc chiến này là do hắn bắt đầu trước thôi, trong cuộc chiến này, cô không cho phép mình là người thua cuộc.

Hứa Thanh ngồi sẩy tóc, cố gắng hất tóc về phía sau một cách gợi cảm nhất có thể.

Có tiếng tắt đèn, hắn đang cử động, có tiếng động từ giường, hắn đang tiến lại gần cô???

Được rồi, cô không sinh ra để làm những cái trò quyn rũ đàn ông như thế này, nhưng hình như không tồi với lần đầu tiên.

Im ắng.

Hứa Thanh lấy làm lạ, quay người lại

“Hàn Tuấn Phong, Hàn Tuấn Phong, người đưa ta đây à.”

“Người ồn quá đó, ta rất mệt, tắt đèn đi ngủ đi.”

Hàn Tuấn Phong, người nhất định là đang đùa ta.

55. Chương 55: Thế Giới Khác Lạ (6).

** Bắt cóc **

Hàn Tuấn Phong nhìn Hứa Thanh chăm chăm

“Người rốt cuộc là bị sao vậy?”

Cô đúng là đang rất sao đây, tách cà phê trong tay đã bị bóp nát nếu nó không làm bằng sứ. Người bị làm sao phải là hấn, rốt cuộc chuyện quái gì đã xảy ra với hấn vậy chứ

“Ta không sao.”

“Mặt người phản bội người rồi đây. Được rồi, ta có việc phải làm, người đưa ta đến...”

“Đến chỗ lần trước.”

“...Uh.”

“Để ta đoán nha, không cần nấu cơm trưa cũng không cần đợi bữa tối, vậy đúng không?”

“...”

...

Đã liền ba ngày rồi, hấn cứ sáng là đến căn nhà đó, tối thì được đưa về. Hứa Thanh nhìn cảnh trước mắt không có cách nào khác ngoài làm ngơ. Cô còn có thể làm gì, chẳng lẽ đứng trước mặt hấn nổi xung lên rồi yêu cầu hấn kể rõ mọi chuyện. Cô không làm và cũng không thể làm như thế bởi một khi cô để tâm đến việc hấn làm, cô là người thua cuộc.

Dù muốn dù không, Hứa Thanh vẫn phải cùng hấn tham dự bữa tiệc ngổ ngẩn của Thiên Vũ. Ngoại trừ ngày đầu tiên nàng lôi hấn đến phòng tập, hấn thường xuyên tới... nhà của ai đó. Điều này khiến cô thật sự lo lắng, cô không thể mất mặt trước Thiên Vũ bởi việc hấn không thể khiêu vũ dù chỉ là một điệu đơn giản.

Hứa Thanh vốn định lôi hấn đi tút tát từ sớm nhưng hấn không mấy quan tâm dù cô đã hạ mình xin hấn, hấn nhất quyết đến.. nhà của ai đó. Hứa Thanh thật sự ảm ức trong lòng nhưng cũng không buồn nói ra, cô một mình lượn vài vòng trong trung tâm thương mại, cũng may cô chỉ mất hơn 2000 đô vào đầu tóc và một số phụ kiện của Gucci, thay vì tốn cả ngàn đô la ột chiếc váy mới. Hứa Thanh hẹn hấn ở một điểm kín đáo cách bữa tiệc không xa, cô phải mua sẵn bộ tux để hấn thay.

Gần 8h rồi mà hấn còn chưa xuất hiện, Hứa Thanh cứ hai phút lại nhìn đồng hồ một lần...

Một bóng đen từ từ tiến lại gần, trong giây lát một chiếc khăn áp chặt vào mặt cô. Không mất quá 10s để hơi mê ngấm vào người, Hứa Thanh lịm đi.

...

Một chiếc xe Mercedes hãm phanh gần con hẻm, Hàn Tuấn Phong bước ra trong bộ vest sang trọng. Tất cả những gì hắn nhìn thấy là thân ảnh của một người đàn ông đang kéo Hứa Thanh vào trong một chiếc xe.

Chết tiệt, hắn chỉ đến trễ một chút mà chuyện quái gì đang xảy ra vậy. Chiếc xe phóng vút đi, Hàn Tuấn Phong vội vã nhảy vào trong xe

“ Lái xe đi, đuổi theo chiếc xe xanh kia.”

“ Có chuyện gì vậy?” Người phụ nữ đang nắm vô lăng, ăn mặc vô cùng diêm dúa. Dường như lúc ở bên anh, cô luôn giữ im lặng đến mạo đó

“ Đừng hỏi nhiều, đuổi theo chiếc xe đó đi.”

...

Hứa Thanh cảm giác choáng váng, đây là lần đầu tiên cô trải qua cái cảm giác này. Có tiếng lửa lách tách, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra. Khó khăn lắm cô mới mở được hai mắt, mọi thứ hiện ra là khung cảnh của một căn phòng đổ nát, giường như đã bị bỏ hoang từ lâu lắm rồi. Phía trước là một đồng lửa to được đốt bằng những thanh gỗ.

Hứa Thanh thử cử động người và không mất bao lâu để phát hiện mình đang bị trói chặt vào một chiếc ghế. Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra thế này, sao cô có cảm giác mình đang làm nữ nhân vật chính trong một bộ phim hành động thế này, và ở phân cảnh này, cô đang đóng làm một con tin

“ Baby, em tỉnh dậy rồi sao.”

Gương mặt của người đàn ông trước mặt không khỏi làm Hứa Thanh sửng sốt

“ Cửu Tuấn, sao lại là anh.”

“ Em nói gì lạ vậy, nếu không phải là anh thì còn là ai khác.”

“ Nhưng, rõ ràng anh đang ở trong bệnh viện... Vứt chuyện đó qua một bên đi, sao anh dám trói tôi chứ, mau tháo dây ra.”

“ Oh... no... no... Shhh. Em bình tĩnh đi, anh làm như vậy chỉ vì muốn tốt cho em thôi. Anh thừa biết nếu cởi dây ra, em sẽ lập tức bỏ chạy. Và anh... sẽ không để điều đó xảy ra... Baby, anh đã có vé máy bay rồi, chúng ta sẽ đến Las Vegas và tổ chức một đám cưới...”

“ Cửu Tuấn, anh điên thật rồi. Giữa chúng ta sẽ không có cái đám cưới nào cả. Cửu Tuấn, thả tôi ra đi và quay trở về bệnh viện, tôi sẽ không nói với ai về...”

Hứa Thanh cố nói với cung giọng nhẹ nhàng, cô biết với những người có bệnh về trí óc, tâm thần họ luôn rối loạn và chỉ cần một chút kích động

“ Baby, đám cưới...đám cưới, giọng hắn lạc đi... không có đám cưới... đó là một sự đả kích lớn với hắn, giữa chúng ta nhất định sẽ được tổ chức. Em sẽ mặc chiếc váy trắng, phủ voan đỏ... và anh sẽ ở đó trong bộ tux...”

“ Im đi, Cửu Tuấn. Anh đừng để tôi nghe thêm một từ nào về mối quan hệ giữa chúng ta nữa.” Hứa Thanh hét to không kìm được sự tức giận, đáng lẽ cô nên nghĩ trước khi thốt ra những lời này

“ Baby, chúng ta sẽ là một cặp vợ chồng tuyệt vời . Anh muốn chúng ta lập tức đám cưới, nhưng ... nếu em thuộc tuýp thích sống thử...Mmm, chúng ta sẽ sống thử trong đêm nay...”

Mạch máu trong người Hứa Thanh căng đến mức muốn vỡ tung, hắn thật sự là một tên bệnh hoạn, cô dám tưởng tượng những lời hắn nói.... Chết tiệt, Hàn Tuấn Phong, người đang ở đâu giờ này.

Cửu Tuấn bước chậm chậm đến gần Hứa Thanh, từng chiếc cúc áo dần dần được gỡ bỏ...

56. Chương 56: Thế Giới Khác Lạ (7).

** King & Queen **

Tại sao như vậy. Khúc mắc mà cô luôn tự hỏi, nay đã được giải đáp. Vậy mà tại sao lời giải đáp lại kéo theo hàng loạt những câu hỏi...

“ Bỏ cái tay bần thỉu của mày ra khỏi người nàng.”

Hàn Tuấn Phong thật sự xuất hiện, sự hiện diện ngay lúc này của hắn khiến Hứa Thanh cảm giác mình như một linh hồn hắc ám vừa được cứu rỗi. Bình yên, an toàn, tin tưởng, tất cả... Chỉ trong phút giây, hắn đem lại cho nàng những cảm giác ấy. Hứa Thanh lấp bắp, cô không dám tin, hắn đang đứng trước mặt cô, là sự thật hay chỉ là ảo giác trong sâu thẳm của cô

“ Hàn... Tuấn Phong.”

Cửu Tuấn nhanh chóng rút từ trong người ra một con dao sắc bén. Không biết từ lúc nào hắn đã đứng ở sau Hứa Thanh chĩa thẳng con dao vào sau gáy của cô

“ Tiến thêm một bước, ngươi sẽ vĩnh viễn không có được Hứa Thanh.”

Hàn Tuấn Phong đứng lặng ở đó, trái tim hắn như đang bị ai đó siết chặt

“ Cửu Tuấn, thả tôi ra và coi như mọi chuyện ngày hôm nay không hề tồn tại.”

“ Baby, em biết là anh không thể để em đi, em biết em quan trọng với anh đến mức nào mà.”

“ Và bây giờ anh muốn giết tôi.”

“ DAMN SHIT! Là em! Chính em đã dẫn anh vào mức đường này. Nếu em chịu nghe lời và không xuất hiện thẳng khốn này, chúng ta đã bên nhau rồi, Cửu Tuấn kéo sát đầu cô về phía mặt mình, em đừng lo anh sẽ đi cùng em. Ngoài anh ra, em không thể thuộc về ai. Baby, con dao này sẽ cắt đứt tủy sống của em, rất nhanh gọn, sẽ không gây ra đau đớn...”

Vụt!!! Phực!!!

Bàn tay cầm dao của Cửu Tuấn bị một viên đá với vận tốc cực mạnh đập thẳng vào tay. Con dao trong tay Cửu Tuấn vừa rơi xuống thì mặt hắn đã lãnh một cú đá giáng trời. Và tiếp theo đó là những cú đấm, đá, những đòn đánh nhắm vào mạng sống

“ Dừng lại, Tuấn Phong, vì chúa dừng lại đi. Ngươi sẽ giết hấn mất.”

“ Hấn xứng đáng bị như vậy.”

“ Mạng người không phải thứ đồ chơi rẻ mạt, Tuấn Phong, dừng lại...”

...

Sau khi được cởi trói, Hứa Thanh và Hàn Tuấn Phong dùng dây trói chặt Cửu Tuấn. Số điện của cảnh sát nhanh chóng được bấm gọi.

Hàn Tuấn Phong bế Hứa Thanh bước ra ngoài mặc ọi sự giãy dụa của cô. Nhưng vừa bước ra ngoài, đập vào mắt Hứa Thanh là một người phụ nữ xinh đẹp, trang điểm khá đậm cùng tông với chiếc váy đỏ rực.

“ Chào cô. Hàn Tuấn Phong, đây là cô giáo dạy nhảy của anh mà.”

“ Được rồi, chúng ta trễ rồi, lên xe đi.”

Suốt quãng đường trên xe, Hứa Thanh xấu hổ muốn chết khi hắn cứ khư khư ôm chặt lấy cô. Mấy ngày hôm nay, cô vốn đang giận hắn, nay lại xuất hiện mối quan hệ đáng ngờ giữa cô giáo và hắn, vậy mà hắn thản nhiên như không, ôm chặt lấy cô.

Xe dừng ở bãi đậu, cô gái đó đã vội đi nhanh về phía khách sạn, cố ý để Hứa Thanh lại đó với Hàn Tuấn Phong

“ Được rồi, chúng ta đi thôi...”

“ Ngay sau khi người giải thích rõ mọi chuyện. Thứ nhất, tại sao người lại đến trễ. Thứ hai, tại sao người đi cùng cô giáo đó.”

“ Chúng ta hết thời gian rồi đó, người rốt cục là có đi không.”

Hàn Tuấn Phong nói, đưa bả vai của mình lên phía trước. Hành động của hắn có khiến Hứa Thanh hơi bất ngờ, hắn từ đâu học được nghi thức này. Có chút do dự nhưng rồi cô cùng vòng lấy tay hắn. Tại sao lúc nào hắn cũng giữ được dáng vẻ uy quyền như thế, khiến cô không dám mở miệng hỏi tiếp.

...

Thiên Vũ đứng là Thiên Vũ, bữa tiệc của cô ta sắc mùi... Thiên Vũ.

Nhìn thấy Hứa Thanh từ xa, Thiên Vũ đã vội kéo Quách Tử tới. Vốn định hạ bệ Hứa Thanh trước mặt mọi người, Thiên Vũ đứng sững lại khi bắt gặp người đàn ông lịch lãm đi cùng cô. Anh ta... chỉ có thể diễn tả bởi một từ... hoàn hảo. Bộ vest xám tôn lên vẻ đẹp cơ thể... cường tráng. Gương mặt là sự kết hợp hoàn hảo của ngũ quan, mang trên gương mặt điển trai đó, là sự lạnh lùng, kiêu hãnh.

Hứa Thanh nhìn Thiên Vũ suốt từ lúc đó mà không thấy cô ta phản ứng cũng không lấy làm lạ. Chính cô cũng bất ngờ trước diện mạo bây giờ của hắn. Từ đâu mà hắn lột xác như vậy chứ.

“ Thiên Vũ, Quách Tử... Tuấn Phong.” Hứa Thanh nói rồi chỉ tay vào từng người, một cách giới thiệu điển hình.

...

Cả buổi tiệc ngày hôm nay... không phải nói là dù là ở bất cứ buổi tiệc nào trong suốt mười năm nữa, cô cũng không thể tìm thấy một chàng trai hoàn hảo như hắn bây giờ. Hắn như một con nhộng... dù không phải là xấu xí. Một con nhộng vốn bình thường nhưng sau khi lột xác đã biến thành một con bướm xinh đẹp, rực rỡ. Đẹp đến nỗi khiến người ta chói mắt, khiến những người xung quanh như bước vào một thế giới nửa thực nửa mơ. Hứa Thanh cả giờ không thốt lên được dù chỉ một lời... từ khi nào cô thành người thụ động như thế này chứ. Bữa tiệc này... mọi thứ, hắn hoàn toàn làm chủ.

Mọi chuyện vẫn ổn cho tới khi Quách Tử tiến đến mời cô nhảy và đồng thời Thiên Vũ đến mời Tuấn Phong. Cô vốn định từ chối nhưng khi bắt gặp cái nhìn không thể khác của Hàn Tuấn Phong, cô miễn cưỡng đặt tay mình vào tay Quách Tử.

Điệu nhạc vừa vang lên, các cặp đôi trong phòng bắt đầu di chuyển. Hứa Thanh dù là nhìn từ xa, cô cũng không tin là hắn có thể duy trì điệu nhảy này trước các mảnh khoe của Thiên Vũ. Luôn có cách để khiến bạn nhảy của mình phải chết chân tại đó. Hứa Thanh không dám tin vào những gì mình đang nhìn cho đến khi, bằng một động tác hoàn hảo, hắn xoay chuyển bạn nhảy của mình với cô. Hứa Thanh chỉ thực sự hoàn hồn khi đang nằm trong vòng tay của hắn.

” Hàn Tuấn Phong, người tại sao... có thể.”

” Khi nhảy thì đừng nói chuyện.”

Trước cái nhìn tức tối của Thiên Vũ, hắn đưa cô vào điệu nhảy. Nếu không phải là dân chuyên nghiệp trong khiêu vũ thì chắc chắn không thể theo kịp những đưa đẩy trong điệu nhảy của hắn. Không chỉ là những động tác khó, đòi hỏi sự chuyên nghiệp mà còn mang tính phô diễn cao nhất. Sân khấu này, cô và hắn chính là điểm sáng. Đêm nay, hắn thật sự biến cô thành công chúa...

...

Trong khi chờ hắn đi lấy ỉnh chút đồ ăn, Hứa Thanh không hề để ý cô giáo dạy nhảy của hắn đã đứng sát bên mình

“ Em là một cô gái vô cùng may mắn đấy.”

“ Dạ?”

“ Chị là Viên Tử, chị ruột của Thiên Vũ. Em là Hứa Thanh phải không nào.”

Hèn chi, đáng điệu hai người như vậy, không phải chị em mới lạ. Hứa Thanh hiện giờ không thể chối bỏ mối ác cảm của mình với người phụ nữ trước mặt.

“ Vâng.”

“ Ngạc nhiên không?”

“ ... ”

“ Cậu ta?”

“ À, vâng. Chính em cũng không thể phân biệt đây là giấc mơ hay thực tại.”

“ Chính cậu ta đã làm toàn bộ điều này để tặng cho em một sự bất ngờ đấy. Cả đời chị chưa thấy người đàn ông nào như vậy. Ngay khi chị biết ý muốn của cậu ta, chị đã đề nghị giúp. Trong suốt những ngày này, cậu ta học như một cỗ máy không biết cạn năng lượng. Từ việc nhảy, đến các nghi thức cơ bản, trang phục và nhiều thứ khác. Chính chị mới là người gục ngã. Trong những ngày đầu chúng tôi đã học nhảy đến không thể đứng dậy nổi, những ngày sau đó, thì học những nghi thức cơ bản... Thật sự, em đã dùng cách gì để nắm giữ trái tim của một người đàn ông hoàn hảo như thế này chứ.”

“ Em đã không làm gì cả...”

Đó là những từ cuối cùng Hứa Thanh có thể nói, cô đứng đó gần như chết lặng. Viên Tử cũng đành tăng đi hướng khác. Chuyện quái gì đang xảy ra thế này, nếu cô hỏi, liệu có ai trả lời. Tại sao mọi thứ trong cuộc đời cô xảy đến như một cơn lốc vậy. Nó xoay chuyển nhanh đến nỗi cô không kịp nhận ra điều gì. Tại sao? Đó là tất cả câu hỏi tồn tại trong đầu của cô lúc này.

...

Đúng 12h đêm, MC của buổi lễ đứng lên công bố Queen và King của bữa tiệc, tất nhiên không ngoài ai khác là Hứa Thanh và Hàn Tuấn Phong. Hứa Thanh bước lên sân khấu như một con rối và chột tỉnh lại khi những người xung quanh đang hò hét

“ Kiss! Kiss! Kiss!.”

Cô quay ra nhìn Hàn Tuấn Phong, hắn vẫn đứng đó, tặng cho cô một cái nhìn thách thức. Phải, người chủ động luôn là hắn... Nhưng tại đây, chính nơi này, khoảng khắc ấy, Hứa Thanh kéo Hàn Tuấn Phong vào nụ hôn bất tận. Nó không phải là một nụ hôn thoáng qua, là một nụ hôn mãnh liệt như muốn nhấn chìm hắn xuống.

Hàn Tuấn Phong nhanh chóng bị kéo vào dòng cảm xúc mãnh liệt ấy, say sưa, điên cuồng tới mức phải 3s sau hắn mới cảm nhận được cái đau rất trên má.

Là cái gì, tại sao nàng lại tát hắn. Mọi thứ hắn dày công sắp đặt để đem nên hạnh phúc bất ngờ cho nàng, hắn đã làm gì sai. Tại sao nàng lại bỏ chạy? Tại sao cho hắn nụ hôn cuồng nhiệt như vậy và kết thúc bằng một cái tát...

57. Chương 57: Thế Giới Khác Lạ (8).

Trước ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh, Hàn Tuấn Phong đuổi theo Hứa Thanh ra ngoài. Hứa Thanh đang đứng ở ngoài ban công khách sạn, ngắm nhìn Bắc Kinh về đêm.

Lòng cô rối bời, nước mắt chảy xuống lúc nào mà không hay biết.

“ Vũ Hứa Thanh, người rốt cuộc muốn làm trò gì ?”

Tay đưa lên quạt nước mắt, hít một hơi dài, Hứa Thanh quay lại nhìn hắn với một gương mặt thản nhiên không thể tưởng được

“ Câu này phải để tôi hỏi mới đúng, thưa vương gia. Rốt cuộc là ngài muốn hạnh hạ tôi đến bao giờ.”

“ Hành hạ... ta hành hạ người khi nào...?” Hàn Tuấn Phong nhìn cô khó hiểu, trong suốt thời gian qua, cô là người duy nhất hấn quan tâm tới như vậy

“ Uhm.. well... cho dù tôi không nhớ được chính xác đó là ngày nào tháng nào, nhưng tôi nhớ rất rõ cái đêm tôi đập cửa phòng Mẫu Đơn để ngăn vương gia làm nhục cô ấy. Oh... và tôi biết rõ từ đó chúng ta có thù oán. Và trên dưới mười lần ngài nói sẽ không ngừng hạnh hạ tôi, hễ cứ mở miệng ra là đòi cắt tay cắt chân không thì dùng cực hình. Nhớ cái ngày ngài bắt được tôi bỏ trốn chứ, nếu không phải Thiên Hạo đến kịp tôi đã lãnh trận roi đó. Tôi không quan tâm ngài như thế nào nhưng tôi cầu xin ngài, đừng làm những trò như thế này nữa. Vương gia, nếu ngài ghét tôi thì tại sao lại hôn tôi, cướp đi trinh tiết của tôi? Nếu ngài ghét tôi, tại sao không thật sự giết chết con mèo của tôi, tại sao lại dọn đến phòng tôi ở, tìm cách làm cho tôi có thai. Tôi không yêu ngài tại sao bắt tôi cưới ngài. Ngài... chính ngài đang hành hạ tôi theo cách đó. Tôi... tôi không yêu ngài, vậy mà... tại sao lại làm những việc đó. Chúa ơi... tôi không muốn yêu ngài... tôi không muốn phải lòng với ngài... vì vậy làm ơn... Dừng những việc ngài đang làm lại đi. Đừng trở nên tốt đẹp như vậy nữa, cứ là một vương gia lãnh khốc vô tình mà tôi ghét...”

Hứa Thanh nói một hơi dài, nhưng khi phải thú nhận những cảm nhận sâu thẳm trong lòng, cô khó khăn kiểm chế, òa lên nước mắt.

Hàn Tuấn Phong đứng đó nhìn cô lạnh lùng, bình thản. Đầu khẽ nghiêng nhẹ về một bên. Hấn giang rộng vòng tay ôm Hứa Thanh vào lòng, mặc cho cô vùi mặt vào ngực hấn mà nước mắt. Giá như Hứa Thanh trong một giây đó thôi ngẩng mặt lên nhìn hấn, thay vì khóc, cô sẽ muốn tặng cho hấn một cái tát... Trên gương mặt tuần mỹ, nụ cười không thể tắt...

...

“ Xin lỗi, tôi không cắt ngang điều gì chứ.”

“ Không, không, không có gì đâu.” Hứa Thanh vội vàng đẩy hấn ra khi nghe giọng Viên Tử bên cạnh

“ Oh, chị khá chắc về điều này nhưng chị chỉ muốn ra hỏi cho đúng phép lịch sự thôi. Tuấn Phong, anh có cần em trở về không hay là làm lành với bạn gái rồi.”

“ Tôi...”

“ Thật ra, em sẽ trở anh ấy về. Và nhân tiện, chúng em không như chị nói đâu... Uhm, bọn em...”

“ OMG... vậy những gì Tuấn Phong nói với chị là thật sao, anh ta là ... gay???”

“ Uhm... what?” Hứa Thanh trở mặt ra nhìn Viên Tử, cô biết điều này rất tệ nhưng chưa bao giờ nghĩ là nó sẽ tệ đến mức như thế này. Được rồi, đàm lao thì phải theo lao

“ Yeah... well, sự thật là vậy đấy. Rất vui được nói chuyện với chị, em phải đi đây.”

Nói xong, cô kéo vội Hàn Tuấn Phong xuống bãi để xe.

...

“ Được rồi, có thể ta không thân thuộc với thế giới của người lắm, nhưng chắc chắn đây không phải là đường trở về nhà.”

“ Đây chính xác là đường trở về nhà mà, chỉ là “ nhà ”, tùy theo cách người hiểu thôi.”

Hứa Thanh hai tay nắm chặt vô lăng, quyết định của cô chưa hề lay chuyển trước khi cùng hấn tham dự bữa tiệc này. Máy thời gian đã được sửa... và hấn sẽ phải trở về. Nhưng trong lòng cô bây giờ lại ngổn ngang, rối bời hơn bao giờ hết. Dường như chỉ hai phút trước đây, cô nhận ra mình đã phải lòng hấn. Và chỉ riêng điều này thôi có thể sẽ thay đổi quyết định của cô, toàn bộ cuộc sống của cô.

Thừa nhận tình yêu với hấn, cũng đồng nghĩa với việc cô chọn sống cùng hấn ở quá khứ, nơi thuộc về hấn. Cô đã ngồi lướt web, đọc không dưới mười truyện xuyên không mà nhân vật nữ đã ở lại bên nam nhân vật chính ở thời cổ đại. Nhưng họ đa phần là thực thể đã chết ở hiện tại, vốn không thể có lựa chọn khác.

Nhưng cô thì khác, cô có quyền chọn lựa... Và cô biết rằng mình không hề sẵn sàng từ bỏ thế giới này, cuộc sống này.

Cô thật sự may mắn khi Hàn Tuấn Phong không nhận ra những giọt nước mắt đang lăn dài trên má... vì cô bắt hắt ngồi ghế sau.

...

Hứa Thanh rẽ qua cổng của khu biệt thự, vốn đã mở sẵn.

“ Hứa Thanh, đây là nhà của cha người phải không? Người rồi cuộc muốn làm gì.”

“ Uhm, ok, người có hai lựa chọn. Hoặc là theo ta vào trong và trở về nhà của người hoặc là chúng ta thành kẻ thù của nhau, chọn cách nào đây?”

“ ... ”

Hàn Tuấn Phong bước theo Hứa Thanh vào trong nhà, không phải vì hắt thỏa hiệp...

...

“ Cha già, bật cái máy chết tiệt đó lên đi.”

“ Tiểu Thanh, một lần nữa, nếu con còn coi khinh phát minh vĩ đại của cha... ”

“ Yep, con không quan tâm. Bật nó lên đi.”

Chỉ cần đến 5 phút, luồng ánh sáng đã xuất hiện giữa cảnh cổng tròn, nó như một cơn lốc nằm ngang, không ngừng gây ra những tia điện bé xíu xung quanh.

Cô xoay người lại mặt đối mặt với hắt “ Nghe này, người không thuộc về thế giới của ta, và ta cũng vậy...”

“ Chẳng phải người phải lòng ta sao?” Hắt cười mỉa

“ Stop that..., cô hét lên, nghe đây, cho dù tôi có thật sự yêu anh đi chăng nữa, xì, anh biết không, không quan trọng. Nếu tôi không thể sống thì tình yêu đâu thể tồn tại, vì vậy bước qua cánh cửa thời gian đó đi. Cứ coi như mọi chuyện xảy ra chỉ như một giấc mơ. Ah... đây là quần áo, kiếm và ... ừm... tóc giả.”

Hàn Tuấn Phong đưa một tay ra cầm lấy đồng hồ. Tất cả đã được chuẩn bị, nàng thật sự quyết định vứt bỏ hắt, phủ nhận tình cảm của chính mình, vứt bỏ mọi thứ giữa hai người.

Cạch! Cạch!

“ Hàn Tuấn Phong, người...”

Hàn Tuấn Phong phi người về phía cánh cổng, cuốn vào trong vòng xoắn và biến mất chỉ trong nháy mắt. Vì đặt ở chế độ tiết kiệm điện, ngay sau khi Hàn Tuấn Phong biến mất trong luồng sáng, máy thời gian tự động ngắt nguồn điện. Không gian trở nên tĩnh lặng một cách đáng sợ..

“ Thế Hiền...” Giọng Bằng Kiều run run, tại sao mọi chuyện lại luôn đi theo chiều hướng này.

“ Sở cảnh sát, ngay bây giờ...”

58. Chương 58: O-o 8.

Từ sở cảnh sát bước ra, Thế Hiền không ngừng bực bội vì cái vụ phân biệt này

“ Không thể tin được là lại có sự phân biệt đối xử này ở thế kỷ 21. Đến cảnh sát còn khinh thường một lão già tóc bạc, lẩm cẩm. Chắc chắn họ cho rằng tôi là một tên tâm thần trốn trại.”

“ Được rồi Thế Hiền, chẳng phải chúng ta có chìa khóa rồi sao.”

“ Yeah, đó là vì bà đã vào đó với nụ cười niềm nở nhất, giống người .., bình thường nhất.”

“ Được rồi Thế Hiền, đó không phải là vấn đề. Tôi có linh cảm không hay cho Hứa Thanh, chúng ta đi nhanh chút được không.”

...

Cha già đã chọn đúng thời điểm cơn lốc xoáy hiện lên, giờ khắc mà cha già khởi động máy để đưa Hứa Thanh trở về. Mọi người lấy làm lạ khi mà cơn lốc xoáy kết thúc, vương gia cùng với vương phi lại bị bắn ra ngoài thay vì bị cơn lốc hút lấy. Đầu tóc quần áo cũng thay đổi trong tích tắc.

Hàn Tuấn Phong ôm chặt Hứa Thanh, toàn bộ trọng lượng dồn lên người hắn, Hứa Thanh tiếp đất an toàn.

Hàn Tuấn Phong đỡ cô ngồi dậy, thay vì bình thân đứng lên, Hứa Thanh lại ngồi bệt luôn xuống đất, Hàn Tuấn Phong ra hiệu cho người làm lui đi

“ Sao, lại có chuyện gì nào. Nói lời cảm ơn mà ngại đến mức đó à?”

Hứa Thanh phải cố gắng kiềm chế lắm mới không ở đó nổi khùng, nàng nghiêng răng nghiêng lợi đưa cái cổ tay mình lên lắc.

“ Thật sao... còn số 8?”

Hắn nhất định là điên rồi, dùng còng tay số 8 của cảnh sát để xích nàng vào với hắn... Hết xích rồi đến còng, hắn muốn đánh đập lòng tự trọng của nàng đến mức nào mới hả dạ?

“ Ah, ta thấy nó trong cái hộp kỷ lạ đó. Thấy cũng hữu dụng nên nhờ Viên Tử tìm ột hai cái. Thật sự là rất hữu dụng.”

Tiếp tục kiềm chế... Nếu không kiềm chế, chắc nàng đã nhồi máu cơ tim mà đột tử rồi, đưa hắn tới thế giới hiện đại quả là một sai lầm nghiêm trọng

“ Được.. rồi. Bây giờ, theo đúng như ước nguyện của ngươi, ta ở đây rồi. Tháo vòng tay được rồi chứ.”

“ Ta cũng không muốn phải làm như vậy đâu, là do ngươi thôi. Vấn đề là ta không có mang theo chìa khóa. Ta đâu nghĩ phải sử dụng sớm như vậy. Nhưng ngươi đâu phải một mình chịu khổ, một tay của ta cũng bị khóa với ngươi mà.”

“ HÀN TUẤN PHONG!!!”

....

Hứa Thanh thật sự không thể tưởng tượng mọi chuyện lại đến nông nỗi này, vốn là khó khăn lắm, mới đưa ra quyết định từ bỏ hắn, vậy mà giờ đây, hắn lại kéo cô về, dính chặt với nhau ... bởi cái còng số 8. Tên vương gia biến thái này, sau khoảng thời gian ở thế giới hiện đại, tính tình ngày càng biến đổi, da mặt thì dày đến không chịu được.

Vâng nhờ ơn hắn, bây giờ nàng đang phải ăn cơm bằng tay trái.

“ Há mồm ra.” Hàn Tuấn Phong quay sang nhìn nàng, tay phải nhẹ nhàng đưa miếng cơm lên trước mặt Hứa Thanh. Thề là cả đời này, hắn chưa từng và cũng sẽ không dịu dàng với ai như nàng.

Điều hiển nhiên, Hứa Thanh hất tay của hắn đi

“ Không khiến.”

“ Tùy ngươi thôi. Với ta càng nhàn, nhưng báo trước cho ngươi biết sau này còn nhiều việc chúng ta phải hỗ trợ nhau lắm.” Hắn đặt đôi đũa xuống, tặng cho nàng một cái nhìn tà mị

Hứa Thanh nghe những lời hắn nói mà nổi cả gai ốc, tên này ngày càng biến thái. Cơm cô cũng nuốt không trôi, cả bữa không cầm đôi đũa đẩy qua đẩy lại mấy hạt cơm thì nghiêng chặt đôi đũa vào bát... Chính hắn nhìn thấy mà cũng thấy xót

Bây giờ mọi hy vọng của Hứa Thanh chỉ đổ dồn vào cha già, hy vọng ông sớm đến đón nàng.

“ Nếu không ăn thì đừng trách ta độc ác.”

Rốt cuộc là đang hành hạ bản thân hay hành hạ chính hấn.

Hứa Thanh đưa tay lên trước mặt hấn, lắc lắc cái vòng tai oan nghiệt “ Thế này còn chưa đủ độc ác à?”

“ Muốn cượt không?”

“ Hứ!”.

Trong thâm tâm, Hứa Thanh biết hấn thích mình, xem hấn dám đem vụ chặt tay chặt chân ra uy hiếp nàng?

“ Mang vào đây.” Thanh âm lạnh lùng vang lên. Dường như ngoài nàng ra, hấn không hề nhẹ nhàng với bất cứ ai

Lý quản gia, theo hiệu của vương gia, hai tay xách Bảo Bối vào... cái mặt nó trông tội đến không thể tội hơn

“ A..A... Lý bá, sao có thể xách Bảo Bối như vậy chứ, tôi đã dạy bá cách bế rồi mà?”

Hứa Thanh vươn tay ra định ôm lấy Bảo Bối, nhưng chưa kịp chạm đến nó đã bị Hàn Tuấn Phong kéo lại

“ Ăn hay không?”

Hứa Thanh nhìn gương mặt bé xiu của Bảo Bối, mặt không ngừng nhăn nhó

“Được... ta ăn. Người thả nó ra đi”

...

Hứa Thanh chưa kịp ăn xong bát cơm, giọng của một người phụ nữ đã tới cắt ngang.

“ Phong nhi, xem ra ăn uống rất vui vẻ?”

Cả hai đồng loạt ngược lên nhìn... là Thái Hậu

“ Mẫu thân.”

“ Thái Hậu”

Thái Hậu bước vào,vẫn như từ trước đến nay, một vẻ kiêu sa hoa lệ. Hứa Thanh và Hàn Tuấn Phong cùng đứng lên thi lễ.

“ Miễn lễ đi, Phong nhi, ta muốn nói chuyện riêng với Hứa Thanh.”

Hàn Tuấn Phong lạnh lùng kéo tay của Hứa Thanh ra trước để chỉ rõ cho Thái Hậu cái còng số 8

“ Mẫu hậu chuyện này...”

“ Hứ...”

Thái hậu nhìn sợi xích trước mặt, trong lòng tức đến không thể chịu được, tay cầm cốc nước gần đó hất vào mặt Hứa Thanh. Bà đơ người khi thấy Hứa Thanh tránh một cách nhẹ nhàng, Hàn Tuấn Phong nhìn thấy mà cũng lấy làm kinh ngạc, Hứa Thanh đâu biết võ công.

“ Xin lỗi, là do phản xạ của thần thôi ạ. Cấp ba thường hay chơi ném bóng nước với lũ bạn.”

Hứa Thanh biết lúc này cô không thể đổ thêm dầu vào lửa,và tin chắc một điều...

Cô cầm lấy một ly nước gần đó đưa lại về phía Thái Hậu

“ Đây, xin Thái Hậu thứ lỗi cho, người hất lại được không ạ, lần này con sẽ không tránh ... “

Thái Hậu không tin vào tai và mắt mình nữa, trên đời này lại có nữ nhân trơ tráo đến vậy sao. Đã ngang nhiên xích Phong nhi của bà, đã vậy lại còn...

“ Người dám thách bốn cung. Được. Người đâu, đem chậu nước đến đây”

“ Dừng lại, ai cũng không được động vào con gái ta.” – Một âm thanh từ ngoài truyền vào, làm cho bầu không khí vốn đã không bình thường nay lại càng thêm căng thẳng.

59. Chương 59: Không Nỡ Xuống Tay.

“ Cha già! ” Hứa Thanh vui mừng khôn xiết chạy về phía cha già nhưng “ tình cờ” bị cái còng tay kéo lại. - Aw!

“ Ôi Tiểu Thanh bé bỏng của cha. Con phải chịu khổ rồi.” Ông vừa nói vừa không ngừng hôn lên trán Hứa Thanh, “ Nào lại đây cha mở khóa cho... Phải công nhận ... thằng lỏi này khôn ranh thật.”

“ Con biết cha sẽ đến nhưng không ngờ là cha lại đến nhanh vậy?”

“ Con có ầm đầu không vậy, cha có thể chinh thời gian tới mà.” Ông vừa nói vừa loay hoay tra chìa khóa vào ổ.

Hứa Thanh cảm thấy kỳ lạ, có chút hụt hẫng khi Hàn Tuấn Phong không hề kéo cái còng lại để cha già không mở được

“ Oh... thế sao cha không đến sớm hơn khoảng... uhm... con không biết... 1h trước.”

“ Hứa Thanh, phát minh của ta chứng minh dòng thời gian tồn tại, nó không phải là một thứ quá trừu tượng như các nhà triết học gọi tên. Ta chưa thể kiểm soát hoàn toàn cỗ máy thời gian, càng không thể kiểm định việc chúng ta đi đi lại lại có ảnh hưởng đến dòng thời gian không. Nếu cha chọn thời điểm quá gần con, việc xuyên qua lặp đi lặp lại rất dễ bẻ cong thời gian.”

Cuối cùng cái khóa cũng được mở, Hứa Thanh thoáng nhìn Hàn Tuấn Phong, tại sao trông hấn lại vô hồn như bức tượng vậy

“ Hứa Thanh, người còn coi bổn cung vào trong mắt nữa không.”

Một thị nữ đứng gần Thái Hậu, chua ngoa lên tiếng

” Điều dân to gan kia, nhìn thấy Thái Hậu còn không mau quỳ xuống”

“ Lão già này ngoài chính mình và cha mẹ ra thì không quỳ trước bất cứ ai, và nhân tiện, cha mẹ ta đã mất rồi.” Cha già hậm hực, cô nhóc đó có khi chỉ đến 1/3 tuổi của ông mà lại giọng điệu lại không chút lễ phép...

“ Được... to gan lắm..”

“ Xin Thái Hậu, cha già của con từ cấp 1 lên cấp 3 đều học theo ý mình, ngoài các môn tự nhiên thì ông không bận tâm vào bất cứ cái gì khác, ti vi ngoài thời sự và các kênh khoa học, ông ấy không xem bất cứ một thứ gì khác . Uhm.. Harvart, ở đó họ không dạy sử trung quốc nên về cơ bản, cha già gần như mù khải niệm hoàng thượng, vua phong kiến. Xin người đại xá khoan hồng.”

Một điều Hứa Thanh học được trong thế giới này, ngoài Hàn Tuấn Phong ra, nàng không nên có thái độ ngông cuồng với những người có quyền ở xã hội phong kiến này.

“ Hả?” Không chỉ Thái Hậu mà những người xung quanh cũng trở mắt ra nhìn...

“ Uhm... ý con là ông ấy ở một nơi xa xôi không biết uy nghiêm của Thái Hậu – Hứa Thanh quay mặt sang phía cha già ra hiệu – và điều ông ấy phải làm bây giờ là quỳ xuống và ăn nói thật lễ phép... hoặc chết.”

Ôi trời, tại sao cô lại có một... cha già như thế này chứ

“ Vậy ta có phải dùng kính ngữ với Thái Hậu cao tuổi không?” Mặt ông rất chi là ngây thơ

“ Cha già.” Hứa Thanh lén nhìn Thái Hậu, không quá 5’ nữa thì núi lửa phun trào. Gương mặt kiêu sa kia dường như hoàn toàn thích hợp với xúc cảm giận dữ, từng đường nhăn hiện rõ trên gương mặt bà.

“ Thôi nào Hứa Thanh, cha biết ý của con, nhưng chúng ta đâu liên quan gì đến thời này, chúng ta, đều là công dân hoàn toàn tự do. Giờ ra ngoài đi, cha sẽ bật máy thời gian nhanh nhất có thể.”

Không cần chờ đến quyết định của nàng, Thế Hiện kéo Hứa Thanh ra ngoài sân. Thật êm ả đến đáng ngờ, đáng lẽ lúc này hấn phải chạy ra không cầu xin thì dùng vũ lực ép nàng dừng đi chứ.

Cha già đang ngồi đó bấm máy tính thời gian thích hợp, trong khi Hứa Thanh mắt không rời cánh cửa, nàng đang chờ... thật sự chờ hấn bước ra. Nhưng thay vì hấn là Thái Hậu, bà muốn xem hai điều dân kia rốt cuộc muốn gỡ trò gì.

Hứa Thanh cố gắng tìm lý trí trấn tĩnh mình lại, nàng vòng tay vào tay cha, cố gắng giữ cho lòng kiên định. Lòng theo nghĩa bóng thì đã tìm được sự kiên định, còn nghĩa đen thì không. Có thứ gì đó đang rộn rạo trong bụng nàng. Ôi trời, nhìn cách phối màu quần áo và loại trang sức thô sơ của Thái Hậu thật sự làm cho nàng muốn buồn nôn... Và... nàng phải nôn.

“ Khụ! Khụ!”

“ Tiểu Thanh, con có sao không, Tiểu Thanh, Tiểu Thanh.” Cha già khẽ vỗ lưng Hứa Thanh

“ Không sao đâu cha con chỉ buồn nôn.”

“ Hứa Thanh con có thai à...”

Là lúc nào rồi mà cha già của cô có thể phát ngôn một câu như vậy chứ...

“ Hả.” Hứa Thanh ngẩng mặt lên nhìn cha già “Cha già, sao cha lại có đầu óc tưởng tượng phong phú thế cơ chứ. Con rút lại câu lúc nãy, chắc chắn cha đã từng là nhà văn phải không hay cha nghiên cứu khoa học viễn tưởng... mà... xì... con nghĩ gì thế này... cha đúng là như vậy mà...”

“ Người... người... thật có thai? Là thai của” Giọng Thái Hậu run run từ xa. Hứa Thanh và Phong nhi luôn chung phòng ngủ... nếu vậy cái thai này...

“Tất nhiên là của tên Phong Phong gì đó rồi. Tiểu Thanh trong trắng thuần khiết của ta bị hấn bôi bẩn rồi.”

” Awh... Ôi trời ơi.” Thái Hậu đưa tay ra sau chống lấy đầu mình – tưởng như sắp rớt ra ngoài. Nữ nhân ngang ngược này sáo có thể đang mang thai cháu nội của bà, thân phận thấp kém như vậy...

Hứa Thanh cứng đờ người khi thấy Thái Hậu ngất xỉu, hình như cha già có chút đắc ý. Mọi người xung quanh đều vây quanh Thái Hậu, cha già cũng vậy, có lẽ ông không thật sự muốn trợ tức bà ấy đến nỗi này, phải rồi... còn gì nữa. Tại sao thế giới trước mắt nàng lại chao đảo thế này. Mất thăng bằng, Hứa Thanh trực đổ ngưỡng xuống đất. Nhưng thay vì nói Hello với mặt đất giá băng, cô rơi vào vòng tay ấm áp của hấn.

Tại sao đến giờ hấn mới xuất hiện, chẳng lẽ hấn thật sự chẳng còn quan tâm tới việc cô đi hay ở nữa sao?

“ Hàn Tuấn Phong, người... không quan tâm đến ta nữa?”

...

“ Không phải.”

Cứ thế, trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, hấn bế nàng tiến về Lãnh Hàn lâu.

60. Chương 60: Hoài Thai???

Hàn Tuấn Phong nhẹ nhàng đặt Hứa Thanh lên giường, vẫn là chiếc giường “trái thời” mà nàng thiết kế. Hứa Thanh khẽ mỉm cười, nàng quên rằng kỳ thực đây vẫn là thời điểm mà nàng rời đi, tức là nàng mới chỉ rời chiếc giường này vài tiếng. Đúng ra, nàng đã gần 3 tuần không đặt chân đến đây. Giờ đây nhìn lại, cảm giác thật quen thuộc. Từ lúc nào nàng đã coi đây là nơi chốn bình yên của mình.

“ Người không sao rồi chứ?” Hàn Tuấn Phong âu yếm nhìn nàng, Hứa Thanh có phần kiêu căng khi nghĩ về việc hấn là của riêng nàng, chỉ như vậy dịu dàng với nàng

“ Không sao rồi.”

... Ngoài trời sấm chớp đùng đùng. Thời tiết thật kỳ lạ, mới đó mà đã có bão...

Hàn Tuấn Phong lớn giọng gọi gia nhân, âm thanh lạnh lùng quen thuộc như từ trước đến nay

“ Người đầu, cho truyền thái y.”

“ Vâng...” Một gia nhân đứng gần đó thưa lại

“ Khoan... Hàn Tuấn Phong, người cho gọi thái y làm gì, ta đã nói là mình không sao rồi mà. Có gọi thì cũng để sáng mai đi. Giờ đang mưa bão thế này.”

Hàn Tuấn Phong nghiêm mặt nhìn nàng, sao nàng có thể vô tâm đến vậy, mưa bão có thể nguy hiểm hơn hải tử của hai người sao, nếu hai tử có mệnh hệ gì... Nếu không phải nghe tiếng phụ thân nàng nói nàng đã có tha, hẳn liệu có thể thoát ra khỏi trạng thái “ vô hồn ” ấy không...

“ Hứa Thanh, ta chỉ gọi thái y đến kiểm tra cái thai thôi... Người còn không mau đi.”

“ Khoan... ta nói mình có thai lúc nào? Ôi trời người đừng nghe cha già nói bậy chứ.”

“ ... Người ... khẳng định ... không có thai...” Giọng Hàn Tuấn Phong ngắt quãng, bây giờ hài tử là hy vọng duy nhất của hắn để giữ chân nàng lại...

“ Ah... ta cũng không chắc lắm, nhưng... để ta đi kiểm tra...” Hứa Thanh tiến gần đến cái túi xách tay của mình. Từ lúc bước vào phòng nàng đã thấy cái túi để trên bàn, có lẽ là hắn sai người mang vào đây. Không chỉ vậy, bên cạnh còn là mấy túi đồ của hắn. Nếu nhớ không nhầm, anh trai đã tập cho nàng thói quen... Đây rồi biết mà.

...

10 phút sau, Hứa Thanh từ buồng trong bước ra, nàng khẽ nhìn hắn lắc đầu.

Tâm trạng của Hàn Tuấn Phong như con cá gỗ trôi đến gần dòng thác, thật sự là xuống dốc một cách thảm hại đến tội nghiệp.

Hứa Thanh nhìn hắn mà trái tim cũng cảm thấy nhói đau. Cô không biết hắn lại muốn có hài tử đến vậy, nhưng cô không giấu niềm hy vọng trong lòng. Lòng cô đã ngổn ngang rồi bởi khi quyết định giữa việc đi hay ở... Nếu đứa con xuất hiện thật, cô sẽ chẳng may may suy nghĩ mà quyết định ở lại với hắn. Ranh giới của việc đi và ở thật vô cùng mỏng manh nhưng lại phân cách rõ ràng quá khứ và hiện tại.

“ Người đầu, truyền ý chỉ của ta cho Tử Lô, ta không quan tâm bằng cách nào, mưa bão ra sao. Hắn có nửa canh giờ để đưa thái y tới đây.”

“ Nô tài tuân chỉ.”

“ Hàn Tuấn Phong, chẳng phải...”

“ Người im đi cho ta.” Giọng Hàn Tuấn Phong như muốn đập thẳng vào mặt nàng. Hắn, là phi thường tức giận.

Động đến lòng tự trọng, Hứa Thanh quay mặt ra hướng khác, tránh cho cái nhìn giận dữ và những giọt nước mắt của nàng bị hắn nhìn thấy.

Hàn Tuấn Phong qua phút nóng giận đã kịp nhận ra điều mình vừa làm. Chẳng phải đều do nàng hết sao, tại sao lý do cuối cùng để hắn níu chân nàng lại cũng không còn, cái lắc đầu của nàng như dội một gáo nước lạnh vào mặt hắn.

...

Chỉ đến khi chính miệng thái y kết luận vương phi không có tin hỷ, Hàn Tuấn Phong mới bắt buộc chấp nhận sự thật, cho thái y cáo lui. Hứa Thanh vẫn còn giận, không thèm nhìn mặt hắn. Hàn Tuấn Phong tiến đến bên Hứa Thanh, nắm lấy hai tay nàng, buộc nàng phải nhìn hắn

“ Lúc này là ta không nên la mắng người.”

Chưa nhìn kịp thái độ của Hứa Thanh, Yên Tử và cha già đã từ ngoài tiến vào

“ Tiểu Thanh không sao chứ?”

“ Hứa Thanh cô nương, chúc mừng cô có tin hỷ.”

Hứa Thanh chưa kịp buông tiếng giải thích Hàn Tuấn Phong đã lạnh lùng lên tiếng kêu người đưa Yên Tử về phòng nghỉ ngơi.

“ Cha già, tại sao cha lại thùng rỗng kêu to thế, bụng là của con chứ có phải của cha đâu mà cha kêu con có thai.”

“ Ô, ta có phải phụ nữ đâu. Thấy mấy người có thai toàn nôn với mửa.”

“ Cha đúng là, đã cứng đầu còn không chịu thừa nhận mình sai. Nếu con có triệu chứng nghén ít ra thai nhi cũng phải được 6 -12 tuần. Mà theo kiểm tra định kỳ của con tức là 3 tuần trước thì con hoàn toàn không mang thai.”

“ Nay, ta không phải bác sĩ sản phụ. Có đưa con nào trước mặt mọi người hạ thấp cha nó thế không cơ chứ. Mà chẳng phải việc này đã cứu ta và con khỏi bão của bà Thái Hậu gì đó sao.”

“ Kể cả là vậy, cha nghĩ con là loại đàn bà nào. Tất nhiên là phải luôn dùng thuốc tránh thai rồi, nếu không giờ con có bao nhiêu đứa trẻ rồi chứ.”

Cả Hàn Tuấn Phong và cha già đều đứng đó trở mắt nhìn nàng, Hứa Thanh gượng gạo chữa lời

“ Là con nói đại loại thế. Mà không phải cha đến để đưa con về sao – Hứa Thanh quay sang hướng ánh nhìn về phía Tuấn Phong, lúc này sao hấn dám mắng nàng chứ -.”

“ Ah... Hứa Thanh, con hãy nói cảm ơn tới Thái Hậu đi...”

61. Chương 61: Lời Giải Thích.

“Lúc đó, cha đang đứng đó tỏ ra là một người tốt, rất tốt ý chứ. Đứng bên giường thái hậu xem sắc diện bà có tốt hơn không. Vì thấy nhiều người săn sóc bà ta quá cha mới lòi mấy điều khiển ra tính toán. Không hiểu bà ta dạy từ lúc nào, mặt nhăn nhó, gằm gừ, tức giận, chộp lấy điều khiển của cha ném vỡ tan tành. Ya.. cái bà này đúng là nhanh như khỉ mà... Liền sau đó lại nằm xuống giường mà ngất... Người đàn bà Thái Hậu này đúng là...”

Mặt Hứa Thanh nhìn ông trắng bệch, tưởng như không còn một giọt máu

“ Nhưng con yên tâm, với trình độ của cha, việc làm lại không phải là không thể. Chỉ là... mất chút thời gian thôi.” Ông liền thoảng.

Hứa Thanh vẫn tiếp tục nhìn ông

“ Well, cha đoán tốt hơn là cha về phòng nghỉ mà Yên Tử cô nương đã sắp xếp cho cha... ngủ một giấc tốt nhất để sáng mai có thể bắt tay vào việc ... ok ... oh cha đi đây.”

Cha già đi khuất, Hứa Thanh héch mắt nhìn Tuấn Phong

“ Toàn là giả dối.”

“ Hmm?... ”

“ Nói ta vứt bỏ người trước, đúng. Nhưng chính xác thì người cũng đâu có cần ta.”

“ Ta khi nào nói như vậy?”

Hứa Thanh thật không thể tin, chuyện vừa mới xảy ra chưa được 30’ mà hấn đã quên, thật sự nàng không chiếm nổi sự quan tâm của hấn???

“ Khi cha già đến kéo ta về, người một chút thái độ tỏ ý muốn níu ta lại cũng không có. Cũng lấy làm lạ, mắt công xin chồng của Yên Tử – vốn là cảnh sát – một cái còng số 8 để kéo ta về đây, rốt cuộc cũng chẳng được việc gì”

Hắn, bực môi khê nhếch lên “ Vậy là người muốn ta níu kéo người?”

“ Chưa bao giờ nói thế.”

Hàn Tuấn Phong đứng đó nhìn nàng, hiệu cho gia nhân ra ngoài đóng cửa, còn hắn thì chậm chậm thổi tắt từng ngọn nến. Hứa Thanh có cảm giác không lành, tháo dép, rút chân lên giường hai tay ôm gối.

“ Thế nào... Mới đó đã sợ.” Hàn Tuấn Phong tiến tới gần nàng, tiến càng sát Hứa Thanh càng đổ người về phía sau cho đến khi nàng bị giam trong hai tay hắn. Hàn Tuấn Phong chống hai tay lên giường nhìn thẳng vào mắt Hứa Thanh

“ Vớ vẩn, ta việc gì mà phải sợ người?”

“ Còn chối.”

“ Ya... Hàn Tuấn Phong... còn không tránh ra cho ta... Vô lại, bỉ ổi... Hàn Tuấn Phong... người có tránh ra không thì bảo...” Hứa Thanh nói loạn hết cả lên, giọng điệu ngày càng gấp gáp...

Đáng lẽ ra lúc đó nàng nên nói rằng đang mang thai mới đúng. Ở bên nàng, hắn vốn đã khó kiềm chế dục vọng rồi, nàng lại không mang thai... Vốn dĩ chẳng còn cái cớ nào để dừng hắn lại.

...

Thật sự muốn thiêu cháy nàng mà...

Hắn bắt đầu trở nên cuồng nhiệt và nụ hôn mang đầy nhục cảm, lưỡi của anh tìm vào trong miệng nàng và bắt đầu những đợt tấn công nóng bỏng kéo dài...

Những cái chạm của hắn truyền đến cho nàng những cơn ớn lạnh chạy dọc xương sống, nàng cảm thấy xương mình đang tan chảy...

Những mảnh quần áo nhẹ nhàng rơi xuống đất...

Những tiếng rên rỉ kéo dài trong đêm mưa bão...

...

Hứa Thanh tỉnh giấc lúc nửa đêm, nỗi nghi vấn trong lòng khiến nàng ngủ không ngon giấc... Hoặc cũng có thể là do mưa bão vẫn chưa ngừng... Cũng thật tình cờ, nàng phát hiện ra hắn vẫn còn thức

“ Tại sao lại thức dậy. Trời còn chưa sáng đâu.”

“ Ta vẫn muốn hỏi người, tại sao lúc cha già kéo ta đi người không níu kéo ta lại.”

Sự im lặng của hắn kéo dài tưởng chừng như vô tận, nhưng cuối cùng hắn cũng lên tiếng

“ Ngay giây phút... ta nghe cha người nói đưa người trở về... thì ta không còn cảm giác được mọi vật xung quanh nữa... Chính bản thân ta cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra... ta chỉ nhớ rằng hình ảnh người rơi xuống đáy vực lúc đó hiện lên trước mắt... Hm... Ý nghĩ mất người vĩnh viễn...ta... không thể thở được. Ta ... chỉ nhớ mình tỉnh lại khi nghe cha người nói về việc người có thai...”

Hứa Thanh ngược mắt lên nhìn hắn “ Vậy nếu người còn lý trí lúc đó... người có giữ ta lại không?” Giọng nàng có phần rụt rè

Dù trong bóng đêm, Hứa Thanh vẫn cảm nhận được ánh mắt hắn nhìn nàng. Hàn Tuấn Phong ghì sát nàng vào lòng

“ Nếu việc chỉ cần làm để người ở lại là níu kéo... thì ta vĩnh viễn không buông tay...”

Trong lòng nàng phần nào thỏa mãn khi nghe câu trả lời của hắn, Hứa Thanh vòng tay ôm hắn chặt hơn. Cảm giác thật bình yên, an toàn khi mà ngoài cửa sổ mưa bão không những, sấm chớp đùng đùng, nhưng trong này, nàng lại cảm thấy ấm áp trong vòng tay hắn, cảm giác như được che chở

Tuy thỏa mãn với câu trả lời của hắn, Hứa Thanh không khỏi đặt trong lòng nàng một nghi vấn... dù hắn níu kéo... nàng sẽ ở lại.

62. Chương 62: Đứa Bé Kỳ Lạ.

Hứa Thanh uể oải thức dậy vào sáng hôm sau, Hàn Tuấn Phong đang trầm ngâm trên tràng kỷ gần đó và ánh mắt theo dõi nhất cử nhất động của nàng. Chán với câu hỏi hắn tại sao không vào triều, Hứa Thanh kéo chăn che lấy người rồi đi tìm những phần quần áo của mình.

“ Quần áo đó ta đã sai người đem giặt rồi. Mặc bộ đồ kia đi.”

Hứa Thanh đưa mắt theo ánh nhìn của hắn. Chẳng mất đến hai giây quan sát đám y phục màu xanh, Hứa Thanh đã nhận ra đó là y phục cổ trang

“ Không bao giờ.”

“ Hứa Thanh! Mặc hoặc chịu phạt... chọn điều gì.”

“ Chẳng liên quan. Người không nghĩ được ra cách nói nào có lý hơn à?”

“ Về cơ bản, Mẫu hậu đã tin người có thai. Nếu giờ nói không có người chắc chắn sẽ phải chịu phạt. Cho dù mang trong người dòng máu của ta nếu để Mẫu hậu ghét thì cũng khó sống. Vì vậy việc đầu tiên là mặc y phục đó thay cho quần áo quái gở của người.”

“ Hàng hiệu Gucci không phải là quái gở! Mà ta đâu có thai, nếu sau vài tháng nữa, bụng ta không to lên thì tội nói dối chẳng phải còn nặng hơn sao. Thà thú tội nhận được khoan hồng không phải đỡ dễ chết hơn sao.”

“ Việc này thì người cứ để ta lo.”

“ Vậy ta không phải mặc y phục đó nữa?” giọng nàng có chút vui mừng, xem ra hắn cũng không khó bảo lắm...

“ Việc làm bụng người to lên. Giờ mặc y phục vào đi. Ta phải đi nói chuyện với Thái Y.”

“ Người...”

....

Hứa Thanh cố gắng vận dụng hết khả năng của mình để mặc và cải tạo lại bộ y phục đó. Nàng chỉ thích duy nhất chiếc áo lông ấm áp...

Còn đầu tóc, nàng cố gắng biến nó thành kiểu tóc cổ trang đơn giản nhất có thể trước sự trào thua của mấy nô tỳ ở đây. Ah phải, hôm đến tiệc của Thiên Vũ nàng đã đi uốn xoắn tóc.

Vừa mở cửa Hứa Thanh đã bị cơn gió thổi bật lại, mùa đông đã rét tới qua lại còn mưa bão... không chừng mấy ngày nữa là tuyết rơi

Hứa Thanh dò la mãi mới tìm ra được chỗ ở của cha già, vừa bước vào nàng đã bị choáng ngợp bởi sự bừa bộn. Trên bàn dưới đất rải rác là giấy vẽ, chính xác là các bản thiết kế. Cái nhìn đầu tiên dẫn đến liên tưởng đây là một phòng nghiên cứu nhỏ. Rõ ràng là cha già đang cố gắng sửa lại cái máy điều khiển đã bị vỡ tan tành rồi.

“ AAAAAA!!!!!!”

Hứa Thanh giật nảy người về phía sau “ Cha già...”

“ AAAAAA!!!!!!” – Thật là nàng tự hỏi cha già có phải con gái không nữa, sao một người đàn ông có thể kêu hét kinh khủng thế chứ... Cách duy nhất là gào to hơn

“CHA GIÀ!!!!”

Thế Hiên quay mặt lại, gương mặt vô cùng bình thản

“Chuyện gì vậy Tiểu Thanh?”

Nàng nhả mặt đưa tay nhón lấy một tờ giấy lật qua lật lại “Cha đang vẽ lại bản thiết kế của cái điều khiển đó à?”

“Phải, cha đã ngồi suốt mấy tiếng mà còn chưa vẽ được. Mà con gái con đứa, sao lại dậy muộn thế cơ chứ.”

Là do tên dâm tặc Hàn Tuấn Phong đó...và cái câu trả lời chết tiệt của hắn...

“Con đâu phải đi làm hay đi học đâu mà phải dậy sớm. Mà nhắc vụ này mới nhớ, sao có mỗi bản thiết kế mà cha cũng không nhớ thế. Các bác học điên không phải có trí nhớ phi thường, xem một lần là nhớ toàn bộ sao?”

“Thứ nhất cha không điên, thứ hai cái chuyện đó chỉ có trong phim ảnh thôi. Giờ thì ra ngoài chơi đi, cha phải tập trung.”

...

Hứa Thanh bị đá ra ngoài như thế đấy. Nàng có dò hỏi và được biết Thái Hậu đã hồi cung để các Ngự y trong cung chăm sóc, vậy mà hắn bắt nàng mặc bộ quần áo này đây...

Nàng trải qua nửa ngày mà không có hắn ở bên cạnh, Lý bá nói hắn có công chuyện ở trong cung mà đến 80% nàng đoán là chuyện của Thái Hậu...

Mãi mê trong dòng suy nghĩ, chân nàng cứ tiếp bước mà không biết mình đã bước đến đâu. Cho đến khi tiếng ồn ào đánh thức nàng dậy. Nàng từ khi nào đã bước ra đến ngoài phố... Cũng tốt, nàng bị nhốt trong phủ cũng lâu quá rồi...

Hứa Thanh ngược mắt nhìn ngó xung quanh, quả thật không khác gì khung cảnh trong những bộ phim cổ trang. Đứng gần đó, Hứa Thanh thấy một bé gái nhỏ đang ngồi đó khóc, tò mò nàng mới tiến lại gần hỏi.

“Tiểu muội muội, muội sao vậy...”

“Muội... hức... muội bị lạc mẹ rồi.” Như được quan tâm, bé gái òa lên khóc

Cảm giác như chính mình là người khiến đứa trẻ khóc, Hứa Thanh vội vàng ôm đứa bé vào lòng rồi an ủi

“Được rồi, được rồi đừng khóc nữa, em có nhớ nhà mình trông như thế nào không... Hoặc ở hướng nào.”

Đứa bé vừa khóc vừa đưa tay chỉ về một hướng trong hư vô. Hứa Thanh nhìn theo hướng đứa bé chỉ, nàng đoán đứa bé này không sống ở thị trấn mà sống ở vùng ngoại ô. Có thể mẹ đứa bé đến đây vào sáng sớm để buôn bán gì đó. Hứa Thanh nắm tay đứa bé dẫn nó đi theo hướng được chỉ. Trên đường đi nàng không ngừng an ủi đứa bé.

Trái ngược với suy nghĩ của Hứa Thanh, hướng mà cô bé chỉ lại dẫn đến một ngọn núi hoang sơ. Con đường quá dài, sẫm tối từ bao giờ... hay ánh sáng ban ngày đã bị ngọn núi và những rừng cây che mất

“Em có chắc là mình nhớ đúng hướng không.”

Trong màn đêm, tiếng con bé vang lên như gần như xa

“Đến rồi... rất gần... rất gần rồi.”

Tiếng gió nổi lên xào xạc, dưới ánh trăng sớm (*) gương mặt con bé hiện lên thật đáng sợ...

(*) Vì thời điểm mà Hứa Thanh đang ở là mùa đông nên trời tối mau, trăng lên cũng rất sớm, tất nhiên ánh trăng cũng chỉ mập mờ vì trời chưa tối hẳn.

63. Chương 63: Cuộc Tái Ngộ Không Mong Đợi.

Hàn Tuấn Phong hồi cung về phủ. Suốt thời gian trong cung, bụng hần cứ như có lửa đốt... Bàn xong việc tiếp đãi sứ giả Tây Vực, hần vội phi ngựa về phủ.

Hần sống ở đây đã hơn 20 năm nhưng chưa một năm nào lại xảy ra nhiều biến cố như vậy từ khi Hứa Thanh chuyển về đây.

“ Người đâu, nói Vũ Hứa Thanh đang ở nơi nào?”

“ Bẩm vương gia, Hứa Thanh cô nương dạo phố từ chiều, đến giờ vẫn chưa thấy về. nô tài lo lắng nên cho người đi tìm khắp những vẫn không thấy.”

“ Các người đúng là một lũ ăn hại... Mau phái thêm người đi tìm cho ta.”

Hàn Tuấn Phong nói, chính bản thân hần cũng phi lên ngựa. Hứa Thanh, rốt cuộc nàng còn đang muốn làm trò gì nữa đây.

...

“ A! Các người là ai, thả tôi ra...”

Hứa Thanh khi nàng chỉ vừa mới quay mặt lại né cái nhìn của con bé thì bóng tối bao phủ khắp nơi, hay đúng hơn là bị một cái bao tải chụp lên người. Tuy không nhìn được gì, nhưng Hứa Thanh cảm nhận được mình được một người đàn ông vác đi với tốc độ đáng kinh ngạc... Chết tiệt, nếu nàng là Sherlock Holmes thì đã biết được mình đi qua những đoạn đường nào. La hét...có tác dụng không

...

Hứa Thanh không khỏi giật bắn người ra sau khi cái bao tải vừa mở, hình ảnh đầu tiên nàng nhìn thấy là bộ mặt đáng sợ của con bé với đôi mắt đang mở trừng trừng nhìn nàng

“ Rốt cuộc ngươi là người hay là ma.”

“ Không phải là người sống... nhưng cũng không phải thầy mà.” Một giọng nói quen thuộc vang lên. Trong giây phút kinh hoàng, Hứa Thanh không nhận ra giọng nói đó là của ai, nàng chỉ biết đây là tiếng nói của một người phụ nữ.

Trước mặt nàng là một người phụ nữ đội nón phủ vải đen, che kín mặt đang nghiêm nhiên ngồi trên chiếc ghế gần đó. Hai bên một là con bé kỳ lạ nọ, một bên là một thanh niên trẻ – người mà nàng đoán đã công nàng về đến đây.

Được rồi, cha già đã từng nói với nàng, “ Đứng trước kẻ thù của mình, con tuyệt đối không được để lộ cho người ta nhìn thấy sự sợ hãi của con.”

Hứa Thanh niệm đi niệm lại câu đó trong đầu cho đến khi lấy lại được nhịp tim bình thường, nàng đứng dậy, bình thần phủi quần áo

“ Giọng nói của ngươi rất quen thuộc, tuy vậy ta không nhận ra là ai. Việc ngươi che kín mặt chứng tỏ không muốn ta nhận ra ngươi. Kéo ta đi cả một đoạn đường hẻo lánh chứng tỏ ngươi không có quyền lực lớn trong triều đình nên không dám ngang nhiên kéo ta đi giữa đường... , không dám đối đầu với Vương gia... Còn nữa, bé gái kia, em chỉ mới có tý tuổi đầu mà đã biết diễn kịch nói dối, đi làm tay sai ột người đàn bà độc ác này sao.”

Tuy người bí ẩn không gỡ khăn che mặt, Hứa Thanh cảm nhận được nụ cười của cô ta. Người phụ nữ đó đưa bàn tay thon thả lên nắm lấy cằm đứa bé

“ Đứa bé gái này vốn dĩ mắc bệnh nan y thừa sống thiếu chết. Là ta đã cho nó thuốc chữa bệnh, đổi lại nó vĩnh viễn phải làm tay sai cho ta. Thuốc của ta đưa cho chỉ có thể cho nó duy trì sự sống chứ không chữa dứt bệnh, vì vậy chỉ cần nó phản ta, nó khác chết. Tuy nhiên nha đầu này nhiều lúc cũng thật bướng bỉnh khiến ta phải dùng Chiêu hồn đại pháp.”

Hứa Thanh nghe từng lời của người phụ nữ này mà cảm thấy thương hại cho đứa bé gái xinh xắn, gương mặt trắng bệch đang đứng trước mặt mình.

“Vậy còn việc tại sao người lại bắt ta đến đây? Ta ở đây đâu có gây thù chuốc oán với ai. Cùng lắm chúng ta dĩ hòa vi quý.”

Người phụ nữ trước mặt nàng lúc này mới phá lên một tràng cười man rợ. À không, là nàng nghĩ man rợ chứ thật ra nghe mới thanh cao, quý tộc làm sao...

“Hứa Thanh, người vẫn mạnh miệng như ngày xưa, xem ra bản tính ngang ngược vẫn chưa hết, xem chừng lại còn quấy rầy Tuấn Phong nữa.”

“Người biết Tuấn Phong... Và hình như còn vô cùng yêu thích hắn.”

“Uhm... thế này đối với chúng ta hình như hơi bất tiện thì phải, Thanh nhi.”

Thanh nhi... là ai đã từng gọi nàng như thế này, không lẽ là...

Người phụ nữ trước mặt Hứa Thanh lúc này mới từ từ đứng dậy, hai tay nhẹ nhàng nâng chiếc nón lên.

Chỉ cho đến khi mảnh vải cuối cùng rời gương mặt, Hứa Thanh mới dám nhận định sự thật. Vẫn là mỹ nhân năm nào, vẻ đẹp khuynh nước khuynh thành, dáng điệu thanh nhã thướt tha...

... là MẪU ĐƠN sao..

Sao lại có thể như thế này, cách đây không lâu nàng mới chuộc thân cho cô ta...và lâu hơn nữa, Hứa Thanh nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt tại Xuân Mộng viện...

64. Chương 64: Trúng Độc.

“Mẫu Đơn, tại sao... người đâu phải người như vậy.”

Hứa Thanh bàng hoàng nhìn con người đang đứng trước mặt mình, nếu Mẫu Đơn thực sự là con người xấu xa như vậy thì ở ai mới thực lòng với nàng. Đây chính là thế giới mà nàng căm ghét, một xã hội mà ngay cả những người ưu tú nhất cũng không thể phân biệt tốt xấu... lòng người càng khó đoán.

“Ta tại sao không thể là người như vậy. Chỉ là bản thân người không nhận thức.”

...

“Hứa Thanh, ta và người vốn dĩ có thể là bạn tốt... Ngày đầu tiên người đặt chân đến Xuân Mộng viện, Hứa Thanh, ta rất thích người. Nếu không phải người cản đường ta, chuyện ngày hôm nay đâu có xảy ra.”

“Mẫu Đơn, tôi không hiểu, là tôi đưa cô ra khỏi kiếp thanh lâu, cũng chính tôi là người giữ trinh tiết cho cô đêm đó...”

“Pi... Ta cần người giữ cho sao. Ta mất bao nhiêu tâm huyết mới gây dựng được danh tiếng ở kỹ viện đó, đã tìm hiểu không biết bao thời gian... Khó khăn lắm ta mới khiến cho Tuấn Phong hôm đó gồng mình cưỡng hiếp ta. Nếu không phải người thì giờ đây ai mới là vương phi...”

Hứa Thanh tai như ù đi, nàng không hiểu là vì lẽ gì một người con gái thanh cao tao nhã như vậy lại là thứ người bỉ ổi, dùng không biết bao nhiêu thủ đoạn để đạt được mục đích của mình. Nàng đã ngỡ, ngoài Lục Song và Yên Tử ra, Mẫu Đơn là người bạn gái thân thiết nhất của nàng, là người cho nàng toàn bộ tài sản có được, là người nàng không tiếc mình nhả nhục để giữ cho cô ta không bị bán qua nước khác...

“Nói vậy, mọi chuyện từ đầu đều là do người sắp đặt, kỹ viện, bán nghệ chứ không bán thân...”

“Đúng. Vì ta biết rõ, Hàn Tuấn Phong vốn chẳng thiết tha gì những người tự nguyện theo đuổi hắn. Nhưng ta đến chết cũng không hiểu vì sao hắn lại chọn người. Ngày đó, khi người bị bắt đi ta đã có linh cảm ngờ

ngợ nhưng vẫn cứu người thoát khỏi đó. Nào ngờ chỉ vài ngày ngắn ngủi người đã có được sự quan tâm của hân..”

“ Người là ai. Thân thể thật sự của người.”

“ Có từng nghe đến Mẫu Đơn cốc chưa?”

“ Chưa từng.”

“ Hừm, đây là một cái tên mà hễ người nhắc đến, người trong giang hồ sẽ kính nể đến ba phần. Ta là con gái của cốc chủ, tên ta là được đặt theo tên cốc.”

“ Vậy mà người từ chối thân phận thiên kim tiểu thư bán mình vào kỹ viện chỉ vì hân?”

“ Hân sẽ là cốc chủ tương lai, có gì mà không đáng.”

“ Đồ hoang tưởng.”

Mẫu Đơn khẽ quay người, khinh bỉ nhìn nàng

“ Uhm, người biết sói hoang trong núi không. Để sói hoang giết người, xem như ta vô can phải không nhỉ. A Tuấn, mang Hứa cô nương thả vào trong rừng sâu đi.”

Nàng ta nói, lạnh lùng như thế đấy, uống thay cho Hứa Thanh đã từng coi nàng là bạn thân... tình yêu... đặt ở vị trí cao đến vậy sao.

...

A Tuấn dẫn Hứa Thanh đi xa khỏi căn nhà trống thì kéo nàng chạy vội vào con đường mòn dẫn xuống núi. Phải, là hân từ nhỏ đã yêu thích tiểu thư nên luôn làm mọi việc nàng muốn... nhưng nếu để cô gái này chết, Mẫu Đơn sẽ chiếm được người nàng yêu và vứt bỏ hân.

“ Dẫn ta đi thế này... người không sợ bị tiểu thư ... nhà người trách phạt sao...”

“ Cùng lắm là đánh mắng thôi... tiểu thư không nỡ hạ sát tôi đâu... cô chạy nhanh nữa lên...”

Trong bóng đêm, tiếng lá cây xào xạc cũng đủ làm người ta đứng tim, hai người vừa chạy, vừa không ngớt lo sợ sẽ bị phát hiện

“ Giỏi cho A Tuấn, người từ lúc nào học cách phản ta...”

Một thanh âm truyền đến từ phía trên, Hứa Thanh và A Tuấn ngược đầu lên nhìn, Mẫu Đơn đang đứng trên một ngọn cây, dáng đứng mới nhẹ nhàng làm sao... võ công của cô ta không tồi mà...

Chỉ bằng một động tác rất nhẹ nhàng, Mẫu Đơn đã đáp xuống mặt đất, đúng là Hứa Thanh đã đánh giá sai hoàn toàn về nàng mà, cái gì ... nữ tử yếu ớt.

“ Tiểu thư, người đừng như vậy nữa. Cho dù giết chết Hứa cô nương, vương gia cũng đâu thể đón nhận tình cảm của tiểu thư. Nếu vương gia phát hiện Hứa cô nương là do người giết...”

“ Cảm ơn...”

....

Một con đường mòn khác dẫn xuống núi, con bé chạy hết tốc lực mà thân thể bệnh tật của nó có thể xuống núi...

Con bé kinh hãi, ngã trước một đoàn ngựa người.

“ Em bé, em có nhìn thấy một thiếu nữ cao tầm này, mặc một y phục màu xanh...” Một thanh âm vang lên, giọng điệu mang theo nghìn phần lo lắng

Con bé phân vân, liệu đây có phải là

“ Xin hỏi, có phải ông là... vương gia đang tìm một vị cô nương tên... Hứa Thanh không?”

“ Phải, giọng Hàn Tuấn Phong trong phút chốc trở nên dồn dập, người nói cô nương đó hiện giờ ở đâu.”

...

Mẫu Đơn đứng trước mặt Hứa Thanh, là trong căn nhà kho cũ...

Chẳng mất bao nhiêu công sức để Mẫu Đơn kéo nàng về đây

“ Người nói đúng, nếu Tuấn Phong biết ta giết Hứa Thanh thì chuyện giữa ta càng khó, Mẫu Đơn khẽ cười, nhưng ta lại có cách khác hay hơn.”

Nhanh như chớp, Mẫu Đơn giáng cho Hứa Thanh một chưởng vào sau lưng, nàng đổ ập người xuống... Trong hư vô nàng nghe loáng thoáng tiếng của Mẫu Đơn

“ Muốn có thuốc giải, bảo Hàn Tuấn Phong đến vấn cốc chủ Mẫu Đơn cốc. Nhưng Hứa Thanh, chỉ cần người nhắc đến tên ta, thì người chỉ có nước chờ chết thôi...”

Hứa Thanh lim đi, lồng ngực nàng như đang bốc lên từng ngọn lửa cháy, và hình ảnh hắc khi nào đã xuất hiện trong tiềm thức của nàng.

65. Chương 65: Mẫu Đơn Cốc

Cơn choáng váng qua đi, Hứa Thanh mất một lúc lâu mới khôi phục lại lý trí. Cho đến khi hoàn toàn tỉnh táo, nàng thử mở mắt nhưng đôi mi nặng như búa tạ, muốn nhấc mà nhấc không nổi. Tuy không thể mở mắt, Hứa Thanh vẫn có thể nghe thấy những gì đang diễn ra xung quanh.

Phải rồi, là giọng của hắc “ Người nói cái gì mà không có thuốc giải.”

“ Uhm. Hoặc mang thuốc giải đến đây, hoặc mang đầu mình đến. Ta không muốn làm bẩn kiếm của mình.”

Asss... Cái tên này, tại sao mà hắc không sửa nổi cái tính cục cằn của mình cơ chứ. Hứa Thanh cố gắng động đậy người, chưa đầy hai giây sau nàng đã cảm nhận được hơi ấm từ lồng ngực của hắc. Đường như được tiếp nguồn sức mạnh, hai mí mắt khó bảo cuối cùng cũng phải nghe lời

“ Hứa Thanh, ngươi không sao chứ?”

“ Ta.. không sao, nàng hướng ánh mắt về phía Thái y, ông có thể đi được rồi... ta không sao...”

“ Hứa Thanh ngươi điên rồi sao, ngươi có biết bản thân đang trúng độc không... Ta sẽ tìm Chiến Cơ, Ngự y trong cung nhất định sẽ có cách chữa.” Giọng hắc đầy giận dữ, chỉ nghe qua cũng biết hắc lo lắng cho nàng như thế nào.

“ Hàn Tuấn Phong, ngươi nghĩ rằng ta không quan tâm đến mạng sống của mình sao. Người để Thái Y về đi... Cách cứu ta chỉ có ở Mẫu Đơn cốc...”

“ Mẫu Đơn cốc? Hứa Thanh ngươi nói là ai đã hạ độc...”

“ Cô nương ấy không thể nói, vì nếu vương gia biết... thì Hứa Thanh vô phương cứu chữa rồi.”

Một giọng nói yếu ớt vang lên. Hứa Thanh đưa mắt nhìn, thì ra là cô bé đó. Bỗng chốc cô bé nhỏ lên cơn ho sặc sụa, khen che đầm màu máu đỏ

“ Ôi trời! Em bị như thế từ bao giờ. Đây là bệnh nan y mà cô ta nói sao.”

Con bé khẽ khàng gật đầu

“ Ho lao thời này là bệnh nan y sao. Em đừng lo, chị nhất định sẽ chữa khỏi cho em.” Nàng quay sang khẽ khàng hỏi Tuấn Phong “ Cha ta đâu?”

” Đã hai ngày rồi ông ấy không rời phòng, ta cũng không muốn kinh động ông ấy.”

...

Mẫu Đơn cốc vốn là một cốc có tiếng tăm trong giang hồ, nhưng chỉ những người biết vị trí chính xác mới có thể tìm được nó...

Hàn Tuấn Phong nhớ lại tám năm trước đây, một lần thi hành nhiệm vụ mà lưu lạc đến đây...

Tuy lo lắng cho tình hình của Hứa Thanh, Hàn Tuấn Phong không muốn cho nàng đi xe ngựa mà kéo dài thời gian, càng không muốn có hai “cái đuôi” đang bám theo mình như thế này...

...

Bốn người họ tiến vào trong cốc... Mẫu Đơn cốc quả thực là cách gọi thay cho vườn địa đàng... Hứa Thanh vốn nghĩ mấy cảnh non nước xinh đẹp như vậy chỉ tồn tại ở trong phim, ngờ đâu lại tồn tại ở cõi thực.

Tiến vào chưa được bao lâu, một cô gái gương mặt hoạt bát đã tiến tới chỗ họ

“ Xin hỏi các vị có phải là người đến tìm thuốc giải cho Hứa Thanh cô nương.”

“ Đúng vậy.” Chiến Cơ lên tiếng... dường như trong bất cứ hoàn cảnh nào anh cũng có tư cách lãnh đạo.

“ Được... đến đây đi, chủ nhân của tôi đang đợi các vị.”

...

“ Oa... nhiệm tướng chỉ có nơi ta ở mới được gọi là tráng lệ đấy...”

“ Được hoàng thượng ban tặng lời khen như vậy, ta lấy làm hổ thẹn.” Thanh âm của một nữ nhân vang lên, chứa trong đó chính là sự cao sang thanh nhã, khí chất mà ít người có thể có được. Bốn người hướng mắt nhìn theo nơi phát ra âm thanh... Chính điện là một nữ nhân bịt mặt... phong thái khác người.

“ Không cần nhiều lời, người nói điều kiện đi... đổi lấy thuốc giải cho Hứa Thanh.” Hàn Tuấn Phong lạnh lùng lên tiếng, nếu không phải nữ nhân kia đang nắm giữ mạng sống của Hứa Thanh hẳn sớm đã cho ả một chưởng.

“ Bỏ ra.”

...

“ Nữ nhân người đang bế... bỏ ra.”

Hàn Tuấn Phong ngỡ ngàng trước lời nói của nữ nhân kia nhưng hai tay chuyển Hứa Thanh cho Thiên Hạo... để phòng trừ...

“ Thuốc giải?”

“ Điều kiện của ta rất đơn giản, người lập lời thề vĩnh viễn không thành hôn với Hứa Thanh, ta sẽ để thuốc giải cho cô ta.”

Chiến Cơ mặt lạnh quay ra nhìn Hàn Tuấn Phong “ Lại nợ phong lưu của người hử, Tuấn Phong.”

Hàn Tuấn Phong miệng khê nhếch cười... cho dù ông trời có sập xuống cũng đừng bảo hắn từ bỏ Hứa Thanh. Trong chớp mắt bảo kiếm của hắn đã lao tới nữ nhân trước mắt... Chiến Cơ đẩy Thiên Hạo và Hứa Thanh qua một bên, rút kiếm xông tới...

Nữ nhân kia không hề đơn giản, tay kiếm không ngừng múa... Nhưng không quá mười hiệp, nữ nhân kia đã thất thế, trong giây phút bị Hàn Tuấn Phong chém đứt khăn bịt mặt, ngã người xuống sàn

“ Mẫu Đơn... sao có thể là người... người là chủ nhân của nơi này...”

“ Hàn Tuấn Phong, xem ra người đã hoàn toàn quên chuyện của 8 năm về trước...”

66. Chương 66: Ký Ức

Trong ký ức mơ hồ của Hàn Tuấn Phong, ánh sáng đang được rọi lên

8 năm trước, khi đó hắn mới chỉ là một thanh niên 17 tuổi... Một lần thực hiện nhiệm vụ mật cho Chiến Cơ, hắn sơ sẩy bị thương, không đủ sức để chống lại một đạo quân đang bám đuôi. Lạc bước thế nào lại lạc đến cốc này. Hắn nhớ mình ngất tại cửa cốc.

Cho tới khi tỉnh lại, hắn bắt gặp một tiểu nha đầu đang chữa thương ỉnh còn bản thân đang ở trong một cái nhà chứa củi.

“ Tiểu nha đầu, ngươi là ai... nơi đây... là chỗ nào.”

Cô bé tiến lại gần hắn, cũng chạc 15, 16 tuổi, gương mặt vô cùng lạnh lợi

“ Hừm... đây là Mẫu Đơn cốc, huynh có biết không?”

“ Chỉ mới nghe danh.”

“ Huynh đừng sợ, tôi không phải người xấu, tôi thấy huynh ngất ở miệng cốc nên đã đưa huynh về đây. Huynh cứ an tâm ở đây đi, huynh sẽ được an toàn.”

“ Cảm ơn tiểu cô nương, ta có việc cần phải đi gấp.” Hàn Tuấn Phong gượng người đứng dậy. Vết thương rất nặng, khiến cho hắn chỉ vừa mới có ý định đứng lên đã hoa mắt chóng mặt, vết thương đau âm ỉ

“ Ay, huynh bị trọng thương bước ra ngoài là chết chắc đó. Cốc này không chứa chấp nam nhân. Do ái ân của cốc chủ bỏ ông đi theo một người đàn ông khác... Nên từ đó về sau ngoại trừ những người do cốc chủ vời về, còn lại cứ nam nhân bước vào cốc là giết tại chỗ đó.”

...

“ Ngươi đã ở lại Mẫu Đơn cốc ba tuần. Trong ba tuần đó ta luôn chăm sóc ngươi chu đáo. Nhớ lần ngươi nhảy xuống nước cứu ta lên, bắt cho ta một chú chim nhỏ, nói với ta rằng ta sẽ không sao mỗi lần ta bị thương. Những lời nói đó, ta đều tin và biến ba tuần đó trở thành ba tuần hạnh phúc nhất trong cuộc đời ta.”

“ Ngươi chính là tiểu nha đầu ngày đó sao.”

“ Ta vốn dĩ là thiên kim của cốc chủ, chỉ là ta không tiết lộ cho ngươi. Sau khi ngươi rời đi, ta gần như phát điên, điên cuồng tìm người... và rồi trở thành hoa khôi của Xuân Mộng viện. Thật ra chính ta cũng bất ngờ bởi dung mạo của mình khi trưởng thành, ngươi không nhận ra cũng là lẽ đương nhiên ”

Thanh kiếm trong tay Hàn Tuấn Phong như run lên... Hắn không thể ngờ cô bé trong trắng năm đó đã trở thành một người đàn bà của ngày hôm nay. Hắn khẽ cắn môi

“ Mẫu Đơn, đưa cho ta thuốc giải, nể tình ngươi cứu ta lúc trước, ta sẽ tha mạng cho ngươi.”

Mẫu Đơn khẽ cất lên một điệu cười man rợ

“ Hàn Tuấn Phong, ngươi nghĩ rằng, ta sẽ hai tay dâng thuốc giải để tác hợp cho ngươi và ả sao... Đừng mơ. Hàn Tuấn Phong, giết ta đi, giết ta rồi thì cô ta chỉ có con đường chết. Và để cho ta sống, nếu ngươi nhất quyết không từ bỏ, cô ta cũng chỉ có đường chết.”

Thanh kiếm trong tay Hàn Tuấn Phong khẽ nâng lên, thứ đàn bà độc ác này, tại sao để mọi đau khổ cho Hứa Thanh của hắn gánh chịu

“ Ta không thể giết ngươi nhưng, ta sẽ vĩnh viễn giam cầm cho đến khi ngươi chịu đem thuốc giải ra trao đổi. Nếu Hứa Thanh chết, ta cũng sẽ đi theo nàng. Ta... vĩnh viễn không thuộc về người khác.”

Pup!

Hàn Tuấn Phong khẽ điểm huyết Mẫu Đơn và đánh cho nàng ngất đi rồi đưa mắt nhìn Chiến Cơ. Chiến Cơ cũng hất mắt nhìn lại... Hai người mắt đấu cho đến khi Chiến Cơ chịu thua, ngao ngán thở dài lại gần vào Mẫu Đơn lên vai.

Hàn Tuấn Phong tiến lại gần Thiên Hạo, không một lời đỡ lấy Hứa Thanh từ tay anh.

Ba người chưa kịp bước qua cửa cốc thì đã thấy A Tuấn hốt hải từ xa chạy đến

“ Khoan đã... vương gia... xin dừng chân.”

Ba người quay đầu nhìn lại, thoáng chốc, A Tuấn đã đứng trước ba người, thở hổn hển. Hắn cúi vào tay Tuấn Phong một quyển sách

“ Đây là cách giải độc cho Hứa Thanh cô nương, làm ơn, xin hãy để tiểu thư của chúng tôi lại.”

“ Làm sao ta biết được người không phải là có âm mưu.” Chiến Cơ lên tiếng.

Hứa Thanh khẽ rướn người cầm lấy quyển sách “ Tôi tin huynh ấy. Mọi người để Mẫu Đơn lại đi.

“ A Tuấn, anh chắc chắn về chuyện này chứ. Khi tỉnh lại cô ấy sẽ rất giận anh đấy.”

A Tuấn khẽ nở nụ cười trên gương mặt phúc hậu

“ Tôi sẽ làm cho cô ấy không giận. Mong cô sớm khỏe lại.” Anh nói trong khi đỡ Mẫu Đơn từ vai của Chiến Cơ.

...

Nếu không có sự can thiệp của cha già, hai anh chàng kia chắc có chết cũng không về. Tuy vậy trước đi đi mỗi người đều kịp đưa cho Hứa Thanh một bức thư.

Hai bức thư, mỗi bức đều để lại cho nàng những cảm nhận riêng. Nàng không dám tin rằng Chiến Cơ còn dành tình cảm sâu đậm với mình đến như vậy. Nhưng nói làm sao đây, với linh cảm của một người phụ nữ, nàng biết nàng không phải dành cho anh. Còn lá thư của Thiên Hạo, quả thực không ngoài dự đoán của nàng

Hứa Thanh tự cười với bản thân mình khi chính nàng không cần đến một giây để suy nghĩ về hai lá thư nàng sẽ viết lại cho hai người.

67. Chương 67: Phát Phì???

Mất hơn một tháng để Hứa Thanh điều trị khỏi bệnh, sức khỏe của nàng khá lên từng ngày... và nỗi phiền muộn của Hàn Tuấn Phong cũng tan dần đi.

...

Hứa Thanh như thường lệ đang ngồi dùng cơm với Hàn Tuấn Phong và... thì nghe tiếng cha già hô to từ ngoài vào khiến nàng sắc miêng cơm đang nuốt dở

“ Ô – RÊ – CA!!!!!! Ta làm được rồi, thành công rồi.”

“ Cha già, làm ơn để con ăn xong cái đã chứ.”

“ Tiểu Thanh à, không phải cái gì cũng chờ được, oh no no... thời gian không thể chờ được nữa, Hứa Thanh, ta thành công rồi. Bà Thái Hậu đó làm sao giỏi hơn cha già này được...”

“ Ờ... cha à...”

“ Haizzz, Hứa Thanh, con học đâu ra cái trò cắt ngang lời cha thế hả. Bà già khù để đó có đập thì sao... cha già thiên tài của con vẫn có thể sửa được.”

“ Vậy sao?”

“ Tất nhiên rồi” Cha già hí hửng

“ Cha già à...”

Vật thể đang được Thế Hiền nâng cao trên tay với tất cả dáng vẻ tự hào không mất hai giây để hạ cánh xuống đất.

Vèo ! Bụp !

Cha già trợn tròn mắt nhìn theo cái điều khiển bảo bối của ông. Gian phong lạnh ngắt và những âm thanh vang lên là những lời còn sót của Hứa Thanh

“ ... Thái Hậu đang ở đây... Là cha không chịu nghe con nói đấy nha.”

Thái Hậu nhìn khuôn mặt trắng bệch của cha già mà đắc ý

“ Huh... Đã giỏi đến vậy thì sửa lại đi.”

Cha già chậm chậm đi đến bên cạnh chiếc điều khiển, cố gắng thử ấn vài nút. Sau một lúc im lặng, ông lên tiếng

“ Bà cần phải đi gặp bác sĩ để xem mình là gái hay trai, là Thái Hậu hay Tiên đế, là phượng hoàng hay sư tử Hà Đông.”

“ Người...Đieu dân to gan... người ” Thái Hậu đưa tay ra chống sau đầu, các a hoàn bên cạnh vội vã dìu Thái hậu về phòng nghỉ. Hứa Thanh lại gần cha già, khẽ tựa vào người ông

“ Con không biết phải nói thế nào nữa... Con thật sự rất tiếc.”

“Thật là... ta đã phải bọc một lớp bảo vệ rồi mà vẫn còn bị trục trặc thế này đây. Nhưng không sao, muốn sửa thì nhanh thôi. Hứa Thanh, con béo rồi đấy.”

Hả, cái quái gì thế này. Hứa Thanh có đang mơ không??? Béo??? Nàng???

“ Cha già. Vậy mà con còn mắt công buồn cho cha nữa.”

“ Ôi Tiểu Thanh, con làm gì mà giận dỗi vậy.”

“ Cha thử đứng trước mặt một người phụ nữ gầy và nói cô ta béo xem. Cha không bị xoi mấy cái guốc vào mặt mới lạ.”

“ Hứa Thanh, con béo thật mà. Con gái con đưa ăn gì mà khiếp thế chứ.”

“A!”

Và đó là cái cách cha già ngúng nguẩy bỏ đi, bỏ mặc lại Tiểu Thanh tội nghiệp. Hứa Thanh cảm thấy thật nực cười, cái gì mà béo lên. Nàng quay mặt lại nhìn Tuấn Phong với gương mặt ngây thơ không tả nổi

“ Hàn Tuấn Phong, ta có béo không?”

Hàn Tuấn Phong vốn nghe câu hỏi của Hứa Thanh nhưng mặt không biểu lộ một cảm xúc vẫn hết sức tập trung cao độ vào việc gấp thức ăn và và cơm. Điều hấn thật sự muốn nói là nàng vẫn luôn đẹp và hoàn hảo trong mắt hấn... chỉ là nếu nói ra điều đó thì ... hấn không còn là vương gia nữa...

Hứa Thanh bực dọc trước sự im lặng của Hàn Tuấn Phong, nàng quay người bước thẳng về phòng. Vừa đi vừa lẩm bầm cái gì đó mà chỉ có nàng mới hiểu.

Một cơn gió thoảng qua trong trí óc nàng... nếu Hứa Thanh tính không nhầm thì từ tháng trước đến tháng này... đêm hôm đó... đã mười ngày...

Nghĩ đến đây, nàng chạy vội về trong phòng, lục tung cái ví của mình lên...

...

Nghe nói sức khỏe của Hứa Thanh đã bình phục, Thiên Hạo luôn tiện đến thăm nàng trước khi trở về nước. Quả thực, anh cảm thấy thật may mắn khi mình là một người ở thế giới hiện đại, đó là lý do vì sao anh đứng lên được sau khi nhận lá thư của nàng và thậm chí còn có thể vẫn là bạn bè. Còn về Chiến Cơ, anh tin chắc hấn sẽ còn tránh mặt nàng một thời gian dài.

Vừa bước vào phòng, anh bắt gặp Hứa Thanh đang bày la liệt những thứ trên bàn, trông có vẻ quen quen, còn bản thân Hứa Thanh thì đang ngồi đờ ở đó.

Thiên Hạo tiến gần đến Hứa Thanh, chậm chậm nhấc lên một trong số những thứ đang có trên mặt bàn.

Choáng !

“ Hứa Thanh...”

“ Suyt!”

“ Tôi nghĩ là...”

“ Đừng nói từ đó.”

“Cô...” »

“ Xin anh đừng nói ra từ đó !. ”

“ Đang mang thai...”.

68. Chương 68: Trấn Tĩnh

Hứa Thanh quay mặt sang nhìn Thiên Hạo với thái độ giữ bình tĩnh nhất có thể

“ Chắc là que thử cho kết quả sai, phải vậy không Thiên Hạo.” Nàng khẽ lay tay anh.

Thiên Hạo tâm trạng cũng rối bởi không kém, nhưng lý trí cho anh biết rằng anh phải khiến cô chấp nhận sự thật ngay bây giờ

“ Hứa Thanh, cô đã dùng 5 que thử khác nhau, và kết quả thì như một. Hứa Thanh cô và hần...”

“ A... lần đó đang là ngày cuối của tôi. Tôi không nhớ lắm nên nghĩ mình không cần tránh. Kỳ kinh lần này của tôi trễ mười ngày rồi và và..., Hứa Thanh vừa nói không ngừng thở dốc, và tôi đang béo lên, lúc nào cũng đói...”

Trước tình trạng của Hứa Thanh, anh vội vàng quỳ xuống, nắm chặt hai tay nàng

“ Được rồi, Hứa Thanh bình tĩnh... hít thở... hít thở bình tĩnh nào. Không sao mà”

Hứa Thanh cố gắng làm như lời anh bảo nhưng càng hít thở thì càng loạn hết cả lên.

Không sao. Rõ ràng là không sao mà... Hứa Thanh bình tĩnh, mà chỉ đang có thai thôi mà... AAAA... Hứa Thanh... mà đang mang thai, mang trong người một sinh mạng.

Roẹt!

Cửa phòng bật mở, Hàn Tuấn Phong từ cửa bước vào. Cái gì đây, đập vào mặt hần là Hứa Thanh đang dựa người vào Thiên Hạo, gương mặt còn vô cùng bồn loạn.

Trái tim hần cảm thấy thật vô cùng đau đớn, tại sao khi nàng bồn loạn lại tìm đến Thiên Hạo thay vì tìm đến hần. Chẳng phải chính hần mới là người chịu trách nhiệm cho cuộc đời nàng sao. Hần có điểm gì không xứng làm người đàn ông của nàng cơ chứ.

“ Thiên Hạo.” Hàn Tuấn Phong nghiêng từng chữ một.

Hứa Thanh tinh thần vốn đang bồn loạn giờ bất chợt nhìn thấy Hàn Tuấn Phong vội giật mình. Sau hai giây chấn tĩnh, nàng khẽ bảo Thiên Hạo rời đi.

Gian phòng vắng lặng chỉ còn nàng và hần. Hàn Tuấn Phong vẫn đứng nguyên tại chỗ cũ, tâm trí hần đang loạn lên, tại sao giữa hai người đó lại có những hành động mờ ám như vậy.

“ Người không sao chứ?” Cuối cùng hắn vẫn là người lên tiếng trước

Hứa Thanh khẽ gật đầu

Nàng đang quá sao ấy chứ! Mang trong bụng một... một đứa bé... nhẹ nhàng cứ như chuyện thường ngày ha? Oh... không, không nhẹ nhàng một chút nào. Nàng chỉ mới 23 tuổi, quá trẻ để trở thành một người mẹ.

“ Ta muốn ra ngoài hít thở không khí một chút.” Hứa Thanh nhẹ nhàng đứng dậy. Nhưng khi vừa bước đến gần cửa, cánh tay của nàng đã bị kéo lại

“ Có chuyện gì không thể nói với ta được sao.” Hắn nói mà không hề quay mặt lại nhìn nàng, và trong giây phút ấy, nàng thấy cảm ơn khi không phải bắt gặp ánh mắt của hắn.

“ Chúng ta nói chuyện sau đi.”

“ Ngay bây giờ.”

“ Hàn Tuấn Phong... buông tay đi.” Hứa Thanh kéo tay mình ra khỏi bàn tay hắn, thật sự nàng không muốn dùng kiểu áp đặt này với hắn... nhưng vấn đề ở đây là nàng là người đang mang thai... một chút ưu tiên không phải là vấn đề đâu.

...

“ Cha già, con cần nói chuyện.”

“ Ok. Con dán giấy nhớ lên tủ lạnh đi, lát nữa cha sẽ xem.” Ông nói và tay không ngừng tập trung vào chiếc điều khiển với những thứ đồ tự chế lỉnh kỉnh trên bàn.

“ Cha...”

“ Yep!”

“ Ở đây không có tủ lạnh.”

Thế Hiền chột khựng người, ông dừng tay rồi đưa mắt nhìn xung quanh. Cho đến khi dừng lại, gương mặt ông biểu lộ thay cho câu nói “ Ah..ha...”

“ Uhm, sorry. Cha chột quên. Cái thời cổ đại ngu ngốc này. Được rồi, Tiểu Thanh, có chuyện gì nào? ”

“ Well... cũng không phức tạp lắm, Hứa Thanh đan chặt hai tay vào nhau rồi vắn đi vắn lại, con đang mang thai.”

...~0~...~0~...

“ I see... Thảo nào mà con trông béo đến vậy.”

“ Yep.”

“ Vậy... con muốn giữ đứa bé chứ?”

“ ... Con nghĩ ... uhm ... có. Làm thế nào bảo con vứt đi một sinh mạng được?”

“ Con muốn ở lại đây chứ?”

Hứa Thanh ngồi phịch xuống ghế, những áp lực này thật sự muốn đè bẹp nàng thay vì chỉ kéo nàng ngồi xuống ghế “ Con không biết nữa. Cha già, con không thuộc về đây... Nhưng... tình cảm của hắn... và rồi bây giờ là đứa bé... con thật sự không biết. Ôi chúa ơi, con không thể bình tĩnh được lúc này.”

“ Con sẽ biết thôi, Tiểu Thanh, con luôn đưa ra quyết định đúng đắn.”

...

“ Thiên Hạo, anh làm gì ở đây vậy.”

“ Mang cho cô chút đồ ngon, anh chia túi thức ăn về trước mặt Hứa Thanh, chuyện mang thai này có vẻ quá sức chịu đựng ha.”

Mùi dầu mỡ từ túi thức ăn sộc vào tận huyết quản của Hứa Thanh, không nhịn được, nàng lao ra một xó, không ngừng nôn mửa.

“Ok, cái này là quá đáng lắm rồi, tại sao phụ nữ phải mang thai cơ chứ.”

...

Sau một lúc trấn tĩnh lại và vứt gói thức ăn ra xa, Hứa Thanh và Thiên Hạo ngồi nghỉ trong một cái đình gần đó. Anh không ngừng xoa lưng và hai huyết Thái Dương cho nàng bớt buồn nôn. Nhưng những hành động đó không có vẻ minh bạch lắm với người đang đứng từ xa theo dõi hai người...

69. Chương 69: Hiểu Lâm

Xoảng!

“Vương gia, xin người bình tĩnh lại.”

Tử Lô không thể đứng đó mà nhìn vương gia phát hỏa vào những đồ vật một cách vô cớ.

Tại sao, rốt cuộc là tại sao. Đã mấy ngày nay nàng lẩn tránh hắn, không ngừng gặp mặt tên Thiên Hạo chết tiệt đó. Giá hắn có thể một chưởng...

Một a hoàn nhẹ nhàng bước vào, cô ta lo sợ giờ chỉ cần một chút bất cẩn cũng sẽ làm vương gia nổi khùng mà đem mình ra trừng phạt.

“Bẩm vương gia, Hứa Thanh cô nương mời người dùng cơm ạ.”

Dùng cơm? Được lắm, hắn thật sự muốn xem trò chơi này, nàng còn có thể chơi đến bao giờ.

...

Không khí trong bữa cơm căng thẳng hơn bao giờ hết, ít nhất là những người xung quanh cảm thấy vậy.

Hàn Tuấn Phong cả bữa không nói câu nào, lẳng lặng ngồi gắp thức ăn. Còn Hứa Thanh, suy nghĩ về đứa bé trong bụng khiến nàng ăn cơm vô thức như một cái máy. Nàng gắp từng miếng cơm. Rõ ràng bụng đói cồn cào nhưng miệng thì nuốt không trôi, một số thứ nhìn thấy nàng còn muốn cho ra chứ không phải cho vào.

Hàn Tuấn Phong tức giận quăng đôi đũa vào giữa bàn, làm đổ tung tóe mọi thứ... ngoại trừ bát cơm của Hứa Thanh

“Nếu đã không muốn thì đừng ăn. Người muốn ăn ở đâu, ta không ép.”

Hứa Thanh giật mình nhìn hắn “Người rốt cuộc lại sao nữa rồi?”

Hắn không nói gì lẳng lặng tiêu sái đến Lãnh Hàn lâu...

...

Cả hai mỗi người đều có một quyền sách.

Hứa Thanh là người lên tiếng trước phá tan bầu không khí yên tĩnh

“Lát nữa Thiên Hạo sẽ tới chơi...”

Hắn im lặng một lúc rồi cuối cùng cũng lên tiếng “Khách của người thì bận gì đến ta.”

Hứa Thanh thật không chịu nổi thái độ của hắn, rốt cuộc hắn làm cái gì mà thái độ lồi lõm với nàng như vậy. Nàng tức giận, cắn môi trợn mắt nhìn hắn rồi bật cửa đi ra khỏi phòng.

...

“ Thiên Hạo, tại sao anh lại nói những lời như vậy vào lúc này chứ.”

Anh khẽ đặt hai tay lên vai nàng trần an

“ Hứa Thanh, cho dù cả tâm hồn ta thuộc về sự tự do của thế kỷ 21 thì người thể xác của đàn ông đang đứng trước mặt cô đây không có cái tự do đó.

Cô mới là người hạnh phúc, cô ít ra còn có nhà để về, còn ta thì không. Ta vĩnh viễn phải ở đây. Hứa Thanh cô là người phụ nữ mạnh mẽ. Tôi chính là thích điểm đó ở cô. Cô sẽ vượt qua được mọi chuyện thôi.

...

Vậy chúng ta vẫn là bạn chứ.”

“ Tất nhiên rồi.”

Hứa Thanh nhìn theo bóng Thiên Hạo, nếu như nàng gặp anh trước, nếu Hàn Tuấn Phong không bước vào cuộc đời nàng thì... Không, cho dù là như vậy, liệu nàng có thể chấp nhận anh.

Hứa Thanh bước vào phòng cha già nhưng nàng không hề thấy bóng cha ở bất kỳ đâu. Nàng đã hỏi mọi người trong phủ nhưng đều nhận được một câu trả lời giống nhau. Rốt cuộc là cha già có thể ở đâu. Ngay cả ở thế kỷ 21, ông cũng gắn chặt với cái phòng thí nghiệm và ba bữa ăn mỗi ngày chứ đừng nói đến ở đây. Ngoài nàng, Hàn Tuấn Phong và vương phủ, ông còn có thể đi đâu.

Hứa Thanh đang đi loanh quanh thì bị Hàn Tuấn Phong giữ người lại. Hắn nhìn nàng một lúc rồi lên tiếng

“ Thế nào, gặp mặt với người trong mộng rồi, vui vẻ chứ?” Hắn mỉm

“ Hàn Tuấn Phong, người đang nói cái gì vậy? Ai là người trong mộng ở đây?”

“ Tội nghiệp Chiến vương gia, đã thân nhau đến mức này mà người ta còn không dám công khai tên người kìa.”

“ Hàn Tuấn Phong, người thật sự nghĩ rằng ta và Thiên Hạo là một đôi.”

“ ... ”

“ Đó là cái lý do với vẫn khiến người nổi khùng mấy ngày hôm nay đấy à?”

Hàn Tuấn Phong gườm mặt nhưng trong lòng hắn, niềm vui đang nhen nhóm.

“ Người ngay cả một chút tin tưởng cho ta cũng không có. Hàn Tuấn Phong, người thật sự nghĩ ta là loại người như thế nào? Có lẽ, người chưa bao giờ thật sự hiểu ta.”

Hàn Tuấn Phong nắm chặt tay nàng, hắn muốn nói thật to rằng mọi chuyện không phải như vậy, rằng xin nàng đừng nói những câu như hắn không hiểu nàng...

Nhưng thay vì nói gì đó, hắn lại kéo nàng ra phía cổng, nơi đó có một cỗ xe ngựa đang đợi sẵn...

“ Lên xe đi, Lục Song muốn gặp người.”

“ Ok.”

Hắn dìu nàng lên xe. Trong lòng Hứa Thanh còn cào, nóng như lửa đốt, nàng muốn nói cho hắn chuyện đang xảy ra nhưng lại sợ đối diện với hắn. Nói ra rồi, hắn sẽ không hiểu lắm nàng nữa... Nàng không muốn những thứ hiểu lầm tồn tại giữa hai người.

Đến tận khi vị thái giám ngồi trên xe vung roi, và hai con ngựa đang nhấc những bước đầu tiên, Hứa Thanh mới đủ can đảm, vội kéo mảnh cửa ra quay lại nhìn hắn

“ Hàn Tuấn Phong... ta có thai rồi...”

Mặt hắn đỏ ra

“ Chúng ta sẽ nói về chuyện này khi ta trở về...”

70. Chương 70: Bé Con! Mẹ Chưa Sẵn Sàng

Hứa Thanh cũng Lục Song dạo bước trong Ngự Hoa viên. Chỉ một thời gian không gặp mà Lục Song đã lớn đến vậy rồi, càng ngày càng xinh đẹp.

“Hứa Thanh tỷ tỷ, sao tỷ không chịu hoàng huynh chứ. Chiến Cơ ca cũng tốt, Phong ca cũng tốt. Nhưng nếu tỷ chịu hoàng huynh, Yên Tử đến với Phong ca, chẳng phải mọi người đều vui sao?”

Hứa Thanh đôi lúc cảm thấy muốn cười thật to trước sự ngây thơ của cô bé này, giá như thế giới cũng đơn giản như vậy thì mới đẹp làm sao.

“Lục Song, ta không thể. Ah... hoàng huynh của muội dạo này thế nào rồi?”

“Uhm, Lục Song nhẵn mặt, không tốt chút nào. Cả Yên Tử tỷ cũng thế. Hai người hình như đều đang rất buồn.”

“Lục Song, muội giúp ta an ủi họ được không. Ta thật sự cần... phải nghĩ.”

...

Hứa Thanh chưa bước vào đến chính điện đã nghe tiếng lục cục trong phủ. Hôm nay là ngày gì mà mọi người trong phủ đều bận rộn hết thế này.

Mãi đi không nhìn, Hứa Thanh va phải một nô tỳ đang chạy vội. Chưa kịp ngã xuống đất thì nàng đã rơi vào vòng tay của hắn. Nô tỳ kia khi vừa nhận ra mình vừa đụng phải ai thì lập tức quỳ xuống xin tha tội.

“Đem đuổi ra ngoài phủ.” Giọng hắn lạnh lùng vang lên, nhưng trong tích tắc trở nên vô cùng trầm âm “Người không sao chứ, đứa bé có sao không?”

Hứa Thanh ánh mắt vô cùng tức giận nhìn hắn “Ta không sao, và người đang lo cho ta hay đứa bé nữa. Còn nữa, cô ấy không đi đâu cả, người thật sự phải bỏ cái thói quen coi rẻ người khác đi.”

Nàng vùng vằng tách ra khỏi người hắn. Hàn Tuấn Phong quay ra lườm nô tỳ ban nãy với cái lườm muốn cửa đứt ra thịt.

...

Hứa Thanh không khỏi kinh ngạc khi bước vào trong chính điện. Khắp nơi đều là những thứ chuẩn bị ột bà “bầu”.

Thức ăn hảo hạng, nhân sâm, linh chi, tổ yến và bla bla bla. Những bộ quần áo rộng hơn so với mức bình thường đến nỗi chỉ cần nhìn thấy thôi cũng đủ biết nó rộng. Đồ chơi cho trẻ con??? Và cái này nữa, quần áo cho trẻ sơ sinh và trẻ nhỏ... Hắn nghiêm túc sao.

Choáng ngợp bởi những thứ trước mắt, Hứa Thanh vội vàng quay người lại và đập vào mắt nàng lần nữa là những thứ không mấy lạ mắt. Tất tần tật mọi thứ liên quan đến hôn lễ.

...

Hứa Thanh nằm trên giường, nghiêng mặt về phía tường, nàng hiển nhiên nhận thấy sự có mặt của hắn trong căn phòng

“Người... không hài lòng về những thứ đó à?” Hắn hỏi

Nàng khẽ cắn môi rồi ngồi bật người dậy

“Trông ta có giống hài lòng không?”

Hắn thật sự không thích nàng như thế này. Nàng có biết hắn đã phải tự trấn an mình lắm mới không nổi khùng lên không. Nàng có thai và thay vì tìm đến hắn, cha của đứa bé thì lại đi tìm tên vương gia... mà hắn không nhớ tên đó nữa. Nàng phải cảm thấy may mắn vì đứa con của hai người đang nằm trong bụng nàng.

“ ... ”

“ Hàn Tuấn Phong, người không hiểu. Ta chỉ là nói với người ta có thai và người chuẩn bị tất cả những thứ đó trong khi cái thai của ta mới chỉ gần hai tháng. Chính bản thân ta còn chưa chấp nhận được chuyện này, tại sao người lại làm những thứ đó, những thứ đó có khác gì ép ta phải chấp nhận.”

Hàn Tuấn Phong tiến đến ngồi bên cạnh giường, nhìn nàng với khuôn mặt ngỡ ngàng

“ Ý người nói, là người không muốn chấp nhận cái thai trong bụng.”

“ Không, ý ta không phải như vậy... chỉ là, ta không sẵn sàng để làm một người mẹ. Chỉ là... không phải bây giờ.” Hứa Thanh đưa hai tay lên xoa Thái Dương, ngày hôm nay với nàng là quá đủ rồi.

“ Được... ta hiểu.”

Hàn Tuấn Phong nói rồi vứt giấy xuống giường, thổi tắt nến và quay người về phía ngược lại.

Bóng đêm chìm dần và bao phủ lên tâm trạng của cả hai người...

71. Chương 71: Con Là Một Quà Tặng

Hứa Thanh thức giấc vào buổi sáng, hẳn đã sớm vào triều. Nàng lặng người trên giường... Hình như chỉ vừa mới ngày hôm qua, nàng vẫn còn là một người vô lo vô nghĩ... tất nhiên là ngoại trừ vụ bị Mẫu Đơn hãm hại... Và bây giờ thì nàng đang là một người phụ nữ mang thai.

Nàng khẽ kéo Bảo Bối vào ôm trong lòng... Hứa Thanh bỗng ước giá như mọi thứ có thể đơn giản như cách Bảo Bối thức dậy mỗi ngày.

...

Hứa Thanh bước ra ngoài phố cho khuây khỏa, và tất nhiên lần này Tử Lôì sẽ sống chết đi theo bảo vệ nàng. Nếu chuyện như lần trước còn xảy ra, chắc hẳn không giữ nổi mạng sống.

Giữa đường, Hứa Thanh bắt gặp một cảnh hỗn loạn.

Một người đàn ông trong bộ quần áo có thể đoán là gia nhân của nhà nào đó, đang nổi cơn tam bành, trên tay cầm một đứa trẻ sơ sinh.

“ Yêu phụ này tránh ra, việc của người là sinh ra đứa bé này, việc còn lại phủ huyện sẽ chăm lo, còn không mau buông ra.”

Khung cảnh thấp, một người phụ nữ khá trẻ, tóc tai, quần áo bù xù đang ôm chân người đàn ông gào khóc

“ Cầu xin ông, tôi cầu xin ông, anh ấy có thể không chấp nhận tôi, nhưng xin đừng tước nó đi khỏi tôi. Con tôi...”

Hứa Thanh nhìn đứa bé trên tay người đàn ông mà cảm thấy bụng mình nhói lên. Một cảm giác nôn nao dâng lên trong dạ dày của nàng.

Người phụ nữ không ngừng gào khóc níu chân người đàn ông lại, dường như có vẻ rất đuối sức nhưng trước bao nhiêu cái đánh đập của người đàn ông đó vẫn quyết không buông tay. Những người trên phố cũng tùm tùm đông lại nhưng không ai làm gì... Có lẽ danh thể của người đàn ông này không hề kém chút nào... ít ra thì đủ để giữ cho những người dân im lặng.

Hứa Thanh đứng đó nhìn, cảm nhận như từng cái đánh của người đàn ông không phải đang đánh vào người phụ nữ đó mà chính xác là đang đánh vào nàng.

Sau hai lời trao đổi, Tử Lôì tiến thẳng đến chặn người đàn ông kia lại, Hứa Thanh bế đứa bé tiến lại gần người phụ nữ. Người phụ nữ nhìn thấy đứa bé vội vàng lao đến ôm chặt lấy nó.

Chỉ cần xem qua tình hình, cộng với kiến thức phim cổ trang nàng biết chuyện gì đã xảy ra

“ Người đàn ông đó sẽ mang đứa bé đi, cho nó một cuộc sống tốt hơn. Cô còn trẻ như vậy có thể bắt đầu lại mà.”

Nàng nhẹ nhàng cất giọng an ủi, dù biết rằng những lời mình nói có vẻ hơi vô duyên thật.

Người phụ nữ ngược mắt nhìn Hứa Thanh, gương mặt đỏ ngầu nhìn nàng đầy trách móc

“ Cô có từng làm mẹ chưa, tại sao một người phụ nữ như cô lại có thể nói ra những lời đó. Đây là con ruột của tôi, sinh mạng mà tôi tạo ra, sao có thể vứt bỏ kia chứ.”

“ Bảo Bối của mẹ, con đừng lo mẹ có chết cũng không để ai mang con đi đâu.”

Hứa Thanh nhìn đứa trẻ, nó thật đáng yêu... và hình như không có gì liên quan đến định nghĩa của nàng về một đứa trẻ... là ầm ĩ và tã bẩn...

...

Cuối cùng Hứa Thanh cũng dùng danh nghĩa của vương gia để an bài cho người phụ nữ kia. Trên đường đi, nàng không ngừng đặt tay lên bụng. Nàng có thể cảm nhận sự sống từ đó. Những lời nói của người phụ nữ cứ ám ảnh lấy nàng, sẽ ra sao nếu vứt bỏ. Đôi mắt trong sáng của đứa trẻ nhìn nàng, trong bóng chốc, đứa trẻ nàng mang trong bụng cho nàng cảm giác hạnh phúc, hoan hỉ. Đứa bé của nàng cũng sẽ xinh đẹp như vậy chứ.

Nàng về nhà và nằm bệt trên giường. Hứa Thanh chỉ thực sự tỉnh khi nàng nhận ra rằng, mang trong mình một sinh mạng không phải là một điều kinh khủng tới mức không thể chấp nhận được. Bằng một cách nào đấy, đứa bé này thật sự là một món quà được gửi tặng ...

Hứa Thanh cảm thấy sự có mặt của đứa trẻ mới thiêng liêng làm sao. Những nỗi sợ, những bóng đêm đang được sáng rọi...

Vì lẽ gì ư, có lẽ vì dấu có chuyện gì xảy ra, nàng biết, hắn sẽ ở bên mẹ con nàng. Và có lẽ vì nàng đang mang thai đứa con của hắn, đứa con của hai người...

...

Hàn Tuấn Phong vừa bước vào chính điện đã bất ngờ bởi cảnh tượng trước mắt, Hứa Thanh đang sắp xếp mọi thứ cho hôn lễ mà hắn đang dự định hoãn lại.

Hắn tiến lại gần và hiển nhiên là làm nàng giật mình

“ Người có sao không?”

“ Ta chỉ mang thai chứ đâu có mắc bệnh hiểm nghèo.”

“Những việc này, nếu người không thích ta sẽ cho người dỡ xuống. Còn chuyện đứa bé...”

“ Người không tính cũng cho người dỡ xuống luôn chứ.” Hứa Thanh lên giọng đùa cợt.

“ ... ”

Trong 2s, nàng nhận ra rằng với hắn thì câu nói ấy không hề mang nghĩa đùa cợt tí nào. Nàng nhanh nhẹn khoát tay mình vào tay hắn

“Nếu người dám làm thế, để xem ta xử lí người thế nào.

Hàn Tuấn Phong, ta biết người muốn chuẩn bị hôn lễ. Nếu muốn vậy thì thứ nhất phải tổ chức theo ý ta, và hôn lễ phải xảy ra sớm một chút... Ta không muốn để bụng phát bực lên rồi mới ...”

Chưa kịp nói hết câu, Hàn Tuấn Phong đã nhắc nàng bế vào phòng ngủ. Hàn Tuấn Phong siết chặt Hứa Thanh vào lòng, nếu lời nói có thể diễn tả toàn bộ niềm hạnh phúc của hắn bây giờ, thì thế giới này không đủ giấy mực để viết.

...

“Hàn Tuấn Phong, dừng lại ngay. Từ giờ đến lúc ta sinh, ta cấm tiệt người...”

72. Chương 72: Chỉ Thuộc Về Anh

Đám cưới diễn ra đúng như cái cách mà Hứa Thanh muốn nó trôi qua, mặc dù các vị khách đi xem có phần thất vọng khi không được chứng kiến màn bỏ trốn ngoạn mục của vương phi...

Hứa Thanh bắt buộc phải mặc áo cưới cổ đại nhưng nàng đã cách tân nó đi một chút... ok... thực ra là khá nhiều. Nàng e rằng trong lịch sử cổ đại sẽ hiếm gặp một chiếc váy cưới nào trông như vậy và một cô dâu đám cưới mặc chiếc váy này. Một chiếc váy để hở vai, hai phần ba vòng một, tay áo được cách điệu theo phong cách phương Tây, ngay cả chất liệu váy cũng không hề bình thường...

Tất cả mọi thứ đều hoàn hảo ngoại trừ một số vị khách mà Hứa Thanh mong đợi đã không đến. Thiên Hạo đã về nước, Chiến Cơ thì không thể đến. Cha già, thê có chúa, nàng đã lật tung cả vương phủ lên mà không tìm thấy. Điều đau xót nhất trong lòng Hứa Thanh là anh trai – người thân duy nhất còn sót lại của nàng đã không thể đến dự hôn lễ của nàng...

...

Được rồi, nàng sẽ bắt hắn trả giá cho chuyện này.

Hứa Thanh đã năn nỉ đến gãy cả lưỡi mà hắn nhất quyết không cho nàng bỏ qua cái vụ đưa tân nương vào trong phòng chờ... Mà thậm chí hắn còn dám cho hai a hoàn đứng đó canh chừng không cho nàng lật cái khăn đội đầu – đã được cải tiến với chất liệu tơ tằm và voan của nàng chứ, thật là vô lý...

...

Đột nhiên có cảm giác trống trống, Hứa Thanh vội vàng đưa tay lên nhắc khăn che đầu nhưng đã bị bàn tay của ai đó chặn lại.

Hàn Tuấn Phong nhẹ nhàng vén khăn. Cho đến khi chiếc khăn đi qua khỏi đầu, Hứa Thanh mới nhìn rõ và không khỏi ngỡ ngàng. Cả căn phòng sáng rực lên ánh nến. Dễ phải đến hàng trăm cây nến chứ ít gì. Còn mặt đất thì phủ cánh hoa hồng đỏ. Một khung cảnh hết sức lãng mạn nếu bốn bức tường được làm bằng kính trong suốt.

Hàn Tuấn Phong khẽ khàng luồn tay qua vai và chân, bế nàng tiến về phía giường. Từ bé Hứa Thanh đã luôn thích sâu này sẽ được người yêu nàng bế như vậy. Nàng cảm giác lúc đó, mình có thể đặt tai sát vào người và lắng nghe nhịp tim của người ấy... Và giờ đây trái tim của hắn đang đập vì nàng.

...

“Hàn Tuấn Phong...”

“Người biết là làm như vậy thì trong bảy tháng tới chúng ta không thể...”

Gương mặt rạng ngời hạnh phúc của hắn chợt cứng đờ lại, hắn khó khăn phát âm từng từ

“Ta biết.”

Âm thanh vừa chấm dứt cả Hứa Thanh và hắn đổ ụp xuống giường.

Đêm nay, chỉ vậy thôi, hắn muốn ôm nàng trong lòng, hắn có thể đợi được ... Vì từ bây giờ, hắn vĩnh viễn sẽ là người đàn ông của cuộc đời nàng.

...

Hai tuần sau, Hứa Thanh đang ngồi đùn đẩy đồng nhân sâm, linh chi và những thứ khác mà nàng chẳng nhớ nổi tên thì cha già bước vào.

“Cha già, cha đã ở đâu vậy. Con đã tìm khắp mọi nơi mà không thấy cha ở đâu đấy.”

“ Ok. Nhưng tin tốt là cha đã sửa xong cái điều khiển rồi. E hem... Chúng ta bắt đầu chứ.”

Hứa Thanh nghe từng lời cha già nói mà lòng cảm thấy trống rỗng. Mất một lúc để nàng cất lời

“ Well, cha già, vì cha không ở đây nên... cha đã lỡ mất ... đám cưới của con và... hần... Nên...”

Cha già vẫn dùng ánh mắt rất hiền nhiên nhìn Hứa Thanh, khiến nàng buộc lòng phải nói thẳng

“ Cha già, con không nghĩ là con sẽ trở lại.”

“ Tiểu Thanh, cha biết việc mang thai với con thật sự là một cú sốc lớn... Nhưng chúng ta có thể vượt qua chuyện này mà. Con rất mạnh mẽ, con không cần một người đàn ông ở bên cạnh để...”

“ Cha già, con không cần anh ấy để nuôi đứa con, nhưng đứa trẻ cần có cha... Hơn nữa, con yêu anh ấy... Đứa bé chỉ làm con vững vàng hơn với quyết định ở lại thôi. Cha già, con không thuộc về nơi này, nhưng con thuộc về anh ấy.”

(*) : Đây là tên của một cuốn tiểu thuyết nước ngoài.

73. Chương 73: Chỉ Thuộc Về Anh (2)

Hứa Thanh đang ngồi ôm Bảo Bối thì bỗng cảm thấy cơn đau dữ dội từ bụng. Mới chỉ ba tháng, đứa bé không thể biết đạp được. Nàng đưa hai tay ôm bụng, không ngừng thở dốc.

Hàn Tuấn Phong thấy nàng có biểu hiện khác thường, lập tức chạy đến bên cạnh

“ Hứa Thanh, không sao chứ? Bụng đau lắm sao. Người đâu, mau cho truyền thái y.”

Hứa Thanh không ngừng kêu đau đớn, mặt hai người trắng bệch khi nhìn thấy máu loang đỏ trên chiếc váy trắng...

...

Hàn Tuấn Phong không ngừng đi lại ở bên ngoài, đập đổ tất cả những gì có thể trong tầm mắt của hần cho đến khi Thái Y từ trong phong bước ra

“ Thái Y, Hứa Thanh, nàng thế nào rồi... Còn đứa bé, nó không sao chứ.” Hần hỏi dồn...

Vị Thái Y khẽ khàng lắc đầu “ Thừa vương gia, thần không muốn nói ra chuyện này nhưng vương phi đã sảy thai. Lý do là nàng đã uống phải hoa hồng. Việc này đã dẫn đến việc mất đi đứa bé.”

“ Hoa hồng?” Hàn Tuấn Phong gần như nghẹn thở khi nói ra hai từ này

“ Vâng. Và như lão thần đã tìm kiếm thì hoa hồng có trong nước uống.”

...

Hàn Tuấn Phong mở cửa phong bước vào, gương mặt hốc hác chỉ sau nửa ngày của nàng khiến tim hần thất lại

Hứa Thanh ngược đôi mắt vô hồn lên nhìn hần, hai tay không ngừng xoa bụng tìm kiếm

“ Tuấn Phong, ta không cảm nhận được đứa bé nữa... Có phải có chuyện gì... Ta... ta mất đứa bé rồi sao?” Truyện Miêu ái xuyến không

Hần đứng lặng ở đó, chính hần cũng không biết phải cho nàng câu trả lời như thế nào trong khi chính hần cũng không nắm bắt được ý chí của chính mình. Một khoảng lặng... Hàn Tuấn Phong tiến đến ôm chặt lấy Hứa Thanh Truyện Miêu ái xuyến không

“ Hứa Thanh, chúng ta... mất đứa bé rồi.”

Trái ngược với dự tính của hắn, Hứa Thanh không đổ một giọt nước mắt, nhưng hắn có thể cảm nhận từng cơn run rẩy của nàng

“ Hứa Thanh, nàng có thể khóc... Tốt nhất là hãy khóc đi... Ít ra cho ta chia sẻ nỗi đau này với nàng.”

“ Người ra ngoài một chút được không, ta cần được ở một mình.” Hứa Thanh dùng hai tay đẩy Hàn Tuấn Phong ra một cách vô vọng, hắn chỉ biết ôm chặt cho đến khi Hứa Thanh òa ra khóc nức nở...

Không biết bao lâu để nàng và hắn bình tĩnh lại... Lúc đó Tử Lô dẫn theo một a hoàn tiến vào.

“ Vương gia.”

Tử Lô chưa kịp nói gì thì a hoàn kia đã bò gối đến tóm chặt lấy gấu váy của Hứa Thanh, nước mắt giàn giụa

“ Vương phi, vương phi, nô tỳ cầu xin người. Hoa hồng đó là chuẩn bị cho nô tỳ. Nô tỳ xin thề không hề có ý nào dám hại đến đứa trẻ của người... Là cho nô tỳ, là nô tỳ... Vương phi, tất cả là cái hậu đậu của nô tỳ, chỉ vì nó mà nô tỳ có thai, cũng chỉ vì nó mà nô tỳ đã đưa nhầm nước đó cho vương phi. Vương phi, vương phi xin người tha mạng cho nô tỳ. Nô tỳ còn có cha mẹ già... Vương phi...”

Hàn Tuấn Phong cảm phẩm nhìn người đàn bà dưới chân, nhưng khi hắn vừa định đứng lên thì bàn tay của Hứa Thanh đã kéo chặt hắn lại

“ Tuấn Phong... để cho cô ta đi... Ta... để cho... Để cho cô ta đi.”

Bàn tay siết chặt mảnh vải áo của hắn, chính nàng cũng không biết mình đang nói gì, tại sao nàng lại nói lời tha thứ trong khi trái tim đang đau đớn, tại sao tha thứ cho người phụ nữ đã phá hủy hạnh phúc của nàng. Nhân tính... nàng nguyện rửa nó.

Hàn Tuấn Phong nhìn mảnh vải áo bị giày xéo, hắn hiểu nỗi đau của Hứa Thanh, hắn nguyện rửa mình, một thằng đàn ông. Nếu hắn không phải đàn ông, hắn có thể ở đó mà khóc òa lên, ôm lấy Hứa Thanh để hứng chịu nỗi đau đấy.

Nước mắt chảy dài, hắn cắn môi, cho đến cực hạn của sự kìm nén, hắn dùng sức đá a hoàn kia văng vào góc bàn

“ Cút hết đi.”

...

Hứa Thanh đã xin ỉnh một khoảng thời gian yên tĩnh, một mình. Trong căn phòng vắng lặng, nàng nức nở với nỗi đau của riêng mình.

Chúa có tin được không, một tháng trước đây, nàng đã từng ghét đứa trẻ trong bụng, đã từng mong muốn nó biến đi. Và bây giờ thì nó đã thực sự xảy ra rồi. Đây chính là sự trừng phạt ông trời dành cho nàng sao?

Cánh cửa bật mở, cha già lặng lẽ bước vào đến bên Hứa Thanh...

74. Chương 74: Cái Kết

Hàn Tuấn Phong ghé qua phố mua một chút điểm tâm cho Hứa Thanh. Từ sau ngày đứa bé mất, Hứa Thanh chỉ tập trung trong phòng gì gì đó mà cha nàng nói là nàng ở đó làm các thí nghiệm hóa học.

Hắn bước vào, như thường lệ, bắt gặp Hứa Thanh và một mớ chai lọ xanh đỏ

“ Uhm, Hứa Thanh qua đây ăn chút đồ đi.”

Hứa Thanh quay lại, đôi mắt nàng không rời mắt hắn lấy nửa giây. Điều này làm cho Tuấn Phong có chút khó hiểu, trong ánh mắt đó là yêu thương, đau buồn và nỗi khắc khoải...

“ Ok. Uhm. Người đi ra trước đi, ta có thí nghiệm này phải làm cho xong.”

Hắn khẽ nhún vai, đặt giỏ thức ăn trên bàn rồi bước ra ngoài, nhưng trước khi bước ra khỏi cửa, Hứa Thanh vội gọi giật hắn lại.

“ Tuấn Phong!”

“ ...”

“ Không có gì đâu, người đi ra đi.”

Hàn Tuấn Phong bước ra ngoài, hắn không có ý muốn rời đi mà ngồi chờ nàng ở bàn đá gần đó. Hắn không muốn rời Hứa Thanh nửa bước... Nghĩ đến nàng, quan tâm đến nàng, đó là thói quen của hắn, là cách để hắn đối mặt với tất cả khó khăn của cuộc sống.

Bùm!

Hàn Tuấn Phong chưa kịp hiểu tình hình trước mắt thì cả người đã bị bắn ra xa, căn phòng thí nghiệm nổ tung. Trong khói bụi mù mịt hắn nhìn thấy Hứa Thanh đang nằm sóng soài gần đó.

“ HỨA THANH!!!” Hàn Tuấn Phong hét lớn, lao vội về phía nàng

Trên người Hứa Thanh loang lổ máu, gương mặt thảm hại xuất hiện dòng máu chảy từ đỉnh đầu. Hắn đỡ đầu nàng trong tay không ngừng lay nàng

“ Hứa Thanh! Hứa Thanh, chuyện gì thế này. Hứa Thanh, nàng nghe ta nói không, mau, mau truyền thái y.” Hắn không ngừng dùng tay bịt miệng vết thương của nàng, nhưng máu không ngừng chảy... gương mặt hắn cũng tái mét, hiển như không còn một giọt máu.

Hứa Thanh run rẩy, đặt tay lên má hắn

“ Tuấn Phong... ta... ta...”

“ Ta xin nàng, đừng nói nữa. Sẽ không sao đâu.”

“ Tuấn Phong, ta không thể. Nếu ta không thể bên cạnh người được nữa, hứa với ta, người ... nhất định phải tiếp tục... sống. Không được... phép nghĩ đến cái chết...”

“ HỨA THANH!!! Ta cầu xin nàng, đừng nói nữa, sẽ không có chuyện gì xảy ra cả. Nàng không thể chết, không thể bỏ ta.”

“ Hứa với ta, nhất định phải ... sống. Đối tốt với Yên Tử... Hứa với ta... xin chàng... hứa...”

Tuấn Phong giàn giụa nước mắt, không thể nào mọi chuyện lại như thế này, ông trời không thể tước nàng đi khỏi hắn.

“ Hứa Thanh... ta hứa... ta...”

“ Ta ... ta yêu chàng... yêu chàng ... rất nhiều.” Hứa Thanh trút hơi thở cuối cùng. Với mọi sức lực... nàng đã gắng gượng để thành thực với hắn... Phải, cuối cùng nàng cũng đã nói ra, đã thừa nhận, nàng yêu hắn không kể xiết

Hàn Tuấn Phong siết chặt Hứa Thanh vào lòng, kéo tay nàng lên má mình, nước mắt chảy dài... Hơi ấm của nàng, mùi hương của nàng, hắn muốn trong giây phút cuối cùng này giữ lại tất cả...

“ Hứa Thanh, ta yêu nàng... ta yêu nàng... xin nàng đừng như thế này bỏ ta đi.”

...

Cha già cuối cùng cũng tìm ra nguyên nhân. Hứa Thanh cùng lúc thí nghiệm một chất hóa học độc hại và bất cẩn trong phản ứng H₂ và O₂.

Ông là ai chứ, một lão già đã 50 tuổi, kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh...

Thế Hiên đã ở bên cạnh Tuấn Phong để vực hắn dậy nhưng vô phương. Trong đời ông chưa bao giờ chứng kiến một bi kịch như vậy. Con gái yêu của ông đã chết. Tiểu Thanh với ông vô cùng đặc biệt. Nó không đơn thuần chỉ là một đứa con, mà còn là một người bạn tâm giao, người thân của ông...

Sau đêm đó, Thế Hiên không nhận ra Hàn Tuấn Phong nữa. Ông vĩnh viễn không quên giây phút hắn bế xác Tiểu Thanh đứng lên và bảo ông hãy an táng cho nàng. Hắn đã ôm xác nàng suốt đêm hôm đó... và chỉ có chúa mới có thể hiểu những nỗi đau mà ngài đã đặt lên con người này, nó vượt quá những gì con người có thể chịu đựng được. Với hắn, phải sống chính là hình phạt dã man nhất...

...

Đám tang cho Hứa Thanh là một tay cha già và Yên Tử thu xếp, hầu như không có mấy người đến viếng vì dường như những người thân thiết với nàng đều không gánh chịu nổi nỗi đau này...

Sau tai nạn đó, cha già đã biến mất... Cái cách mà ông biến mất, không ai có thể tìm ra lý do...

75. Chương 75: Nói Tạm Biệt

Yên Tử nhẹ nhàng bước vào Lãnh Hàn Lâu, nơi đây không hề thay đổi từ khi Hứa Thanh ra đi. Hàn Tuấn Phong không cho phép ai động đến nơi này... tất nhiên là ngoài trừ việc lau dọn.

Cảnh vẫn vậy nhưng người đã khác xưa.

...

“ Phong ca, huynh lại đây uống chút canh bổ đi.”

Hàn Tuấn Phong ôm Bảo Bối, nép mình vào góc giường... Nếu không phải đã chơi với nhau từ nhỏ, Yên Tử không tin mình có thể nhận ra người đàn ông đang ngồi đó là Phong ca.

“ Phong ca, huynh không thể tiếp tục sống như thế này được... Tỷ ấy.. đi rồi. Bây giờ là lúc cho huynh tiếp tục sống.”

Hắn im lặng hồi lâu, cuối cùng cũng lên tiếng

“ Bằng cách nào? – hắn ngược lên nhìn nàng – Bằng cách nào? Nàng ấy đã đi rồi, và mang cả thế giới này theo mình. Nếu không phải ta hứa với nàng, mình sẽ tiếp tục sống, ta đã sớm đi theo nàng rồi, sẽ không phải ở đây gánh chịu sự tra tấn này.”

Yên Tử cố gắng nèn lòng, Hứa Thanh ra đi quả thực là mất mát rất lớn...

“ Phong ca, phải có một lý do mà Thanh tỷ muốn huynh tiếp tục sống. Thanh tỷ đã từng kể uội nghe chuyện phụ mẫu tỷ mất, và tỷ ấy đã khổ sở thế nào. Phong ca, Thanh tỷ đã dùng tình yêu với phụ mẫu để vui sống. Huynh yêu tỷ ấy phải không, vậy huynh có thể tiếp tục sống không?”

...

Rất lâu sau.

...

Hai con ngựa phi nhanh dọc theo con sông...

“ Phong ca, chờ muội với...” Yên Tử gọi với theo Tuấn Phong đang phi ngựa phía trước... nhưng không cần thận thế nào lại mất thăng bằng

AAAA!!!!

Hàn Tuấn Phong lúc này mới chợt nhận ra, vội quay ngựa lại

“ Yên Tử...”

Yên Tử chỉ ngã nhẹ nên nhanh chóng lấy lại được thăng bằng. Nhưng thay vì lên ngựa nàng lại ngồi bệt luôn tại đó.

Tuấn Phong không mất nhiều thời gian để đến bên nàng.

“ Yên Tử, muội không sao chứ? Có bị thương chỗ nào không.”

“ Giờ này huynh mới biết đến muội đây. Huynh làm sao vậy, muội đã gọi mãi như vậy mà huynh không nghe sao.”

“ ... ”

“ Xin lỗi, ta chỉ là nhớ đến một số chuyện.”

Yên Tử khẽ cắn môi, nàng đã rất cố gắng làm cho Tuấn Phong vui đi nỗi đau, chính vì vậy đây luôn là một đề tài bị lẩn tránh

“ Là Thanh tử phải không.”

Tuấn Phong khẽ gật đầu, hần nhớ lại đêm đầu tiên bắt Hứa Thanh từ Xuân Mộng viện về, ngày bắt nàng khi chạy trốn trở về... Lần nào hần cũng là thô bạo với nàng như vậy, hình như phi ngựa cũng nhanh như vậy.

“ Yên Tử... ta vĩnh viễn không quên được nàng ấy.”

Yên Tử khẽ choàng tay qua cổ Tuấn Phong

“ Muội biết chứ. Nhưng với muội không quan trọng. Muội biết rằng dù huynh chấp nhận muội, thì mỗi buổi sáng huynh cũng sẽ thức dậy, tự thuyết phục mình để những kỷ niệm chỉ là giấc mơ nhưng nó vẫn sẽ làm huynh đau đớn. Dù huynh chấp nhận muội, đó chỉ là cái cách huynh chăm sóc muội, tiếp tục sống, giữ lời hứa với tỷ ấy... trái tim huynh không hề có chỗ chứa cho người khác... Muội biết... muội biết chứ.”

Hàn Tuấn Phong ngược đôi mắt đau buồn nhìn nàng

“ Đã khổ như vậy, tại sao muội lại còn muốn ở bên cạnh ta...”

Yên Tử khẽ cười, nàng tự cười bản thân

“ Vì nếu muội không được chăm sóc huynh trong phần đời còn lại, muội sẽ còn đau khổ hơn.”

Câu nói của Yên Tử đưa hai người vào khoảng lặng vô hình... cuối cùng vẫn là nàng phá vỡ bầu không khí ấy, cũng như cuối cùng vẫn chỉ có nàng yêu hần

“ Được rồi, đưa muội về đi. Chúng ta còn có một đám cưới cần tổ chức nữa.”

Hàn Tuấn Phong im lặng bế nàng đặt lên ngựa, rong ruổi về thành...

...

Xa xa là bóng dáng của một người con gái... đang nức nở tựa vào bờ vai của một người đàn ông lùn mập...

Lòng cô gái quặn lên đau đớn trong khi người đàn ông xiết chặt cô vào lòng.

Hứa Thanh đứng đó nhìn theo bóng dáng của Hàn Tuấn Phong đi xa, nước mắt rơi không ngừng. Cha già đứng bên cạnh đó cũng không biết làm gì hơn là ôm cô con gái vào lòng an ủi

“ Được rồi, Hứa Thanh, tất cả chấm dứt rồi. Không sao rồi...”

Trong tiếng khóc, Hứa Thanh nhớ lại đêm hôm đó, ngày cô mất đứa con của mình

...

“ Cha già, lúc này con muốn được yên tĩnh một mình.”

Ông nhìn theo bóng dáng yếu ớt của Tiểu Thanh mà lòng quặn đau

“ Tiểu Thanh, cha biết con đang đau buồn đến thế nào... nhưng cha hết cách rồi... Nếu cha còn mang nặng tình cảm, tương lai sẽ trở nên rất tồi tệ...”

“ Vũ Hứa Thanh, con phải từ bỏ Hàn Tuấn Phong.”

...

“ Cái gì cơ?” Hứa Thanh ngược mắt lên nhìn cha già, ông đang yêu cầu cô làm cái khỉ gì thế này.

“ Con nghe cha nói rồi đấy. Từ bỏ Hàn Tuấn Phong.”

“ Con nghe rồi và con hỏi lại không phải để nghe điều đó một lần nữa... mà để cha xem lại mình có nói sai không? Cha bảo cái gì cơ, từ bỏ hần? Cha già, con vừa mất đi đứa con và ngay thời điểm này cha bảo con từ bỏ hần... Chuyện đấy sẽ không xảy ra đâu.” Hứa Thanh buồn bực đứng lên chủ định tiến ra khỏi phòng

“ Vũ Hứa Thanh, con đứng lại cho cha. Cha yêu cầu con từ bỏ hần không quan tâm tình cảm giữa con và hần sâu đậm thế nào.” Giọng ông đanh thép và cương quyết hơn bao giờ hết.

Hứa Thanh vẫn tiếp tục bước đi...

“ Nếu con không từ bỏ hần, thế giới ở tương lai không thể tồn tại.” Ông hét lên

Hứa Thanh khựng lại. Mất một lúc để cô có đủ can đảm quay mặt lại

“ Cha nói cái gì cơ.”

“ Nghe này... cha già của con là ai mà lại đi phá đám hạnh phúc của con. Tiểu Thanh... chỉ là không thể. Trong tương lai xa, thế giới mắc phải một đại dịch khủng khiếp mà không một nhà khoa học nào tìm ra lời giải đáp. Nếu điều đó xảy ra, loài người chỉ còn nước tiêu vong.”(*)

“ Và cha biết chuyện này.”

“ Well, đang ở giọng điệu hùng hồn cha già nhanh chóng bị đưa vào thế “ lên bên”, cách đây mấy hôm, những ngày mà ta biến mất,khí đó ta mới sửa xong chiếc điều khiển... Rõ ràng là cha đã vui đùa du hành thử một chuyến đến tương lai... Tóm lại là thế giới tương lai sẽ tiêu vong.”

“ Phải rồi, làm như chuyện đó liên quan đến con.”

“ Có đấy. Rất nhiều là đằng khác. Cách đó không lâu, con là người đầu tiên mắc bệnh dịch này... và có một người đã tìm ra thuốc giải.”

“ Vậy thì cha nên đi theo mà bảo vệ người đó chứ không phải con. Hơn nữa... con không trở về tương lai, thì tương lai xa hơn sẽ chẳng có ai bị lây lan dịch bệnh đó.”

“ Hứa Thanh, con có ở đó hay không thì dịch bệnh vẫn tồn tại. Nhưng nếu con ở đó, Hứa Thanh, thuốc giải sẽ tồn tại. Vì người tìm ra thuốc giải là chồng của con. Hần ta là thiên tài, nhưng nếu người mắc căn bệnh đó không phải là con thì động lực thúc đẩy hần tìm ra thuốc giải chỉ là 99%... Hứa Thanh con hiểu không... nếu không phải là con, thế giới tương lai sẽ không có thuốc giải.”

Hứa Thanh đơ người trước câu chuyện của cha già, không lâu sau cô sụp người xuống chiếc ghế gần đó.

“ Và... bây giờ... cha... yêu cầu con từ bỏ hần để đi lấy một tên chết tiệt nào đó ở thế giới tương lai.”

“ Không, không phải cha... là con. Chính cha đã nói chuyện với con ở thế giới tương lai... và cô ta... tức là con... nhưng... là con... ở tương lai. Tóm lại, là con bảo ta quay về bảo con làm chuyện này. Cô ta thậm chí biết chuyện con sảy thai. Việc con sảy thai là định trước, mọi việc đều có cái lý của nó. ”

Hứa Thanh nhìn cha già cay đắng

“ Và bây giờ thì con làm gì đây. Anh ấy sẽ không để con đi, thậm chí nếu con cương quyết đi, anh ấy sẽ tự sát. Và cha già, nếu chuyện đó xảy ra, con không cần quan tâm đến cái thế giới tương lai chết tiệt ấy. CON SẼ KHÔNG QUAN TÂM.”

“ TA biết. Cô ta... tức con quay về bảo ta làm cho con một cái chết giả. Một vụ nổ nhỏ... um phản ứng H₂ và O₂ theo tỉ lệ 2:1, và khí có mùi xốc NO₂.”

Tuy còn trong cơn sốc, Hứa Thanh vẫn còn khá tỉnh táo

“ NO₂ không độc chết người.”

Cha già căng mặt ra nhìn Hứa Thanh

“Tiểu Thanh...con nghĩ là người ở đây biết điều đó à... Đây là Quy Phấn, ông chia nó trước mặt Hứa Thanh, uống nó vào con sẽ có hiện tượng chết giả trong 12h đồng hồ... sau đó uống thuốc giải...”

Cha già mãi nói, ông chỉ ngừng lại khi Hứa Thanh đặt một tay lên viên thuốc

“Cha già, con sẽ không từ bỏ hần đâu... Con không làm được.”

“Tiểu...”

“Zip... Một lần thôi cha, để con trở thành người ích kỷ. Phải rồi, con ích kỷ và con sẽ chỉ nghĩ đến bản thân mình mà thôi. Con không quan tâm đến người khác hay cái thế giới tương lai chết tiệt.”

“Chết tiệt... Tiểu Thanh, cha đã nghĩ đến chuyện này và đã từng thử quay lại thời điểm con và hần gặp nhau, nhưng cha không thể. Thứ nhất, ta không biết nó là lúc nào. Và thứ hai, khi ta đã biết, ta đã không thể làm được gì. Con nói ma thuật đã đưa con về thời điểm đó... và ta bắt buộc phải tin... vì ... ta đã thử mọi cách mà không tác động được vào khoảng thời gian có thể ngăn cản chuyện ngày hôm nay xảy ra.”

“Không... không...”

Cha già đến gần bên Tiểu Thanh, quỳ xuống, nắm chặt tay cô “Tiểu Thanh, nghe cha. Hần là vương gia, là một mốc của lịch sử. Còn con, con không có quá khứ ở đây, chỉ có tương lai phía trước. Với nơi này con không là ai cả. Chính vì vậy, con sảy gặp hần, hần và con yêu nhau, việc con sảy thai, việc ta không thể tác động vào một khoảng thời gian, và việc con phải từ bỏ hần... Tất cả đã được an bài... Mọi thứ đều có cái lý của nó.”

...

“Hứa Thanh, chúng ta phải đi thôi, con không thể đứng đây mãi được. Chúng ta... còn một tương lai phải sống.”

Cô gạt đi giọt nước mắt cuối cùng, rời chỗ dựa của mình đứng trên mép đồi đó nhìn lại thế giới này một lần cuối cùng. Đây chính là thế giới mà cô được an bài phải đến sao? Là nơi mà lần đầu cô vô cùng căm ghét, là định mệnh an bài cô phải gặp hần, hận hần, yêu hần để rồi từ bỏ hần... Cuối cùng thì cổ tích có thật không, tại sao cô không có được một cái kết hạnh phúc.

“Tạm biệt, tình yêu của em.”

...

Những tia sét điện lại xuất hiện ở phòng thí nghiệm của Thế Hiền, dấy lên trong lòng Bằng Kiều một hy vọng

Trong luồng ánh sáng, cha già và Hứa Thanh bắn ra và tiếp cận. Bằng Kiều đỡ cha già lật đặt ngồi dậy.

“Được rồi, Tiểu Thanh lại đây, cha sẽ pha cho con một cốc cà phê hảo hạng... và tất cả mọi chuyện... sẽ chỉ là một giấc mộng... Được chứ.”

Không có tiếng trả lời, cha già lo lắng quay lại tìm

“Hứa Thanh!”

....

Pip! Pip!

“Aw... tôi đang ở đâu thế này.” Hứa Thanh đặt tay lên đầu, một cơn choáng khủng khiếp.

“Bệnh viện Bắc Kinh... tất nhiên là ở Bắc Kinh.” Một giọng nam lạnh nhạt vang lên

“Cảm ơn.” Cơn choáng cuối cùng cũng đi qua, thị giác của cô đang dần hồi phục

“Cho hỏi, tôi bị làm sao vậy.”

Bóng dáng một bác sĩ nam đang chỉnh lại ống truyền cho cô, một bóng dáng khá là quen thuộc.

“ Suy nhược thần kinh. Gần đây cô hẳn phải gặp chuyện gì căng thẳng lắm. Nhưng với tình trạng bây giờ thì sáng mai cô có thể xuất viện.”

Anh đưa cho cô một cái băng giấy “ Cô vui lòng kiểm tra thông tin cá nhân.”

Hứa Thanh chăm chú vào tờ giấy “ Anh là bác sĩ Diệp Kỳ Phong?” Cô ngược mắt lên nhìn, một cách xã giao.

“ Bác sĩ thực tập.” Anh chỉnh lại.

Hứa Thanh đúng là đã ngược mắt lên nhìn, nhưng không thể ngược mắt nhìn xuống được nữa. Ôi chúa ơi, đứng trước mặt cô chẳng phải chính là hắn sao... người mà cô đã quyết định từ bỏ để rồi tự làm tổn thương trái tim mình...

Kỳ Phong khó xử, có phần bức mình trước ánh nhìn của cô gái này. Từ năm cấp 2, những chuyện như thế này vẫn luôn xảy ra... Uhm, anh không thể trách mình sinh ra đã vốn đẹp trai... nên chuyện các cô gái nhìn mình chăm chăm là điều... không có gì mới lạ... Nhưng... là ánh mắt của cô gái này. Trong giây phút hai ánh mắt chạm nhau, tất cả những gì anh biết ... anh muốn người con gái đang đứng trước mặt là của mình. Một khao khát thúc đẩy như một con nghiện lên cơn, anh muốn người con gái đó.

” Ừm. Tôi sẽ làm lại kiểm tra cho cô. Hình như tôi đã ước chừng sai. Ít nhất ba ngày nữa cô mới có thể xuất viện... Tôi nói đó là ... ít nhất.”

...

Và câu chuyện của hai người, một lần nữa lại bắt đầu...

(*): Đây là chi tiết tưởng tượng thui nha. Không nói trước sau này thế giới không có đại dịch mọi người lại quay ra đập mào

76. Chương 76: Loạn Nhịp

Và đây, câu chuyện của chúng ta một lần nữa bắt đầu

“ Aw!!!” Giọng một cô gái thánh thót vang lên

“ Xin lỗi.” Kỳ Phong vội vàng nhìn xuống, mũi kim đã cắm quá sâu và quá lệch ven trên cánh tay trắng nõn nà của cô gái

“ Không sao đâu.” Cô gái khẽ ngẩng đầu nhìn anh với ánh mắt “gợi cảm” nhất mức có thể, quả thực với vẻ đẹp trai lạnh lùng của Kỳ Phong, thế này chứ vài mũi nữa chắc cũng chẳng ăn thua.

“ Bác sĩ Diệp, anh có thể ra ngoài trước đi, tôi sẽ lo cho bệnh nhân này.” Một giọng nam trầm ấm nhưng không kém phần nghiêm nghị vang lên.

“ Làm phiền anh rồi, bác sĩ Hà”

...

Kỳ Phong bước từng bước trên hành lang, một chốc sau thì nghe tiếng bác sĩ Hà bên cạnh

“ Kỳ Phong, cậu có sao không? Tôi chưa từng thấy cậu lơ là trong công việc như vậy. Cậu phải hiểu trong ngành này, một mũi kim sai cũng có thể lấy đi mạng sống một người. Hơn nữa, tôi sẽ không nói chuyện này nếu sang nay cậu không kê nhằm thuốc xổ cho bệnh nhân bị đau bụng, chuẩn đoán nhằm bệnh ung thư não Nhật Bản cho người chỉ bị rối loạn thần kinh... Nếu thật sự có chuyện khiến cậu phân tâm thì hãy giải quyết chuyện đó đi. Sau giờ nghỉ, tôi hy vọng sẽ không gặp lại thái độ làm việc này của cậu.”

Bác sĩ Hà – người khó tính nhất trong bệnh viện Bắc Kinh, không phải dễ dàng gì mà anh là một trong thực tập viên ưa thích của ông

“ Xin lỗi, cháu xin hứa chuyện này sẽ không xảy ra nữa đâu.”

Kỳ Phong bước vào phòng nghỉ dành cho bác sĩ, vừa đi vừa nói lủng cà vạt ra. Xì, anh khẽ cười nhạo bản thân, anh khó thở đâu phải vì cái cà vạt đã được nói siêu lỏng vài lần trước đó.

Cảm giác mát lạnh từ nước đá chảy xuống họng làm anh dịu đi một chút. Tất cả chỉ tại cô, nếu không phải là cô thì đâu có chuyện anh tiêm cho bệnh nhân nữ đó như cầm một mũi tiêm đâm thẳng vào cánh tay người đàn ông hôm nay đã đến thăm cô. Đến thăm thì đến thăm có cần thiết phải cười đùa thân mật vậy không chứ, đây là bệnh viện chứ không phải trung tâm hẹn hò. Đã vậy còn nói thứ tiếng lạ hoắc khiến anh không tài nào đoán nổi nội dung cuộc trò chuyện ngoại trừ những cử chỉ thân mật như muốn bóp nghẹn cổ mình. Làm ơn, Tiếng Anh, ngôn ngữ chung của thế giới., bộ nói bằng cái đó thì khó lắm à? Máu trong người anh nóng dần lên, tập trung vào bàn tay

“ Bác sĩ Diệp, anh đang để ngón tay trong tách cà phê của tôi.”

Câu nói khiến Kỳ Phong chợt tỉnh, thảo nào ngón tay anh nóng đến vậy??? Vân Hà mừng rỡ khi lấy được sự chú ý của anh, khẽ khàng kéo tách cà phê ra

“ Chuyện gì làm anh bức mình vậy.” Cô vừa nói vừa mở ngăn tủ lấy thuốc “ Đạo gần đây anh có vẻ hơi khác thường.”

“ Tôi không sao, thuốc cho bệnh nhân nào vậy.”

“ Oh, phòng 109, giường 5, bệnh nhân Vũ Hứa Thanh.”

Nghe đến 3 từ cấm, mắt anh giường như sáng lên “ Để tôi đưa cho, đằng nào thì tôi cũng không có việc làm.”

Vân Hà nhìn anh bằng ánh mắt to tròn khó hiểu “ Kỳ Phong, anh thật sự kỳ lạ đấy. Bệnh nhân Vũ Hứa Thanh chỉ là bị choáng nhẹ, vậy mà anh cho cô ấy nằm viện những ba ngày. Hơn nữa, đơn thuốc anh kê toàn là thuốc bổ, thực phẩm chức năng và cái gì cơ, giúp tăng cân nặng...”

Cô vừa nói, tay không ngừng tráo, lật những vỉ thuốc trên tay để xem nhãn hiệu

Kỳ Phong không để cô nói nhiều, chớp lấy đồng thuốc trên tay cô, nhanh chóng bước đi, để lại cho người phía sau vền vện một câu nói

“ Cô ấy gầy mà.”

...

Bước chân Kỳ Phong chậm lại khi đến gần phòng 109. Anh thật sự không hiểu nổi bản thân mình nữa, tại sao lại trở nên như vậy. Chỉ là một bệnh nhân như bao nhiêu người khác, nếu không muốn nói thẳng ra là một cô gái không khác những cô gái khác là bao.

Lương lự đôi chút, anh khăng khái đặt tay lên nắm vịn cánh cửa

“ Vũ Hứa Thanh, tới giờ dùng thuốc của cô.”

Hứa Thanh bỏ dở việc đang làm, trầm ngâm 2s trước khi quay đầu lại. Đây chẳng phải là giọng nói mà cô đã quen thuộc từ ngàn năm trước sao.

“ Bác sĩ Diệp.”

“ Gọi tôi Kỳ Phong được rồi.” Câu nói thoát ra từ miệng anh như một phản xạ. Đây là cách xưng hô xa lạ mà mọi người vẫn dùng, không phải anh không thích nhưng đặc biệt ghét khi cô cũng gọi anh như vậy.

“ Tôi chỉ gọi như mọi người thôi mà.” Cô nhẹ nhàng đón lấy túi thuốc từ tay anh. Cái chạm tay thật khẽ nhưng dường như cả hai đều muốn giữ khoảnh khắc đó là mãi mãi.

Cách cô cương quyết gọi anh cho thấy cô muốn phân rõ khoảng cách, khẳng định mối quan hệ giữa anh và cô chỉ là Bác sĩ và người bệnh. Chấm hết. Và tất cả những gì anh cảm thấy chỉ vền vện 2 từ: khó chịu.

Người Kỳ Phong cứng lại khi nhìn thấy chiếc vali cô đang sắp xếp quần áo vào.

“ Đã hết ba ngày rồi sao?”

Hứa Thanh khẽ khẽ nhún người khó xử “ Quả thực là đến sáng mai mới là ba ngày, nhưng bản thân tôi cảm thấy tốt lắm rồi, ở trong bệnh viện khiến tôi có chút không thoải mái.”

Cô gái này, coi lời bác sĩ ra cái gì chứ!

Vậy là chấm hết, cô quay trở lại với cuộc sống bình thường, còn anh tiếp tục công việc bác sĩ thực tập của mình.

Kỳ Phong biết mình phải là người chủ động. Hường mắt nhìn lên chiếc bàn sắt ở đầu giường, anh đoán chiếc BlackBerry là điện thoại của cô, thẳng tay cầm lên bấm. Vài giây sau có tiếng chuông vang lên.

Từ đầu tới cuối, Hứa Thanh chỉ còn cách đờ mặt ra nhìn, trời sinh đâu ra người tự nhiên đến vậy chứ.

“ Đây là số của tôi, gọi cho tôi nếu cô cảm thấy không khỏe.”

Choáng sau 2s

“ Wow, tôi thật không biết anh lại là một bác sĩ ... quan tâm đến bệnh nhân... và dễ dàng cho đi số điện thoại đến vậy.”

77. Chương 77: Quyết Định

Lôi Chấn cầm tập tài liệu đi vòng qua Kỳ Phong lần thứ mười mấy gì đó. Thề có chúa là cả đời anh chưa từng thấy cậu chủ yếu mến cái điện thoại đến như vậy. Ngoại trừ lúc đi làm, mắt anh cứ dán chặt vào cái điện thoại đó suốt 3 ngày nay rồi. Có lúc là ngồi bất động ngắm chiếc điện thoại để trên cái bàn trước mặt, miệng không ngừng lầm bầm “ Sao cô ấy còn chưa gọi?”, “ Hay cô ấy ngại?”, “Hay mình nên gọi trước?”, “ Cô ấy làm gì bận rộn đến nỗi không gọi được ỉnh?” v...v... . Khi thì giật mạnh chiếc điện thoại bấm số, áp vào tai rồi lại vội vàng dập xuống.

Anh cũng không biết rằng chiếc Iphone có thể kêu to đến như vậy khi tình cờ máy điện thoại của cậu chủ nhận cuộc gọi đến, và 2s sau cậu chủ bay ra khỏi nhà tắm với chiếc khăn buộc ngang bụng, và 2s sau đó là một vẻ mặt thất vọng

“ Bố có việc gì cần nói ạ?”

...

Sau một tuần tuyệt vọng, Kỳ Phong dứt khoát chủ động gọi trước, cái cảm giác không còn nhìn thấy cô khiến anh thật khó chịu

“ Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc, xin vui lòng gọi lại sau hoặc để lại lời nhắn thoại...”

Kỳ Phong bực mình vứt chiếc máy vào chiếc ghế bên phải. Anh mở cửa xe tìm nhà của cô ở chung cư Vạn Hoa. Nói cho cùng, xem thông tin bệnh nhân không phải là cái tội, chưa kể đến chức danh bác sĩ của anh.

“ Xin hỏi, cô gái ở trong nhà này đã đi đâu rồi?”

Hơi bực mình vì bị cắt ngang ngày đi chợ sáng chủ nhật, người đàn bà quay người lại, và hoàn toàn quên bệnh lý do mình giấu dối trước người đàn ông siêu đẹp trai phong độ kia

Không, cậu ta chỉ bằng tuổi con mình thôi!

“ Ô, Vũ Hứa Thanh phải không, tôi nghe nói cô ấy sang Mỹ rồi. Hình như được nhận học tiếp ở một trường đại học nổi tiếng nào đấy.”

“ Cảm ơn.”

Kỳ Phong dựa người vào bờ tường, bàn tay như nắm chặt trước ngực, bản thân anh là bác sĩ vậy mà cũng hết cách khiến cho nó đập lại rồi, giá có một cái máy trợ tim thì tốt biết mấy

Đi Mỹ sao, chỉ một tuần không gặp và anh đã để tuột mất cô. Cái cảm giác này thật lạ đời, anh nổi dậy ham muốn với cô gái chỉ gặp sơ qua ba lần trong bệnh viện trong khi hoa khôi trường cấp ba cũ của anh đã theo đuổi suốt 1 năm trời không làm anh mấy may rung động. Anh thật sự muốn gặp cô gái kia và hỏi rõ, rốt cuộc cô đã làm gì với trái tim anh?

....

“Được rồi, anh có biết là em hết sạch giấy ghi chú rồi không. Minh Quân, thứ nhất cái máy Blackberry của em đã nóng lắm rồi, thứ hai tay em không phải làm bằng đá nên nó có cảm giác, và cảm giác của nó bây giờ là mỗi. Thứ ba: em không còn là con nít nữa, anh không cần phải dặn em việc ăn đủ chất mỗi ngày, tắm mỗi ngày và cái gì cơ ... uống thuốc điều hòa kinh nguyệt để tránh bị đau bụng???”

“Phải rồi, càng lớn càng hư, em mới có 24 tuổi thôi, lớn với ai mà dám lên giọng với anh. Thôi, anh đập máy đây, nhớ là ổn định xong thì gọi cho anh.”

“Anh Minh Quân!”

“Sao nữa?”

“Em cố ổn định xong thì cũng tuyệt đối không gọi cho anh đâu. Em khẳng định sẽ đổi số.”

“Tút...tút...”

Minh Quân gấp máy lại, trong lòng không khỏi dâng lên chút kỳ lạ. Anh chỉ là tình cờ gọi mới biết em gái mình vừa mới đặt chân vào cổng trường Stanford, anh không mua sim gọi quốc tế, sao máy của cô vẫn liên lạc được

...

Hứa Thanh kéo chiếc vali theo sau mình, đây rồi, phòng của cô. Cô thật thích cái cảm giác ở Stanford, hầu như mọi thứ được bao phủ bằng gỗ, không thì cũng màu gỗ. Nó mang lại cho người ở đây cái cảm giác vừa cổ kính, vừa trang nghiêm, nhưng thật ấm áp. Và hơn hết cả, cô hoàn toàn Free!!!

“Xin chào, bạn hẳn phải là Melinda, mình là Hứa Thanh nhưng bạn có thể gọi mình là Elanie”

Cô gái ngồi trên giường nghe tiếng nói, quay người lại nhìn.

“Xin chào, chắc bạn là bạn cùng phòng với mình?”

“Uhm.”

Hai người nhẹ nhàng bắt tay. Well, nhìn vào ánh mắt và thái độ thân thiện của Melinda, Hứa Thanh không khỏi hy vọng vào một tình bạn mới. Một điều đáng buồn nhưng là sự thật, Hứa Thanh không có một người bạn đặc biệt nào cả.

...

Loáng cái 3 tháng đã trôi qua.

Việc học ở đây cũng không dễ dàng như Hứa Thanh hy vọng, tuy nhiên với khả năng thích ứng nhanh và ham học hỏi, cô không khó theo kịp cách học ở nơi đây. Nhiều lúc cô cũng khẽ tự hỏi, học xong, có một việc làm ổn định rồi... Cô sẽ làm gì tiếp theo.

Hứa Thanh đang viết bài luận, bài luận dài thật, cô viết chắc hết ngày mai mới xong. Tự ình 5 phút nghỉ ngơi, Hứa Thanh khẽ duỗi người, chiếc điện thoại của cô rung lên báo tin nhắn

/ Ở đây có ai bắt nạt vì em lùn quá không?/_ Minh Quân

Xi, ông anh này thật là, dám chọc tức cô

/ Có chứ, người đó và cũng là người duy nhất đang nhắn tin với em đây này! ^^/

Sau niềm vui thoáng qua, Hứa Thanh khẽ lướt tay trên phím điện thoại. Thông báo cuộc gọi: / Là một cuộc gọi nhớ từ Kỳ Phong/ . Để đến cả trăm lần cô bỏ dở việc đang làm chỉ để nhìn vào đoạn thông báo ngắn ngủi trên màn hình “ Bạn có một cuộc gọi nhớ từ Diệp Kỳ Phong”

Phải rồi, lần đầu tiên, cô nhìn thấy anh, trái tim cô thật sự đã ngừng đập trong lúc đó. Hàn Tuấn Phong, chàng có biết đã bao lần cô hét gọi tên anh trong màn đêm, để rồi lại một màn đêm lạnh lẽo vây quanh mình. Hàn Tuấn Phong, Diệp Kỳ Phong, không, cô không muốn trao tình cảm cho ai cả. Tình cảm càng sâu nặng, nỗi đau trong lòng càng lớn. Cô muốn quên tất cả đi. Hàn Tuấn Phong đã là quá khứ còn Kỳ Phong, anh không phải là vị vương gia lãnh khốc kiêu ngạo mà cô đã từng yêu. Khi chiếc máy bay tại sân bay Bắc Kinh cất cánh, cô hiểu mình đã quyết định... chạy trốn để lãng quên.

78. Chương 78: Không Phải Chỉ Là Tình Cờ

“ Nè, bồ có bạn trai không.”

Tiếng gọi của Mel (cách cô gọi tắt tên Mel theo yêu cầu của cô ấy) kéo cô về với thực tại

“ Không, mình chưa có, sao vậy?”

“ Thế bồ đã từng quan hệ chưa, mình nghe nói người Châu Á kiêng điều này trước hôn nhân.”

Mel xoay người qua lại trên chiếc giường, cô đang bối rối

“ Hey, chúng ta đang sống ở thế kỷ 21 mà, thế còn cậu?”

“ Chưa, nghe lạ quá phải không, nhưng mình không tìm thấy người xứng đáng với mình”

“ À ha. Thôi, mình cố làm xong nốt đoạn này rồi đi ngủ, cậu đi ngủ trước đi” Vậy là xong, cô đã lảng tránh được vấn đề mà bản thân không muốn nhắc đến.

....

Bụp!

“Ôi, tôi xin lỗi, anh không sao chứ.” Trời ạ, cô thật là hậu đậu hết chỗ nói mà. Chỉ là đi nhanh một chút cho kịp giờ Tiếng Anh mà và phải người nào đó

“ Không sao.”

Bàn tay người con trai nọ nhanh chóng nhấc mấy quyển sách đặt vào tay cô. Cả hai thu gọn lại đồng sách vở rất nhanh và vận tốc chỉ chuyển về 0 milimet/s khi hai người nhìn rõ mặt nhau.

Hứa Thanh khẽ cắn môi rồi nhanh nhẹn cúi người chào anh và bước thẳng

“ Cảm ơn, tôi phải lên lớp rồi.”

Trời ơi, sao ông trời luôn bắt nạt cô thế này, tại sao lại là anh, tại sao lại ở đây? Vậy là chấm dứt khởi đầu mới của cô rồi. Diệp Kỳ Phong, làm ơn đừng bước vào cuộc đời tôi nữa.

...

Trong giờ học, thật sự không có một chữ nào lọt vào đầu cô cả. Đang mơ màng thì thầy giáo gọi cô lên trả lời cái gì đó, trời ạ, Hứa Thanh liền thoáng được vài câu thì thầy giáo kêu cô ngồi xuống. A, cô hận ông trời, rốt cuộc cô đã làm gì nên tội cơ chứ.

Chuông reo được một lúc, Hứa Thanh mới tỉnh người trong khi đầu óc cô đang dừng lại ở câu hỏi “ Không lẽ anh ta học trường này?”

Cô bước những bước đều tiến về ký túc xá của mình, giờ học trên lớp đến đây là kết thúc nhưng với Hứa Thanh thì chưa. Cô sẽ còn lên thư viện một lúc mới xong. Trong đầu quay cuồng những suy nghĩ về người đó mà không để ý người đó đang bước theo phía sau của mình

....

Dựa vào tựa đề sách, anh đoán cô đang tới lớp Tiếng Anh. Anh đang tiếp tục học cao hơn. Y học, bằng một cách nào đó, lôi cuốn anh, vì vậy anh tốt nghiệp đầu bảng đại học năm 25 tuổi, thực tập hơn nửa năm rồi tiếp tục học lên cao tại Stanford. Anh thực sự không thể tin rằng mình lại gặp người con gái đó ở ngôi trường nhỏ bé này ngay khi tự thuyết phục được bản thân quên cô đi. Chắc ông trời đang trêu đùa với anh. Hôm nay học về tim mạch, Kỳ Phong cười cay đắng. Anh còn tâm trí để quan tâm đến tim của người khác ư, giờ đây anh còn chẳng nhớ nó nằm bên ngực trái hay phải nữa. Tim của anh sắp vỡ đến nơi rồi mà điều chắc chắn là bài học hôm nay không hề giúp ích cho nó. Kỳ Phong bật sẵn cái máy ghi âm từ đầu giờ, thôi thì về phòng học lại vậy.

Chuông vừa reo lên đã có một cái bóng rảo bước trên hành lang trường do trường có nội quy không chạy nhanh trên hành lang. Lúc anh vừa chạm lớp Tiếng Anh thì thấy bóng cô bước ra, hai tay ôm tập sách, bước đi chậm chạp, hình như cô đang mải suy nghĩ điều gì đó. Tránh cắt đứt suy nghĩ của cô, anh chỉ lặng lẽ bước theo sau.

...

“ Xin chào.”

Nghe tiếng người gọi, Kỳ Phong miễn cưỡng rời mắt khỏi cánh cửa anh đã nhìn trong suốt 30 phút

“ Xin chào.”

“ Mình là Meladine. Mình thấy bạn nhìn cánh cửa phòng mình cũng được khoảng nửa tiếng rồi đó. Bạn có chuyện gì cần không?”

Trước mặt Kỳ Phong là một cô gái Mỹ, tóc vàng, cả gương mặt và dáng người rất đáng yêu.

“ Ah, không, uhm, Mình là Kỳ Phong, bạn gọi mình là Ken cũng được. Uhm... bạn sống ở phòng đó à?”

“ Uh.”

“ Vậy cô gái chung phòng với bạn...”

“ Ý bạn là Elanie, cô bạn người Việt Nam đó hả.”

“ Ồ... uh... Cô ấy là người quen của mình.”

Hứa Thanh là người Việt Nam sao? Trong hồ sơ của cô ấy rõ ràng ghi quốc tịch là người Trung Quốc mà.

“ Oh. Uhm, giờ thì bạn không gặp được đâu. Theo thường lệ thì giờ này cô ấy đang tắm. Bạn có gì cần chuyển lời không?”

“ Không...” Kỳ Phong lưỡng lự. Nếu cô ấy nghe xong lời nhắn của anh, không chừng còn nghĩ anh có vấn đề về thần kinh mất.

Trước thái độ của Kỳ Phong, Meladine cũng đoán được phần nào mối quan hệ của anh và Elanie

Uhm... Lát nữa cô ấy sẽ ra thư viện đấy, bạn gặp ở đấy cũng được. Oh, mình cũng có chuyện cần làm, vậy gặp bạn sau nhé”. Mel nói vội vàng khi nhìn thấy bóng Rich từ xa.

....

Sau một vòng dài, Hứa Thanh tạm hài lòng với số sách tìm được, cô khệ nệ bê nó ra đặt lên bàn ngồi đọc. Thích thật, từ bé cô đã yêu sách, sung sướng nhất là lúc bước vào thư viện

“ Vậy, bạn tên là Elanie.”

Ps: Đúng như đã hứa, mèo chào hàng vào tháng 5. Chào hàng trước 3 chap rồi xem tình hình có được các tình yêu thích hướng đi của phần này không ^^

79. Chương 79: Không Còn Lựa Chọn

Hứa Thanh im lặng không trả lời, không phải vì cô không nghe thấy rõ mà đơn giản cô biết chủ nhân của giọng nói kia là ai.

Kỳ Phong bị đẩy vào thế bí, anh gọi tên cô mà cô không trả lời chỉ có thể vì hai nguyên nhân. Hoặc đó không phải là tên cô hoặc cô không muốn trả lời anh. Dù là lý do nào cũng khẳng định : Anh không được phép tiếp tục gọi cô nữa.

Hứa Thanh khẽ thở phào nhẹ nhõm, có lẽ anh bỏ cuộc. Nhưng không, hình như ông trời không thương cô thì phải. Thư viện ở Stanford rất rộng lớn nhưng im như tờ. Âm thanh duy nhất ở đây chính là tiếng gõ sách và tiếng trao đổi thì thào đến mức tội nghiệp. Có lẽ cô chính là người tiên phong khuấy động bầu không gian trang nghiêm này bằng tiếng chuông điện thoại

How can i decide whats right?

When your clouding up my mind,

I cant win your losing fight,

All the time. <_decode_>

Chết tiệt, cô lại quên đề Silent rồi. Hứa Thanh vội vàng cầm điện thoại lên tắt chuông. Là cuộc gọi từ Kỳ Phong. Hứa Thanh bực tức quay người lại nhìn anh, con anh ánh mắt đang tập trung vào quyển sách trước mặt. Không khỏi bực mình, đứng dậy bước ra khỏi thư viện.

Trước hành động của cô, Kỳ Phong vội vàng đứng dậy đi theo. Chưa bao giờ anh lại ghét nội quy trong thư viện đến vậy. “ Không chạy, không gây tiếng ồn.”

Bàn tay khẽ nâng cặp kính lên để nhìn cho rõ mặt hai người, bà thủ thư quyết tâm ghi nhớ mặt hai người này. Đã gây ồn trong thư viện, đọc sách xong còn không thêm đem cất vào chỗ cũ =”=

~0~ . ~0~ . ~0~

~“ Hứa Thanh, Hứa Thanh tiểu thư!” Kỳ Phong gọi với theo

Bước chân Hứa Thanh chậm dần rồi dừng hẳn lại. Được, một lần giải quyết cho xong.

“ Bác sĩ Diệp.”

Cuối cùng anh cũng đuổi kịp cô.

“ Chuyện trong thư viện, tôi xin lỗi. Tôi không có cố ý làm vậy.”

“ Nhưng anh đã làm rồi đấy thôi... Thôi bỏ đi, tôi không muốn nói nữa.”

“ Gặp mặt tôi, em khó chịu vậy sao. Khó chịu đến mức nhìn chỉ muốn bỏ chạy thôi sao ?”

“ Tôi không tùy tiện ghét một người nhưng đúng vậy, tôi thật sự không cảm thấy thoải mái khi gặp anh. Rất nhiều phần khó chịu là đằng khác.”

“Vậy sao?” Anh cay đắng, thì ra gặp mặt anh khiến cô khó chịu đến vậy “ Tôi cũng thế. Tôi gặp cô rất không thoải mái...”

“ Vậy thì hay quá rồi, chúng ta đừng gặp mặt nữa...”

“ Tôi gặp mặt cô rất không thoải mái, nhưng không gặp... thì còn đau đớn hơn. Ngay chính bản thân tôi cũng không chuẩn đoán nổi ỉn nữa. Tôi chỉ biết cô là nguyên nhân gây bệnh nên không còn cách nào khác, buộc mình phải tự tìm đến cô.”

Hứa Thanh khẽ cắn môi, tại sao cô luôn vướng phải những rắc rối tình cảm này chứ, tại sao cô không thể đơn giản chỉ là một người bình thường.

“ Vậy thì... gặp tôi rồi, anh có khả năng tìm ra thuốc chữa không?”

“ Thật đáng buồn, tôi không có tự tin đó.”

Con người này thật là, sao lại có thể như thế được chứ. Đếm lại xem, cô và anh gặp nhau ở bệnh viện nói chuyện còn chưa được đến 3 cuộc hội thoại. Sao có thể nói thích là thích. À không, sao cô vẫn còn đứng ở đây kia chứ.

Hứa Thanh quay người đi thẳng và ơn trời, anh không đuổi theo cô.

~0

~12h đêm cô nhận được vắn vắn 1 tin nhắn. “ Chúng ta hẹn hò đi.”

Hứa Thanh uể oải kéo lê cái khay trên bàn chọn thức ăn. Đêm qua tự dưng bị đánh thức lúc 12h, thế có ghét không chứ. Cô chọn món Mỹ Ý ăn cho nhanh, dù sao cũng là món cô yêu thích. Nhưng chỉ vừa mới đặt khay thức ăn xuống bàn, một bàn tay khác đã nhanh nhẹn tráo khay thức ăn của cô với khay thức ăn của mình, đồng thời ngồi xuống bên cạnh cô

“ Em ăn Mỹ Ý như thế này thì lấy đâu ra sức mà học. Ăn hết khay đó đim anh chọn thức ăn theo chuẩn đây.”

Hứa Thanh đơ mắt nhìn, nhưng không phải khay thức ăn mà là anh. Sao anh lại có thể đứng đưng đến như thế chứ

“ Em nhìn anh làm gì, ăn đi.”

Cô khẽ phì cười “ Tại sao? Trả thức ăn cho tôi đây.”

Hứa Thanh vươn tay ra định bụng lấy lại khay thức ăn của mình nhưng Kỳ Phong lại cầm nó ra xa

“ Anh lo cho sức khỏe của em thôi. Phải nghe lời bạn trai chứ. Càng không thể phản bác lại lời bác sĩ.”

“ Ha, thật buồn cười, tôi với anh là mối quan hệ bạn trai bạn gái khi nào chứ?”

“ Lại còn chối, chẳng phải hôm qua em đã đồng ý hẹn hò với anh sao, giờ lại phủ nhận mối quan hệ của chúng ta?”

“ Thật là nói dối không chớp mắt mà, tôi đồng ý khi nào chứ.”

Trước thái độ ngạc nhiên của Hứa Thanh, Kỳ Phong nhẹ nhàng lôi chiếc điện thoại ra. Đúng là có tin trả lời của cô thật và câu trả lời là “ Được”. Thật vô lý, sao có thể thế được. Hứa Thanh cố gắng lục lại trí nhớ của mình nhưng toàn là một mảng trắng.

“ Không thể nào, tôi rõ ràng trả lời là không được mà, sao lại thành được cơ chứ. Chắc chắn là anh hack máy của tôi rồi.”

“ Woa, em ăn nói ngang ngược thật đấy, anh là bác sĩ chứ có phải dân IT đâu mà đòi hack được.”

Cô vươn người lên, chộp lấy máy điện thoại của anh. Xóa đi, xóa đi.

“ Em xóa cũng vô ích thôi, anh đã lưu hẳn vào laptop rồi. Anh tuyệt đối sẽ không xóa tin nhắn này đâu.”

Nhìn anh bất lực, Hứa Thanh đành giở giọng ngon ngọt “ Kỳ Phong à, tin này thật sự không phải do tôi viết đâu. Chúng ta xí xóa đi được không. Tôi thật sự không thích thú việc hẹn hò với anh đâu.”

Hình như Kỳ Phong nghe thấy tiếng động mạch chủ của mình bị vỡ... Cô vốn dĩ không thể tưởng tượng được, tối qua anh đã vui sướng như thế nào khi nhận được tin trả lời của cô. Vui đến mức cả đêm không ngủ được, hạnh phúc đến mức muốn dùng búa đập vào đầu mình để khẳng định đây không phải giấc mơ. Hình như trong giây phút ấy, anh không còn cảm thấy lực hút của trái đất nữa. Mọi thứ, không khí anh đang hít thở, hình ảnh trong đầu anh, chiếc giường bên cạnh... Mọi thứ đều là cô. Vậy mà bây giờ chỉ với một câu “ Tôi thật sự không thích thú việc hẹn hò với anh” là chấm dứt tất cả.

Không, trò chơi này anh đã lấn vào quá sâu đến nỗi không còn đường về nữa rồi. Nếu cô ép, anh sẽ mặt dày đến cùng

“ Uhm. Xem nào nếu anh nhận lời thì trái tim sẽ rất đau. Nếu không nhận lời thì được ở bên em. Em nghĩ anh sẽ lựa chọn cái nào.”

“ Đây không phải là vấn đề được hay không được, là tôi không thể nào?”

“ Nếu em còn không nhận lời, anh sẽ đứng lên loan báo cho cả trường này biết đấy.”

>0< “=”>

“ Hứa Thanh, cho anh một cơ hội đi. Nếu chúng ta thật sự không có kết quả, anh sẽ từ bỏ.”

“ ... Anh cam đoan chứ.” Hứa Thanh lưỡng lự

“ Anh cam đoan.” Tất nhiên là anh đang nói dối, em thật khờ.

“ Được... Em nhận lời.”

“ Được rồi, giờ thì em ăn hết chỗ thức ăn này đi, còn anh sẽ xử lý đồng Mỹ này. Thật là, bỏ bèo gì cơ chứ.”

80. Chương 80: Tại Sao Anh Phải Hoàn Hảo Đến Vậy

Đối với anh, cô chỉ có thể dùng một từ “ Bất lực”

Những bạn nữ cùng khóa với Hứa Thanh thật sự ghen tỵ với cô đồng thời bất mãn, tại sao Hứa Thanh có một người bạn trai tuyệt vời đến như vậy mà cô không biết trân trọng.

Tất nhiên là cô không dám trân trọng rồi. Mục đích của cô là để cho anh từ bỏ cô mà. Bản thân cô đã điều tra mà không có tỷ thu hoạch nào, rốt cuộc là ai đã nhả tin Được cho Kỳ Phong cơ chứ.

“ Em đang suy nghĩ gì vậy?”

Hứa Thanh bất chợt ngẩng đầu lên, đâu còn ai khác ngoài anh. Cô thật ghét cái cảm giác này quá, bản thân vốn dĩ nhìn thấy anh đều có một cảm giác xao xuyến lạ lùng, vậy mà lần nào cũng phải trả bài với anh

“ Em đang suy nghĩ gì, anh nói vậy không phải là cũng đi luôn rồi sao.”

Kỳ Phong mặt trầm tư, tại sao lúc nào cũng là anh làm cô bực mình vậy

“ Anh xin lỗi. Em có muốn uống gì không.”

Suy nghĩ lóe lên trong đầu Hứa Thanh

“ Sữa chua.”

“ Ăn sữa chua coi chừng buốt óc đấy.” Anh nói, giọng trêu đùa

“ Buốt hay không là việc của em.” Cô thản nhiên nói, mặc cho ánh mắt không hài lòng của những người xung quanh.

Kỳ Phong không phản ứng gì, thản nhiên đi mua sữa chua cho cô. Nhưng đến khi về, Hứa Thanh lại giả giọng kêu buốt và đòi đổi sang nước hoa quả. Cứ thế đi đi lại lại 4 lần. Những người xung quanh chỉ còn nước chán nản nhìn anh chàng đẹp trai tội nghiệp miệng vẫn luôn nở nụ cười.

“ Kem của em đây.” Kỳ Phong nhẹ nhàng đặt xuống bàn. Đến lần này thì cô cũng mặt dày hết nỗi rồi

“ Diệp Kỳ Phong, anh rốt cuộc là muốn gì đây.”

Kỳ Phong ngơ ngác nhìn Hứa Thanh nở đóa rồi khẽ mỉm cười

“ Anh muốn em.”

“ Cái gì?”

“ Anh muốn em yêu anh, chấp nhận anh.”

“ Ha, từ đầu đến giờ là bốn lần rồi. Bốn lần tôi kêu anh đổi đồ uống rồi, lần nào cũng là vì những lý do không đâu. Chẳng lẽ anh không thấy giận hay sao, hay ít nhất là thấy tôi đáng ghét.”

Anh khẽ chau mày vờ suy ngẫm. Đáp án vốn đã có, cô không nên hỏi anh như vậy

“ Không đáng ghét một chút nào. Ngược lại, anh còn thấy em rất đáng yêu nữa. Hứa Thanh, chỉ cần là em thích, anh sẽ làm cho em. Tất cả mọi chuyện trừ việc chia tay với em.”

Hứa Thanh cắn môi, cô thật muốn nổi điên mà. Không còn lời nào để nói, Hứa Thanh vùng vằng bước ra khỏi quán, để lại một mình Kỳ Phong ngồi đó. Anh không đuổi theo, không muốn để cô nhìn thấy anh lại tiếp tục bực tức. Stress không tốt cho sức khỏe một chút nào.

Kỳ Phong ngồi đó nhìn 4 món đồ: Sữa chua, nước hoa quả, nước siro và cuối cùng là kem. Thật sự anh cũng cảm thấy đang thương cho chính mình. Vì cô mà lòng tự tôn của bản thân đã bị anh ném sang một bên.

Một cô phục vụ bàn khẽ lại ngồi cùng bàn, đối diện anh

“ Để tôi mời anh uống cái gì nhé.”

Kỳ Phong đưa mắt nhìn lên và chưa đến 5s sau, cô phục vụ bàn đứng lên bỏ cuộc. Trời ạ, đây có thật là người đàn ông vừa rồi cô trông thấy không. Ánh mắt sao có thể lạnh tới như vậy.

~0

~Đang ngồi không thì nhận được tin nhắn của Kỳ Phong, Meladine nhẹ nhàng rời khỏi phòng mà không nói với Hứa Thanh một tiếng

“ Ken!”

“ Hey, Mel.”

“ Có chuyện gì vậy?”

“ Uhm, bạn đưa giúp Elaine cái này hộ mình với.”

“ Đây là gì vậy?”

“ Mỳ Ý”

“ Ồ, vậy mà mình tưởng chiều này Elaine đi ăn với bạn rồi?”

“ Khi mình mời, cô ấy kêu không đói. Nhưng sau đó bụng thì kêu ọc ọc... Với cá tính của cô ấy, cô ấy chắc sẽ không đi ăn đâu, sợ bắt gặp mình. Mình đã mua hai suất rồi, cậu cứ kêu là cậu mua về ăn là được.”

“ Oh” Meladine quay đầu bước về phòng, nhưng được nửa bước thì quay lại nhìn anh “ Nếu cô ấy không yêu cậu thì cậu cũng không nên nín kéo làm gì.”

Kỳ Phong khẽ nhún vai rồi quay đầu bước đi. Anh không thể nói với Meladine rằng anh thật sự không thể buông Hứa Thanh ra. Chưa bao giờ trong đời anh thấy bản thân ích kỷ đến như vậy, nhưng thật sự, lý trí của anh không thắng nổi tình cảm nữa rồi.

...

“ Elaine à, lại ăn đi, mình mua mỳ Ý về rồi này. Lại đây ăn đi”

Hứa Thanh vui vẻ rời người khỏi bài luận

“ Thật sao, trúng tử mình rồi!!! May quá, mình lại đang đói.”

Mel thật phần khởi trước dáng bộ ăn ngon lành của Hứa Thanh, nhưng cô tinh ý nhận ra những giọt nước mắt khẽ chảy trên mặt bạn

“ Elaine, sao vậy. Mỳ này cay lắm sao.”

“ Không có gì, tại bụi bay vào mắt mình thôi.”

Mel đành ầm ờ cho qua, cô biết Hứa Thanh không muốn trả lời. Ăn xong, hai người lại quay lại với công việc riêng của mình. Đang ngồi gặm quyển sách, Mel bất chợt ngẩng đầu lên hỏi Hứa Thanh

“ Elaine, mình thấy cậu là đừng đối xử với Ken như vậy được không.”

Những ngón tay lướt trên bàn phím của Hứa Thanh khẽ dừng lại “ Đối xử như thế nào cơ?”

“ Thì, cho dù cậu không thích người ta, cũng không nên tàn ác với anh ấy như vậy.”

“ Woa, mình vốn như thế nào sao qua lời cậu lại thành người xấu xa đến vậy hả. Không phải Ken vẫn luôn mỉm cười sao...”

“ Nhưng đâu có nghĩa là anh ấy không khóc trong lòng. Suy cho cùng anh ấy vẫn thật lòng yêu cậu mà. Anh ấy đã làm gì đến nỗi cậu phải ghét chứ. Một người vừa đẹp trai, vừa tài năng đến như vậy...”

“ Vậy thì mình tặng cho cậu nhé.” Hứa Thanh bõn cợt

“ Được thôi. Mình chỉ sợ đến lúc đấy cậu lại thấy hối hận thôi.”

Nói xong cả hai cũng cười khi để đến vài giây sau đó là một khoảng lặng kéo dài. Hứa Thanh mệt mỏi đặt mình xuống giường. Câu nói cuối cùng Mel nói trước khi đi ngủ vẫn vang vọng bên tai cô “ Tại sao không thể cho bản thân một cơ hội?”

Phải rồi, chính bản thân cô cũng tự hỏi tại sao. Vì tình yêu với Tuấn Phong ư, vì cảm giác tội lỗi với anh... Không tất cả đều xuất phát từ sự ích kỷ của cô, cô sợ sẽ phải một lần nữa khơi dậy nỗi đau chưa bao giờ tắt trong lòng.

...

“ Hứa Thanh, để anh bê cho.”

“ Được rồi, không nặng mà.”

“ Dù không nặng cũng đưa cho anh đi, ưu tiên phụ nữ mà, đặc biệt khi em là cô gái của anh.”

Luống cuống thế nào, cả chồng sách trong tay lại rơi xuống đất. Kỳ Phong khom người xuống nhặt, trong khi Hứa Thanh đứng đó nhìn anh

“ Không phải anh có giờ y sao. Chạy đến bê giúp em làm gì, sẽ muộn đấy.”

Kỳ Phong khẽ nhìn cô bằng ánh mắt tinh nghịch “ Thế nào, giờ mới để ý lo cho anh sao. Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Trời ạ, anh đang trêu đùa cô sao. Hành hạ cô với bát mỳ tối qua còn chưa đủ... Tại sao anh phải hoàn hảo đến vậy chứ. Sao anh không ngu dốt, xấu trai hay có thói quen xấu nào đó? Tại sao anh lại thấy cô đáng yêu khi cô tỏ ra đáng ghét nhất mức có thể? Tại sao?

Hứa Thanh giằng lấy chồng sách trong tay Kỳ Phong

“ Anh mau về lớp học đi. Chiều nay, 6h, chờ em ở Lapa N Re.”

Ps: Chương tiếp theo ing soon...

81. Chương 81: Quá Khứ Dội Về.

Hứa Thanh thậm chí còn không nhớ rõ là chuyện gì đã xảy ra từ khi cô đồng ý cho Kỳ Phong một cơ hội hay cho chính bản thân mình một cơ hội. Chà, chẳng phải cô trong tương lai đang hạnh phúc bên người

chồng của mình và tàn nhẫn bắt cô ở hiện tại trong quá khứ tàn nhẫn lừa dối Tuấn Phong. Mỗi lần ánh mắt của anh khi nhìn cô chết, Hứa Thanh không khỏi nhận một cái ớn lạnh. Toàn bộ cơ thể cô không ngừng run lên bần bật. Ai mà tin được cô đã hành hạ trái tim một vương gia cao ngạo, người chiếm giữ trái tim cô một cách lạnh lùng như vậy.

“ Hứa Thanh, em có sao không vậy.” Kỳ Phong lo lắng khi thấy cô đứng bên cạnh mà người cứ run lên. Theo thói quen nghề nghiệp, anh vội vàng kiểm tra những dấu hiệu

“ Được rồi, em không sao mà. Anh thật là, em ghét bị coi như người bệnh lắm đấy.”

“ Được rồi.” Anh khẽ cười, một nụ cười tỏa nắng khiến người khác, được nhắc đến ở đây chính là cô, ngây ngất. “ Em thật khó chiều. À, phải rồi, anh mua cho em cái này.”

Kỳ Phong đưa đến trước mặt Hứa Thanh một chiếc hộp và chỉ cần nhìn qua cũng biết : Tiffany. Cô đoán đây là một chiếc vòng cổ. Hứa Thanh nhẹ nhàng tiếp nhận chiếc hộp từ tay anh, chậm rãi mở ra. Là một chiếc lắc chân bằng vàng trắng rất tinh tế và đắt tiền. Trên đó treo ba ký hiệu nhỏ xinh K, S2, E (chính xác là trái tim nhưng mèo chẳng biết viết như thế nào >-<). là=“” tên=“” viết=“” tắt=“” của=“” cô=“” và=“” anh.=“” hứa=“” thanh=“” khẽ=“” mỉm=“” cười=“” hạnh=“” phúc=“” nhưng=“” nụ=“” cười=“” nhanh=“” chóng=“” tắt=“” lịm=“” trên=“” môi=“” cô.=“” wait...=“” what?=“” một=“” cái=“” lắc=“” chân...=“” cái=“” quai=“” gì=“” thế=“” này.=“” tại=“” sao=“” không=“” phải=“” là=“” một=“” cái=“” vòng=“” cổ=“” mà=“” là=“” một=“” cái=“” lắc=“” chân.=“” tại=“” sao=“” lại=“” là...=“” chiếc=“” lắc=“” chân=“” trong=“” tay=“” hứa=“” thanh=“” run=“” run=“” khiến=“” kỳ=“” phong=“” đơ=“” người.=“” thật=“” kỳ=“” lạ.=“” chỉ=“” một=“” hạnh=“” động=“” nhỏ=“” của=“” cô=“” thôi=“” cũng=“” đủ=“” gay=“” nên=“” những=“” phản=“” ứng=“” khác=“” thường=“” nơi=“”>

“ Hứa Thanh, em không sao chứ, để anh đeo vào cho em nhé.”

Anh nói rồi nhẹ nhàng lấy chiếc lắc ở tay Hứa Thanh đeo vào chân cô. Hứa Thanh ánh mắt một chút cũng không rời khỏi hành động của Kỳ Phong, cô đáp ứng

“ Anh... không nên mua món quà đắt như vậy.”

Kỳ Phong ngẩng mặt lên, đôi môi anh dán chặt vào môi cô. Môi lưỡi dao nhau cho đến khi cả hai không hô hấp nổi. Hứa Thanh hốt hển đẩy anh ra

“ Với anh thì em mới là thứ đắt nhất, bảo bối vô giá.”

Mặt Hứa Thanh đỏ dần lên, cô đáp ứng

“ Em đã nói dừng hôn em như vậy mà. Chúng chỉ mới hẹn hò được một tuần thôi.”

“ Đã một tuần rồi sao, vậy mà anh nghĩ mới chỉ là ngày hôm qua” Nói xong anh tiến người nhẹ nhàng thơm lên má cô. Đúng lúc đấy cánh cửa bật mở. Là Mel. Hiểu rõ tình hình, cô nói vội

“ Xin lỗi, mình không có nhìn thấy cái gì đâu. Các cậu. ừm... cứ tiếp tục đi nhé.”

...

Hạnh phúc ở bên anh khiến Hứa Thanh thật sự mất khái niệm về thời gian. Hai năm, là hai năm đã trôi qua, hai năm anh và cô luôn bên nhau, trở thành sự ngưỡng mộ của mọi người trong trường và tất nhiên là những người nhìn thấy họ.

“ Vậy đây là căn hộ anh mua à.”

“ Uhm... thuê... Chúng ta không thể mãi tiếp tục chịu cảnh bị bắt gặp trong phòng được.”

Câu nói của anh không khỏi làm Hứa Thanh thấy thẹn

“ Chúng ta bị bắt gặp cái gì trong phòng chứ.”

“ Một người đàn ông đẹp trai như anh bị bắt gặp trong phòng của một cô gái...”

Giỏi thật, anh dám trêu cô cơ đấy. Hứa Thanh đứng đó chống nạnh

“ Một cô gái như thế nào cơ?”

Để xem, anh dám nói cô là một cô gái như thế nào. Đừng quên, anh là người theo đuổi cô trước nhé. Kỳ Phong chậm rãi tiến lại gần cô, rút ngắn khoảng cách giữa hai người. Cho đến khi khoảng cách đó khiến Hứa Thanh ngượng ngùng không khỏi quay mặt đi. Tay Kỳ Phong nâng chiếc cằm cô lên, xoay về phía mình.

“ A wonderful girl.”

Ngay sau đó, hai người chìm đắm trong nụ hôn. Lửa cháy cuồng nhiệt khiến Hứa Thanh có phần ngỡ ngàng. Suốt hai năm nay, nụ hôn của hai người chưa bao giờ cuồng nhiệt như thế này. Nụ hôn của anh luôn mang theo sự trân trọng. Anh trân trọng cô, cô biết. Nhưng giờ đây, đây là nụ hôn thể hiện sự chiếm hữu của một người đàn ông. Bàn tay anh di chuyển, lần vào trong lớp áo, tiến đến vùng mềm mại của cô... Lý trí của Hứa Thanh mất dần đi...

Một làn gió lạnh thổi qua tạt lại ý thức của cô. Hai người sớm đã ở trên giường từ lúc nào, chiếc áo khoác của cô đang nằm trên sàn và chiếc áo trên người đã cởi quá nửa và của anh thì hoàn toàn show ra cơ bụng 6 múi. Nụ hôn của Kỳ Phong tiến gần ra sau gáy cô, châm lên ngọn lửa cuồng nhiệt. Nhưng tất cả chỉ như một cơn gió. Trong màn đêm, cơn gió đưa hình ảnh của anh trở về. Hàn Tuấn Phong, vị vương gia lãnh khốc kiêu ngạo của cô. Căn phòng đã nổ, hơi thở cô yếu dần, những giọt nước mắt nóng hổi rơi vào má cô. Nỗi đau mà cả anh và cô đều cảm nhận lúc đó, khi hai trái tim như hòa vào một.

“ Tuấn Phong, Hàn Tuấn Phong, sao lại có thể là anh.” Hứa Thanh khẽ rên rỉ.

Trong cơn cuồng nhiệt, Kỳ Phong hạnh phúc biết bao khi nghe cô gọi tên anh. Khoan đã, là Tuấn Phong, Không phải Kỳ Phong. Hàn... Tuấn... Phong.

Kỳ Phong đờ người, những nụ hôn tắt lịm. Phải mất một lúc lâu, anh mới có đủ can đảm để đối mặt với cô, giọng cứng ngắt

“ Hứa Thanh... em... gọi tên ai vậy. Là ...”

Chúa ơi, cô đang làm gì thế này. Cô đang phản bội Tuấn Phong, người đàn ông đã trao trọn trái tim và sinh mạng cho cô, người đàn ông đã từng là người quan trọng nhất của cô. Đứa con của cô, phải rồi, cô đã có một đứa con và đánh mất nó...

Ba...

Kỳ Phong đón một cái tát. Cái tát không hề mạnh nhưng nó như lưỡi dao, từng đợt cửa vào trái tim anh. Hứa Thanh cũng không tin nổi hành động của mình. Trước tình huống khó xử này, Hứa Thanh vội vàng đứng dậy, đẩy anh ra. Chạy nhanh đi nhặt áo khoác và túi xách của mình.

Không, anh không thể để cô lại một lần nữa biến mất. Kỳ Phong vội vàng đuổi theo, ra đến cửa thì bắt kịp cô.

“ Hứa Thanh...” Nói gì đây, giờ phút này anh cũng không biết bản thân phải nói gì nữa.

“ Kỳ Phong, buông em ra. Xin anh đấy.”

Hứa Thanh hất mạnh tay Kỳ Phong vội vã chạy đi. Trên đường, những người xung quanh không khỏi hướng sự chú ý vào một cô gái, nước mắt lã chã, quần áo có phần xộc xệch, chạy như bay trên con đường đêm.

Còn lại một mình trong gian phòng, anh tiến đến ngã người lên giường. Thái độ của cô, cái tát, cách cô hất tay anh bỏ chạy... Tất cả để lại trong lòng anh một khoảng trống. Anh thật tự trách mình, rõ ràng cô không phải là người con gái dễ dãi. Vậy mà anh, khỉ thật, nếu trước đó Rich không rủ anh uống một chút bia. Kỳ Phong biết rõ tác hại của bia nhưng tâm trạng của anh lúc đó thật tốt lắm.

Kỳ Phong lần đầu tiên nhận thấy, đêm lại có thể cô đơn, lạnh lẽo, trống trải đến nhường này. Anh dần chìm vào giấc ngủ với cái tên Hàn Tuấn Phong cứ vang vọng trong óc.

....

Kỳ Phong dần tỉnh dậy, anh vội vàng thay quần áo tiến vào trường học. Hôm nay bằng mọi giá anh phải xin lỗi cô và được cô tha thứ. Một đêm trải qua cái cảm giác bị cô giận rồi bỏ rơi với anh là quá đủ rồi.

Lịch học của cô anh sớm đã thuộc lòng. Kỳ Phong không do dự tiến bước về lớp Anh Văn, nhưng tìm hoài mà vẫn không thấy cô.

“Ken!” Tâm trạng của anh lóe lên niềm vui nhưng hạ xuống ngay sau đó. Hứa Thanh không gọi anh như vậy bao giờ

“Mel, cậu có thấy Elaine đâu không? Tôi tìm mãi mà không thấy cô đâu?”

“Elanie?”

“Ya.”

“Uhm... Cô ấy... bỏ đi rồi. Cô ấy không nói với cậu sao?”

“Bỏ đi?” Giọng Kỳ Phong cứng lại

“Uhm, tối qua lạ lắm, cô ấy chạy về rồi lập tức thu dọn đồ đạc. Hình như..., Mel lưỡng lự, hình như, cô ấy bị cưỡng hiếp thì phải.”

82. Chương 82: Năm Gặp Lại

Cưỡng hiếp... ha, thật đáng cười mà. Anh trao trọn cho cô trái tim mình, chân tình của anh và giờ đây anh trở thành người cưỡng hiếp cô. Thế giới này thật lắm chuyện hài hước

“Ken... cậu không sao chứ. Cậu đừng nói với mình, đàn ông Phương Đông các cậu chỉ vì bạn gái mình bị cưỡng hiếp mà từ bỏ người mình yêu chứ.” Mel luống cuống, cô không tin tình cảm của Ken lại nông cạn thế.

Trời đất, thật là, cái cô gái này. Đợi lúc nào tốt nghiệp chắc anh phải viết cho cô đơn khám não mất.

“Mel.”

“Hm-Mm”

“Mình chính là tên cưỡng hiếp cô ấy đấy. Chỉ đáng tiếc, là cưỡng hiếp không thành.”

Nói xong, anh quay người bỏ đi, cố gắng giữ chặt thứ đang muốn đè nát trái tim mình. Nước mắt, tại sao lại không thể chảy ngược vào trong

Kỳ Phong vẫn tiếp tục cuộc sống của mình như mọi khi, gần như không một chút xáo động.

Meladine đã nhiều lần lo lắng, cô không nghĩ rằng Ken sẽ ổn khi Elaine bỏ đi, chỉ là cô hoàn toàn bị thuyết phục. Lần cuối cùng cô thấy Ken trong màu tối là 2 ngày sau khi Elaine bỏ đi. Ken không lên lớp, tâm trạng có thể nói là cực kỳ xấu. Anh... nói chính xác là không làm gì cả. Nhưng ngay ngày hôm sau, đập vào mắt Mel là một Ken tươi mới như bao nhiêu chàng trai năng động trong trường vậy. Và điều lạ chính là Ken gần như đã hẹn hò với toàn bộ học sinh nữ trong trường này thì phải... Tất nhiên là trừ cô.

Đó chính là điều khiến Mel thấy lạ nhất, cô từng rất hâm mộ tình yêu anh dành cho Elaine và càng không thể tin anh có thể thay đổi nhiều như vậy. Tất nhiên là họ vẫn là bạn, xét đi xét lại, tư tưởng của cô cũng không quá quan trọng vấn đề. Với cô hẹn hò là cách tìm ra một người phù hợp với mình, người có thể cùng mình xây dựng một gia đình hạnh phúc.

....

“Thưa Chủ tịch (Cái này viết tắt cho Chủ tịch nước nhé), đến giờ cho cuộc hẹn của người rồi.”

“Oh, Được rồi. Elaine Đây là một cuộc họp quan trọng với Tổng Thống Mỹ. Hãy chắc chắn rằng cô sẽ không đặt nhầm vị trí một từ nào!”

Lời nói nghiêm nghị cũng toát ra từ một người như thế. Chủ tịch nước Trung Quốc, Diệp Hạo Thiên (vị này không có thật đâu nha mọi người.), một con người sắt đá, đúng mực và cũng đúng với vị trí của mình.

“ Sẽ không đâu thưa ngài. Suốt 3 năm qua và tôi chưa từng làm ngài thất vọng và sẽ không trong tương lai.”

Theo bước chân của Chủ tịch, Hứa Thanh nhớ lại mình của 3 năm trước, khi cô tập tễnh bước xuống từ sân bay vào lúc 5 giờ sáng. Đó chính là kết thúc của tất cả, cô và anh. Cô thề, cô có thể làm mọi thứ nhưng không phải đến với anh. Cái bóng của quá khứ đã đè nặng lên tương lai của cô, sớm đã nghiền nát tương lai của cô. Cô phải trả giá cho việc làm của mình, một cái giá quá đắt.

Hứa Thanh nộp đơn xin làm cho chính phủ, và với thành tích của bản thân, cô đã được tuyển. Phiên dịch viên cho Chủ tịch và cũng là ... người bên cạnh của ông. (Xin đừng ai hiểu theo nghĩa đen nhé). Trong ba năm, cô đã đạt được sự tín nhiệm của ông và ... một công việc. Suốt ba năm, cô làm việc chăm chỉ hơn bất cứ ai. Dù Đại diện mỗi nước đều có một phiên dịch viên với tiếng nói chung trong hội nghị là Tiếng Anh nhưng Hứa Thanh lại ngồi mày mò những ngôn ngữ khác. Tiếng Nhật, Tiếng Pháp, Tiếng Nga, Tiếng Đức. Cô không thể gọi là thông thạo tất cả nhưng cũng đủ để giao tiếp. Hứa Thanh làm tất cả, tất cả mọi thứ để không chạm vào nỗi đau.

Cuộc họp kết thúc một cách tốt đẹp. Tổng Thống Mỹ có vẻ yêu thích cô hơn là phiên dịch viên từ Hoa Kỳ. Lý do, thì đến bản thân cô cũng không rõ lắm, có lẽ vì cô là phụ nữ chăng. Điều này chẳng có nghĩa gì cả...

“ Well, Elaine, cuộc họp đã kết thúc một cách tốt đẹp. Và ta phải cảm ơn cô rồi”

“ Vâng. Cảm ơn Chủ tịch.”

“ À, phải rồi. Thằng con bất hiếu của ta hôm nay từ Mỹ trở về. Phiên cô ra sân bay đón nó. Ông Cửu sẽ đi cùng cô. Ông ta đã chăm sóc nó từ nhỏ đến lớn, hai người chắc chắn sẽ nhận ra nhau thôi.”

Nhìn trong mắt Hứa Thanh có tia nghi hoặc, ông tiếp lời.

“ Elaine, ta muốn cô tiếp xúc với nó vì muốn nhờ cô một việc. Ta đã đề cập đến việc nó là đứa con duy nhất của ta và cũng là thằng bất hiếu chưa.”

“ Nếu tôi nhớ không nhầm thì hình như mới đề cập đến phần bất hiếu thôi ạ.”

“ Ta muốn cô thuyết phục nó.”

....

Sân bay Bắc Kinh tấp nập người. Hứa Thanh cùng Ông Cửu đứng ở khu vực đón người. Thái độ cô vốn chẳng chút hào hứng, nay lại càng thờ ơ. Cô ngồi lờ máy ra xem lại lịch trình

“ A, cậu chủ kia rồi.”

Lời nói từ người quản gia phúc hậu hướng sự chú ý của Hứa Thanh theo hướng ngón tay ông chỉ, là một thanh niên chừng hơn 25 tuổi, dáng người cao ráo. Còn gương mặt thì cô nhìn chưa rõ. Ông Cửu ghé thật, ngoài 50 rồi mà mắt con tinh hơn cô.

Hứa Thanh cũng chẳng chú tâm đến người đấy lắm, mắt cô lơ đãng nhìn xung quanh sân bay cho đến khi âm thanh vang lên bên tai

“ Cậu chủ đã về rồi.”

Theo thói quen giao tiếp, Hứa Thanh đưa tay lên ngang mặt, sẵn sàng ngẩng mặt lên với một nụ cười rạng rỡ đầy thiện cảm để hoàn thành cái bắt tay

“ Xin chào, tôi là Phiên dịch viên của Tổng Thống, Elaine.”

Người con trai bình thản rút chiếc điện thoại từ trong túi ra, đọc lại tin nhắn của cha anh

/Ông Cửu sẽ đón con ở sân bay, ngoài ra sẽ còn một người nữa./

Anh khẽ đưa tay, hờ hững nắm lấy bàn tay của cô

“ Diệp Kỳ Phong, không nói chắc cô cũng biết. Cô chính là một người nữa đi cùng với Thiếu Cửu tới đón tôi.”

Cái bắt tay nhanh chóng được thực hiện và cũng tốc độ, nhanh chóng kết thúc

“ Vâng, chính là tôi.”

....

Chiếc Roll Royce bắt đầu lướt đi. Không hiểu là đa cảm hay nhạy cảm, cả người lái xe và Ông Cửu đều cảm nhận được không khí nặng nề trong xe, toát ra chủ yếu từ hai người đang ngồi hàng ghế sau.

Dường như người duy nhất không nhận thức ra điều này chính là hai người đó. Cả hai người dáng vẻ đều rất bình thản, hơi thở đều đặn, nhịp tim ở ngưỡng an toàn, gương mặt thậm chí có phần tươi vui.

Trải qua cảm giác như vậy suốt nửa tiếng, không hiểu sao, Ông Cửu một mực đưa tay lên ấn nút, một màn che dần xuất hiện phân cách hai buồng xe. Phù, cuối cùng không khí cũng thoáng được một chút.

83. Chương 83: Người Quen Gặp Lại

Cộc! Cộc! Cộc

Cánh cửa phân cách hai buồng xe được hạ xuống một nửa

“ Vâng, cậu chủ.”

“ Uhm... Thú vị đây... Tôi có một câu hỏi? ”

“ Bất cứ thứ gì cho cậu, cậu chủ”

“ Uh hmm. Sao ... cái màn che lại được bật lên.”

“ Well. Là do tôi bấm nhầm nút thôi mà. Cậu chủ, hà, tuổi già... đãng trí.” Ông Cửu dùng ngón trỏ tay quay vài vòng xung quanh đầu

10s yên lặng trôi qua và Kỳ Phong là người phá tan khoảng trống

“ Và... ông không có ý định hạ nó xuống...?”

“ Oh, well, luôn và ngay đây cậu chủ.”

Giây phút yên lặng đã trôi qua nhường chỗ lại cho không gian nặng nề. Hứa Thanh vẫn giữ nụ cười trên môi, một điều không thể thiếu trong những lần gặp gỡ, một quy tắc cơ bản của giao tiếp. Cô đã không sai, lựa chọn rời bỏ anh là một lựa chọn đúng đắn. Anh đã không còn là người đàn ông theo đuổi cô 3 năm về trước nhưng cam đoan vẫn là vị bác sĩ trẻ tuổi hấp dẫn đến chết người. Mục đích đã đạt được nhưng tại sao trong lòng cô lại vương vấn nỗi buồn vậy.

Dù đôi lúc bạn không thích người khác nhưng cảm giác được theo đuổi không thích sao. Người đó khiến bạn cảm thấy mình thực sự đặc biệt, dường như lúc đó bạn là trung tâm của vũ trụ. Và rồi, đột nhiên người đó không còn quan tâm đến bạn nữa, thậm chí là coi bạn như người xa lạ, cái cảm giác đột nhiên trống vắng, nuối tiếc dù bạn thật sự không thích người ta. Đúng vậy, chính là cảm giác này. Hứa Thanh thà tự nhận mình ích kỷ còn hơn chấp nhận giả thiết thứ hai. Không, tình cảm giữa cô và anh là số không. Hai năm đó tất cả cô đối với anh chỉ là

... thương hại...

Kỳ Phong đã hiểu rõ tại sao cô chấp nhận anh. Thương hại ư, cái này, anh không cần. Anh tuyệt đối sẽ không đánh rơi lòng kiêu hãnh của mình với người con gái chỉ có thể dành cho anh thứ gọi là thương hại... Ngay sau khi khẳng định được đưa ra, một mâu thuẫn bắt đầu. Anh nhớ khoảng thời gian hai năm đó, anh

không dui mù, anh sớm đã nghĩ tình cảm cô dành cho anh chỉ là sự thương hại. Và dường như trong khoảng thời gian đó, thương hại là quá đủ để khiến anh hạnh phúc.

Ông Cử thở phào nhẹ nhõm khi chiếc xe dừng lại trước dinh thự của Chủ tịch. Hai người phía sau xe quả thật rất giỏi trong kinh nghiệm giao tiếp, nếu không phải là ông, khó có thể nhận ra mối quan hệ đặc biệt giữa họ. Nói là đặc biệt vì ông cũng chưa biết rõ đó là mối quan hệ gì.

Theo thông lệ, Hứa Thanh đưa Kỳ Phong về phòng của anh và thực hiện yêu cầu của Chủ tịch, thuyết phục anh. Nói là đưa về cũng không đúng, là theo sau. Đây là căn phòng anh đã ở hai mươi mấy năm. Cô chưa vào đây bao giờ và ấn tượng khi bước vào là sạch sẽ, ngăn nắp, đơn giản mà sang trọng, có tầm nhìn ra ngoài rất đẹp.

Phịch!

Kỳ Phong đặt chiếc vali nhỏ xuống giường

“Cha tôi chắc không nhờ cô dẫn đường về căn phòng mà tôi đã ở mười mấy năm rồi chứ.”

“Rất tinh ý. Chủ tịch muốn nhờ tôi thuyết phục anh...”

“Từ bỏ nghề bác sĩ và đi theo con đường của ông.”

“Uhm. Về cơ bản...thì đúng là như vậy.”

Kỳ Phong bình thản ngồi xuống giường, hai tay chống ra sau lưng, mắt nhìn qua cửa sổ.

“Được rồi đấy, bắt đầu thuyết phục đi. Biết đâu chừng tôi lại nghe theo.”

Hứa Thanh khẽ mím môi rồi tiếp lời, một cái gì đó đang thôi thúc trong cô, phải rồi là vị vương gia cao ngạo nắm quyền lực trong tay.

“Thật ra, tôi cũng không biết phải thuyết phục anh như thế nào và bản thân cũng không muốn anh từ bỏ công việc mà anh yêu thích. Chỉ là, nếu như anh quyết ý thì tôi chẳng thể thuyết phục nổi và nếu như anh cảm thấy mình không phù hợp với nghề này thì con đường của cha anh là một sự lựa chọn không tồi.”

“...”

“Vậy tôi xin phép.”

Cánh cửa vừa khép lại, vốn dĩ phải bước tiếp nhưng chân bước không nổi, cô khẽ dựa người vào cánh cửa. Cô cảm thấy hối hận, quay người lại nhưng cánh tay cô bất động trên nắm cửa. Chẳng phải cô ở tương lai sẽ hạnh phúc bên người chồng của mình – một bác sĩ vì cứu cô đã vô tình cứu nhân loại. Nhưng cô không muốn người bác sĩ đó là anh, không thể là anh. Chính vì vậy, nếu cô không thể thay đổi tương lai thì có thể loại đi một khả năng. Anh không thể là bác sĩ.

Thời gian trôi qua nhưng tình cảm vẫn còn. Hai năm ở bên anh, cô biết anh luôn say mê với nghề này, sao cô nỡ nhẫn tâm thuyết phục anh từ bỏ nó. Nếu như anh còn tình cảm với cô, vì cô mà từ bỏ thì cô thật là một kẻ đáng chết. Khoan, cô đang tự huyễn mình sao, anh sao có thể còn tình cảm với người phụ nữ như cô được chứ. Cô đã tổn thương anh rất nhiều.

Lý trí và tình cảm liên tục tranh đấu trong cô. Nhưng cuối cùng, cánh tay cô cũng hạ xuống, Hứa Thanh nhẹ nhàng bước đi. Không phải vì cô đã có đáp án, mà trận chiến giữa lý trí và tình cảm vẫn còn chưa kết thúc, cô chưa thể đưa ra quyết định.

...

“Thế nào rồi, cô thuyết phục được nó chứ.” Hạo Thiên hỏi cô, mắt không rời đồng tài liệu trên bàn

“Uhm, tôi đã cố thuyết phục còn kết quả thì...”

“Được rồi, tôi biết cô đã làm hết sức. Tôi đã thử nhiều cách thuyết phục nó suốt mười năm còn không được...”

Cộc!Cộc!Cộc!

“Vào đi”

Một bóng người bước vào nhưng cô không để ý lắm. Nhưng cô không thể phớt lờ giọng nói vô cùng quen thuộc kia

“ Thưa Chủ tịch, đây là tài liệu mà ngài cần.”

“ Được rồi, Mike, cảm ơn anh. À, phải rồi, Elaine, tôi quên chưa nói với cô, đồng trợ lý mới với cô, Mike.”

Ai đó làm ơn đổ một cốc nước vào người cô đi.

“ Xin chào.”

“ Xin chào.”

”Công việc hôm nay chỉ đến đây thôi, hai người có thể về được rồi.”

“ Cảm ơn chủ tịch.”

...

Hứa Thanh cố gắng bước đi, trong đầu là những mảnh ký ức đang được sắp xếp lại

“ Hứa Thanh.”

Bước chân nhanh dần, Hứa Thanh thăm cầu trông đầu. Làm ơn đừng gọi cô nữa, làm ơn.

“ Hứa Thanh à” Một bàn tay khẽ đặt lên vai cô.

Oh, Tuyệt thật, thì ra không nhất thiết phải gọi tên, họ còn có thể đuổi theo để gọi mình lại, sao giờ cô mới nhận ra điều này nhỉ.

“ A, chào. Lâu rồi không gặp cậu. Cửu Tuấn.”

“ Lúc nãy mình gọi cậu không nghe thấy à?”

“ Ah, lúc nãy cậu gọi mình à. Mình còn tưởng là ai đó trùng tên với mình. Ha.”

“ Uhm. Hình như cậu cố ý tránh mặt mình.”

“ Không, không có chuyện đó đâu, mình sao lại tránh cậu chứ, chúng ta là bạn mà.”

Tất nhiên là mình phải tránh cậu rồi. Không chỉ tránh mà còn là tránh đến không quen thì tốt hơn. Cứ nhớ lại chuyện năm năm trước, Hứa Thanh lại thấy ớn lạnh.

“ Được rồi, Hứa Thanh, mình và cậu đều biết chuyện của năm năm trước mà. Mình thật sự không muốn nhắc lại chuyện đó khi mà thần kinh của mình lúc đó không được ổn định cho lắm. Tuy hơi muộn nhưng dù sao thì... Xin lỗi cậu.”

Ồn chúa, cô còn tưởng rằng...

“ Oh, không sao, mình không thật sự nhớ mà. Xem ra việc điều trị có vẻ hiệu quả đấy chứ...”

Hai người tiếp tục nói chuyện, một lon bia đang tiếp tục bị bóp nát.

84. Chương 84: Quyết Định Bất Ngờ

Hứa Thanh nhẹ bước đến phòng Chủ Tịch, cánh cửa không đóng mà chỉ khép hờ khiến cô vô tình nghe được cuộc nói chuyện bên trong

“ Thăng bé nói vậy sao?”

“ Vâng thưa Chủ Tịch, cậu chủ nói trong cuộc phỏng vấn chiều mai và tại bữa tiệc lớn, cậu sẽ tuyên bố từ bỏ ngành y và nối tiếp con đường của Chủ Tịch.”

Tập tài liệu trong tay Hứa Thanh suýt bị bóp nát.

“ Nghe cứ như là nói dối vậy. Bình thường khi hỏi một đứa trẻ, lớn lên nó muốn làm nghề gì nó sẽ trả lời là muốn làm Tổng Thống, phi công. Cậu trả lời sẽ thay đổi dần theo thời gian đứa bé trưởng thành. Vậy mà khi mới 6 tuổi, tôi đã từng hỏi Kỳ Phong, lớn lên nó muốn làm nghề gì, nó nói muốn trở thành bác sĩ. Suốt hai mươi năm, câu trả lời của nó chưa hề thay đổi vậy mà chỉ trong một chốc...”

“ Chính tôi cũng ngạc nhiên thua Chủ Tịch, tôi ở bên cậu chủ từ bé, cậu chủ chưa từng từ bỏ ý định của cậu chủ. Từ năm cấp hai cậu đã cố gắng nghiên cứu những môn học liên quan đến ngành y, nó như một động lực vô tận, cứ như cậu chủ muốn cứu cả thế giới khỏi bệnh tật vậy.”

Trâm ngâm giây lát, cuối cùng Hạo Thiên mới lên tiếng “ Có lẽ không phải... trong sâu thẳm... có lẽ... nó chỉ muốn cứu duy nhất một người.... một người thực sự quan trọng với nó... mà nó không thể đánh mất.”

Ông Cử nhăn mặt trước lời nói của Chủ Tịch, câu nói này quả thật rất khó hiểu. Những người thân quan trọng của cậu chủ không phải vẫn sống khỏe mạnh sao. Còn người quan trọng mà cậu chủ không thể đánh mất, lại có thể là ai, khiến cho cậu chủ suốt hai mươi mấy năm theo đuổi một mục tiêu.

Hứa Thanh cố gắng hít vào, cảm tưởng như phổi của cô không còn hoạt động nữa.

Cộc! Cộc! Cộc

“ Vào đi.” Hạo Thiên có chút giật mình khi nhìn thấy cánh cửa chỉ khép hờ.

“ Thưa Chủ Tịch, đây là tài liệu của hôm nay.”

“ Được rồi, đặt nó lên trên bàn.”

“ Chủ Tịch, nếu không còn gì nữa thì tôi xin phép.” Cô phải mau chóng bước ra khỏi căn phòng này, bằng không sẽ không có không khí mà thở nữa mất.

“Được rồi.”

Như một phản xạ vô thức, Hứa Thanh đi tìm Kỳ Phong, anh đang ngồi đọc tài liệu trong phòng

“ Tôi nghe nói anh sẽ theo ý Chủ Tịch...”

“ Như vậy thì sao? Không phải đúng theo nguyện vọng của cha tôi sao, hơn nữa, cô cũng đạt được mục đích rồi còn gì?” Anh khẽ bình thản, mỉa mai

“ Không, thật sự, không phải tôi muốn vậy...”

“ Không muốn vậy sao, nhưng trong lòng cô hình như rất muốn đấy.” Kỳ Phong tiếp tục khiêu chiến. Kỳ Phong hiểu rõ, tình cảm hai năm trước không thể chỉ là hư vô, cô hiểu anh yêu thích nghề này đến mức nào và hơn hết, anh hiểu cô. Cô không hề muốn thuyết phục anh từ bỏ nghề bác sĩ. Cái này xem như hành hạ lương tâm ít ỏi tới mức tội nghiệp của cô một chút.

“ Không, tôi không... tôi không muốn anh...”

“ Cô Elaine, từ lúc nào cô lại quan tâm tới quyết định của tôi tới như vậy? Không phải cả hai chúng ta đều hiểu rõ sao!” Anh đẩy nghiến

Hứa Thanh khẽ khụy chân. Cái này đâu phải quyết định, rõ ràng là đang muốn trừng phạt cô mà. Hứa Thanh, mày cũng đáng lắm chứ. So với những gì mày đã làm thì cái này có thấm vào đâu.

“ Vậy tôi xin phép.” Cô khẽ chạy nhanh ra khỏi phòng, dù biết mình có lỗi nhưng cũng thật oan ức.

Kỳ Phong nhìn theo bóng dáng cô khuất dần. Vẫn là như vậy, đã 3 năm rồi, anh vẫn muốn có cô.

...

Hứa Thanh vừa đi, vòng hai tay ôm chặt lấy mình, xem như một sự an ủi.

Thật ra cô nên vui hay nên buồn đây, Kỳ Phong không còn là bác sĩ nữa, điều này có nghĩa anh sẽ tránh ra khỏi định mệnh tương lai của cô. Nhưng anh đang đi theo con đường mà bản thân không hề muốn, tất cả là do cô. Anh đang đi theo con đường của quyền lực và cái đó gợi lại cho cô một ký ức. Không... cô tuyệt đối không thể xem anh như Hàn Tuấn Phong, tuyệt đối không thể.

Có một âm thanh vang vọng bên tai nhưng Hứa Thanh không còn nghe rõ nữa. Cảm giác tiếp xúc với mặt đất mát lạnh cho cô một câu trả lời. Cô vừa mới ngất xỉu.

“ Hứa Thanh, tỉnh lại đi, em có sao không. “ Là Cửu Tuấn, vốn dĩ không phải giọng nói mà cô mong đợi.

Không biết là ngất đi bao lâu, Hứa Thanh chỉ biết mình tỉnh dậy khi trời đã quá trưa, có lẽ cũng 3, 4 tiếng. Có tiếng lạch cạch trong bếp.

“ Hứa Thanh, em tỉnh lại rồi à.”

“ Cửu Tuấn... em...”

“ Ngất ở giữa đường. Cũng may là anh đang đi ngang qua. Anh định đưa em đến bệnh viện nhưng hình như em không thiết tha bệnh viện mấy thì phải, nên anh đưa em về nhà. Bác sĩ khám cho em cũng về được một lúc rồi, ông nói em bị suy nhược quá độ nên mới vậy.”

“ Ah, cảm ơn anh. Thật sự không có anh thì em chẳng biết phải thế nào.”

“ Được rồi, anh mua cháo cho em rồi đây, ăn đi rồi uống thuốc. Còn nữa, anh lật tung cái bếp của em lên mà chỉ thấy mỳ gói các loại là sao, em tình đùa với sức khỏe của mình đây à.”

“ Em không sao mà.”

Sau khi tiễn Cửu Tuấn về, Hứa Thanh quay ra nhìn âu cháo. Chắc, nuốt không nổi mất. Cô cho âu cháo vào tủ lạnh rồi lăn ra giường đi ngủ.

Sập tối, do cái bụng biểu tình, cô không còn cách nào khác ngoài việc buộc bản thân đứng dậy nấu mì ăn. Tay cô vô thức cầm lấy điều khiển ti vi và cái rời bộ não của cô bật ra kênh đó. Chẳng phải bây giờ cuộc phỏng vấn trực tiếp của Kỳ Phong sao. Hình ảnh vừa hiện lên cô không khỏi đưa tay trái lên đánh tay phải của mình

“ Mày đúng là đồ không nghe lời.”

Trên màn hình, hình ảnh tiếp tục chuyển động. Những câu hỏi thông thường được đặt ra, Hứa Thanh tự cười khi thấy những chương trình này khó mà có thể đổi mới phong cách. Kỳ thực có phải có chút nhạt không, vốn biết rõ cuộc phỏng vấn này mục đích là để công khai chuyện anh từ bỏ ngành y mà. Mất Hứa Thanh không rời khỏi nhất cử nhất động của anh trên màn hình.

Ở quá khứ, Tuấn Phong là người đàn ông trong lòng cô, tuy vậy, nếu so với Chiến Cơ, Thiên Hạo thì anh cũng chỉ đứng ở vị trí ngang hàng. Vậy mà trong xã hội hiện đại này, cái xã hội mà mọi người đều cố gắng khẳng định mình Kỳ Phong phải chăng chính là người đàn ông hoàn hảo. Anh đã vươn lên trong vô số những con người có hoài bão đó, còn Tuấn Phong, chàng sinh ra đã là vương gia, thân phận và địa vị vốn không thể đem so sánh với người thường.

Tiếng nước sôi, Hứa Thanh vội vàng quay ra bếp. Vừa ăn bát mỳ, cô vừa tập trung nhìn lên màn hình. Nếu không nhầm thì nội dung chính của cuộc phỏng vấn này sắp được nêu ra

“ Vậy, dự tính trong tương lai của anh là gì. Trở thành một bác sĩ, chữa bệnh ọi người.”

Rất tiếc không phải vậy. Trong lòng tôi lại có một quyết định khác. Tôi quyết định đi theo con đường của phụ thân... Hứa Thanh thầm nghĩ trong lòng. Từ đầu chương trình cô vẫn luôn nghĩ trước câu trả lời của anh và điều đáng buồn là, những lần trước, tiên đoán của cô và câu trả lời của anh đều trùng khớp.

“ Chính là như vậy. Ý định tiếp theo của tôi là làm việc tại bệnh viện Bắc Kinh nhưng hy vọng của tôi là mình có thể chữa bệnh cho thật ít người. Nếu nói bệnh viện như một bách hóa thì đó là bách hóa mong ước đón nhận được ít khách nhất.”

Anh khẽ nở nụ cười nhạt, thật quá hoàn hảo trên màn hình.

Khoan đã... What the???? Tại cô có nghe nhầm không. Đây đâu phải lời từ chối chứ? Không thể nào, chẳng phải sáng nay... cô còn nghe thấy....

“Vây, nhân tiện đang ở trên sóng truyền hình. Anh có một lời khuyên sức khỏe gì với khăn giả không?”

“Ah. Đúng là vậy. Qua đây, tôi chỉ muốn nhắc nhở những người đang xem cũng như với tất cả mọi người. Mỳ ăn liền là một thực phẩm tiện dụng nhưng hoàn toàn không tốt cho sức khỏe, đặc biệt là với phụ nữ. Vì vậy tránh ăn được bao nhiêu, tốt bấy nhiêu!”

“Oh... Ha ha, đây thực sự là một lời khuyên....”

Hứa Thanh đang trong tư thế đưa Mỳ vào miệng nhưng giờ đây, đôi đũa thì rơi xuống mà miệng thì không đóng được. Một tư thế vô cùng không duyên dáng.

Cái gì thế này, cô thật sự choáng váng, tất nhiên là cảm thấy hơi lạnh người khi điều mà – ai – cũng – biết – là – gì – rồi – đấy. Cô đang ăn mỳ và anh khuyên cả nước... Nhưng phần lớn là choáng váng với tin anh quyết định con đường y của mình. Không, không thể như thế được. Chẳng phải khó khăn lắm, cô mới có thể tránh khỏi bánh xe số phận này sao. Chỉ cần người là bác sĩ không phải anh, cô đủ tự tin để tránh xa khỏi mọi bác sĩ trên thế giới này. Nhưng là...

Hứa Thanh thật sự cảm thấy choáng đầu, cái này, đối với cô như một cơn shock vậy.

85. Chương 85: Hiểu Lầm

Hứa Thanh bước vào nơi làm mà không khỏi bối rối, đi đến đâu cũng là những nhóm người đang túm tụm lại. Có lẽ bàn về buổi phỏng vấn hôm qua. Dẫu sao cũng không liên quan đến cô, cô đâu nhất thiết phải sợ hay giật mình cơ chứ. Phải rồi, chẳng liên quan gì tới cô

Hứa Thanh, một lần nữa lại vô tình đứng trước một cánh cửa để mở

“Kỳ Phong, rốt cuộc là con muốn diễn trò gì trước mặt ta đây. Không phải đã sớm nói rồi sao, trong cuộc phỏng vấn con sẽ tuyên bố từ bỏ ngành y mà con lựa chọn mà.”

“Đúng là như vậy. Chỉ là trước đó một lúc, con thay đổi ý định.” Anh thản nhiên nói

Hạo Thiên nhìn anh với ánh mắt của ngày tận thế, nghiêm giọng “Nhưng rốt cuộc là tại sao?”

“Về lý do thì, đơn giản là ... là con không nói với bố được.”

“Kỳ Phong, bố tin rằng bố xứng đáng được nghe lý do, và nghe xem lý do đó có xứng đáng hay không?”

“Lý do đó xứng đáng với con là được. Vậy thì con xin phép.”

Kỳ Phong đứng dậy, mặc kệ cho sắc mặt của cha anh chuyển từ đỏ sang xám rồi phi thẳng sang xanh lét.

Bước chân nhanh nhẹn của Kỳ Phong khiến Hứa Thanh không kịp phản ứng. Phản ứng ở đây có nghĩa là quay người rời đi để loại bỏ chứng cứ nghe lén.

Kỳ Phong bước qua cô, không nói gì. Lòng anh đang vô cùng mâu thuẫn nhưng một suy nghĩ vẫn vượt lên mâu thuẫn tiến tới não bộ “Cô quả thực rất đẹp. Ít nhất là đẹp đối với anh”.

Như một đứa trẻ bị bắt quả tang ăn vụng, Hứa Thanh không dám ngẩng đầu lên mà chú mục vào cái cây đặt sát sàn nhà. Thề có chúa, nếu giây phút đó cô ngược mắt lên nhìn, dù chỉ là thoáng qua, cô sẽ hiểu được tình cảm mà anh dành cho cô. Nồng nàn, mãnh liệt nhưng cũng là một nỗi đau dai dẳng.

Chờ cho Kỳ Phong đi qua một lúc, Hứa Thanh mới dám bước vào. Cô tiến tới lấy một cốc nước lạnh đưa cho chủ tịch

“Chủ tịch.”

“ Oh, Elanie à. Cảm ơn cô nhưng nước lạnh cũng có tác dụng gì.” Nói rồi ông đưa tay ra đón cốc nước, uống một mạch. “Tôi thật sắp phát điên với thằng con này mất.” Ông đặt người xuống ghế, hai tay xoa thái dương “ Nhưng khổ nỗi nó là đứa con trai duy nhất của tôi.”

Hứa Thanh khẽ mỉm cười “ Không phải chủ tịch còn một người con gái rất đáng yêu sao. Cô ấy năm nay cũng 23 rồi thì phải.”

Hạo Thiên ngẩng đầu lên, không cần nói Hứa Thanh cũng nhìn thấy trong ánh mắt của ông “ Phân biệt giới tính, trọng nam khinh nữ.” Hình như, trong đầu ông chưa bao giờ dù chỉ là một tích tắc nghĩ đến chuyện con gái sẽ kế nhiệm mình.

Cô cười gượng “ Um , việc hôm nay, Mike sẽ làm việc với ngài. Tôi muốn quay về văn phòng một chút. Hôm nay có chút mệt, sợ không theo ngài đi được.”

Trầm ngâm một lúc, cuối cùng ông cũng cất lời

“ Được rồi, cô cũng nên nghỉ ngơi một chút đi Elaine.”

“ Vâng chủ tịch.”

...

Kỳ Phong ngồi trên ghế sofa, tay không ngừng lướt trên bàn phím laptop

Dễ đây là lần thứ mấy trăm trong tháng anh tìm kiếm cái tên này : Hàn Tuấn Phong. Cái tên cũng hàng trăm lần anh viết vào giấy rồi xé đi hàng trăm lần. Không phải không có kết quả nhưng kết quả thật không thể tin được. Không phải là đứa bé mười mấy tuổi thì cũng là ông già sáu mấy. Cũng có một vài người tuổi tác tạm chấp nhận nhưng chỉ cần xem qua profile là có thể loại ngay khỏi danh sách. Nếu thật sự là một trong số những người này, anh thật sự sẽ vào bệnh viện làm bệnh nhân mất.

“ Cậu chủ.”

“ Tử Lôi, có chuyện gì vậy.”

“ Uhm, không có gì, đây là bản kế hoạch cho buổi tiệc hôm nay thôi. Có một số người mà anh cần phải nhớ mặt. Trợ lý Mike đưa đến cho tôi và chuyển lời thay cho cha anh. Trích dẫn : Đây là những người con buộc phải nhớ mặt. Và đây là hồ sơ gia đình thân cận của họ.”

Kỳ Phong khẽ liếc qua đồng hồ tài liệu. “ Để tôi đoán nhé, một bữa tiệc xem mặt à.”

“ Ha, cậu chủ quả thật tinh tường. Còn nữa, tôi cũng nhận lệnh của cậu tìm kiếm thông tin về người có tên Hàn Tuấn Phong theo tiêu chuẩn cậu đề ra nhưng thật sự là kiếm không thấy.”

“ Được rồi, Tử Lôi, cậu theo địa chỉ này, tìm cách lắp camera và máy nghe trộm trong ngôi nhà đó.”

Tử Lôi đơ người. Sao anh thấy mình giống điệp viên quá vậy. Điều là hơn nữa là từ trước đến nay, cậu chủ có bao giờ làm những việc này đâu cơ chứ.

“ Cậu chủ...”

“ Được rồi, đừng thắc mắc nữa. Tôi ra ngoài hóng mát một chút.”

...

Kỳ Phong mân mê lon bia trên tay. Kỳ thật, là bác sĩ, anh hiểu rất rõ tác hại của bia rượu nhưng thật sự suốt 3 năm nay, anh dựa vào nó như một loại morphine độc hại. Khung cảnh từ ban công rộng lớn này đã thay đổi kiến trúc khá nhiều. Khu vườn có phần đẹp hơn trước nhưng người nhạy cảm sẽ thấy nó khá giả tạo.

“ Anh là... Điệp Kỳ Phong”

“ Là tôi.”

Kỳ Phong khẽ quay người lại, là một người anh không biết và có lẽ cũng không biết anh. Cách gọi cho thấy sự phỏng đoán. Người trước mặt anh đang cúi đầu lấy tài liệu

“ Uhm. Tôi là Trợ lý Mike của Chủ tịch, bản tài liệu vừa rồi đưa cho anh có chút thiếu sót, đây.”

Cửu Tuấn lúc này mới ngẩng mặt lên và không tránh khỏi ngỡ ngàng, tuy đã qua một đợt điều trị nhưng anh không hề mất trí nhớ. Đây chẳng phải là người đó sao

“ Hàn... Hàn Tuấn Phong?”

“ Cái gì.” Cái tên đơn thuần thốt ra khiến mặt Kỳ Phong sắc lại, tại sao người đàn ông này lại thốt ra cái tên đó.

“ Anh vừa nói cái gì.” Kỳ Phong lặp lại

Cửu Tuấn đưa tay lên chỉnh lại cặp kính của mình. “ Không sai, gương mặt này tôi sao có thể quên. Anh không phải là Hàn Tuấn Phong sao. Tại sao bây giờ lại trở thành cậu chủ Diệp Kỳ Phong vậy.”

“ Anh nói gương mặt này. Anh quen biết người tên Hàn Tuấn Phong sao, anh ta giống tôi lắm à.”

Cửu Tuấn gọi lại trong trí nhớ mình hình ảnh hơn 5 năm về trước. Ngày đó, không sai, anh mắc phải một căn bệnh về thần kinh nên tình thần không ổn định. Chuyện đã làm, anh vẫn nhớ, nhưng là căn bản không thể kể cho ai. Anh đến giờ cũng ngờ ngờ đoán người trước mặt chắc hẳn không phải người đàn ông đó, mặc dù có thể hai người có khuôn mặt giống nhau

“ Anh mau nói cho tôi biết, rốt cuộc anh có quen biết người tên Hàn Tuấn Phong không. Anh ta là người như thế nào, có quan hệ gì với Vũ Hứa Thanh. Không được, anh mau đi theo tôi.”

Và thế là Cửu Tuấn đáng thương bị Kỳ Phong kéo xềnh xệch về phòng anh trong khi bản thân chưa kịp hiểu rõ chuyện gì xảy ra. Hứa Thanh đang đi ngược ra, tình cờ thấy cảnh này, không tự chủ mà đi theo hai người.

...

“ Hàn Tuấn Phong rốt cục là ai?”

“ Hàn Tuấn PHong, cậu chủ, rốt cuộc anh có quan hệ gì với người này, không là hẳn có quan hệ gì với Vũ Hứa Thanh”

“ Tôi đang là người hỏi mà, việc này rất quan trọng với tôi.”

Cửu Tuấn lưỡng lự, việc 5 năm trước anh vốn dĩ không muốn ai biết nhưng nhìn vào ánh mắt người này, là ánh mắt khiến người ta hiểu rằng, nếu – tôi – không – có – câu – trả – lời – tôi – sẽ – chết – ngay – tại – đây – và – anh – sẽ – là – hung – thủ.

“ Tôi không biết rõ về người này, chỉ là, 5 năm trước, tôi thấy hắn và Hứa Thanh là một đôi. Uhm, điều tôi thấy lạ là, anh và hắn có khuôn mặt, dáng người giống nhau hệt như hai giọt nước vậy. Còn khiến tôi lầm tưởng anh là hắn.”

“ Cái gì, hai chúng tôi giống hệt nhau sao.”

“ Chính vậy, tôi cũng không có gì để nói thêm.”

Không khí xung quanh anh dường như bị hút sạch và thay vào đó là nhiệt độ, áp suất của một cái lò hấp. Tất cả từ ngữ để diễn tả anh lúc này chỉ có phần nộ, bi ai.

Kỳ Phong đảo mắt nhìn lon bia uống dở. Không phải bia, cái anh cần là một chai rượu Whisky và vài liều thuốc an thần.

86. Chương 86: Phương Hạ Dao

Người duy nhất cần đến Whisky và thuốc an thần không chỉ có anh đâu...

Hứa Thanh uể oải vứt chiếc túi xuống giường, bản thân cũng phi theo chiếc túi.

Cô thật sự cảm thấy mệt mỏi, mệt đến nỗi quên mất lý do tại sao mình mệt mỏi. Phải rồi, là cái bí mật này. Cô thật sự không hiểu là con mèo đó đã nghĩ gì khi đưa cô xuyên qua nữa. Giá như chưa từng xuyên qua, chưa từng gặp mặt, chưa từng phải lòng hẳn thì ngày hôm nay những hiểu lầm này sẽ như chưa từng tồn tại.

Cảm thấy có chút khó chịu trong người, Hứa Thanh ngồi dậy hướng người vào phòng tắm.

Lúc này trong tủ quần áo, Lôi Chấn khẽ rửa thầm cậu chủ. Cũng không phải cái gì độc địa lắm nhưng vẫn là rửa thầm. Kỳ Phong là hoàng tử của giới thượng lưu chứ đâu phải con trai của người đứng đầu băng đảng xã hội đen, sao lại bắt anh làm cái trò này cơ chứ. Vừa lúc anh đặt xong camera và máy nghe trộm thì có tiếng mở cửa. Hết cách, anh chui tạm vào trong tủ quần áo. Theo dự đoán đơn giản, bây giờ cô đang đi tắm. Cơ hội cho anh chuẩn bị. Nhưng cánh cửa tủ mới mở ra được khoảng 30 độ thì tiếng Hứa Thanh bước ra khỏi nhà tắm phát ra. Lôi Chấn vội vàng đóng tủ quần áo lại.

Cô quên chưa lấy quần áo để thay.

Cạch! Cạch!

Sao kỳ thế này, cánh cửa tủ bị hỏng hay sao mà cô kéo mãi không ra.

Lôi Chấn bên trong toát mồ hôi lạnh, cả người căng ra, hai tay cố thủ kéo hai cánh cửa vào trong.

Sau 15 phút vô vọng, Hứa Thanh đành đầu hàng trước cái tủ. Cũng may là cô còn một vài bộ đang phơi.

...

Một tiếng ở nhà Hứa Thanh đúng là một tiếng dài nhất từ trước đến giờ với Lôi Chấn. Bước ra khỏi nhà cô rồi mà tim anh vẫn còn đập loạn xạ. Chỉ cầu mong cậu chủ không nghĩ ra những việc xấu hổ khác bắt anh làm.

Tắm xong mới lấy lại được chút thoải mái, ngược nhìn đồng hồ đã hơn bảy giờ, Hứa Thanh cuống cuống sửa soạn. Bữa tiệc của Chủ Tịch sắp bắt đầu, cô không thể là người đến muộn được.

Kỳ lạ là lúc chạy đến bàn trang điểm, cô chỉ mới vô tình trượt qua cánh cửa tủ nó đã mở ra. Quái lạ? Hứa Thanh không khỏi bất giác nhìn ngó xung quanh. Chẳng lẽ nhà có trộm à. Cho dù có trộm thật thì cô cũng không có thời gian để mà quan tâm nữa...A!!!

...

Không hổ danh là bữa tiệc của Chủ Tịch. Vẻ sang trọng và đắt tiền toát lên từ mọi phía. Thông thường những bữa tiệc này được tổ chức để chiêu đãi những nguyên thủ đến từ các nước nhưng giờ đây nó được mở ra với mục đích không khác gì một cuộc xem mắt.

“ Oh, Elaine, cô mau lại đây.” Tiếng Chủ Tịch từ xa kéo Hứa Thanh lại gần.

“ Cô thấy đó chưa, Hạ Dao, con gái cưng của Phương thị. Nó đang đứng ngay cạnh Kỳ Phong đó.”

“ Vâng, tôi thấy rồi. Quả thực rất xinh đẹp.”

Sao cô có thể không thấy được chứ. Chẳng phải hai người đang khoác tay nhau đi đến gần sao. Dù đã nói rõ với bản thân sẽ không vương vấn chút tình cảm nào, trong lòng Hứa Thanh không khỏi dấy lên dư vị xót xa.

“ Chủ tịch, đây là Phương Hạ Dao, con gái của Phương tổng”

Hạ Dao khẽ cúi người – một phương thức chào hỏi đơn giản.

“ Đúng là giống cha y như đức. Hạ Dao càng lớn càng xinh.”

“ Cảm ơn Chủ Tịch!” Hạ Dao khẽ cười

“ À, tôi quên chưa giới thiệu. Thư ký của tôi, Vũ Hứa Thanh. Nhưng bản thân tôi vẫn quen gọi là Elaine hơn. Còn một người nữa là Cửu Tuấn nhưng anh ta giờ đang tiếp một số viên khách. Cho nên....”

“ Xin chào.”

“ Xin chào.” Sau câu chào hỏi đơn giản, Hứa Thanh cảm giác được cô khó mà tiếp nhận cuộc nói chuyện tiếp theo nên nhanh miệng. “ Chủ Tịch, xin thứ lỗi tôi phải qua bên này một lát.”

“ Được...” Hứa Thanh nhanh chóng quay người qua phía bàn tiệc. Là tiệc Buffee như cô dự đoán. Nhìn lướt trên bàn, chủ yếu là rượu vang nhẹ, cô không khỏi chán nản cầm một ly lên. Dù sao nhiệm vụ của cô cũng là làm hài lòng những vị khách tối nay. Trong những cuộc nói chuyện xã giao như thế này thì một ly rượu vang trên tay là phép lịch sự tối thiểu.

“ Cô ấy, Vũ Hứa Thanh ý, hình như không thích tôi cho lắm thì phải.”

Kỳ Phong khẽ nở một nụ cười khó hiểu khiến cho người khác không đoán được là nụ cười vui hay một nụ cười mỉa.

“ Anh cười gì vậy?”

“ Không có gì.”

“ Vậy sao? Vậy mà tôi lại không thấy vậy. Ah, xin phép, tôi vào phòng vệ sinh một chút.”

...

Hứa Thanh không ngờ mình lại bắt gặp Hạ Dao trong phòng vệ sinh. Đến lúc này cô mới để ý, cả hai người đều đang mặc chiếc váy cùng màu: Màu ngọc trai đen có pha chút xanh thẫm. Tuy thiết kế khác nhau nhưng mang lại cho người ta cảm giác là được thiết kế bởi cùng một người.

Một cuộc nói chuyện ngắn xảy ra và Hứa Thanh hoàn toàn choáng váng, có lẽ cả Hạ Dao cũng vậy. Hai người giống nhau một cách kỳ lạ. Chính xác là về, sở thích, tính cách... và gần như mọi thứ. Nếu không khác nhau bởi khuôn mặt và địa vị dễ thường người khác sẽ xem hai cô là một

“ Wow... uhm... Là tôi quá hoang tưởng hay chúng ta giống nhau một cách kỳ lạ vậy?”

“ Nếu thế thì tôi cũng đang hoang tưởng rồi.”

“ Wow, uhm. Cô biết không... ban đầu tôi còn tưởng.... cô không mấy hài lòng với tôi kìa. Ý tôi là..... cô bỏ đi ngay khi chúng ta vừa nói “ Xin chào” và...”

“ Oh... không. Không, tôi xin lỗi vì đã cư xử lỗ mãng. Chỉ là tôi cũng có nhiệm vụ riêng trong buổi tiệc.”

“ À, còn tôi thì bị papa ép đến đây, còn phải sánh vai với anh chàng Kỳ Phong lúc nãy nữa. Thú thực là tôi cũng không phải con người...”

“ Của những bữa tiệc...” Hứa Thanh đáp nốt phần còn lại.

“ ... ”

“ Vậy... chúng ta ra ngoài chứ. Tôi đoán phải hoàn thành xong bản khiêu vũ mới có thể về được.”

“ Thật sự xin lỗi nhưng nhiệm vụ ở bữa tiệc của tôi đã hoàn thành rồi và tôi phải trốn đi trước đây.”

Hạ Sao khẽ cười “ Oa, thật quá đáng, sao lại bỏ tôi một mình vậy...”

“ Xin lỗi mà.” Hứa Thanh tỏ ra vô tội

“ Tôi biết rồi. Vậy lần sau sau nhé!”

Đành rằng là đã ra khỏi phòng tiệc, Hứa Thanh chợt nhớ có một chuyện chưa nói với Chủ Tịch, cô miễn cưỡng quay người lại.

Khi bước vào, Hứa Thanh có chút giật mình, ánh sáng và âm nhạc đều thay đổi. Có lẽ là mọi người đang khiêu vũ. Ánh mắt bất chợt bắt được hình ảnh Kỳ Phong đang khiêu vũ với Hạ Dao.

Kỳ Phong sớm đã nhìn thấy cô. Từ khi bữa tiệc bắt đầu anh đã luôn dõi theo cô. Và giờ đây cái anh thấy là một cô gái, không đau buồn, không giận dữ rời khỏi phòng tiệc.

Hứa Thanh bình thản bước đi. Cô thật sự không hiểu, điều gì đã dẫn bản thân đến quán Bar.

87. Chương 87: Tồn Thương Sâu Sắc

Đây đã là ly whisky thứ ba mà Hứa Thanh cảm giác đơn thuần như ba ly vang nhẹ. Yep, cô không phải là một người nghiện rượu hay uống rượu, uống rượu cùng lắm cũng chỉ là ở trong những bữa tiệc. Nhưng so với ra vũ trường giải khuây và dung thuốc lắc thì có lẽ rượu là một chất kích thích nhẹ hơn cả.

Cô hiểu rõ bản thân mình vì sao lại buồn và cô thật sự ước mình không có cảm giác gì khi nhìn thấy anh và Hạ Dao khiêu vũ với nhau. Chỉ khi không có cảm giác cô mới có thể phủ nhận tình cảm cô dành cho anh.

Trái tim cô nguyên rửa sự lý trí của bản thân. Cô biết rõ mình không thể yêu Kỳ Phong vì nó là điều sai trái, càng không thể phản bội lại Tuấn Phong vì chính cô là người đã lừa dối anh. Và tất cả lý trí đó đã chiến thắng trái tim của cô.

Xoay chiếc cốc trong tay, Hứa Thanh lần đầu tiên bị mê hoặc bởi thứ nước màu hổ phách sóng sánh ấy, không suy nghĩ đưa lên miệng. Nhưng rất tiếc còn chưa kịp tận hưởng hương vị của nó thì một bàn tay đã kéo ly rượu ra khỏi tay cô.

“Đừng uống rượu nữa, không tốt cho sức khỏe đâu.”

Hứa Thanh khẽ cười, rốt cuộc là anh còn muốn chơi trò chơi này đến bao giờ nữa đây. Được, nếu muốn thì cô sẽ cùng anh chơi đến cùng

“Không phải lo đâu, nếu có vấn đề gì về sức khỏe thì tôi sẽ gọi ngay cho bác sĩ Diệp mà. À, phải rồi, tôi có số của anh ý trong máy mình này.” Cô nói xong tay hướng đến ly rượu trên tay anh. Nhưng cái cô nhận được là một tiếng vỗ lạnh băng

“Làm phiền cho tôi một ly nữa.” Hứa Thanh vẫn rất thản nhiên

Người phục vụ bắn khoăn không biết nên xử lý như thế nào, rồi cuối cùng khi đang nghiêng người rót rượu, cái ly lại bị đẩy xuống đất, không tránh khỏi rượu tràn trên bàn

“Em gọi ra ly nào thì tôi sẽ đập vỡ ly đó thôi. Tiền đền, tôi không thiếu.”

Hứa Thanh khẽ thở một hơi dài rồi quay người bước xuống ghế

“Tại sao, tôi không nghĩ rằng từ ngày mình được sinh ra, ngoài cha mẹ còn có người cấm đoán tôi không được làm điều gì.”

“Tại sao lại uống rượu.”

“... “Hứa Thanh chết lặng, dù sớm đoán ra anh sẽ hỏi câu hỏi này nhưng bản thân lại không trả lời nổi

“Đau lòng à, tại sao?”

“... “

Mỗi câu hỏi, Kỳ Phong lại tiến đến gần Hứa Thanh một bước cũng như khiến cho cô lùi lại một bước.

“Vì nhìn thấy tôi nhảy với một người phụ nữ khác à?...”

“... Không ...” Hứa Thanh yếu ớt trả lời, câu trả lời của cô thật khó thuyết phục

“Hay... vì nhìn thấy ... hình ảnh người đàn ông em yêu đang nhảy với một người khác...”

“Bây giờ anh đang nói gì vậy?”

“Giật mình rồi à. Hàn Tuấn Phong.... Ba chữ này quen thuộc với em chứ?”

Hứa Thanh lạnh người, tại sao anh lại nhắc đến cái tên này, cái tên không dưới ngàn lần cô muốn xóa đi trong óc

“Hiện giờ, hình như tôi không phải là người đang say ở đây.” Hứa Thanh kéo chiếc túi, rào bước ra khỏi quầy Bar này. Nhưng khi đi ngang qua, anh đã giữ tay cô lại

“ Rốt cuộc thì tên đó có điểm gì tốt hơn tôi?... Tại sao người em chọn lại là hắn, mà không phải là tôi.” Kỳ Phong dần từng chữ.

“ Diệp Kỳ Phong, xin anh tự trọng chút. Buông tay tôi ra.”

“ Nói đi, nếu ngày hôm nay em không trả lời tôi cho rõ ràng thì đừng mong tôi buông. Có phải em xem tôi là hắn à, chỉ là một tên thể thân, không hơn không kém!!! ”

Xin lỗi, thực sự xin lỗi anh.

“ Được rồi, anh muốn nghe chứ gì?” Hứa Thanh hất mạnh tay anh “ Phải, Hàn Tuấn Phong chính là người đàn ông duy nhất trong lòng tôi... nhưng anh ấy đã không còn nữa. 5 năm trước khi nhìn thấy anh tôi đã hoàn toàn ngỡ ngàng, tôi còn lầm tưởng anh là anh ấy nhưng anh không phải. Anh là Diệp Kỳ Phong. Chính vì vậy, tôi đã rất cố gắng để tránh anh rồi, bảo vệ cho cả hai ta... Nhưng định mệnh thật trớ trêu, tôi lại gặp anh ở Stanford. Và để đến cuối cùng, tôi phải đầu hàng... Tôi thế có chúa, tôi không hề nhả cái tin nhắn “ Được” ấy. Khi chấp nhận làm bạn gái của anh, đối với anh, tôi không có gì ngoài sự thương hại cả. Nhưng trong suốt 2 năm đó cái tôi nhìn thấy chỉ là Hàn Tuấn Phong, chưa bao giờ là Diệp Kỳ Phong cả. Tôi đã yêu anh như cách tôi tìm lại bóng hình của anh ấy. Anh thật sự nên cảm ơn vì đêm hôm đó tôi đã bỏ đi. Được rồi, hài lòng rồi chứ.”

” Thương hại à.” Kỳ Phong khẽ nhếch mép, cười cay đắng. Cho đến tận cùng anh chỉ là một người thể thân, cô đối với anh chỉ có thương hại...

” Đúng vậy.”

Nói xong , Hứa Thanh kéo lấy cái túi bước nhanh ra bãi đậu xe, phóng như điên về nhà và ngồi khóc như một đứa bé.

Trong hai năm đó, cô đã phân định rõ, hắn và anh không phải là cùng một người nhưng cô không muốn yêu anh. Không, vĩnh viễn cả đời này đừng ai nhắc đến chữ yêu trước mặt cô nữa. Cô thà rằng lấy một người đàn ông yêu mình còn cảm thấy bớt đau đớn hơn. Bây giờ cô mới thấy thấm thía câu nói “ Khi trao tình cảm ột người đồng nghĩa với việc trao cho người đó quyền làm tổn thương mình.”

Từ khi mất cha mẹ, Hứa Thanh đã rất nỗ lực để sống, mạnh mẽ để trưởng thành, thậm chí quyết định bây giờ của cô cũng là để bảo vệ nỗ lực sống của mình. Nếu còn chịu tổn thương thêm một lần nữa, cô không tin mình có đủ khả năng để sống như cái cách cô đứng dậy 7 năm về trước, cái ngày cô nhận giấy chứng tử của cha mẹ.

Hứa Thanh đã luôn cố gắng sống, không ngừng trưởng thành đến nỗi, bản thân không nhận ra mình cô đơn đến như thế nào... Trong suốt 7 năm qua, cuộc sống của cô là một bánh xe luôn bị thúc ép, chưa một lần dừng lại.

...

Lôi Chấn vẫn khẽ tựa người vào cánh cửa phòng cậu chủ, lần đầu tiên trong đời, anh nhìn thấy ánh mắt bi thương đến tột cùng đó của cậu chủ. Cho đến bây giờ, cậu chủ luôn đối mặt với thất bại và đau khổ, nhưng đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy chàng trai kiên cường đó thất bại. Không đơn giản chỉ là thất bại, mà là thất bại thảm hại...

Từ nhỏ, Lôi Chấn vốn là một đứa trẻ mồ côi. Lần đó đang chạy chơi chân với mớ hồng ăn cắp được trong tay thì va phải xe cậu chủ thì anh sớm đã không có ngày hôm nay. Tuy giữ chức là cận vệ riêng của cậu chủ nhưng anh đã được Chủ Tịch nhận về làm con nuôi, lớn lên như anh em ruột thịt với cậu chủ. Anh không quan tâm, bất cứ ai cũng không có quyền làm tổn thương Diệp Kỳ Phong.

Vậy mà giờ đây, bóng đêm lãnh lẽo là thứ duy nhất đang bao quanh lấy cậu chủ của anh lúc này, không một ai ở đó cả...

Nghĩ là làm, anh vội vàng quay lại quầy Bar nơi tìm thấy cậu chủ đang say khướt trong những chai Whiskey

“ Nói cho tôi biết, người đàn ông say khướt ở đây lúc này, trước đó có nói chuyện qua với ai không?”

“ A, một cô gái thì phải, trông có vẻ khá xinh đẹp, mặc một chiếc váy xanh đen.”

“Được rồi, cảm ơn.”

...

Khóc suốt một lúc, Hứa Thanh ngẩng đầu lên thì đồng hồ đã chỉ 11 giờ tối. Cô uể oải đứng lên thay quần áo. Chưa kịp thay thì đã vang lên tiếng gõ cửa. Lại thật.... Nhà cô có chuông mà???

Tất nhiên vấn đề chính là đã hơn 11h còn có ai đến tìm nữa kìa, Hứa Thanh có phần run tay, chắc không phải là một tên biến thái nào chứ.

Cô khẽ mở lỗ nhìn ở cửa, là Lôi Chấn, thỉnh thoảng tại chỗ ở của Kỳ Phong cô có gặp anh

Cạch! Cạch

“Lôi Chấn! Anh đến tìm tôi có việc gì vậy.”

Sau một hồi im lặng, cuối cùng anh cũng cất lời

“Elaine... Vũ tiểu thư. Từ trước đến nay, tôi vẫn luôn kính trọng cô...”

Đầu Hứa Thanh bắt đầu ong ong

“Nhưng... xin cô làm rõ ột chuyện... Nếu cô không có tình cảm với cậu chủ của tôi thì xin cô hãy buông tay.”

“Lôi Chấn ... tôi...”

“Lời cần nói, tôi đã nói rồi. Xin cô nhớ cho. Tôi không để bất kỳ ai làm tổn thương cậu chủ... cho dù người đó là phụ nữ. Xin cáo từ...”

“Khoan đã.” Hứa Thanh nói vội như một phản xạ không điều kiện.

“... “

“Anh ấy... có ổn không...”

“... Rất tiếc là... không.”

...

Hứa Thanh chậm chậm khép cửa lại. Cô nhanh chóng thu xếp va li của mình, nhỏ gọn nhưng vừa đủ. Sắp xếp xong cũng đã gần 1 giờ sáng. Nhưng đôi mắt của cô thì tỉnh như sáo, có lẽ là do rượu. Hình như cái này hơi vô lý, vì rượu đâu có chứa cafein. Nước ngoài cô cũng đã thử, nhưng không hiệu quả. Giờ điểm đến duy nhất là một nơi trên trái đất mà cô còn thực sự cảm thấy mình thuộc về. Cha già liệu có mập lên nhiều không nhỉ. Phải, cũng đã 5 năm rồi.

Cô khẽ tựa hai tay vào ban công, mắt nhìn ra bầu trời đêm. Cũng là một đêm như thế này 5 năm trước đây, cô bị đánh thức dậy bởi một bé mèo. Hình như người con gái bắc va li lên để cứu bé mèo đó đã trưởng thành hơn rất nhiều thì phải.

“Mewth!”

>0<, hứa=“” thanh=“” thật=“” sự=“” muốn=“” nhảy=“” dựng=“” lên=“” quá=“” hướng=“” mắt=“” theo=“” tiếng=“” kêu=“” là=“” một=“” chú=“” mèo=“” trắng=“” bông=“” xinh=“” đến=“” nghệt=“”>

Oh! Thật tội nghiệp!!!

...

Đừng tưởng cô không nhận ra nó nhé, nó còn là con mèo nào khác ngoài con mèo cô định cứu đêm đó, là con mèo không đầu xuất hiện trong nhà cô, và đồng thời là con mèo mà cô đã cho đi rồi mà. Hứa Thanh khẽ lắc lắc cái đầu và đứng như dự đoán, khi cô mở mắt ra, nó đã nghênh ngang nằm trên cái sofa của cô.

Hứa Thanh khẽ lại gần vuốt ve con mèo. Sự xuất hiện của nó luôn là một điềm báo, nhưng lần này lại có chuyện gì có thể xảy ra nữa đây. Suy nghĩ mãi, cuối cùng Hứa Thanh cũng đi vào giấc ngủ.

88. Chương 88: Điềm Báo

Bing! Bong!

“ Ô, Tiểu Thanh, lâu lắm rồi không gặp, con càng ngày càng xinh đó.”

“ Vâng, dì, à không, con phải gọi là mẹ nuôi mới đúng.”

“ Ay, cái con nhỏ này....”

“ Sao, con có nói sai gì đâu. Hai người 3 năm trước đã kết hôn rồi mà.”

“ Haizz, được rồi... Con vào đi, ông ấy vẫn đang ở phòng thí nghiệm đấy. Gặp con chắc ông ấy vui lắm.”

“ Vâng.”

Đã lâu lắm rồi, Hứa Thanh mới cảm thấy bình yên như thế này, biệt thự nhỏ xinh này có lẽ chính là nơi chốn bình yên của cô. Ở đây luôn cho cô một cảm giác ấm áp, thoải mái, hạnh phúc đến lạ thường. Có lẽ cô đã thật sự coi đây là ngôi nhà thứ hai của mình, là nơi cô có thể dừng chân trước những chặng đường mệt mỏi của cuộc đời.

Bằng Kiều đóng cổng lại, đang tiến bước vào nhà chưa được mười bước đã thấy Hứa Thanh xách va li vội vàng chạy ra khỏi nhà, phía sau là Thế Hiên đang cầm khúc bánh mỳ dài đuổi theo sau. Cảnh tượng không khác gì Tom & Jerry đuổi nhau.

Hứa Thanh nhanh chân chạy đến núp sau lưng Bằng Kiều thì cha già cũng vừa lúc đuổi tới.

“ Úi, mẹ nuôi, cứu con với.”

“ Bằng Kiều, bà tránh qua một bên, hôm nay tôi phải xử con bé không biết tới người thân này.”

“ Được rồi... được rồi...” Bằng Kiều vung tay, giờ đây bà đang là Thụy Sĩ trung lập ngăn cản một cuộc chiến không cân sức xảy ra.

“ Cha già à...”

“ Này, này tôi không biết ai là cha già của cô ở đây nhé. Có đứa con nào bỏ cha nuôi mình liên năm năm không ngó ngang tới không. Nó có chồng thì thôi không nói đi, đằng này là hoàn toàn độc thân, vậy mà...”

Thế Hiên hung hăng nói, vừa nói vừa dùng khúc bánh mỳ múa may mình họa

“ Way, cha đừng vô lý thế chứ, một tuần con gửi mail hỏi thăm về hai lần mà, mà cha chẳng thèm trả lời cái nào cả. Nếu không phải con hỏi mẹ nuôi tin tức của cha, còn còn tưởng cha bị tổ chức nào bắt về nghiên cứu vũ khí trái phép rồi kìa.” Hứa Thanh bĩu môi, ở sau lưng Bằng Kiều cha già có cấp bằng phát minh cũng chẳng dám làm gì cô.

“ Ay jo Ay jo... con nhỏ này còn dám nói thế được. Từ bụng ta suy bụng người, có phải cái ông Chủ tịch con làm việc cho có ý định bắt cha về để bắt ta nghiên cứu cho ông ra không hả.”

“ Oh, cha già biết con làm việc cho chính phủ, vậy là cha có đọc qua thư của con rồi.” Hứa Thanh lúc này thật sự tâm trạng rất tốt.

“ TIỂU THANH!!!!!!”

Cứ thế đấu khẩu một lúc, hai người mới hòa giải được với nhau, chỉ khổ cho Bằng Kiều phải chứng kiến trận cãi vã siêu trẻ con của hai người.

Hứa Thanh vừa cầm cốc cà phê vừa đi qua đi lại

“ Cha già, cổ máy thời gian cha để đâu vậy.”

Nói ra xong, đến bản thân cô cũng đơ người. Chỉ là bất chợt hỏi vậy nhưng trong lòng vẫn nhói đau.

“ Cha niệm phong rồi. Ta không muốn tiếp tục nghiên cứu làm ảnh hưởng đến dòng thời gian.”

“ Oh...”

Chần chừ một lúc cuối cùng ông cũng thốt lên lời

“ Có một số chuyện đã qua... thì con cũng nên cho qua đi.... Đừng cố níu kéo quá khứ nữa. Con người thì nên hướng về tương lai.”

Hứa Thanh tay khẽ mân mê cốc cà phê, quay người đi không nói gì. Có những chuyện cô không níu kéo nhưng là không thể xóa mờ.

Thấy cha già lục đục một lúc lâu, Hứa Thanh quay người lại

“ Cha già, cha đang làm gì thế.”

“ À... cũng không có gì... Chỉ đơn giản... thì là tìm con mèo mà con mang đến.” Cha già cố tình nhấn mạnh mấy chữ cuối như một điều hiển nhiên.

Tại sao con lại mang con mèo tới rồi thả cho nó chạy lung tung chứ??

“ Oh....”

“ ...”

“ Và con không có ý định giúp ta tìm nhốt nó lại à.”

Hứa Thanh mặt giả bộ đắn đo chút rồi hồn nhiên lắc đầu, cô nói như một đứa trẻ “ Không ạ. Mèo phải cho chạy rông mới tốt.”

Nhìn điệu bộ đáng yêu của cha già, Hứa Thanh bất giác nở nụ cười. Nụ cười hạnh phúc thực sự cô có được sau ba năm.

....

Cả sáng hôm nay ở chỗ Chủ Tịch, Kỳ Phong không nhìn thấy bóng dáng Hứa Thanh đâu.

“ À, Sáng nay Elaine có tới gửi đơn xin nghỉ. Cô ấy gửi đơn cho phòng rồi bỏ đi luôn, không thấy nhẩn nhủ gì cả.”

Đơn viết là xin nghỉ nhưng trong đầu Kỳ Phong chỉ có một đáp án: Cô thực sự chạy trốn.

Thực sự không dám tin vào sự thật ấy, anh lái xe ngay đến khu chung cư của cô. Anh hồi hận, thực sự hối hận. Thà rằng đau khổ nhưng ít ra anh phải nhận thấy sự hiện diện của cô, bằng không anh thật sự sống không nổi.

Không có cô ở đây, cũng chẳng có tin tức gì cả. Anh điên đến mức phá tan cửa nhà cô nhưng tất cả những gì anh nhận được là sự trống rỗng đến lạnh lẽo. Cô đã đi rồi sao, lần thứ ba rồi bỏ anh. Không, lần này anh sẽ không buông xuôi nữa, anh sẽ dùng mọi cách để giành cô về.

Kỳ Phong phóng vội về nhà, kiểm tra hệ thống camera và máy nghe trộm. Đêm hôm qua, là Lôi Chấn đã đến tìm Hứa Thanh.... Tại sao có thể?

Lướt qua web cá nhân của cô, đây rồi, hôm nay cô có để lại một dòng cảm nhận

“ Đã lâu lắm rồi không quay lại đây, cảm giác thật tuyệt khi được trở lại ngôi nhà thứ hai của mình.”

Vậy là cô không xuất ngoại, cơ hội tìm được cô sẽ cao hơn.

“ Lôi Chấn, điều tra cho tôi về đời sống tư của Hứa Thanh, tôi muốn biết những người thân thuộc bên cạnh cô ấy.”

Nếu là như bình thường, anh sẽ không thắc mắc mà nhận lệnh, nhưng lần này là ngoại lệ.

“ Cậu chủ... Níu kéo một cô gái như vậy có ích gì... Chi bằng...”

“ Anh im đi. Chính vì anh mà cô ấy mới quyết tâm bỏ đi như vậy. Nếu lần này không tìm được cô ấy về, thì cả đời này tôi cũng không tha thứ cho anh đâu. Lôi Chấn, giờ đi đi”

“ Vâng.”

...

Hứa Thanh khẽ nằm lẩn qua lẩn lại trên giường.

A, thật thoải mái. Đã lâu lắm rồi cô không hạnh phúc như vậy. Cả ngày cũng cha uống cà phê, nghiên cứu một số thứ. Chiều thì chui vào trong khu rừng nhân tạo của ông để ... đi picnic.

Đôi lúc cô cũng tự hỏi, ông làm gì mà có nhiều tiền như vậy, phải rồi, cha già đâu thật sự có một công việc ổn định. Mỗi lần hỏi, ông đều trả lời rằng trước kia cha của ông rất giàu, nhưng làm nghề gì thì ông chưa bao giờ nhắc đến.... Có lẽ là một quá khứ đau buồn.

Trên bậc cửa sổ, con mèo đưa đôi mắt chăm chú nhìn cô. Hôm nay Hứa Thanh đã có một ngày hạnh phúc nhưng bản thân cô không hề biết khi ngủ, có những giọt nước mắt lăn dài trên má.

Nhìn một lúc lâu, con mèo nhẹ nhàng tới gần cô nằm sát bên cạnh. Trong giây lát, giấc mơ của Hứa Thanh chuyển thành một màu tối.

89. Chương 89: Tai Nạn

Hứa Thanh gặp ác mộng, cô giật mình thức dậy, mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển. Cô không nhớ rõ những điều xảy ra trong giấc mơ của mình nhưng cô rõ ràng một chuyện, đó là điều vô cùng khủng khiếp.

Hứa Thanh bước xuống nhà. Bằng Kiều đã sớm chuẩn bị xong đồ ăn sáng, cha già thì đang cầm cùi gặm bánh mì. Hứa Thanh vui vẻ gia nhập, suốt năm năm qua, cô luôn ăn bữa sáng một mình, à không, bảy năm thì phải.

“ Cha à, con có đọc qua nghiên cứu của cha, hình như có liên quan đến điện tín đồ của não ... đúng không nhỉ...?” Cô bắt chuyện

“ Xem ra Tiểu Thanh của cha vẫn còn nhanh nhạy lắm thì phải. Con đã từng đọc qua Dé.... j.... à vu... ở ... uhm Dezavua(*) rồi chứ.”

“ À, Déjà vu Dezavua... Yep và....”

“ Ok, thứ cha đang nghiên cứu là Dezavua. Hay nói đúng hơn và khuếch đại Dezavua. Nhiều người nghiên cứu Dezavua bằng tâm linh, thuật thôi miên còn cha, cha muốn sử dụng Dezavua như một điều hiển nhiên bằng khoa học. Nếu con có thể sử dụng Dezavua như một khả năng của con người, chúng ta hoàn toàn có thể có linh cảm những hình ảnh rõ nét của tương lai.”

“ Oh” Hứa Thanh đưa ra một khuôn mặt bình thản đến mức hiển nhiên. “ Xem nào... Các nhà khoa học ở các nước đã cố nghiên cứu về hiện tượng này trong nhiều năm... và họ có.... Không gì cả. Vậy mà bây giờ cha còn muốn khuếch đại Dezavua và... sử dụng nó ...?”

“ Yep...” Cha già nói gương mặt vô cùng hào hứng, hy vọng nhận được sự ủng hộ của con gái yêu

Hứa Thanh đơ mặt một lúc lâu cuối cùng đứng lên

“ Thôi được rồi, con out khỏi đây....” Cô quay mặt lại và vô tình đụng trúng ánh mắt trẻ con đầy thê lương của cha già

“ Ý con là... ý tưởng tuyệt lắm cha già... Nhưng bây giờ con phải xuống thị trấn mua đồ cho con mèo tội nghiệp của con đây tiện thể thăm quan thị trấn luôn. Con chắc không về ăn trưa đâu nên hai người đừng chờ nhé”

Nhắc đến con mèo, cha già trong phút chốc thể hiện gương mặt không cam tâm... Phải thú thật một điều con mèo đó và ông không hề ưa nhau ... rất nhiều.

Hứa Thanh dùng tạm chiếc xe đạp của cha già đi vào thị trấn dưới núi. Lòng vòng một lúc cô mới tìm được quầy hàng bán đồ ẻo. Cũng khó tin khi mà ở một vùng gần núi như thế này lại có một quầy hàng bán đồ chuyên dụng ẻo, lỗ nhiều hơn là lãi thì phải

Cuối cùng cũng mua xong đồng đồ, Hứa Thanh khệ nệ vác ra xe, được nửa đường thì một chàng trai học việc chạy đến bê giúp cô.

“ Cô không sao chứ... Đây... để tôi”

“ Oh, cảm ơn.”

“ Xem ra cô cũng là một tín đồ mèo đấy chứ.”

“ Yeah, tôi đoán vậy.”

“ Cô biết không, một cái xe Roll Royce vừa mới lướt qua đây đấy.” Anh chàng cố bắt chuyện

“ Thật sao? Một chiếc Roll... Roll Royce...”

“ Yeah, ý tôi là một chiếc xe như vậy thì làm gì ở đây chứ.”

Được rồi, cô thấy hối hận rồi. Đồng đồ ở yên xe và đầu xe đang làm cô mất khả năng giữ thăng bằng, tay lái càng lúc càng chệch choạng....

....

Dừng trước khu biệt thự, Kỳ Phong chân chừ. Anh thật sự lo sợ, lo sợ rằng những điều tra của về cô của anh có kết quả sai, và rằng cô không hiện diện ở đây, hay nói đúng hơn anh không thể tìm được cô lần nữa, cô vĩnh viễn biến mất trong cuộc đời anh. Vũ Hứa Thanh, rốt cuộc tại sao cô lại xuất hiện trong cuộc đời anh.

Cuối cùng, tiếng chuông cũng vang lên. Ngay sau đó, Bằng Kiều tiến ra mở cửa. Vì là người lạ mặt, bà có chút chần chờ. Đợi đến lúc nhìn rõ khuôn mặt của chàng thanh niên nọ, bà mới sững sốt... Có lẽ nào...

“ Anh là...”

“ Cháu là Kỳ Phong... Diệp Kỳ Phong. Bạn của Hứa Thanh. Cho hỏi cô ấy...”

“ Diệp Kỳ Phong? Chứ không phải là...”

“ Hàn Tuấn Phong, cô cũng quen biết hần ư. Hần ở đây?” Trong lòng Kỳ Phong dấy lên một cỗ tức giận, hỏa khí toát ra đủ để đốt cháy mọi vật xung quanh. Tức giận làm anh mất trí. Mặc dù Hứa Thanh đã từng giải thích Tuấn Phong đã mất nhưng lúc này trong não anh duy chỉ có một ý định duy nhất. Nếu nhìn thấy hần, anh sẽ cho hần lãnh một quả đấm.

“ Không, cậu ấy... đi rồi. Chỉ là anh và cậu ấy giống nhau quá.” Bằng Kiều mở cửa. “ Vào đi, con bé vừa vào thị trấn mua chút đồ rồi. Cũng lâu rồi nên chắc một lát sẽ về thôi.”

“ Vâng.”

...

Đã gần sáu giờ tối mà Hứa Thanh vẫn chưa xuất hiện, điều này thật khiến ọi người lo lắng. Kỳ Phong thì cứ như ngồi trên lửa.

“ Có chuyện gì xảy ra với con bé sao, mua đồ cho con mèo đó không thể mất từng ấy thời gian.”

Cha già vừa nói, vừa chỉ vào con mèo đang nằm trên sofa. Nhưng ngay sau đó dưới ánh mắt vô cùng... vô cùng kỳ lạ của nó, ông phải rút tay về.

“ Grrr”

“ Well, ta sẽ gọi cho con bé, lần nữa...”

Tút!.... Tút!

Tiếng chuông điện thoại kéo dài như muốn giãn dây thần kinh của những người xung quanh.

Có tiếng nhắc máy nhưng không có người trả lời. Thế Hiên vội vàng bật loa ngoài, ông biết mình không điếc nhưng không thể phủ nhận nó không còn được như trước

“ Alo, Tiểu Thanh à, Tiểu Thanh, con có nghe cha nói không....”

“ Cha già... con...” Tiếng người nói yếu ớt, đứt quãng, dường như bị thương nặng

“ Tiểu Thanh... con đang ở đâu”

“ Con ... Con không biết nữa. Con ngã xuống một cái vực... Không nghiêm trọng lắm... nhưng hình như chân con gãy mất rồi....”

“ Được rồi, bình tĩnh nào. Con có nhớ mang máng nơi mình ở như thế nào không.”

“ Con... tút ... tút... ”

“Chết thật, máy con bé sao lại hết pin vào lúc này cơ chứ... Được rồi, tôi gọi đội cứu hộ, rồi mọi người cùng tản ra đi tìm. ”

Gặp chuyện ư, sao lại có thể. Kỳ Phong đau đớn, sốt ruột. Không thể có chuyện gì xảy ra với cô.

“ Alo, Lôi Chấn, anh gọi ngay cho đội cứu hộ đi.”

...

Đội cứu hộ nhanh chóng xuất hiện. Mọi người nhanh chóng tản ra đi tìm nhưng quả thực là rất khó khăn. Vùng núi này địa hình hiểm trở, ngay cả con đường đi duy nhất cũng ít nhiều nguy hiểm. Những dãy vực nhỏ xuất hiện khắp nơi, nếu không cẩn có thể gặp nguy hiểm bất kỳ lúc nào. Chưa kể bây giờ trời đã tối, sương mù còn ở khắp nơi. Công việc tìm kiếm gặp trở ngại.

Tìm được một lúc, Lôi Chấn mới hốt hoảng khi thấy cậu chủ lạc khỏi đoàn. Có lẽ quá nóng lòng mà anh đã chạy đi tìm trước. Nhưng trong đêm tối thế này, tìm một mình còn nguy hiểm hơn nhiều...

...

Hứa Thanh nhớ rõ đang đạp xe thì bị lạc tay lái, chiếc xe trượt xuống vực. Cứ thế trượt mãi cho đến khi va vào một chỗ nào đó mà cô không nhớ. Khi tỉnh lại thì trời đã tối, hai chân một chân gãy, một chân bị thương, thật xúi quẩy. Điện thoại giữa chừng thì hết pin, cô cũng chỉ còn nước chờ người đến cứu.

Có lẽ là không mấy khi bận tâm, Hứa Thanh chưa bao giờ nghĩ, đêm ở rừng lại có thể lạnh lẽo và đáng sợ đến như vậy. Và trong bóng đêm này, cô hoàn toàn cô độc.

(*) Dezavua: là một thuật ngữ chỉ “ đã từng thấy”. Đây có thể là những trải nghiệm của một cảm giác chắc chắn rằng đã từng chứng kiến hay đã sống qua một hoàn cảnh đã xảy ra trước đây (một người cảm thấy sự kiện đang xảy ra này đã từng xảy ra trong quá khứ không lâu), mặc dù không thể biết chắc chắn các trường hợp linh cảm ấy đã xảy ra lúc nào. Hay có thể hiểu nôm na là những hình ảnh thấy trong giấc mơ, ở một thời điểm tương lai nào đó ta thấy hình ảnh đó và nghĩ rằng “ Đã thấy hình ảnh này ở đâu rồi thì phải.”

90. Chương 90: Sương Mù

Cuộc tìm kiếm càng lúc càng trở nên khó khăn. Sương mù ngày càng dày, trời mưa lâm thâm.

Có lẽ vì đã trải qua nhiều biến cố ở quá khứ khiến Hứa Thanh trở nên mạnh mẽ hơn mình nghĩ. Bản thân cô biết rằng lúc này sợ hãi cũng chẳng làm được gì, cô đã mất khả năng di chuyển, chỉ có thể chờ người đến cứu. Thi thoảng cô cũng có tạo tiếng động, nếu chẳng may có ai gần đó còn biết cô ở đâu mà cứu.

Hứa Thanh chán nản đẩy mắt xung quanh, sương mù đã dày đặc từ lúc nào, chiếc áo mỏng manh của cô bắt đầu biểu tình. Đột nhiên trong sương mù, có một bóng người, hình như càng lúc càng tới gần. Hứa Thanh có phần lo sợ, cô không biết đây là kẻ thù hay bạn.

“ Ai vậy?” Cô lên tiếng hỏi nhưng không có tiếng trả lời

Bóng người tiến đến càng lúc càng gần, tim cô cũng mất dần sự điều khiển, đập loạn xạ. Cuối cùng khi bóng người cách cô chỉ còn vài bước, ánh trăng đã giải đáp thay cho cô.

“ Kỳ Phong, anh làm gì ở đây vậy, anh không nghe tiếng tôi à.”

Kỳ Phong khẽ lắc đầu khiến Hứa Thanh cảm thấy khó hiểu.

“ Uhm, tôi bị trượt chân ngã xuống vực nên anh có thể làm ơn, giúp tôi... không thì cho tôi gọi nhờ điện thoại cũng được.” Cô nói gượng, hôm trước người làm tổn thương anh là cô, hình như cô không phải là người có quyền đòi hỏi ở đây.

Nhưng anh vẫn yên lặng đứng như vậy, lắc đầu.

“ Kỳ Phong?”

Hứa Thanh gượng hỏi nhưng anh vẫn tiếp tục lắc đầu. Cô bắt đầu lo sợ, không lẽ anh lại là tưởng tượng của cô. Trong lúc này, người xuất hiện trong đầu cô lại là Kỳ Phong. Nhưng cô khẳng định không thể lầm lẫn, đơn giản vì bóng người trước mặt cô đang mặc áo sơ mi và quần kaki, kiểu tóc càng không lẫn vào đâu được.

Cô càng lúc càng run sợ, cho đến khi Kỳ Phong rút từ trong túi quần ra một chiếc lắc chân đưa đến trước mặt cô, nhưng nhìn cho kỹ thì đó không phải chiếc lắc chân mà anh đã tặng cô, nó là chiếc lắc chân mà Tuấn Phong đã tặng cô.

Hứa Thanh đưa tay chạm vào chiếc lắc chân, ngờ ngợ

“ Hàn... Tuấn Phong?”

Lúc này, bóng người trước mặt cô mới khẽ nở nụ cười rồi. Một làn sương xộc đến, Hứa Thanh theo phản xạ, nhắm mắt quay đầu đi nhưng rồi vội vã quay người lại, nếu đó thật sự là anh...

Bóng người đã biến mất... Chẳng lẽ mọi chuyện chỉ là ảo giác nhưng trong tay cô đang cầm chính là chiếc lắc chân đó mà. Chiếc lắc này cô đã để lại ở quá khứ, tại sao lại có sự hiện diện của nó ở đây.

“ Thanh nhi, nghĩ lại đi... ta thật sự là ai...” Một giọng nói vang vọng trong không khí.

Nhưng tiếng nói vừa dứt, cái Hứa Thanh làm không phải là suy nghĩ mà là kiệt sức...

...

Bước chân Kỳ Phong chưa hề dừng lại. Anh thật sự phát điên rồi. Tại sao khắp mọi nơi đều không có dấu tích của cô.

Trong giây phút này, tất cả những gì anh cầu xin là tìm được cô, là sự bình an của cô. Đổi lại là gì cũng được, anh chấp nhận mọi giá, kể cả việc từ bỏ cô... Miễn là cô có được cuộc sống bình an.

“ Hứa Thanh! Hứa Thanh!”

Tiếng kêu vang vọng trong không khí nhưng không một âm thanh đáp lại như đầy đọa trái tim anh. Cô không yêu anh cũng được, thương hại anh cũng được, coi anh là thể thân cũng được, nhưng lúc này, tất cả những gì anh cầu là một lời đáp lại.

Một làn gió thổi qua anh như mang về ký ức của một người khác. Hai linh hồn trong một bản thể là điều trái tự nhiên... Đầu óc anh trở nên nặng trĩu...

“ Hãy nhớ ra... người là ai...”

Âm thanh vang vọng liên tục. Lúc đầu mờ nhạt nhưng rồi ngày càng rõ ràng, liên tục như hồi trống như tát từng cái vào tim anh, não của anh

Kỳ Phong cố gắng mở to mắt nhưng trước mắt anh, trong sương mù, ẩn hiện hình ảnh của một đôi nam nữ. Người nam mặc trang phục cổ đại trái ngược hẳn với người nữ, mặc quần áo hiện đại. Hình ảnh càng lúc càng rõ nét khiến Kỳ Phong ngỡ ngàng, người nam kia chẳng phải chính là anh, còn người nữ kia, còn ai khác ngoài Hứa Thanh...

Nhưng rồi Hứa Thanh biến mất, chỉ còn lại người nam kia quay lại nhìn anh. Một cái thoáng nhìn, rồi người đó lập tức quay lưng bước đi.

“Khoan, chờ đã.”

Kỳ Phong vội vàng bước chân theo bóng hình đó. Điều lạ là bóng hình đó không hề biến mất, nó đi rất chậm nhưng chỉ đủ để anh theo kịp, như thể nó đang muốn dẫn đường cho anh.

Đi mãi, đi mãi, cuối cùng Kỳ Phong cũng nhìn thấy Hứa Thanh. Người đàn ông đó đi trước anh, đến ngồi bên cạnh cô rồi cũng tan biến.

Nhìn thấy cô trái tim anh như được giải thoát, anh vốn còn tưởng nó đã bị xiết chặt đến vỡ rồi chứ.

“Hứa Thanh...”

Anh lại gần, ôm chặt lấy cô, chỉ có thể mới khiến anh cảm thấy bớt khó chịu. Cô không sao rồi, nghe tiếng thở đều đặn của cô khiến anh cảm thấy như mình đang được sống. Kiểm tra sơ bộ cho cô, anh có thể kết luận, chân phải của cô bị gãy còn trái thì trật khớp. Những vết thương ở người không nghiêm trọng... Cô vẫn ổn.

Trong não Kỳ Phong lại có những hình ảnh dội về, mạnh mẽ khiến anh choáng váng.

...

Ý thức bắt đầu xuất hiện khiến Hứa Thanh hiểu rõ mình phải mở mắt ra. Và tất nhiên là cô mở mắt. Hứa Thanh đưa mắt nhìn xung quanh, đây là phòng của cô tại biệt gia của cha già, nhưng đưa mắt nhìn tiếp thì thấy tay phải thì cầm dây truyền nước, tay trái thì bị nắm chặt... cái gì thế này, cô trở thành đoạn cờ đỏ buộc giữa sợi dây kéo co.

Khoan, nắm chặt... nắm... ai nắm...?

“Ai cha, thằng nhỏ này cũng khá thật, tôi qua đã tiêm cho nó thuốc an thần, vậy mà vẫn còn lết được đến phòng con à.”

“Cha già?”

“Tiểu Thanh, con hỏi hận chưa?”

“Hỏi hận?”

“Tất nhiên, hỏi hận vì đi mua đồ cho cái con mèo chết bầm đó đó.”

Hứa Thanh khẽ cười, giờ phút này mà cha còn đùa được như vậy. Nhưng sâu thẳm, cô vẫn biết, ông cố ý nói vậy để khích lệ tinh thần của cô.

“Không, hoàn toàn không. Chẳng phải bây giờ con vẫn tốt sao?”

“Vậy sao?”

“Vâng!” Hứa Thanh ngoan ngoãn trả lời

“Ta đoán con mới xin sang hai bên chứ chưa hạ tầm mắt xuống dưới đúng không. Một chân thì phải chính khớp, một chân thì bó bột. Vui chưa?”

A! Giờ cha già nói cô mới thấy nha. Cũng may cô chưa phải bó cả người...

Nghe tiếng động, ý thức mờ nhạt của Kỳ Phong cuối cùng cũng chịu thức giấc

“Hứa Thanh, em dậy rồi à.”

“Oh.”

Cuối cùng để ý cảnh tay trong tay vô cùng mờ ám, Hứa Thanh vội vàng rút tay về. Hành động của cô khiến tay Kỳ Phong trống rỗng và có lẽ trái tim anh cũng vậy.

“ Anh... làm gì ở đây vậy?”

Nghe cô hỏi, Kỳ Phong ngớ người, không lẽ nói với cô rằng, mặc dù đã bị cô đối xử rất thê thảm, vẫn một mực chạy theo để tìm cô về

“ Tại sao cô lại thôi việc. Chỗ làm như vậy không phải ai muốn mà cũng được.”

“ Uhm, thứ nhất tôi đâu có thôi việc. Tôi chỉ xin nghỉ phép hai tháng thôi mà. Và thứ hai, cho dù là một nhân viên nghỉ việc thì cũng.... Hình như không liên quan đến anh... Thì phải” Cô nhấn mạnh chữ “ Thì phải” khiến nó trở thành chữ “ Chắc chắn.”

Kỳ Phong cứng họng, lúc này anh thật sự ước rằng mình là một luật sư chứ không phải là một bác sĩ. Cuối cùng anh cũng quay người bước đi.

Đợi Kỳ Phong đi hẳn rồi, cha già mới quay lại hỏi Hứa Thanh nhưng chưa kịp lên tiếng thì cô đã nói trước.

“ Là ai tìm thấy con vậy?”

Cha già đẩy mắt về phía cửa, nơi Kỳ Phong vừa bước ra. Nhưng liền sau vội vàng nói

“ Nhưng cha cũng có công chứ bộ. Cái tên đó tìm thấy con thì ngất luôn rồi, một cú điện thoại cũng chẳng gọi được.”

“ Sao? Sao lại ngất. Nếu thế thì cha tìm con bằng cách nào?”

“ Thì còn cách nào nữa, máy con đã được cha cài vào đó một nguồn pin dự trữ cho hệ thống GPS. Ngay cả khi máy con hết pin thì nó vẫn là một máy phát tín hiệu.”

“ Oh.”

“ Cha già của con quá tài phải không?”

“ Vậy tại sao Kỳ Phong lại là người tìm thấy con trước. Với hệ thống GPS, cha phải là người tìm ra còn đầu tiên và là sớm nhất chứ.”

“ Cha quên mà. Được rồi. Khoan đã, cha mới là người có chuyện phải hỏi chứ.” Cha già giãy lên như một đứa trẻ đòi kẹo

“ Được rồi, được rồi, ngoan cha hỏi đi nào.”

“ Tên đó... với tên kia... cái tên quá khứ... với...”

Hứa Thanh như hiểu ra vấn đề, trong phút chốc xịu mặt xuống, khẽ lắc đầu “ Không phải hẳn đâu cha. Anh ấy là Diệp Kỳ Phong con trai của Diệp Hạo Thiên – Chủ tịch nước đó.”

“ Sao con biết không phải là hẳn?”

“ Cha nói gì cơ... không phải thì là không phải, chẳng phải rõ ràng ràng sao?”

“ Nếu tên đó là kiếp sau của hẳn thì sao? Ý ta là từ ngoại hình đến tình cảm dành cho con...”

“ Cha già!... Nếu không phải thì sao?” Cô khẽ hỏi, đây chính là câu hỏi duy nhất ngăn cách cô và anh.

“ Và đó chính là lý do con không chấp nhận cậu ta phải không?”

“ ... ”

“ Tiểu Thanh... con vẫn sống trong quá khứ...” Như nhớ ra điều gì, cha già vội tiến lại gần cô, móc từ trong túi ra một chiếc lược “ Ta tìm thấy con, lúc đấy con đang nằm trong lòng tiểu tử kia, cả hai cùng đánh một giấc ngon lành. Điều lạ chính là tay của hai đứa đều nắm chặt vào chiếc lược này đây.”

Ngẫm nghĩ một lúc, cha già vội vàng chạy ra khỏi phòng. Nhìn theo bóng cha già một lúc, Hứa Thanh mệt mỏi nhắm hai mắt lại nhưng trong đầu cô lại xuất hiện hình ảnh Kỳ Phong luôn miệng nói. “ Thanh nhi... nghĩ lại đi... Nàng thực sự không nhận ra,ta là ai?”

Con mèo nhẹ nhàng ngồi bên cửa sổ nhìn ra xa xăm, bầu trời trong xanh bỗng chốc mây đen kéo đến. Bắt đầu là những hạt mưa nhỏ rồi cuối cùng chuyển thành cơn giông từ lúc nào. Khoảng thời gian đó ngắn như sao băng nhưng cũng dài tưởng bất tận.

91. Chương 91: Quyết Không Từ Bỏ

Mặc dù Bằng Kiều đã một mực kêu rằng Hứa Thanh cứ nằm đó, bà sẽ mang thức ăn lên nhưng cô nào chịu nghe lời, Hứa Thanh một mực kêu muốn xuống ăn cùng mọi người và cô thật sự muốn tắt chết mình sau khi nói câu đó. Trong nhà này, cô không thể bắt cha già hay dì Bằng Kiều công cô. Lôi Chấn dù sao cũng là người khác giới xa lạ và giờ này càng không thể đào ra một cái xe lăn cho cô lăn xuống dưới nhà.

Cô vốn khẳng định kết quả của cuộc bầu chọn mà cô không được phép tham, người công cô xuống lầu ăn sẽ là Kỳ Phong. Nhưng ngược lại với dự đoán của cô, cha già sớm đã chuẩn bị cho cô một chiếc xe lăn, cầu thang lại thiết kế theo kiểu cổ. Chính giữa là cầu thang bình thường, hai bên kia là cầu thang không bậc, thoải xuống ôm gọn lấy chiếc cầu thang ở giữa. Vì vậy cô có thể thoải mái lăn lên lăn xuống.

Trong bữa ăn, Hứa Thanh cố ý hỏi khéo Kỳ Phong mặc dù ban nãy cũng đã cố ý đuổi khéo

“Tôi còn tưởng anh và Lôi Chấn đã về đến nhà rồi cơ. Ý tôi là ... sau khi hỏi rõ mọi chuyện và tình trạng sức khỏe của tôi ... đã gần như ổn định và ... có người thân chăm sóc...” Cô cố ý nói chậm để nhấn mạnh ý đuổi khéo của mình.

Kỳ Phong, Lôi Chấn, ai cũng không thể cất lời, họ quá hiểu ý tứ đuổi khéo. Họ thật sự phân vân không biết nên quay ra nói xin lỗi hay giải thích. Vì vậy họ đồng quyết định tập trung vào đĩa thức ăn của mình.

Bằng Kiều khề nghiêm giọng “Tiểu Thanh, sao con lại nói chuyện với khách vậy? Hơn nữa, con chưa có ngó qua cửa sổ phải không, bên ngoài đang có bão lớn, giao thông cả nước còn bị ì ạch, con còn mong để người ta rời đi trong đêm bão này sao.”

“Không sao đâu ạ, thật ra thì cả hai chúng cháu đều có xe.” Kỳ Phong tỏ vẻ tội nghiệp trước Bằng Kiều. Câu nói đơn giản nhưng ý tứ quá rõ ràng...

Hứa Thanh khề quay người lườm anh, gì chứ, sao lại biến cô thành bà chủ nhà độc ác nhằn tâm tạt nước đuổi khách đi thế này chứ. Nhưng đáp lại cũng là một nụ cười đầy tà mị của anh. Con người này, thay đổi từ lúc nào vậy?

“Cậu...”

“Dạ!”

Kỳ Phong quay người lại nhìn thấy rõ ràng một miếng bít tết cắm trên một cái xiên cầm trên tay cha già đang chỉ thẳng vào anh.

“Không đi được.” Cha già khề đưa miếng thịt vào mồm, từ dáng bộ đến giọng nói, người ta quả thực nhìn ra thập phần đáng yêu. “Bảo tan cũng không thể đi.”

“Tại sao?” Hứa Thanh khề tỏ ý không hài lòng.

“Còn sao nữa, cậu ta phải ở lại cùng ta nghiên cứu Dezavua.”

“Hả, giáo sư... nghiên cứu Dezavua sao?” Một giọng nói lạ vang lên ở góc cuối bàn.

“Hạ Dao?” Hứa Thanh khề sửng sốt, tại sao cô hoàn toàn không để ý đến có người nữa vậy

“Hmm, xem ra tôi lấy được ít sự chú ý quá ta. Hứa Thanh khề chứ, tôi đang đến tìm Kỳ Phong thì bắt gặp Lôi Chấn, nghe thoáng qua, tôi và anh ý vội vàng chạy đến đây.... Uhm... Dù hơi muộn... nhưng....Hi...”

“ Oh, xin lỗi... tôi có chút xao nhãng...” Hứa Thanh cảm thấy muốn độn thổ quá, tảng lờ sự tồn tại của một người không phải là chuyện không phải gì cả. Hình như mọi người có giới thiệu từ đầu bữa thì phải... có không ta...?

“ Không sao đâu, à phải, giáo sư vừa muốn nói đến Dezavua phải không...?”

“Um...” Cha già và Hứa Thanh khẽ lướt qua mắt nhau rồi lướt qua dì Bằng Kiều “ Xong bữa rồi nói tiếp... từ từ nói chuyện... ha”. Cả hai người tất nhiên đều nhớ luật của bữa ăn tối. Khi dùng bữa thì ăn là thứ chính, nói chuyện là thứ yếu. Tất nhiên là nó khá là khác với luật của bữa sáng... tại biệt viên này...

....

Hứa Thanh thật sự ngỡ ngàng, nói bảo là có bảo được, mà sao lại có trùng hợp vậy chứ. Cô khẽ bực bội, nhìn cơn bão dữ dội qua ô cửa sổ lớn, tay khẽ hất cái rèm ở cửa

“ Nếu em không thích thì ngay khi bão dịu đi, anh sẽ lái xe về...”

Tiếng nói của Kỳ Phong khẽ khiến cô giật mình

“ Thôi đi, nói như vậy thì khác gì em đang cố tình đẩy ân nhân mình vào chỗ chết.”

“ Anh biết em không thích, lúc đó ... chỉ là quá lo nên ... anh mới đến đây tìm em thôi.”

“ Vậy thì bây giờ, anh đang cố giải thích cho em rằng anh đến đây để thông báo anh sẽ không từ bỏ ý định với em à...” Cô bừa bãi nói, vốn biết rằng anh đã từ bỏ...

Trầm ngâm một lúc Kỳ Phong cuối cùng cũng lên tiếng.

“ Anh không từ bỏ em... Không thể từ bỏ được.... Trước lúc đến đây, anh vốn đã có ý định từ bỏ. Em có biết khi nghe tin em gặp tai nạn, anh đã lo lắng như thế nào không... Trong đầu anh còn nghĩ... nếu em thực sự xảy ra chuyện thì anh cũng không muốn sống nữa. Là anh đã tìm thấy em... anh không cho phép ai giành đi cả. Nếu hần có bản lĩnh đáng để em yêu như vậy... thì bảo hần đứng trước mặt anh... chứng tỏ rằng hần có thể chăm sóc cho em tốt hơn anh... Lúc đấy, anh sẽ từ bỏ.”

Giọng điệu của anh không ổn định, lúc nhanh lúc chậm, khi ngắt quãng, cảm xúc dồn nén.

Hứa Thanh khẽ run người, cô khẽ nói một câu “ Tôi ước chúng ta gặp nhau ở một cuộc đời khác” rồi quay vội mặt đi hướng khác.

Liền sau, mọi người cũng tiến ra phòng khách chính dùng điểm tâm.

“ Thật không ngờ, Hạ Dao, cô lại là trợ lý của tiến sĩ Waston ở phòng thí nghiệm quốc gia... tại Mỹ.” Cha già khẽ tấm tắc

“ Yeah, lần này tôi trở về đây là muốn mời Kỳ Phong trở lại với chúng tôi, đây sẽ là một điều tuyệt vời cho cả anh lẫn chúng tôi. Ý tôi là... anh đã đạt bằng tiến sĩ năm 27 tuổi và đã nghiên cứu ở phòng nghiên cứu của chúng tôi 3 năm , một vài tháng thí nghiệm thực tập tại bệnh viện... Thật sự không nên lãng phí một tài năng như vậy. Anh biết rằng ngành y học phát triển để phục vụ cho sức khỏe và sự tồn tại của loài người mà.”

“ Tôi sẽ suy nghĩ thêm...” Kỳ Phong trầm tư, thú thực lúc đó anh quay về là có lý do

“ Tất nhiên rồi nhưng tôi thật sự khuyên anh nên chấp nhận cơ hội này. Anh phải biết là ở tuổi của anh rất ít người có thể lọt vào phòng nghiên cứu trung tâm và giữ ngay chức vụ nghiên cứu thay vì là thực tập hay trợ lý như tôi.”

“ ... ”

Hứa Thanh không nhớ rõ lắm về cuộc trò chuyện đó, có lẽ căn bản vì cô thật sự còn mệt. Hứa Thanh ngồi cạnh cửa sổ, cô luôn ước phòng mình có một cái cửa sổ lớn như vậy, to bằng một cái cổng vòng để có thể nhìn ra bên ngoài, phía dưới bậc cửa lại được thiết kế như một chiếc giường mini. Trong tay cô là chiếc lắc chân, cô thật sự rồi bởi, tất cả những điều bí ẩn đang vây lấy cô, bao quanh cô. Cô thật sự lạc lõng như một người mù vậy, bốn phía đều không thể nhìn thấy gì.

...

“Được rồi, vậy cậu nói là khi ở trong rừng, cậu đã nhìn thấy một người giống hệt mình, mặc y phục cổ trang và dẫn cậu đến bên Tiểu Thanh của ta à.”

“ Vâng, và đầu con khá choáng váng, dường như nhìn thấy những hình ảnh ... mà hình như cũng không phải thấy mà như là trải qua... Cái cảm giác mơ hồ... nhưng rất rõ rệt... hình như đã từng trải qua, đã từng nhìn thấy ở đâu.”

“ Đã từng trải qua, đó chính là cảm giác của Dezavua, đã từng nhìn thấy chính là hình ảnh của Dezavua. Điều kỳ lạ nhất mà ta thấy chính là hình ảnh của tên... lại dẫn con đến tìm được Tiểu Thanh, một điều mà trong tương lai sẽ xảy ra...”

“ Vâng nhưng hình như con không có cảm giác từng trải qua khi tìm được Hứa Thanh mà là...”

“ Shhh, đừng cắt tư tưởng của ta. Ta sẽ dùng đồ điện để thử não con. Chắc chắn sẽ có chút kết quả...”

“.... Vâng...” Kỳ Phong rất rõ ràng, cái anh cảm thấy không phải Dezavua nhưng lại không có cách nào nói ra, bằng không ngay cả cơ hội để ở bên cạnh cô cũng không có nữa.

Anh khẽ đứng tay chống vào chiếc bàn phía sau, trong óc rong ruổi những suy nghĩ, người đàn ông mà anh nhìn thấy là ai, rõ ràng không phải là anh nhưng cảm giác lại là anh. Anh chưa bao giờ mặc bộ quần áo đó, nhưng cái không thể phủ nhận chính là cái cách hắn nhìn cô khiến anh cảm nhận được, khí chất của hắn, tình yêu của hắn dành cho cô thật... giống anh... Hắn, chính là Hàn Tuấn Phong ư, không lẽ hắn lại là diễn viên...

...

Nó khẽ quan sát hai người, cha già và Kỳ Phong trong phòng nghiên cứu. Phòng nghiên cứu vốn gắn liền với nhà chính nhưng lại khiến người ta có cảm giác là một bộ phận tách riêng bởi khu nhà thiết kế giống chữ U. Phòng thí nghiệm ở một bên chữ U và phòng khách tức nơi chú mèo nhỏ đang an nhàn nằm trên chiếc giường của bầu cửa sổ. Đôi mắt nó khẽ tập trung, đồng tử nhỏ dần nhưng lập tức bị một tiếng đánh động, đồng tử lại mở to tròn... hồn nhiên đến không thể chịu được.

“ Đừng làm bậy nữa!” Hạ Dao khẽ lại gần ôm chú mèo, vuốt ve nó

“ Tiểu miêu này, đã phá luật rất nhiều rồi còn dám tiếp tục quậy?” Chú mèo xinh đẹp khẽ co người vào trong, ngược mắt nhìn Hạ Dao tỏ ý nghi vấn

“ Chúng ta đành nhờ khoa học tiếp sức thôi. Phá luật thì không thể, chỉ còn cách lách luật thôi... Xem ra chỉ có thể đợi đến nhật thực.”

Cô khẽ thở dài, mắt vẫn không ngừng nhìn về phía phòng thí nghiệm còn đang sáng đèn. Chú mèo nhỏ rất biết nghe lời, ngoan ngoãn nằm trong vòng tay cô.

92. Chương 92: Nhật Thực

Hứa Thanh không hiểu cha già và Kỳ Phong nghiên cứu cái gì nữa, nhưng cũng rõ ràng như mặt trời là không thể có kết quả.

“ Cha già, nghiên cứu gì vậy? Cha có phải nghiên cứu cả đêm không đó.”

“ A, Tiểu Thanh yêu quý của cha. Cha có để phần cho con cóc cà phê trên bàn đó. Ta vẫn nhớ hôm đó, con đang mân mê cóc cà phê, đĩnh đoảng thế nào lại ngã vào máy thời gian của ta, để rồi...”

“ E... hèm” Hứa Thanh khẽ ho hắng, cha già lẩm cẩm của cô, đừng đến nỗi lẩm cẩm mà lẩm cẩm ra luôn cái chuyện xuyên không của cô chứ.

“ Hứa Thanh, con bị đau họng à. Không lẽ hôm trước bị nhiễm sươg???” Cha già hồn nhiên hỏi.

Trời ạ, Hứa Thanh thật muốn điên luôn quá.

“ Dạ, không... con...”

Một bàn tay vội vàng đặt nhẹ lên trán Hứa Thanh “ Không phải em bị cảm khi gặp nạn đêm sương đó chứ.”

“ Không sao đâu.” Hứa Thanh vội gạt tay Kỳ Phong, dạo gần đây anh luôn đối xử với cô rất đặc biệt và điều này thật sự khiến cô có một cảm giác ngượng ngùng. Đúng vậy, là cảm giác NGUỖNG NGỪNG chứ không phải là KHỔ XU. Cô thật sự rất lo lắng cho trái tim mình, cô thật sự sợ nó sẽ chẳng lý trí.

“ Hạ Dao, không ngờ cô cũng ở đây?” Cô cố tình đổi chủ đề.

“ Oh, Hứa Thanh à. Tôi ở đây nghiên cứu cùng giáo sư thôi. Tôi vốn cũng có niềm hứng thú với nghiên cứu khoa học mà, mặc dù là y học là sở trường của tôi nhưng điểm vật lý và hóa học của tôi suốt thời đi học không hề thấp đâu nha.”

“ Oa, cô thật giống tôi quá. Tôi khẳng định ai có tình cảm với tôi cũng sẽ có với cô thôi, chưa kể cô còn xinh đẹp như vậy nữa.” Hứa Thanh cố tình nhấn mạnh. Đó cũng là điều cô tự hỏi, tại sao Kỳ Phong lại không có tình cảm với Hạ Dao chứ? Hạ Dao giống hệt như cô vậy, chưa kể gia cảnh và ngoại hình còn hơn hẳn cô nhiều lần.

“ Phải đó, ta cũng rất thích con bé.” Cha già không hiểu từ góc nào ngẩng đầu lên nói.

Hạ Dao khẽ căng mắt ra nhìn Hứa Thanh “ Ai ? Ai xinh? Ở đâu cơ, ngoài cô ra, tôi có thấy ai ở đây đâu chứ.”

“ Hì, cô thật đáng yêu quá.”

Hứa Thanh khẽ lặn xê đến bàn giấy lấy tờ ghi chú, viết viết rồi dán lên chiếc tủ lạnh gần đó. Chiếc tủ lạnh trong phòng nghiên cứu là nơi cha già của cô cất giữ một số chất hóa học cần làm lạnh

“ Cô làm gì vậy?” Hạ Dao khẽ hỏi

“Tôi để lại ghi chú cho cha già thôi. Thói quen của ông ấy cũng rất lạ, khi nghiên cứu thường rất tập trung, ít khi để ý xung quanh mà lại hay đi qua cửa tủ lạnh đọc xem có lời nhắn nào không cho nên...”

Đang nói đến đoạn này thì thấy bóng cha già thấp thoáng lướt qua cửa tủ lạnh, lấy chai lọ gì đó rồi giật mảnh giấy nhắn

“ Tiểu Thanh, chúng ta đã nghiên cứu nhật thực nhiều rồi mà. Nghiên cứu của ta đang quan trọng, hay con kéo Hạ Dao ra quan sát nhật thực đi ha...”

Cha già nói đến đây thì thấy hai cô nhóc bật cười, khẽ nhăn mặt “ Mấy đứa nhỏ này thật lạ...”

“ Đây, chẳng phải đúng như tôi nói sao. Cha già...”

“ ... đáng yêu thật” Cả hai cùng đồng thời lên tiếng rồi bật cười.

“ Cô sẽ đi quan sát nhật thực sao?”

“ Tất nhiên rồi, nhật thực. Cuối cùng, nếu Edward là mặt trăng, Jacob là mặt trời. Thì Nhật Thực chính là cuối cùng, anh cũng không thể thắng nổi nhật thực. haizz...”

“ Xem ra, cô cũng là fan chạng vạng giống tôi rồi. Nhưng thật tiếc là hôm nay không được rồi...” Hạ Dao nói, mắt khẽ nhìn bầu trời, cô không thể để lỡ mất cơ hội.

“ Vậy thôi, tôi đi trước nhé!”

“ Oh... bye... bye...”

Hạ Dao khẽ vẫy Hứa Thanh đi, quay lại thì bắt gặp ánh mắt tràn đầy tình cảm của Kỳ Phong đang nhìn theo hướng Hứa Thanh đi

“ Anh ngắm cẩn thận không mắt cũng sắp rơi ra ngoài rồi.”

Nghe tiếng giễu của cô, Kỳ Phong khẽ xấu hổ, quay đi nhìn khắp phía

“ Tôi đâu có sai. Anh yêu cô ấy đến mức đấy à. À, thôi không cần trả lời đâu. Ai cũng nhìn rõ ràng hết rồi mà.”

“ Cô ấy sẽ không để ý đến tôi đâu, trước kia cũng vậy, bây giờ và tương lai cũng vậy. Trong tim cô ấy đã có người khác rồi.”

“ Kỳ Phong, tôi và cô ấy rất rất giống nhau, tại sao anh lại không có tình cảm với tôi?”

Kỳ Phong ngỡ ngàng, không nghĩ là cô lại hỏi vậy. Anh phải khẳng định, nếu người nào yêu Hứa Thanh thì hẳn phải yêu con người của Hạ Dao nhưng tại sao...

“ Tôi cũng không biết... Chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, thì những cô gái khác... sớm đã không tồn tại nữa rồi.”

“ Anh phải lòng cô ấy từ cái nhìn đầu tiên. Là nhìn thấy cô ấy đã yêu sao? Nếu thế thì có hơi vô lý không, cô ấy đâu xinh đến mức như vậy.”

“ Tôi... không biết. Chỉ là khi nhìn thấy cô ấy... tôi... tìm lại được. Chính vậy, khi nhìn thấy cô ấy có cảm giác là tìm lại được, như thể tôi đã luôn tìm kiếm cô ấy vậy. Cô ấy chính là câu trả lời duy nhất.”

Kỳ Phong thẳng thắn trả lời nhưng chính bản thân anh cũng cảm thấy có chút khó hiểu. Đáp lại câu trả lời của anh, Hạ Dao khẽ nở nụ cười, cô thầm nói

“ Vậy là đúng rồi, tôi không phải mất công mà mò suy đoán nữa... Đã hơn một nghìn năm, thật không ngờ, tình cảm con người có thể kiên trì đến mức này...”

Hứa Thanh đi được một lúc thì con mèo nhỏ chạy đến tìm, như hẹn trước. Hạ Dao khẽ vươn tay đón lấy nó, cả hai cùng quay ra phía mặt trời, chờ đợi...

Cuối cùng, trời cũng không phụ người. Khi mọi người đang tập trung nghiên cứu, Hứa Thanh vội từ xa lại gần

“ Mọi người, Nhật Thực bắt đầu rồi kìa.” Nói xong, cô vội vàng chớp lấy kính quan sát quay mặt về phía mặt trời.”

Hạ Dao và con mèo đều căng mắt nhìn về phía đó. Có một đường vòng cung màu đen nhỏ đang dần dần xâm chiếm mặt trời. Con mèo vội vàng nhảy ra khỏi tay Hạ Dao, nhảy lên bậu cửa sổ gần đó. Cha già như trước, vẫn tất bật nghiên cứu. Nhật Thực là hiện tượng ông thường quan sát nhưng hiện giờ nghiên cứu này đang chiếm trọn quan tâm của ông

“ Giáo sư, chi bằng cứ cho Kỳ Phong thử máy khuếch đại trước đi. Chúng ta phải thu được kết quả mới có thể tiếp tục.” Hạ Dao vội lên tiếng.

“ Ha, đúng ta.”

Vậy là hai người tất bật gắn máy thử lên người Kỳ Phong mà thiết bị chính là ở đây. Hứa Thanh thật bức bối với mấy người trong đó. Nhật thực cũng là hiện tượng hiếm có khó tìm, tại sao mọi người coi nó như không khí vậy chứ.

Con mèo nhỏ nhìn lướt qua mặt trời, nhật thực ở đây ngắn quá, nó phải tranh thủ thời gian...

Xoẹt! Xoẹt!

“ Hả, cái gì vậy giáo sư.”

“ Ai, sao lại có thể chụp điện được chứ. Thằng bé ngất rồi, mau ngất các thiết bị ra.”

Hứa Thanh nghe tiếng vội vàng lăn xe vào “ Sao vậy, có chuyện gì vậy. Kỳ Phong, Kỳ Phong, anh sao vậy...”

...

Kỳ Phong tuy ngất nhưng anh thấy lạ vì lý trí quá mức tỉnh táo của mình. Đôi mắt đã nhắm nghiền, xung quanh đều là một mảng tối nhưng không hiểu từ đâu, có một ánh sáng chói rực, mà điều lạ chính là Kỳ Phong chắc chắn 100% là anh chưa mở mắt thì ánh sáng chói đến như vậy từ đâu ra. Đột nhiên, đầu anh đau dữ dội, cơn đau đột ngột bắt ngờ như ai đó dùng búa táng vào đầu, thật sự là đau đến khiến người ta

muốn chết đi sống lại...

93. Chương 93: Trái Tim Hàn Tuấn Phong

Cảm giác khó chịu, tri thức khiến hần khê ngộ nguậy, nhưng thân người lại có cảm giác bị đông cứng, bất tri bất động. Nơi này hần phải bị bao cứng, hần kiên trì ngộ nguậy nhưng không va đập vào thứ gì nhưng cảm giác bứt rứt đến không thở nổi. Khoan... thở... thở là gì, hình như hần không có khái niệm này. Hần không thở, hần sống, hần ngộ nguậy nhưng hần đang ngộ nguậy cái gì. Những thứ hần đang cảm nhận là gì, cái gì gọi là cơ thể??? Không, hần không phải là cơ thể... vậy thì ... hần là cái gì.

Mảng hồn phách tiếp tục dao động liên tục, nó như một đám mây sáng nhưng khiến người ta cảm nhận được một cơ thể sống đang tồn tại trong đó.

“Thật ngưỡng mộ, đã đầu thai qua nghìn năm, lại có thể giữ được đến như vậy sao?”

Bước chân duyên dáng khê tiến lại gần, cô khê phẩy tay, mảng hồn phách dần hình thành như một mảng đất nặn dưới bàn tay của tự nhiên dần hình thành một bóng hình hoàn mỹ.

Như được tiếp một luồng sinh khí, mảng hồn đó giờ đứng trước mặt Hạ Dao chính là hóa thân của Hàn Tuấn Phong. Ý thức được truyền vào, hần vội nói

“Người... là ai?... Đây... là đâu...? Tôi... tôi là cái gì...? Tại sao tôi lại... có được những ... thứ... ý ..thức này trong...mm... đầu?”

“Sự tiến hóa hàng trăm triệu năm đầy cực a.”

“Cô... là ai?”

“Khoan việc hỏi tôi là ai, anh thử nhìn qua bên đó xem.”

Hần theo lời cô nói nhìn qua bên đó, và toàn ... cái mà hần được định nghĩa trong đầu là thân thể... run lên bần bật...

Cô gái đứng phía đó, hần không biết là ai, nhưng cảm giác sôi lên trong người là không thể phủ nhận. Hần vội lao đến bên cô gái đó. Hần muốn cô, hần như một linh hồn thiếu sót, thiếu sót đến thảm hại. Và dường như chỉ có chạm vào cô mới hoàn thiện hần, giải thoát mọi đau khổ của hần...

Nhưng khi hần lao đến nơi thì bóng hình đó lập tức tan biến. Một cảm giác khó chịu dồn khắp cơ thể, và hần nhận thức được đó là đau đớn

“Trả.. trả nàng lại cho ta... Trả nàng lại ...”

Hạ Dao thương cảm, khê gật đầu “Vậy là rõ rồi.”

“Rõ...rõ cái gì. Ta muốn nàng...”

“Người muốn biết người là ai phải không, được để ta nói cho người. Người chính là tình yêu của Hàn Tuấn Phong, hay nói đúng hơn, trái tim của Hàn Tuấn Phong.”

“Hàn Tuấn Phong, là người... là cái gì...”

“Được, để ta tặng lại ký ức và hoàn trả tâm cho người. Sẽ choáng một chút đấy.”

Hạ Dao khê nhắm mắt, trong phút chốc, cả người của hần sáng lên một lúc rồi vụt tắt. Cơ thể choáng váng không phải là một chút, hần choáng váng đến không đứng được người dậy.

“Sẽ mất một lúc để người khôi phục lại, đã qua nghìn năm rồi chứ ít gì. Sao có thể hồi phục trong một lúc. Trong lúc đó, ta sẽ giải thích cho người, khi con mèo của ta trốn đi, gây họa.”

Cô nói, không gian hình thành hình ảnh 4 chiều, là đêm Hứa Thanh đang cố cứu con mèo nhỏ, rồi ba cái va li bị trượt bản lề, rơi xuống...

“ Để cứu cô gái tốt bụng đó, Di Tâm – tức con mèo của ta - đã đưa cô xuyên về quá khứ, không ngờ đã gây ra đại họa. Người, chính là vị vương gia cao cao tại thượng khi đó, phải lòng một cô gái kỳ lạ, không rõ lai lịch. Một chuyến du hành đầy thú vị đấy chứ. Nhưng việc cô gái đó xuyên qua chỉ là một sai lệch của phép thuật, cô gái đó không thuộc về thời đại này và vào thời điểm thích hợp, Di Tâm đã sửa chữa sai lầm của mình.”

“ Nhưng ông trời thật trêu ngươi, cô gái đó lại được đưa về quá khứ với người, tiếp tục lương duyên. Cũng may, cô gái đó nhận thức được sự trái ngược tự nhiên đó, đã quay về. Nhưng người thì lại không dần xấp được cho bản thân. Khi chết rồi, đã uống canh măng bà nhưng tâm lại cố chấp không quên, trụ hồn trong thể xác mới, truyền kiếp chỉ để tìm cô gái đó. Ta cảm nhận được, tình cảm của người dành cho cô gái đó, thật quá sâu đậm chính vì vậy mà giữ được trọn vẹn linh hồn trong thể xác mới. Nhưng người phải biết, điều trái tự nhiên đó là không thể, hai linh hồn trong một cơ thể . Qua nghìn năm chuyển xác, linh hồn của người đã bị mai một. Linh hồn tạo thành chính bởi bốn hồn phách. Dưới linh hồn của cơ thể mới, linh hồn của người bị mai một, tan biến. Vốn dĩ sớm đã tan hết tứ hồn nhưng ta thật ngưỡng mộ người, cố chấp bảo vệ ái hồn.”

“ Để bảo vệ tình yêu, người đã hy sinh các hồn phách khác, nói chung chung, ngay cả ký ức cũng bị vứt đi, ta dám chắc đến tên của người con gái lúc này người cũng không nhớ nổi. Nhưng ta nói, người cũng thật may mắn. Diệp Kỳ Phong chính là hiện thân có mối liên kết lớn với người của quá khứ, lại là hiện thân ở tìm gặp được Hứa Thanh, chính vì vậy mà đánh thức người dậy, khiến anh ta yêu Hứa Thanh một cách vô điều kiện như thế. Nói đúng ra, Di Tâm của ta cũng giúp hai người, nhiều lần phá luật. Tuy nói là vậy, chuyện ta đang làm giúp hai người đây, đưa linh hồn, trái tim, ký ức, trải nghiệm từ quá khứ của Hàn Tuấn Phong, hòa chung thể xác và hợp với linh hồn của Kỳ Phong mới gọi là trái luật trời. Tuy là dùng nhật thực để lấp liếm nhưng không biết có thể lấp liếm đến bao giờ.”

Hàn Tuấn Phong nằm đó, qua lời giải thích của cô đã thông suốt nhiều chuyện, tuy có vài chỗ còn mơ hồ nhưng không đủ sức gượng tiếp

“ Vậy là... cô giúp... chúng tôi...” Hần thều thào.

“ Uhm, đương nhiên là giúp chứ. Ta thật ngưỡng mộ tình yêu của hai người mà. Hơn nữa, nếu không giúp, Di Tâm của ta không biết còn làm ra trò gì nữa.”

Cô khẽ đập mạnh hai tay vào nhau một cách dứt khoát. “ Được, giúp người. Nhưng khi hai linh hồn hợp một, đau đớn sẽ có, di chứng cũng sẽ có. Ta chưa biết liệu toàn bộ trải nghiệm của Hàn Tuấn Phong có được đưa về không. Nhưng nói chung, cũng không quan trọng, người đã là Diệp Kỳ Phong, một công dân thế kỷ 21 thì phải hoàn thành cuộc đời ở đây thôi. Có lẽ sẽ mất vài ngày để người có ... tái sinh lần nữa...”

Hàn Tuấn Phong có chút hoang mang, hần đánh đổi mọi thứ vì nàng, hần sợ hãi, giây phút này hoặc hần sẽ tìm được nàng, hoặc hần sẽ mất tất cả

“ Ta... sẽ nhìn thấy nàng chứ...”

Hạ Dao nhìn thấy sợ hãi trong đôi mắt lạnh của nam nhân trước mặt mình, khẽ cười an ủi

“ Chỉ cần người cố sức mở mắt ra nhìn nàng. Nhưng giờ phút này, thả lỏng đi, đừng chống chọi với linh hồn của Kỳ Phong...”

“ Khoan đã... cô là ai... ta muốn...”

“ Báo ơn... Không cần đâu. Thân phận của ta là điều không thể tiết lộ. Hơn nữa, cuộc nói chuyện của chúng ta, tất cả những chuyện này, người sẽ không nhớ gì đâu.”

...

Hứa Thanh lo lắng, nắm chặt lấy tay Kỳ Phong. Cơ thể anh vẫn phát run phát sốt như vậy. Bác sĩ đã đến khám mà không phát hiện ra nguyên do.

“ Kỳ Phong, xin anh đẩy, xin anh tỉnh lại đi, tôi sẽ...sẽ...” Hứa Thanh không thốt được ra lời sau cuối đó, cuối cùng, tất cả chỉ vụn vụn trong một câu “ Tôi thực xin lỗi.”

Phải, cô đã trao tình yêu cho Tuấn Phong, cô không thể như vậy nói yêu anh, đó là không công bằng. Cô không thể.... Không thể lại giống như Bella cùng một lúc yêu nhiều hơn một người...

Cô thật sự ước rằng, anh và cô gặp nhau ở một cuộc đời khác, không phải ở kiếp này. Cô nợ anh quá nhiều nhưng cũng nợ tình nghĩa với Hàn Tuấn Phong, tại sao ông trời liên tục hành hạ cô đến như thế này. Cô không thể tiếp tục lừa dối trái tim và lý trí của mình nữa.

“ Kỳ Phong, tỉnh lại đi...”

Cứ như vậy ba ngày, Hứa Thanh luôn túc trực bên đến nỗi cô mệt mỏi thiếp đi.

Bình minh một ngày mới đã lên, và trong đôi mắt của Kỳ Phong ánh sáng chiếu thẳng vào. Nhất định phải mở mắt. Thứ ý thức mở hồ không rõ ràng đó thúc đẩy thứ gì đó sâu thẳm bên trong anh cho đến khi... Ý thức đã hoàn toàn trở về với cơ thể

Kỳ Phong cảm nhận được cơ thể của mình, anh đã bình phục và không có một lý do nào để chần chừ nữa. Anh mở mắt, chậm rãi lướt nhìn xung quanh.

Là cô, thật sự là cô rồi. Hứa Thanh của anh, thật sự đang tồn tại bên anh.

94. Chương 94: Lời Giải Đáp Cuối Cùng

Cảm giác được người nằm trên tỉnh lại, Hứa Thanh cũng ngỡ ngàng người thức dậy.

“ Anh tỉnh khi nào vậy?” Cô khẽ hỏi

“ Vừa mới” Anh trả lời, mắt không rời khỏi cô.

Hứa Thanh cảm giác được ánh mắt của anh đang dán chặt lên người mình, có chút ngượng, hướng mặt ra chỗ khác nói

“ Vậy để tôi gọi mọi người lên. Anh ngất đã ba ngày rồi, mọi người lo lắng lắm đó. Chỉ vì nghiên cứu của cha tôi mà khiến anh có chuyện.”

Cô trực quay người đi thì bàn tay lạnh của anh vội vàng giữ cô lại

“ Không cần... Cô đừng đi, ở lại đây với tôi. Tôi có chút bất an...” Anh vội vã nắm chặt tay cô. Anh không cần gì cả, chỉ cần nhìn được cô, khẳng định sự tồn tại của cô.

Hứa Thanh sững sờ, cô vội vàng rút tay ra, ý nghĩ đầu tiên trong đầu là “ bỏ trốn”. Phải, cô hèn nhát, cô muốn bỏ chạy cô không hề kiên cường như mình nghĩ.

“ Không... đừng... Hứa Thanh...” Thấy cô muốn rời đi, anh vội vàng lao đến ôm chặt cô từ phía sau. Anh siết chặt vòng tay, anh thật sự rất sợ, sợ chỉ buông lỏng một chút thôi, anh sẽ lại mất cô

“ Hứa Thanh. Anh rất nhớ em... thật sự... nhớ... đến không thể thở nổi nữa.”

Nước mắt khóe mi cô trực tràn ra. Giờ phút này cô muốn buông xuôi... Trước đây, khi ở trong vòng tay của hắn, cô thấy mới bình yên biết bao. Ước mơ lúc đó cũng dường như thật nhỏ nhoi. Hy vọng vĩnh viễn được hắn ôm như vậy.

“ Kỳ Phong, rời đi đi. Trái tim tôi đã thuộc về một người thì không thể trao cho người khác. Từ đầu đến cuối, anh chỉ là thể xác, vậy thôi. Anh nghĩ gì đây, tôi nhìn thấy anh và trái tim tôi ngừng đập à, hay là loạn nhịp. Không có.” Cô khẳng định, cô muốn cắt bỏ ý định của anh

Kỳ Phong khẽ buồn cô ra, xoay người cô đối diện mặt mình

“ Em yêu anh ta đến thế à. Rõ ràng có tình cảm cho anh nhưng miệng lại phủ nhận, trái tim thì lẩn tránh. Chẳng phải hần chết rồi sao.”

“ Anh ấy vẫn sống... ít nhất là như vậy... sống trong trái tim tôi.”

Nói xong cô quay người bước thẳng chạy ra hành lang phía xa. Cơn mưa bão vẫn còn và lúc này Hứa Thanh thật yêu cơn bão này, nó che giấu tiếng nức nở và hòa tan những giọt lệ của cô.

...

Mọi người yên lặng dùng bữa, không ai nói câu nào... đơn giản vì họ không biết phải nói gì.

“ Tivi có nói hai ngày nữa bão sẽ tan đấy.” Hứa Thanh nhắc.

Hạ Dao khẽ ngẩng đầu lên “ Oh, vậy chắc ngày kia tôi phải chào tạm biệt với mọi người rồi. Tôi còn phải quay về Mỹ nữa. À, phải rồi, Kỳ Phong, nhớ suy nghĩ rồi gọi cho tôi nhé.” Cô nói xong, tay khẽ làm biểu tượng chiếc điện thoại áp vào tai

“ Tôi sẽ suy nghĩ.”

Hứa Thanh khẽ liếc qua phía anh nhưng anh vẫn đang tiếp tục ăn, chẳng có vẻ gì là để ý đến việc đi về khi bão tan

“ Cha già, cha vẫn nghiên cứu Dezavua sao. Con thấy thứ này quá mơ hồ, chi bằng bỏ đi. Tập trung vào nghiên cứu những thứ khác còn có ích hơn.”

“ Tiểu Thanh, tại sao lúc nào con cũng chen ngang vào thí nghiệm của ta vậy chứ.”

“ Nhưng, bác sĩ Diệp cũng là người rất bận rộn, sao có thể ở mãi đây nghiên cứu với cha được.”

Cha gia nghe Hứa Thanh nói khẽ nhăn mặt quay ra nhìn Kỳ Phong

“ Xem ra cũng không thể giữ cậu được nữa. Sao cậu không phải chuột bạch, như vậy với ta có phải tiện hơn không.”

Kỳ Phong khẽ nhìn cha già mỉm cười, rất lịch sự

“ Cháu cũng mong vậy.”

“ À, Kỳ Phong à, cháu đã gần 30 mươi rồi, đã ổn định gia đình chưa vậy.”

Nghe Bằng Kiều hỏi, Hứa Thanh khẽ chột dạ, cô cũng nóng lòng nghe câu trả lời của anh

“ Dạ, cũng ổn định rồi ạ.Chắc khoảng tháng sau chúng cháu sẽ làm đám cưới.”

Phụt! Khụ ! Khụ

“ Hứa Thanh, em không sao chứ.” Kỳ Phong quay ra hỏi, tay không ngừng vỗ nhẹ lưng Hứa Thanh.

Hứa Thanh khẽ đưa tay lên ra hiệu tỏ ý không sao nhưng trong lòng thì như ngồi trên đồng lửa. Anh nói kết hôn, nhưng là kết hôn với ai?

...

Cô khẽ mở cửa phòng, ánh đèn vừa sáng lên đã khiến Hứa Thanh giật mình. Kỳ Phong đang ngồi trên giường, quay lưng về phía cô. Một vài giây sau thì quay người lại phía Hứa Thanh.

Trong lòng cô có chút lo lắng, hồi hộp. Anh rốt cuộc đến phòng cô làm gì. Giờ đã hơn 10h đêm, cô vừa mới đọc sách xong mới quay về phòng, mọi người lúc này đều đã tắt đèn đi ngủ

“ Em không cần khẩn trương vậy đâu, anh đâu có phải cầm thú mà em sợ vậy. Anh đến chỉ muốn nghe một câu trả lời mà thôi.”

Trong giây lát, Hứa Thanh đờ người không biết phải nói gì, vội buột miệng “ Nghe nói anh sẽ kết hôn tháng sau. Xin chúc mừng. Khi nào tổ chức nhất định phải mời tôi đến nhé.”

Kỳ Phong hơi ngớ người nhưng ngay sau đó nở một nụ cười tà mị “ Tất nhiên rồi, nếu hôm đó em không có mặt thì mới là vấn đề đấy.”

Đứng trước nụ cười của Kỳ Phong, Hứa Thanh có chút choáng váng, nó khiến cô có một cảm giác thật quen thuộc

“ Anh muốn câu trả lời thật sự, nên Hứa Thanh, đừng nói dối...”

Cô khẽ gật đầu

“ Vậy, Hứa Thanh, em yêu anh chứ?”

Một câu hỏi đơn giản nhưng bản thân câu hỏi đó không hề mang ý hỏi hay nghi vấn. Anh đã chắc chắn và cô không thể tiếp tục lừa dối anh.

“ Vâng.” Cô khẽ trả lời, câu trả lời bé đến nỗi nó không mang chút thuyết phục nào.

“ Vậy còn Hàn Tuấn Phong, em yêu hắn chứ?”

Cô ngược mắt lên nhìn anh, môi chuyển động “ Thật không may... là có.”

Nghe được câu trả lời, lúc này đôi môi Kỳ Phong mới giãn ra thành một đường bán nguyệt

“ Vậy để anh cho em một giải pháp nhé.”

Anh khẽ lại gần, đeo chiếc lắc vào chân của cô. Là hai chiếc lắc, một chiếc của Kỳ Phong, một chiếc của Tuấn phong. Tay anh khẽ mân mê chiếc lắc có treo những hình con mèo nhỏ

“ Chiếc lắc này là anh tặng em vào ngày sinh nhật ở Lãnh Nam Vương phủ. Lúc đó, Hứa Thanh, còn nhớ anh nói với em câu gì không. ‘Vũ Hứa Thanh, nếu người dám tháo cái đó xuống thì cắt luôn chân mình đi.’ Vậy mà đến cuối cùng, vẫn là nó được chôn cùng anh”

Hứa Thanh căng người dần theo tiếng nói của anh, cô muốn mở mắt cho thật to, nhìn cho rõ người đàn ông đang quỳ gối trước mặt mình.

...

“ Được rồi, để tôi làm rõ chuyện này nhé. Anh nói, Diệp Kỳ Phong chính là kiếp sau của anh và vì vụ tai nạn với máy khuếch đại, anh đã lấy lại được toàn bộ ký ức, trải nghiệm của Hàn Tuấn Phong.... Làm ơn đi, nói chuyện này có lý không chứ.”

“ Hứa Thanh, em đã xuyên không đó, trước khi dùng máy thời gian. Thế giới này rất nhiều điều khoa học không giải thích được, vậy sao không thể tin anh chứ.”

“ Được rồi, chắc chắn là cha già đã kể cho anh về Hàn Tuấn Phong, chuyện này... là không thể. Hàn Tuấn Phong, tuy có ngoại hình giống hệt anh nhưng... nhưng hắn ta đâu có được điềm tình như anh chứ. Hắn là vị vương gia tàn khốc, lạnh lùng, nói chuyện ngang tang...”

“ Vũ Hứa Thanh, em muốn nói đến đâu nữa. Đã là phụ nữ đứng tuổi mà sao tính cách vẫn bướng bỉnh như hồi đó chứ. Không cãi lại anh thì không chịu được à.”

“ Không, không thể nào.” Hứa Thanh quả quyết lắc đầu, đây nhất định là một giấc mơ hoặc không thì chính là một diễn viên đại tài. Nhưng tại sao, từng điệu bộ, cử chỉ đều giống hệt đến thế chứ, cho người ta cảm giác hai người là một. Thật ra thì cũng chẳng khó khăn gì, hai người giống nhau như đúc mà

“ Được rồi, nếu nghe kể thì liệu anh có thể nghe kể chuyện này không. Lần đầu tiên anh gặp em chính là ở thanh lâu, ngang nhiên dám ngăn cản anh và Mẫu Đơn. Em có biết lúc đó anh thật sự muốn đem em chém một đao ắt đầu không hả. Khi ở chung lại luôn bướng bỉnh cãi lời, bộ em chán cái mạng của mình rồi à. Phải rồi, Xá Lễ hôm đó, sao em dám mặc takini tắm giữa biển, còn để Chiến Cơ hôn nữa. Lúc đó em có từng nghĩ đến cảm nhận của anh chưa... Phải rồi, chuyện khi anh bị máy thời gian của cha già đẩy đến thời này, là ai cùng em nhảy trong đêm hôm đó, không lẽ là Kỳ Phong à, hay anh trai của em. Những chuyện này, cha già của em có thể kể cho em chứ.”

Kỳ Phong càng nói, lửa trong lòng của Hứa Thanh càng cháy lên. Đây không thể là sự thật nhưng trong lòng cô, ngàn vạn giọng nói đang hân hoan, chính là anh ấy. Hàn Tuấn Phong của cô, người đàn ông mà cô đã tìm cái gọi là tình yêu, người đàn ông vì cô mà làm tất cả. Thật sự anh đang hiện trước mặt cô sao... Chúa ơi, nếu đây là sự thật....

Kỳ Phong nhìn Hứa Thanh, đột nhiên nhớ tới câu nói của Hứa Thanh, trong lòng có chút tức giận đang định quay ra để nói cô một hai câu nữa thì đã thấy cô ngã người về phía anh, ôm chặt lấy mình, vùi mặt vào trong ngực anh mà khóc

“ Em không tin... thật sự không có tin được. Tuấn Phong... anh lừa em phải không...”

Vòng tay của anh siết chặt, anh đã tìm cô, tìm cô lâu lắm rồi, cuối cùng cô đã chịu quay lại nhìn anh

“ Ngốc ạ, sao em có thể không tin phu quân của mình chứ.”

“ Nhưng...”

Mọi lời nói của cô đều bị anh nuốt vào trong. Đôi môi yếu ớt không chút đề phòng bị đôi môi anh giữ chặt lấy. Nụ hôn của anh ban đầu rất dịu dàng nhưng sau đó lại trở nên bá đạo, cuồng nhiệt. Bàn tay phía sau gáy cô áp mạn hơn, đầu lưỡi bắt đầu đẩy hàm răng, đi sâu vào miệng, cuốn chặt lấy chiếc lưỡi của cô, dây dưa mãi không thôi. Dường như mọi tình cảm dồn nén trong lòng anh đều muốn nổ tung ra. Nhớ nhưng, đau đớn trong cùng một lúc hòa vào làm một.

Hứa Thanh yêu đuối trước nụ hôn của anh. Là nụ hôn của Kỳ Phong nhưng lại có cảm giác không phải, là nụ hôn của Tuấn Phong?

Cho đến khi cả hai không thở nổi nữa, Kỳ Phong mới buông cô ra. Hứa Thanh nhìn anh khẽ xấu hổ, chẳng phải lúc này cô vừa mới nói Kỳ Phong không ra gì sao, giờ lại hôn anh như vậy chẳng phải nói tin anh là Tuấn Phong quá dễ dàng sao.

“ Tránh ra đi, ai tin anh chứ. Cái này quá là gạt người ngu ngơ rồi.”

“ Được, em tin hay không cũng được. Một tháng nữa chúng ta thành thân. Đến lúc đó, là vợ chồng rồi, sẽ phải sống với nhau cả đời, chạy cũng không chạy được.” Anh quả quyết.

Được rồi, cô thật sự là quá nghi ngờ rồi đó, sao lại cái thái độ không thèm quan tâm, ý kiến của mình là nhất của Tuấn Phong ở đây chứ

“ Ai nói tôi sẽ lấy anh? Tôi đâu thể tin...”

“ Không lấy anh thì em đừng hòng lấy được ai, đã gần ba mươi rồi còn đòi mơ mộng có Chiến Cơ hay Thiên Hạo cầu hôn với em nữa sao?”

“ Cái gì? Anh quá vô lý rồi đấy...” Hứa Thanh giãy người nhưng là chẳng nhằm nhò gì so với anh.

“ Được rồi, lên giường nằm đi, em bị đau chân còn muốn nằm đất sao.” Nói xong anh khẽ bế cô đặt lên giường, đang định buông tay thì bị cô giữ lại

“ Vậy, bây giờ, anh là Hàn Tuấn Phong hay Diệp Kỳ Phong.”

Kỳ Phong nghe cô hỏi, khẽ cười.

“ Hứa Thanh, có biết tại sao Kỳ Phong đối với em lại có thứ tình yêu sâu sắc đến như vậy không, một mực theo đuổi em. Chính bởi vì Kỳ Phong mang theo trái tim, tình yêu của Hàn Tuấn Phong trong linh hồn. Nói đúng hơn, nếu không có Tuấn Phong thì không hề có một Kỳ Phong yêu em say đắm đến như vậy. Nói đi nói lại, Kỳ Phong là anh, Tuấn Phong cũng là anh. Là thân phận nào, đối với em có quan trọng không. Quan trọng chính là người đàn ông ở trước mặt em bây giờ chính là người đàn ông trong lòng em, là người sẽ đi cùng em đến hết cuộc đời này. Hàn Tuấn Phong đã chết ở quá khứ, và người đang hiện thân lên trước mặt em đây là người yêu của em. Do cha mẹ sinh ra... vì vậy. Hứa Thanh, gọi anh một tiếng Kỳ Phong đi. Từ nay, anh sẽ là chồng của em...”

Đêm đó, Hứa Thanh không xác thực được là mình có đang nằm mộng hay không, trong lòng cô câu trả lời cũng không rõ ràng, bản thân cũng không mơ hồ không biết mình có chấp nhận hay không. Cô chỉ biết

rằng, lần này cô sẽ không buông tay từ bỏ nữa. Cô sẽ nắm thật chặt lấy người đàn ông mà mình yêu để sống đến hết cuộc đời.

Trong mơ hồ, cô vẫn cảm nhận được giọng nói ấm áp của anh trong màn đêm

“ Hứa Thanh, anh yêu em.”

95. Chương 95: Vĩ Thanh

3 năm sau...

Hứa Thanh uể oải từ chỗ làm trở về, vào nhà thì vợ vàng ngó qua ba đứa nhỏ. Cô nói, hẳn nên đặt nhà ở kỹ viện chứ không phải là nhà dân nữa. Vừa mới cưới xong, năm đầu tiên đã cho ra đời Phong Tuấn, năm thứ ba thì khiến cô sinh đôi Hạ Vy và Hạ Thanh. Thật khiến cô cực muốn chết.

“ Mewth!”

Kỷ Vật không biết từ đâu chạy đến, ngọ nguậy vào chân cô. Hứa Thanh khẽ cúi người xuống vuốt ve nó. Cô vẫn nhớ ngày hôm đó, khi bão tan được 3 hôm, một chiếc Mercedes tiến đến đón, Hạ Dao nói lời chia tay rồi đi.

“ Được rồi, mọi người không cần tiễn đâu. À phải rồi, Hứa Thanh. Di Tâm là con mèo tôi nuôi, không hiểu thế nào nó lại lạc được đến đây. Hôm nay tôi phải dẫn nó về thôi.”

“Vậy sao, đây cũng là con mèo hoang tôi tìm được, thật không ngờ nó lại thuộc về cô.”

“ Hi, Di Tâm là tâm can bảo bối của tôi đấy. Phải rồi, đây là Kỷ Vật, tặng cho cô đấy. Nó mới là con mèo con thôi, chăm sóc tốt cho nó nhé.”

“ Oa, vậy sao, đáng yêu quá. Cảm ơn cô, Hạ Dao”

“ Không có gì.”

Hứa Thanh vẫn nhớ rõ câu nói cuối cùng của Hạ Dao với cô. “ Chăm sóc cho nó tốt nhé, cơ duyên của con mèo này 18 năm sau sẽ rõ.”. Thật sự là một điều khó hiểu mà đôi lúc Hứa Thanh vẫn ngăn người suy nghĩ về nó. Kỳ Phong thì lại kêu, 18 năm sau thì nó cũng đủ tuổi quy tiên rồi, không chừng đó chính là cơ duyên lên thiên đường của Kỷ Vật.

Vừa nhắc đến tào tháo là đã thấy tào tháo xuất hiện. Trên tivi lại là một chương trình phỏng vấn. Đây rồi, trên màn ảnh thì là hình tượng lịch lãm sang trọng, Hứa Thanh cầm chiếc điều khiển tự hỏi, nếu như so sánh hình ảnh của anh ở đó và của anh khi ở trên giường với vợ thật khác xa nhau một trời một vực.

“ Phu nhân à, Diệp tiên sinh có nói, tối nay ông sẽ về sớm ăn cơm nên có nhờ tôi nhắn cô đó.” Một người phụ nữ, tuổi ngoài bốn mươi trong bộ trang phục người làm đứng đó nói

“ Ế, nhắn tôi làm gì.”

“ Ay, phu nhân cứ nói vậy. Chắc tiên sinh muốn ăn món ăn cô nấu mà. Mấy món tôi nấu, chắc tiên sinh cũng ăn chán rồi.”

“ Vậy sao?” Hứa Thanh suy nghĩ một chút rồi khẽ cười “ Vậy thím ra ngoài mua giúp cháu mấy gói mỳ ăn liền nhé.”

“ Hả.”

...

Hứa Thanh cố nằm một lúc cuối cùng nghe tiếng đứa trẻ ngừng khóc mới thả lỏng người, định bụng ngủ tiếp thì thấy một bàn tay rất không lương thiện đang lặn vào trong áo cô

“ Kỳ Phong, em không đùa đâu. Hôm nay em phải ngủ.” Hứa Thanh khẽ giẫy người nhưng bàn tay tiến càng sau.

“ Hứa Thanh, hôm nay em dám cho anh ăn mỳ gói, đồ con ngủ cũng là anh. Em nói, em phải như thế nào đền bù cho anh.”

“ Đền bù gì chứ. Anh đúng là đồ lang sói. Biết vậy, sớm đã không gả cho anh.”

“ Em còn dám mạnh miệng nữa. Khi xưa, là ai dám nói anh là gay hử, nếu không giờ này anh đâu phải lao tâm khổ tứ phá bỏ tin đồn” Kỳ Phong trêu đùa, tay không ngừng thám hiểm

“ A, Kỳ Phong, sao anh lại nhớ chuyện đó chứ. Khoan... dừng lại ngay cho em. Em nói, em tuyệt đối không để thêm đứa nữa đâu, mệt muốn chết.”

Trong đêm tối, giọng Tuấn Phong khàn đi “ Ngoan, anh không có bắt em sinh em bé nữa đâu. Mỗi lần, em mang thai, anh cũng phải kiêng khem rất khổ mà.”

Biết không thể từ được nữa, Hứa Thanh đành buông thả cho anh.

Kịch liệt qua đi, Kỳ Phong dịu dàng ôm Hứa Thanh trong vòng tay mình.

“ Kỳ Phong, có một chuyện em chưa có hỏi anh.”

“ Chuyện gì?”

“ Sau khi em chết, anh sống tốt chứ. Giữ lời hứa với em, không làm tổn hại đến mình? Và còn Yên Tử...”

“ Uhm. Anh đã hứa thì sẽ giữ lời mà.”

“ Oh... Vậy sao.”

Trong đêm tối, Hứa Thanh dần chìm vào giấc ngủ, nhưng Kỳ Phong thì không. Anh vẫn nhớ rõ năm đó.

Vì đã hứa với cô nên anh không thể tự tổn hại mình. Anh cố gắng thực hiện lời hứa với cô nhưng một lời hứa đã làm không được. Dù cố gắng đến mấy anh vẫn không thể chấp nhận được Yên Tử. Đến phút cuối cùng vẫn là cùng cô ấy kết thành huynh muội. Ông trời cũng thật có lòng, an bài ột thiếu niên cho Yên Tử. Muội muội của huynh cuối cùng cũng tìm được hạnh phúc.

Ngày Yên Tử xuất giá, đêm hôm đó anh liền bị vỡ động mạch chính mà chết. Đột ngột, không báo trước y như một quả bom hẹn giờ. Thật ra, điều đó đối với anh cũng chính là ông trời giải thoát cho anh. Đối với anh, lúc đó, sống chính là một sự tra tấn hành hạ. Chết đi, không ngờ lại thanh thản đến vậy. Hơn nữa, anh cũng không có phá lời hứa với cô.

Nhưng bí mật này, vĩnh viễn đưa nó vào lãng quên đi. Anh không muốn Hứa Thanh biết rồi suy nghĩ. Quá khứ là quá khứ, bây giờ hiện tại chính là hạnh phúc của anh, là mọi thứ anh cần. Con người vốn dĩ luôn có thể lựa chọn, hoặc quên đi quá khứ, hoặc cứ để nó canh cánh trong lòng. Vậy thì tại sao, lại không lựa chọn cách coi như nó chưa xảy ra, dù xảy ra cũng đã là dĩ vãng...

...

“ Vâng, thưa Chủ tịch. Tài liệu sẽ mang đến ngay đây.”

Hứa Thanh vội vàng thu dọn đồng tài liệu trên bàn, chạy vội đến phía phòng làm việc của Chủ Tịch. Đang chạy, tự dưng cơ thể cô bỗng có cảm giác khác lạ, toàn bộ sức lực trong cơ thể cô tan biến.

“ Hứa Thanh, cô sao vậy, Hứa Thanh.” Chu Tuấn đứng gần đó vội vàng lao đến bên cạnh.

...

Pip! Pip!

“ Bác sĩ Diệp, chúng tôi đã thử tất cả các xét nghiệm. Bạch cầu trong máu của cô ấy giảm quá nhanh. Một thứ gì đó đang hủy hoại toàn bộ hệ miễn dịch của cô ấy, tấn công vào não bộ. Có thể nghi ngờ rằng đây là một loại virus mới, chưa biết có lây lan hay không nhưng chúng tôi vẫn đưa cô ấy vào phòng cách ly. E rằng... mức độ nguy hiểm của căn bệnh này...”

“ Được rồi. Tôi rõ rồi... Virus không xác định sao?”

“ Vâng.”

“ Được rồi, mọi người ra ngoài trước đi. Tôi muốn kiểm tra thêm.”

“ Vâng.”

Kỳ Phong đến bên đường, nắm lấy tay Hứa Thanh đặt lên má mình. Gần ngay sau đó, cô mở mắt tỉnh lại.

“ Kỳ Phong, em rốt cuộc bị bệnh gì thế ?”

“ Em nên nằm nghỉ đi, ngủ một giấc sẽ ổn thôi.”

Hứa Thanh khẽ nhìn anh, một tia kí ức vụt về trong não cô, phải rồi, ngày đó, chính cha già cũng nói về đại dịch mà cô là người bị bệnh đầu tiên.

“ Bệnh... chưa xác định phải không. Không chừng... còn là một căn bệnh... vô cùng nguy hiểm nữa...”

“ Hứa Thanh, anh cầu xin em... đừng nói nữa. Đừng nói nữa.”

“ Kỳ Phong...”

“ Anh sẽ không mất em đâu... một lần nữa.”

“ Sau cùng, anh tự hỏi, tại sao bản thân lại đam mê y học đến vậy chứ. Chính vì anh muốn bảo vệ em. Trước đây, anh đã để mất em trong vòng tay mình, giờ thì không có chuyện đó nữa đâu. Anh sẽ dùng đôi tay này, khả năng này để bảo vệ, chăm sóc sức khỏe của em ”

“ Kỳ Phong . Em tin tưởng, anh sẽ bảo vệ được sức khỏe của em mà. Em bây giờ thật sự rất mệt nhưng em hứa với anh... Em tuyệt đối không buông tay đâu... Trước đây đã từng buông tay anh ra... em hối hận đủ rồi...” Cô nói, cả cơ thể mệt mỏi dần rơi vào trạng thái vô thức

“ Được.” Kỳ Phong siết chặt tay Hứa Thanh “ Lần này, cả hai chúng ta sẽ kiên trì. Anh cũng tuyệt đối không buông tay đưa em vào lưới của tử thần lần nữa. Cho dù em có chết, anh cũng phải cứu sống trở về.”

Một lúc sau, Kỳ Phong mới rời phòng cách ly, ngồi ở ngoài. Suy nghĩ loáng lên trong đầu, anh vội vàng rút điện thoại

“ Alo. Hạ Dao phải không, còn nhớ lời mời 3 năm trước của cô chứ...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mieu-ai-xuyen-khong>